

မြန်မာ့ဇာတ်ကားများ
ဘဝတစ်ချိုးတစ်ကွဲများ
လွန်ခဲ့သောအချိန်

BURMESE
CLASSIC
.com

မြန်မာ့ဇာတ်ကားများ

● ယွန်းစလင်းအမြူတေ ●

မြိုင်ကြီးငူဆရာတော်

၏

ဘဝအချိုးအကွေ့များ

ယွန်းစလင်းအမြူတေ

(ဒုတိယတွဲ)

မြိုင်နန်းဆွေ မှတ်တမ်းတင်သည်။

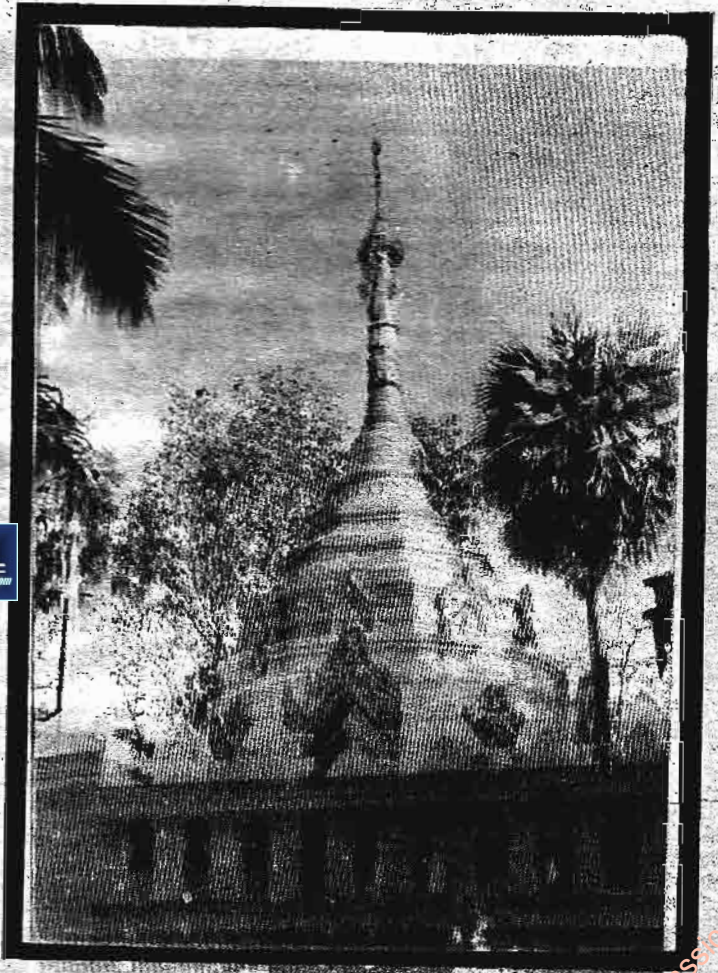

ထုတ်ဝေသူ - မန်းဘညွန့်ဖေ (ဥက္ကဋ္ဌ)
 သစ်တောကြီးကြပ်ရေးမှူး သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကော်မတီ၊ မြိုင်ကြီးငူ
 အထူးဒေသ (D.K.B.A)
 စီစဉ်အကျိုးဆောင်သူ စောဘအေး(ရာမ) ပညာရေးနှင့်
 စာပေယဉ်ကျေးမှု ကော်မတီ (D.K.B.A)
 မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း - သန်းအောင်
 မျက်နှာပုံးထုတ်ဝေခွင့်အမှတ်
 ၄၆ / ၉၇ - (၂)
 စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 ၆၄ / ၉၇ - (၂)

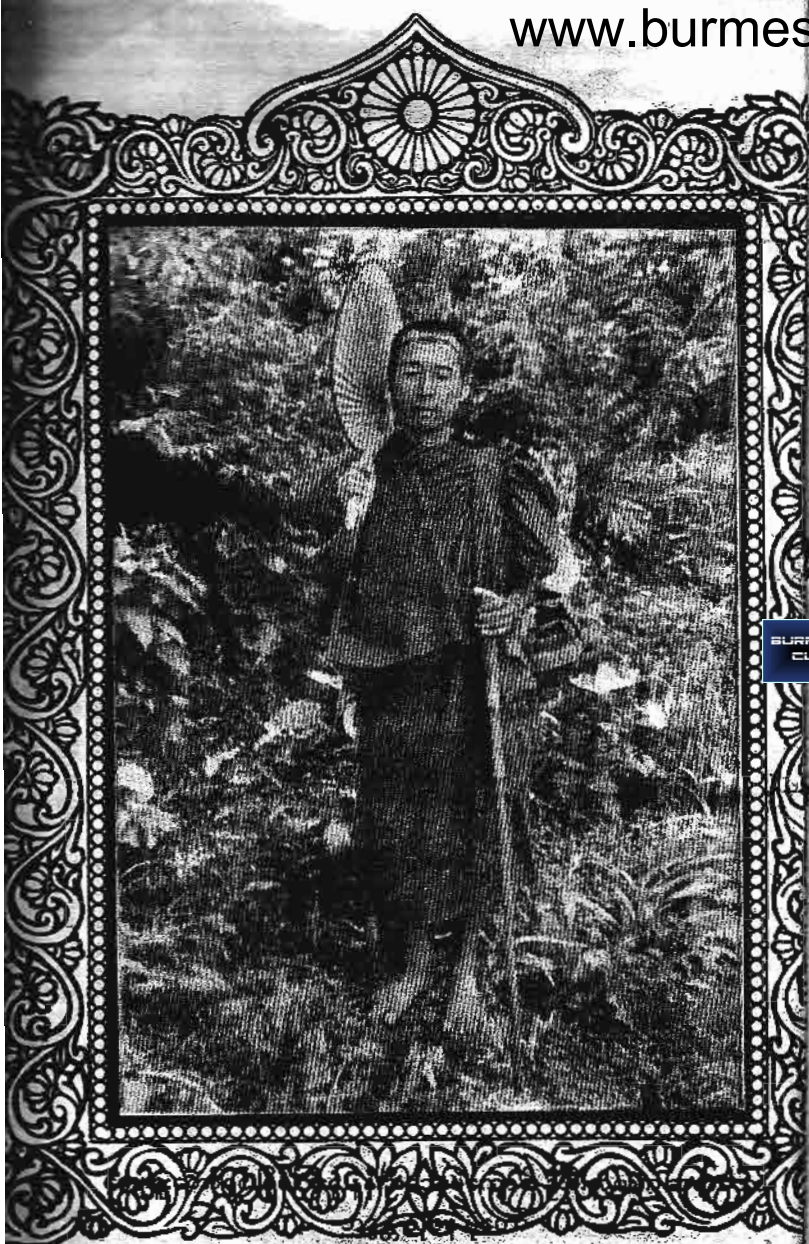
ပုံနှိပ်သူ - ဦးသန်းရွှေ (မြဲ ၀၄၄၀၀)
 ၆၃ အင်းဝလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းကြီးရပ်ကွက်၊
 တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မာတိကာ

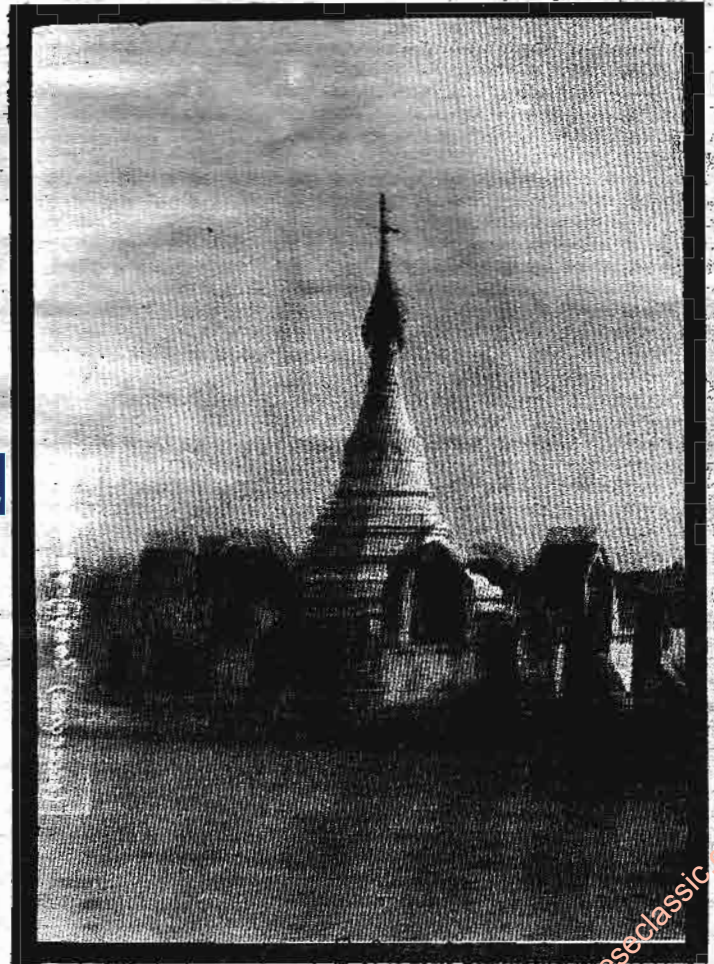
အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ပထမခြေလှမ်း	... ၁
၂။	ကြားဖြတ်အမှာ	... ၆
၃။	ဒသဗလဆံ့တော်ရှင်စေတီတော်	... ၁၃
၄။	ဣန္ဒာသယဖောင်တော်ဦးစေတီ	... ၆၅
၅။	ဣန္ဒာသယဖောင်တော်ဦးစေတီတော်မှတ်တမ်း	၆၈
၆။	သိမ်တော်အချို့ သမုတ်တည်ထားခဲ့ရာမှာ	... ၁၃၃
၇။	လျှောက်သောလမ်းမှာ အဆီးအတား	... ၁၇၀
၈။	ဣန္ဒာသယကျောင်းတော်ကြီးနှင့် သိမ်တော်အချို့	... ၁၈၆
၉။	သွားဖန်များတော့ တစ်ခါတလေ	... ၂၁၃
၁၀။	စီးနေဦးမည့် သည်သံလွင်	... ၂၃၅
၁၁။	သိမ်သမုတ်ရာမှ ထူးခြားချက်များ	... ၂၅၃
၁၂။	လေ့ကျေ့ကူတောင် ဘုရားတည်ရာမှာ	... ၂၇၄
၁၃။	ထိုင်းနိုင်ငံမှာ မဟာသုပိနစေတီတည်ထားခြင်း	၃၀၀
၁၄။	လောကဝံကြံ မဖြေတမ်းပေါ့	... ၃၄၀

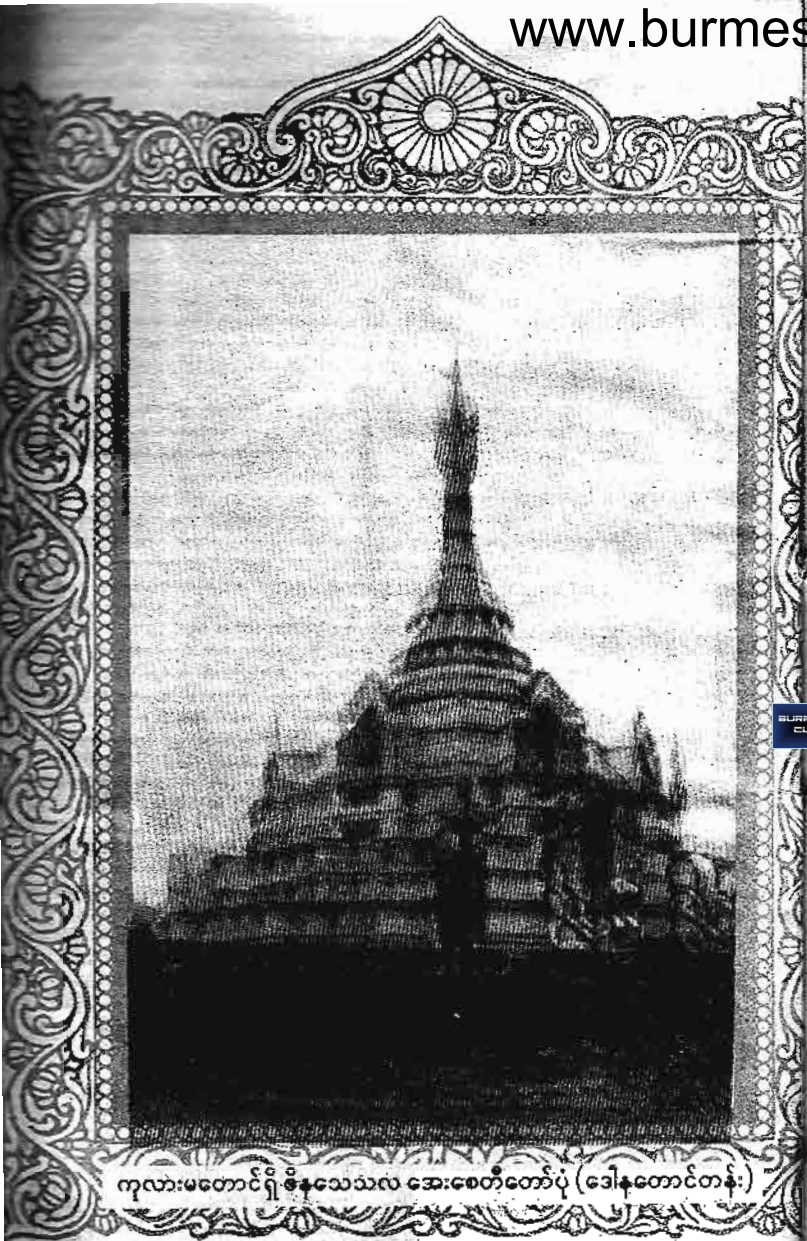
၁၃၅၇ခုနှစ်တည်း(၉)ဆူမြောက် (မုဒုံ ဂျူးဂျူးကျ) ရှိ လောကမုန်ကူစေတီတော်ပုံ

BURMESE CLASSIC .COM

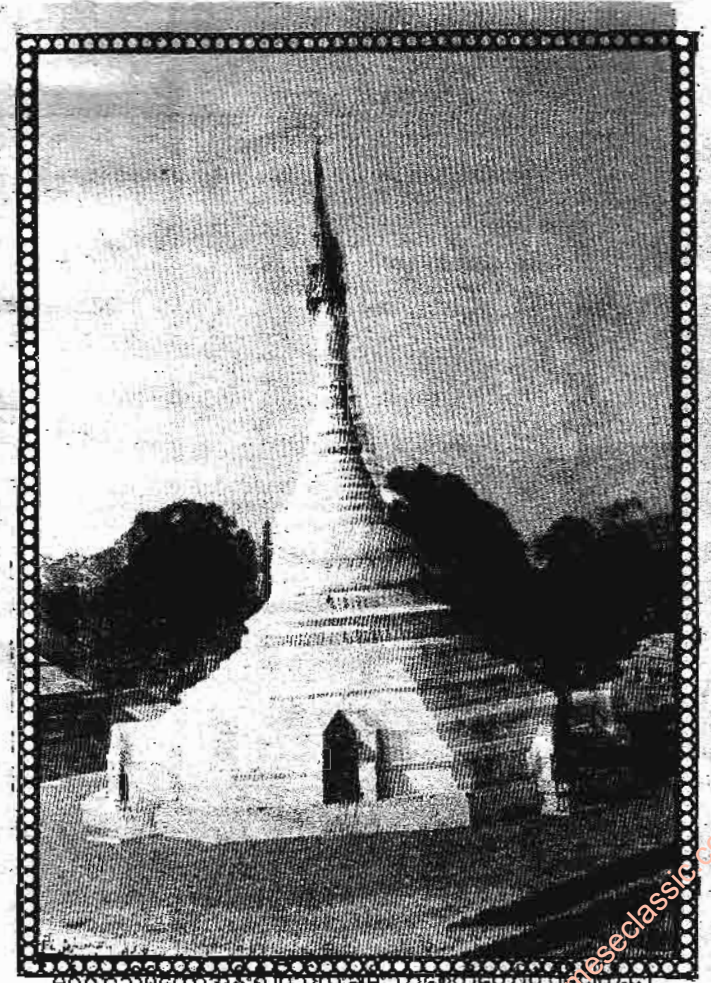

နိယ (ခ) အင်းဝရွာဦးရှိ ဇိနမာရ်ပြေစေတီတော်ပုံ

BURMESE CLASSIC

ကုလားမတောင်ရှိ ဇိနသေသလ အေးစေတီတော်ပုံ (ဒေါနတောင်တန်း)

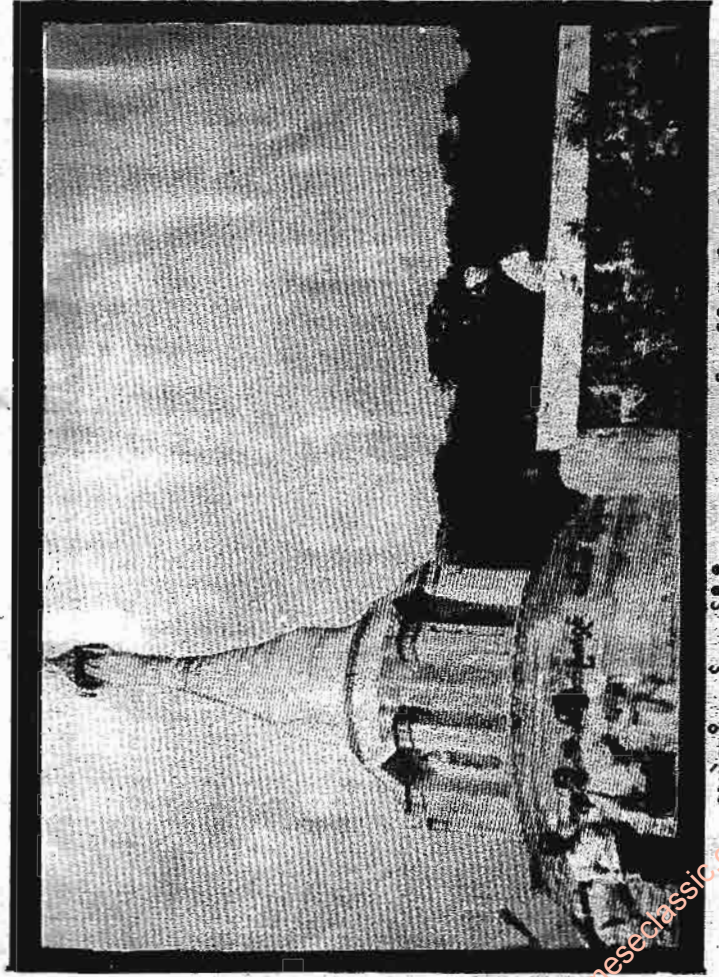

မင်္ဂလာသင်္ဃာတော်အနီးရှိ ပြည်လုံးချိုမင်းသာစေတီတော်ပုံ (ပြည်လုံး)

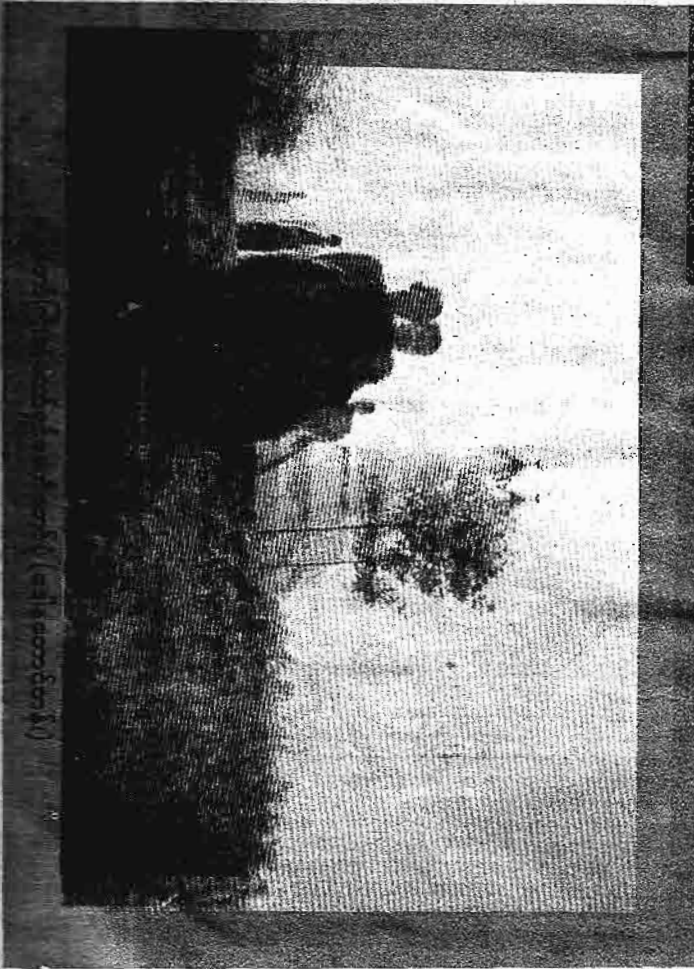

၁၃၅၇ ခုနှစ်တည် (၆) ဆူမြောက် ထူပါရမစေတီတော်ပုံ (မြင်ကြား၍)

BURMESE
CLASSIC
1999

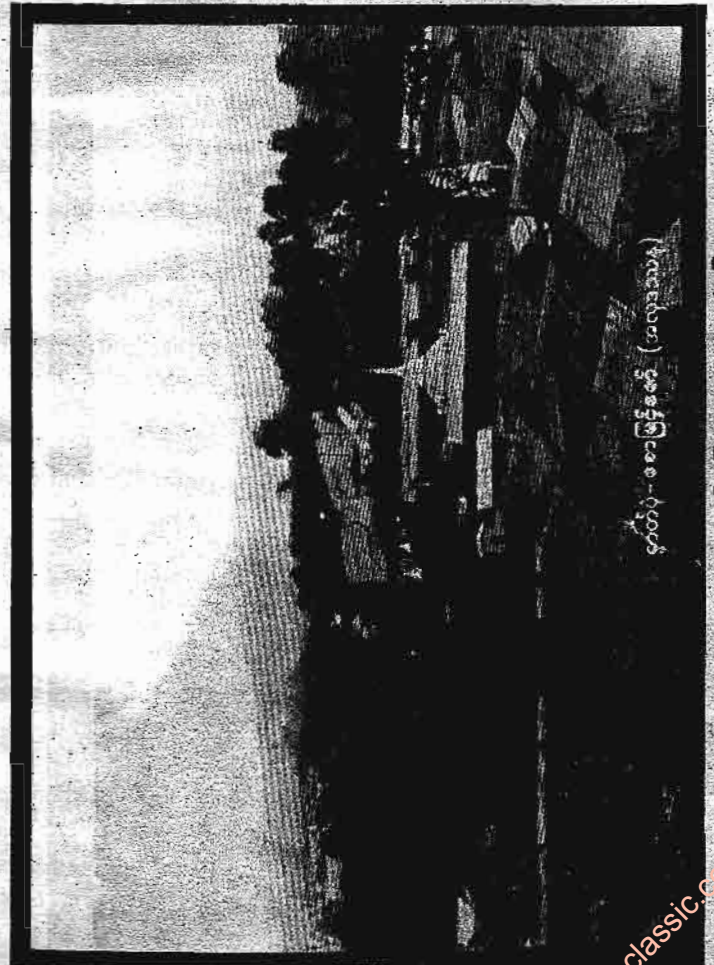
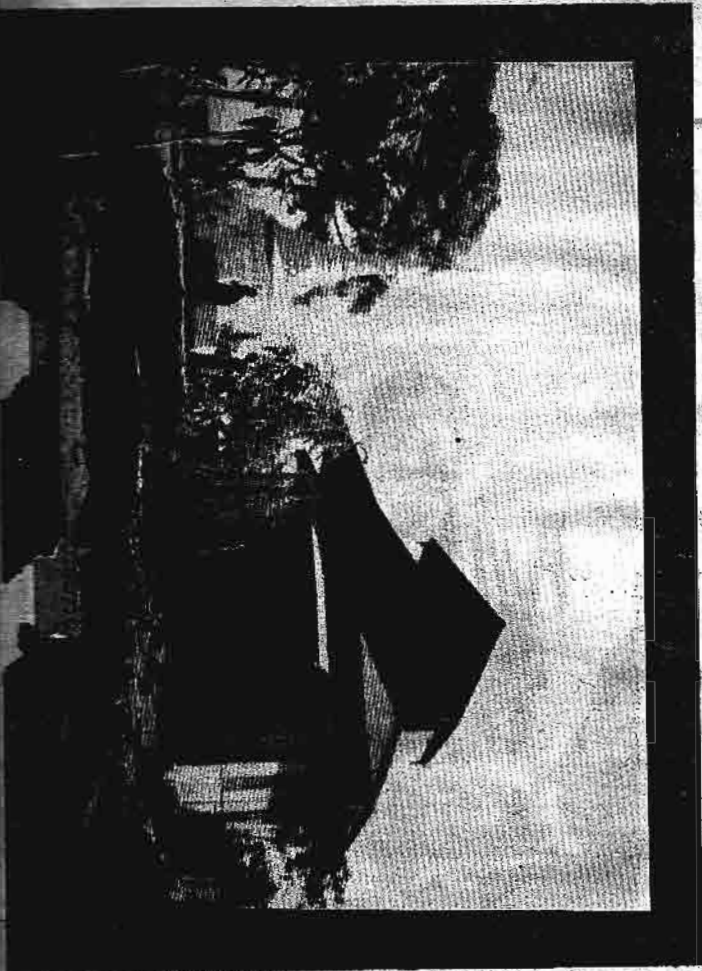

သုမ္ပိထ၍ ယခင် မဖျက်စီးမီက ဣတ္ထုဿယ ဖောင်တော်စိုးစေတီတော်ပုံ

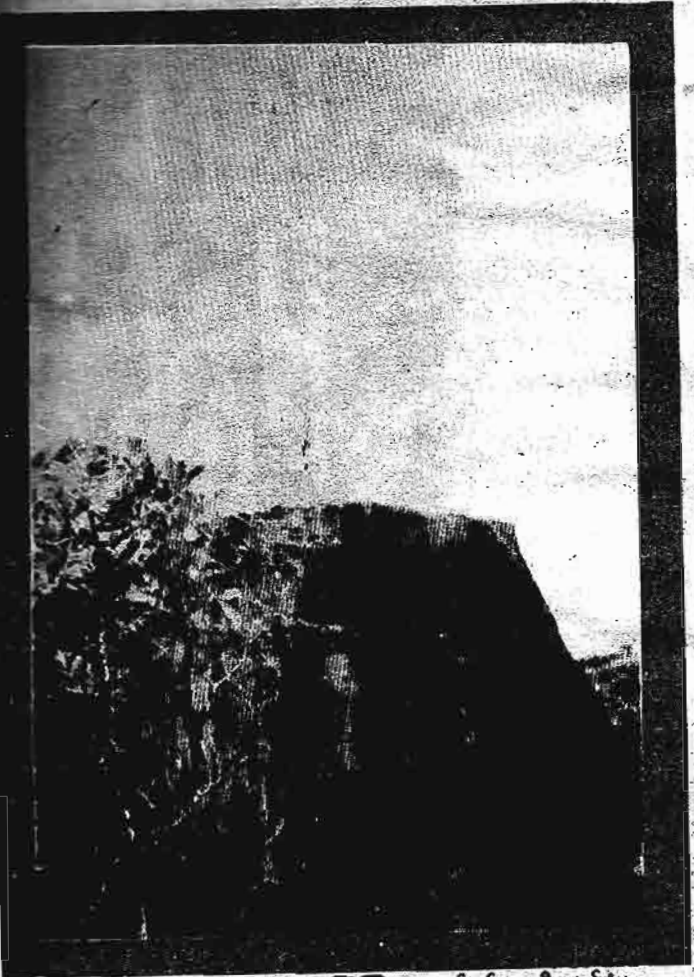
တောရိုင်းရစ်ငှက်တစ်ကောင်မှ ဆရာတော်ထံ ချဉ်းကပ်ဂါရုပြုပုံ

www.burmeseclassic.com

ရွာတစ်ခု - စေးမြေကြိုင်ခင်း (အလှည့်ပေး)

ယခင်နှင့် မတူသော ယနေ့မြို့ကြီးနှင့် နန်းဦးဆောင်ခြင်း

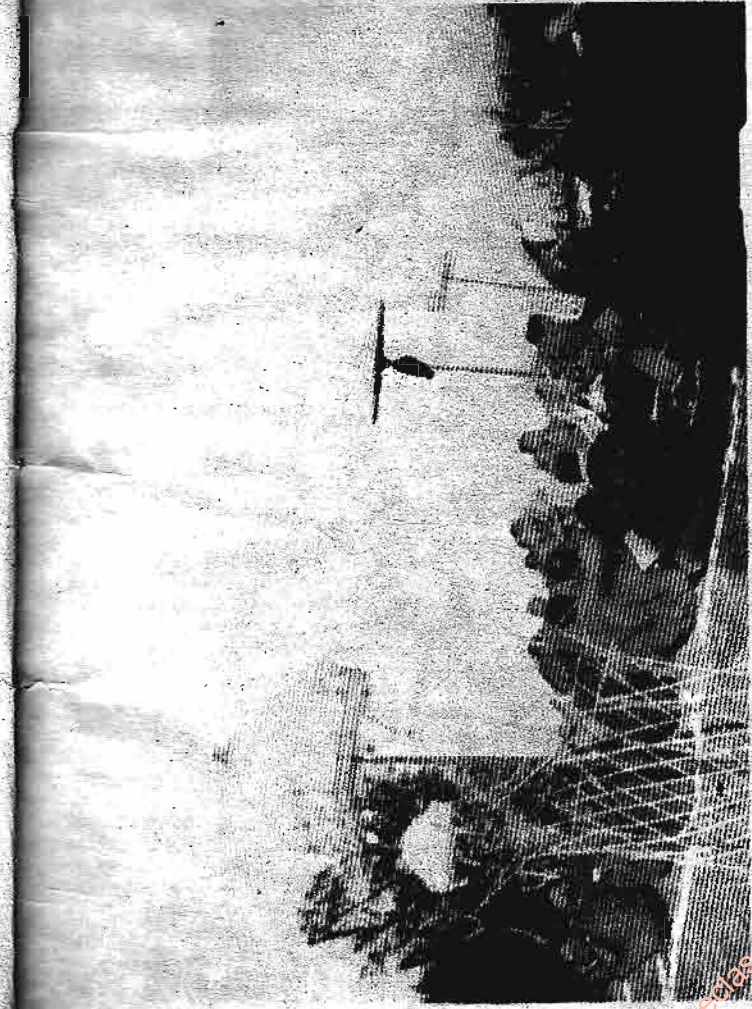
ရွှေမလားကျတောင်တန်းရှိ ကြဲကြဲဆဲတော်ရှင်စေတီတော်ပုံ

သူမဲ့ထ (မြစ်ဆုံ) ရှိ ယခင် မျက်စိမိက ကုက္ကသယကျောင်းတော်ကြီးပုံ

ယခင် ဝန်ကြီးဟောင်း ယခင် ဝန်ကြီးဟောင်း (ရွှေကျီးအထက် သံလွင်မြို့ အနောက်ဘက်ကမ်း၊) ဝန်ကြီးဟောင်း ဝန်ကြီးဟောင်း

ရွှေကျီး သံလွင် မြို့နယ် 'လေးက' သီရိလွင်

ပထမခြေလှမ်း

သံလွင်မြစ်ကို ကရင်ဘာသာဖြင့် “ဟိုလော်ကလိုး” ဟုခေါ်သည်။

“ဟို = ဘုရား

လော် = ဆက်တိုက်

ကလိုး = ချောင်း

ဟိုလော်ကလိုး = ဘုရားဆက်တိုက်ရှိသောချောင်း” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဇနတို့ မသိမိလိုက်ရသော တစ်ချိန်သော အခါက သံလွင်မြစ်၏ ဝဲယာမှာ အထက်ဖားဆောင်းအထိ ဘုရားစေတီများ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း မဟုတ်လင့်ကစား မကွာဝေးလွန်းလှသော အနေအထားဖြင့် ရှိခဲ့ဖူးသည်ကို အကြောင်းပြု၍ “ဟိုလော်ကလိုး = ဘုရားဆက်တိုက်ရှိသောချောင်း” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဇနကိုယ်တိုင် ဘုရားအို၊ ဘုရားပျက်၊ စေတီငုတ်တို့များကို တောအုံ့ချုံကြားမှာ အခါခါ တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သည်မို့ ထိုစကားဟုတ်နိုင်ကောင်းသည်ဟု တွေးမိသည်။ အခြေအနေများ ပေးခဲ့ပါလျှင် ထိုထိုဘုရားဟောင်းများကို ပြန်လည်ပြုပြင်၍ သံလွင်မြစ်ကြောင်း၏ ဗုဒ္ဓသာသနာကို ပြန်လည်ထွန်းလင်းစေနိုင်မည်ဟုလည်း စိတ်ကူးရင်းစွဲရှိထားခဲ့သည်။

၁၃၄၈ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလ။

လွန်ခဲ့သော နတ်တော်လတုန်းက မင်္ဂလာသိမ်တော် ရေစက်ချပွဲကို ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့သည်။ မိမိတို့ဒေသအနေဖြင့် ကြီးကျယ်လွန်းလှသော ပွဲကြီးတစ်ပွဲဖြစ်သည်။ ဒေသခံတို့၏စေတနာ သဒ္ဓါတရားကို ခန့်မှန်းမိပြီမို့ သာသနာပြုခရီးကို စတင်ခြေလှမ်းပြင်တော့သည်။

ဟုဗျန်နီ၊ နယ်ရှိ လေ (၄၆၆၉) မြင့်သော (တားခလော်ကြီး) တောင်သို့ သွင်းသမုတ်ခရီးစဉ်

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဇနသည် ရှေးဦးစွာ မိမိ၏ ဓမ္မဇာတိဖြစ်သော နိထရာဇာ၏အရှေ့ဘက် ကင်းကုန်းရှိ ရှေးဟောင်းစေတီ ကို ပြုပြင်ရန် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ မူလစေတီဟောင်းသည် တောင်ပို့ သာသာမျှရှိတော့သည့်ပြင် အောက်ခြေအုတ်မြစ်တစ်ဝက်ခန့်ကိုပါ ဖြစ်ရေတိုက်စားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သည်နေရာမှာပင် ဆက်တည် ခဲ့၍ မဖြစ်တော့၊ နေရာပြောင်းရမည်။ မြောက်ဘက်သို့ ၁၀ လံကွာဆုတ်ပြီး တည်ထားဖို့ စိတ်ကူးရသည်။ ၁၀ လံကွာဆုတ်ပြီး တည်ထားသည်ကတော့ ဟုတ်ပြီ။ ဘုရားဟောင်းကို မည်သို့လုပ်ရပါ။ သည်အတိုင်းထားလိုလည်း မဖြစ်။ ဘုရားဟောင်း မရှိဘဲနှင့် ဘုရားသစ်တည်လျှင် မလိုလားအပ်သော စကားတွေကို ရှင်းရဦးမည်။ ယခုအခါမှာ စကားမများလိုသေး။ လွတ်လွတ် ကင်းကင်းသာ ဖြစ်စေလိုသည်။ ဘုရားဟောင်းကို ဘယ်လိုပြောင်းမလဲ။ စဉ်းစားရသည်။ ဖတ်ထားမိဖူးသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သတိရ လိုက်သည်။

မန္တလေးမြို့တည် နန်းတည် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် ဘဝရှင် မင်းတုန်းမင်းကြီးလက်ထက် မြို့တွင်းပြလမ်းများ ဖောက်လုပ်ရာဝယ် ပြလမ်းတစ်ခုသည် တည်ရှိပြီးသော စေတီတစ်ဆူနှင့် မလွတ်မကင်းရှိနေ သည်နှင့် မင်းကြီးအား လျှောက်ထားကြသည်။ စေတီကို ဖျက်သင့်/မသင့် မင်းကြီး မဆုံးဖြတ်နိုင်။ ထိုအခါ လေးပြင်လေးရပ်ရှိ တံဆိပ်ရ/မရ ဆရာတော်တို့အား နန်းတော်သို့ ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးနောက် ၎င်းပြဿနာကို မေးလျှောက်သည်။ ဆရာတော်ကြီးများက -

“ဘုရားစေတီ ဟူသည်မှာ မဖျက်ဆီးသင့်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ဖျက်ဆီးခဲ့ပါက လောဟိတုပ္ပါဒက ကံလောက်နီးနီး ကံကြီးထိုက်၍ အပြစ် ကြီးကြောင်း” ကျမ်းဂန်အထောက်အထားဖြင့် မိန့်ဆိုကြသည်။

“အားကိုးရမလား” အတွေးများဖြင့် လျှောက်ထားမိကာမှ “ဖျက်နာမရ ခြေကျောက်ရ” ပုံစံဖြစ်သွားသည်။ မျှော်လင့်ထားသည်က

“မည်သည့်ကျမ်းဂန် အထောက်အထားအရ ဘုရားဟောင်းကိုဖျက်၍ ၎င်းထက်ကြီးသောဘုရားကို နှစ်သက်ရာနေရာမှာ အစားထိုး တည်နိုင် သည်” ဟူသောအဖြေမျိုးကိုသာ လိုချင်သည်။ “သည်ပုံစံဖြင့် ဘယ်လို လုပ်ရပါ” တွေးကြံနေသည်။

ဆရာတော်ကြီးများကလည်း အကိုးအကား ခိုင်ခိုင်မာမာဖြင့် ဆိုနေသည်။ ဖျက်မည်အရေးကို တစ်ရွေးသားမှ မလျှော့ဘဲ ငြင်းပယ်နေ ကြသည်။ ထပ်ဆင့်မိန့်ဆိုလိုက်ကြသေးသည်။

“ပရိဘောဂစေတီဖြစ်သော ဗောဓိသျှောင်ပင်ကိုသော်မှ ဖျက်ဆီး လိုသောစိတ်ထားဖြင့် မခုတ်ကောင်း” ဟူ၍။

မင်းကြီးအကြံအစဉ်ကလည်း မျက်နှာမကြည်မလင် ဖြစ်လာ သည်။ ပြိုင်ငံစိတ်ကလေးပင် ဖြစ်ချင်လာသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ရိပ်မိသော သင်္ဂါစာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဤပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးမှ သင့်တော့မည်တွေးကာ “အဟမ်း” ဟု ချောင်းဟန်သံ ပြုလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာ -

“ဒကာတော် မင်းကြီးက ဘုရားကိုဖျက်ပြီး နေရာရွှေချင်တယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်လား” ဟု မေးတော်မူသည်။

“မှန်လှပါဘုရား”

“ကောင်းတာလုပ်တာပဲ၊ ဘယ်သူပြောလဲ၊ ဘုရားမဖျက်ကောင်း တူးလို့၊ သူ့ထက်ကြီးတဲ့စေတီကို အစားတည်ပေးရင် ပြီးတာပဲ”

“မှန်လှပါဘုရား၊ တပည့်တော်က ဒီအဖြေမျိုးကို လိုချင်တာပါ ဘုရား”

မင်းကြီးမျက်နှာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တက်ကြွရွှင်လန်းစွာ လိုလိုလားလား တုံ့ပြန်လျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော်ကြီးများကလည်း

မိမိတို့အဖြေနှင့် ဆန်ကျင်စကားကို သံဃာထုအလယ်၊ မင်းပရိသတ် ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာ ရဲရဲကြီးပြောဝံ့သော သင်္ဂီဇာဆရာတော်အား အံ့အား သင့်စွာ ငေးကြည့်တော်မူနေကြသည်။ ပရိယတ္တိဝိသာရဒဖြစ်တော်မူလွန်း သောကြောင့် အဘယ်မည်သော ကျမ်းဂန်အကိုးအကားဖြင့် အထောက် အထားပြမည်လဲ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ မင်းကြီးက မျှော်လင့်ချက် ကြီးစွာဖြင့် နားစွင့်နေသည်။ သင်္ဂီဇာဆရာတော်ဘုရားကြီးက -

“ဒကာတော်မင်းကြီး”

“မှန်ပါ၊ နားတင်လျက်ပါဘုရား”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ မင်းကြီးဖျက်သာဖျက်”

“မှန်လှပါ၊ အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါဘုရား”

“အဲ... ဒါပေမဲ့ ဒကာတော်မင်းကြီး”

“မှန်လှပါ၊ အမိန့်ရှိတော်မူပါဘုရား”

“ဘုရားကို ဖျက်တဲ့အခါ မူလအုတ်ကောင်းတွေကို တစ်ချပ်မှ မကျိုးပဲ့စေနဲ့၊ ကြားလား”

“ဟယ်...”

ဆရာတော်ကြီးများနှင့်တကွ မင်းတုန်းမင်းကြီးပါ ပရိသတ် အားလုံး ဟယ်ခနဲ ဖြစ်ကုန်သည်။ ဖျက်သည် ဆိုမှတော့ အထိုက် အလျောက် ကျိုးပျက်မည်သာ။ ထိုကို မကျိုးပျက်စေနှင့် ဆိုလာတော့ ဘာထူးသနည်း။ “မဖျက်နှင့်” ဟူ၍ပင် ဆိုသည်မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လို နည်းနှင့်မှ မဖျက်သင့် ဟု မင်းတုန်းမင်းကြီး သဘောပေါက်သွားသည်။ ဆန္ဒတော်အတိုင်း မဖြစ်လာသော်လည်း ကျေနပ်သွားသည်။ ပြုလမ်းကို လမ်းလွဲ၍ ဖောက်စေလိုက်ရသည်တဲ့။ ဖတ်မှတ်ထားရဖူးသည်။

ဖတ်မှတ်ဖူးသည့်အတိုင်း ဆိုပါလျှင် အုတ်ကို မကျိုးမပျက်အောင် ဖျက်နိုင်လျှင်ဖြစ်သည်ဟု တွေးထင်ယူဆနိုင်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လည်း တွေးမိသေးသည်။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးနောက် ကြွင်းကျန်ရစ်သော တတ်တော်မေ့တော်တို့ကို ဌာပနာ၍ စေတီများ တည်ထားကိုးကွယ်ကြသည်။ ယခုလည်း ရေတိုက်စား၍ ပျက်ပြားကာ ကုန်လုနီးပါးဖြစ်နေသော စေတီကို ဌာပနာထည့်သွင်း၍ တည်ထားနိုင် သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

သို့ဖြစ်၍ နှစ်ပေါင်းမည်မျှကြာအောင် ပစ်ထား၍ ပျက်နေသည် မသိသော ဘုရားငုတ်တို့မှ အုတ်များကို အသာအယာ ခွာယူစေသည်။ အလွယ်တကူပင် ရရှိသည်။ ထိုအုတ်များကို ဌာပနာတိုက်တော်အဖြစ် ထည့်သွင်းပြုလုပ် ဌာပနာ၍ ၁၃၄၈ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၄ ရက် နေ့တွင် အသံမစဲ မဟာပဌာန်း ရွတ်ဆိုပူဇော်ပွဲနှင့်အတူ အုတ်မြစ်ချ အခမ်းအနားကို စတင်သည်။ ဘုရားဉာဏ်တော်ကို ဉာဏ်အဖြစ်နှင့် ဉာဏ်ဖြင့် အပြီးတည်သည်။ ဘုရားတည်နေသော ဉာဏ်လုံးလုံး ပဌာန်း ရွတ်ဖတ် ပူဇော်လျှက်ရှိသည်။

၁၃၄၈ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်တွင် ထို့တော်ကို တင်လှူသည်။ ဘုရား၏ဘွဲ့တော်ကို “ဇိနိမာန်ပြေ” စေတီတော်ဟု သမုတ် တော်မူသည်။

မြိုင်ကြီးငူ၏ပြင်ပတွင် ပထမဦးဆုံး ဘုရားတည်၍ သာသနာ ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတို့ သည် ဘုရားထီးတော်တင်ပွဲသို့ သောင်းသောင်းမြေမြေ လာရောက်ကြသည်။ တက်ကြွရွှင်လန်းစွာဖြင့် ကောင်းချီးနုမော် သာဓုခေါ်ကြသည်။

ဤကား မြိုင်ကြီးငူ နန်းဦးဘေးမဲ့တောရကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဇန၏ ပထမဦးစွာသော သာသနာပြုခြေလှမ်းပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

* * *

ကြားဖြတ်အမှာ

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဇနသည် သာသနာပြုခရီးလမ်းကို လျှောက်လှမ်းမည်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ချက် မချရသေးမီက မိမိ သီတင်းသုံးရာ မြိုင်ကြီးငူမှာ ဘုရားစေတီ ၄ ဆူကို တည်ထားပူဇော်ခဲ့သည်။ ၎င်းတို့မှာ -

- ၁၃၃၇ ခုနှစ်တွင် (၁) နောင်တော်ဦးစေတီတော်၊
- ၁၃၃၈ ခုနှစ်တွင် (၂) နန်းဦးစေတီတော်၊
- ၁၃၄၄ ခုနှစ်တွင် (၃) ရန်ပြေစေတီတော်၊
- ၁၃၄၅ ခုနှစ်တွင် (၄) ရန်အောင်မြင်စေတီတော်

တို့ ဖြစ်ကြသည်။

၁၃၄၅ ခုနှစ် ပဋ္ဌာန်းပွဲအပြီးမှာ ရောဂါအကြောင်းခံ၍ သေလိုက သေစေသဘောဖြင့် မြိုင်ကြီးငူတောရမု မီးခိုင်းတောင်သို့ ၁၀ လ အဝိဋ္ဌာန် ဝင်ရန် သွားရောက်ခဲ့သည်။ အာဟာရဖြတ်၍ ရေဆွမ်းဘုဦးပေးကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျင့်ခဲ့သည်။ အသက်မသေသည့်ပြင် ရှေ့ဆက် သာသနာပြုရန်အတွက်ပါ ဖန်လာခဲ့သည်။ ၁၀ လ အဝိဋ္ဌာန်ပြည့်ပြီး နောက် မော်လမြိုင် အထက်ခြံကျောင်းမှာ ဝါဆို၍ ဆေးဝါးကုသမှုခံယူ သည်။ ဝါကျွတ်သည်နှင့် မြိုင်ကြီးငူသို့ ပြန်လာကာ မင်္ဂလာသိမ်တော်ကို ဆောက်လုပ်သည်။ ၁၃၄၈ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၁၂ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သိမ်ရေစက်ချပွဲ ကျင်းပခဲ့သည်။ ရေစက်ချပွဲအပြီး တစ်လခန့်တွင် သာသနာပြုခရီး ပထမခြေလှမ်းအနေဖြင့် မိမိ၏ မွေးဇာတိဖြစ်သော နို့ထရွာတွင် “ဇိနိမာန်ပြေ” စေတီတော်ကို တည်ထား တော်မူသည်။ ဤမှစ၍ ဘုရားစေတီများကို အောက်ပါအတိုင်း တည်ထား တော်မူသည်။ -

- ၁၃၄၉ ခုနှစ်တွင် (၁) မြဘုန်းရောင်စေတီတော် (မြိုင်ကြီးငူ)
- (၂) သိဒ္ဓိပါလစေတီတော် (တြိကြီးတောင်)
- ၁၃၅၀ ခုနှစ်တွင် (၁) မြဘုန်းခေါင်စေတီတော် (မြိုင်ကြီးငူ)
- (၂) စန္ဒပါလစေတီတော် (နို့ပလိပ်ရွာအနီး)
- (၃) သီလာပါရစေတီတော် (မာကော့လုံကျွေ)
- (၄) ဒသဗလဆံတော်ရှင်စေတီတော် (မယ်ကစောတောင်)
- ၁၃၅၁ ခုနှစ်တွင် (၁) ဣတ္ထသယဖောင်တော်ဦးစေတီတော် (သူးမွဲထစခန်း)
- (၂) ဣတ္ထသယထိမင်္ဂလာစေတီတော် (နို့ထရွာအနီး)
- (၃) သီတမာရ်လာစေတီတော် (နို့ပလိပ်ရွာအနီး)
- (၄) သီလသိဒ္ဓိစေတီတော် (သံလွင်မြစ်ကမ်း၊ ကျောက်ခွေးတောင်ထိပ်)
- (၅) မြရောင်ခြည်စေတီတော် (ဘုရားကျောက်ရွာ)
- ၁၃၅၂ ခုနှစ်တွင် (၁) ဗုဒ္ဓရောင်ခြည်စေတီတော် (တောင်နီတောင်)
- (၂) နဝကေသာဆံတော်ရှင်စေတီတော် (ဝါးကုတ်တောရွာ)
- (၃) ဒေဝပူဇာစေတီတော် (မယ်တော်ကြီး)
- (၄) နရာနာထစေတီတော် (မယ်တော်ကြီး)

● ယွန်းစလင်းအမြဲတေ ●

(၅) ဆကေသာဆံတော်ရှင်စေတီတော်
(မအဲရွာအနီး)

၁၃၅၃ ခုနှစ်တွင် (၁) မေဇ္ဇာရောင်ခြည်စေတီတော်
(ကျောက်ညှပ်ရွာ ဒါးကွင်းအနီး)

(၂) စိန္တာမဏိစေတီတော်
(ဆီးမူးထရွာ ကယားအနီး)

(၃) ဗုဒ္ဓါမဏိမြတ်စွာစေတီတော်
(တာခုလော်ကြီး)

(၄) ဆကေသာဆံတော်ရှင်စေတီတော်
(ယမန်နှစ်ကတည်ပြီး ပြို၍ပြန်တည်)

၁၃၅၄ ခုနှစ်တွင် (၁) မဟာအောင်တော်မူစေတီတော်
(သူ့မွဲထအထက် သံသထရွာအနီး)

(၂) ဗုဒ္ဓဂူပစေတီတော်
(လေးကေကူသောင်)

(၃) သက္ကတူပစေတီတော်
(လေးကေကူသောင်)

(၄) ဆကေသာဆံတော်ရှင်စေတီတော်
(ယခင်ကတည်ထားပြီး ပြို၍ပြန်တည်)

(၅) ဝေယျာသီရိစေတီတော် (ရှမ်းပြည်)

(၆) မဟာဘဏ္ဍာရစေတီတော် (ပင်းတယ)

(၇) စူဠာဘဏ္ဍာရစေတီတော် (ပင်းတယ)

၁၃၅၅ ခုနှစ်တွင် (၁) သံဃာရောင်ခြည်စေတီတော်
(ဖာပွန်အနီး ပျဉ်းမရွာ)

(၂) အတုလမာရဇိန်စေတီတော်
(ဖာပွန်မြို့လယ် ကုလားရပ်)

● ယွန်းစလင်းအမြဲတေ ●

(၃) စန္ဒာမုနိစေတီတော်
(ဖာပွန်မြို့လယ် ကုလားရပ်)

(၄) ဓာတုဟရိတစေတီတော်
(ဖာပွန်မြို့လယ် ကုလားရပ်)

(၅) လောကသေဋ္ဌစေတီတော်
(ဖာပွန်မြို့ သိမ်ကုန်း)

(၆)

၁၃၅၆ ခုနှစ်တွင် (၁) ဗုဒ္ဓအတုလစေတီတော်
(ထိုင်းနိုင်ငံ မဟာသုပိနတောင်)

(၂) မဏိတူပစေတီတော်
(ထိုင်းနိုင်ငံ သူးမွဲထအရှေ့ဘက်ကမ်း)

(၃) ပြည်လုံးချမ်းသာစေတီတော်
(မြိုင်ကြီးဂူ)

၁၃၅၇ ခုနှစ်တွင် (၁) ကမ္ဘာလုံး ငြိမ်းချမ်းအေး ဆံတော်ရှင်
စေတီတော် (ကယားပြည်နယ်၊ နန်းမယ်
ခုံ၊ ဆင်တောင်)

(၂) ကမ္ဘာလုံး ရွှေစေတီတော် (ကယား
ပြည်နယ်၊ နန်းမယ်ခုံ၊ ဆင်တောင်)

(၃) မြသိန်းတန်စေတီတော်
(မြိုင်ကြီးဂူတစ်ဖက်ကမ်း အုန်းတောရွာ)

(၄) မြမြိုင်မိုရ်စေတီတော် (မီးခိုင်းချောင်းဝ)

(၅) ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးစေတီတော်
(မယ်ပေါထရွာအနီး၊ လယ်တော်ကြီး
စေတီဟောင်း)

● ယုန်းစလင်းအမြဲတေ ●

- (၆) ထူပါရာမစေတီတော် (မြိုင်ကြီးငူဒေသ၊
ဇီဝေါမြိုင်ရပ်ကွက်အနီးတောင်ကုန်း)
- (၇) မင်္ဂလာစေတီတော်
(မြိုင်ကြီးငူအတွင်း တည်ဆဲ)
- (၈) ၂၉ ပေ အမြင့်ရှိ ဘောသဇ္ဇမုနိ ကြေးသွန်း
ရုပ်ပွားတော် (မြိုင်ကြီးငူ)
- (၉)

အထက်ပါ ဘုရားစေတီများကို တည်ထားပူဇော်ရာတွင် အားလုံး
လောက်နီးနီးမှာ ဘုရားအို၊ ဘုရားပျက်၊ စေတီဟောင်းများသာဖြစ်သည်။
တည်ထားရာမှာလည်း ခရီးသွားဟန်လွှဲ တွေ့မြင်တည်ထားခဲ့သည်မဟုတ်။
မမြင်ရသော အသံရှင်၏ လျှောက်ထားချက်အပေါ် အခြေခံ၍ တည်ထား
ခဲ့သည်။ စေတီများကို တည်ထားသည်နှင့်အတူ အရှည်တည်တံ့ရေးကို
ရှေးရှုလျက် လိုအပ်သောနေရာများမှာ ကျောင်းနှင့်သိမ်ကိုပါ ဆောက်လုပ်
ထားရှိသည်။ ကျောင်းဆောက်ရာမှာ အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း
သိမ်တော်ဆောက်လုပ်ရာတွင် မူလအဟောင်းရှိလျှင် ပြုပြင်တည်ဆောက်
သည်။ မရှိခဲ့လျှင် သိမ်သမုတ်ပြီးမှ တည်ဆောက်ရသည်။

မြိုင်ကြီးငူဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဇနသည် မိမိထက် တတ်ကျွမ်း
နားလည်သော ဆရာတော်ကြီးများထံ ဆည်းကပ်လျှောက်ထားသည်။
သာသနာ တည်တံ့ရေးကို အလေးဂရုပြုတော်မူကြသော ဆရာတော်ကြီး
များကလည်း သဘောကျ နှစ်ခြိုက်တော်မူကြသဖြင့် တောထဲတောင်ထဲသို့
တပင်တပန်း ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်ပေးတော်မူကြကာ သိမ်များကို
သမုတ်ပေးတော်မူကြသည်။ သိမ်သမုတ်ပြီးလျှင် အခိုင်အခံ အုတ်တိုက်
များဖြင့် တည်ဆောက်သည်။ ကျောင်းဆောင်များမှာ ပျဉ်ကား၊ ဖက်မိုးနှင့်

● ယုန်းစလင်းအမြဲတေ ●

ဖြစ်ကောင်းမည်ဖြစ်သော်လည်း သိမ်ကိုမူ အရလှ၍ အုတ်တိုက်နှင့်၊
သွပ်မိုးနှင့် တည်ဆောက်သည်။ မြိုင်ကြီးငူဆရာတော် စီစဉ်ပြုလုပ်၍
သမုတ်ခြင်း၊ တည်ဆောက်ခြင်းပြုပြီးသော သိမ်တို့မှာ အောက်ပါအတိုင်း
ဖြစ်သည် -

- မင်္ဂလာသိမ်တော် (မြိုင်ကြီးငူ)
- မယ်ကစောသိမ်တော် (မယ်ကစောတောင်)
- ဖောင်တော်ဦးသိမ်တော် (သူးမွဲထ)
- မဲပသိမ်တော် (မဲပရွာ)
- ထွီးဖားဝီးကြီးသိမ်တော် (ထွီးပါဝီကြီးတောင်)
- တာခုလော်ကြီးသိမ်တော် (တာခုလော်ကြီးတောင်)
- လေးကေကူသိမ်တော် (လေးကေကူတောင်)
- ကျောက်ညှပ်သိမ်တော် (ကျောက်ညှပ်ရွာ)
- ဆီးမူထသိမ်တော် (ဆီးမူထတောင်ကုန်း)
- မဲဆိပ်သိမ်တော် (မဲဆိပ်ရွာ)
- တောင်နီသိမ်တော် (တောင်နီတောင်)
- မယ်တော်ကြီးသိမ် (မယ်တော်ကြီးတောင်)
- ဘုရားကျောက်သိမ်တော် (ဘုရားကျောက်ရွာ)
- သီတမာရ်လာသိမ်တော် (နိပလိပ်ရွာ)
- မာရ်လာယုသိမ်တော် (မအဲရွာအနီး)
- နဝကေသာသိမ်တော် (ဝါးကုတ်တောရွာ)
- ကော့ကရက်ကျွန်းသိမ်တော် (ကော့ကရက်ကျွန်း)
- ဆကေသာသိမ်တော် (မအဲရွာ)
- ထိုလာနဲသိမ်တော် (တောင်စွန်း)
- တြိကြီးသိမ်တော် (တြိကြီးတောင်)
- သီလာပါရသိမ်တော် (စာကော့လုကျွဲ)

- ဖျဉ်းမဏ္ဍသိမ်တော် (ဖာပွန်မြို့နယ်)
- နောင်ကုလားသိမ်တော် (ဖာပွန်မြို့)

စေတီတော်များကို ပြုပြင်တည်ထား ပူဇော်ခြင်း၊ သိမ်တော်တို့ကို သမုတ်ခြင်း၊ တည်ဆောက်ခြင်းကို ပြုလုပ်ရာတွင် လွယ်ကူသည်လည်း ရှိသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားလာ၍ ခဲခဲကတ်ကတ် လုပ်ဆောင်ရသည်လည်း ရှိသည်။ ပေပေါင်း ၈၀၀၀ ကျော်မြင့်သော တောင်ထွတ်ကြီးများပေါ်သို့ တောင်တက်သမားလို ကြိုးဖြင့် ကုပ်ကတ်တွယ်တက်ကာ ကတ်သီး ကတ်သတ် ပြုလုပ်ရသည်လည်း ရှိသည်။

အယူသဘာဝ တူမျှသူများနှင့် ဆုံသကဲ့သို့ လုံးဝခြားနားသူများ နှင့်လည်း ကြုံရသည်။ ထိုအခါ အန္တရာယ်ဆိုသော အရာများသည်လည်း ပါလာတတ်သည်။ တွေ့ကြုံသော အန္တရာယ်များကို ခရီးသွားစဉ် ခလုတ် တိုက်မိခြင်းမျှသာ သဘောပိုက်၍ သွားမြဲသာသနာပြုခရီးကို ဆက်လက် လျှောက်လှမ်းနေသည်။ ဘာသာ သာသနာအတွက် အသက်ကို ပေးစွန့် ထားသူဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

(ကြားဖြတ်အမှာ။ ။ မြိုင်ကြီးငူဆရာတော်၏ သာသနာပြု ခရီးစဉ်ဝယ် တည်ထားခဲ့ပြီးသော ဘုရားစေတီများ၊ တည်ဆောက်ထားခဲ့ ပြီးသော သိမ်တော်များအကြောင်းကို သီးခြားမှတ်တမ်းပြုစုရန် ရည်ရွယ် ထားသည်။ ဤ၌ မည်သို့ကြီးစားလှုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်ဟူသော မှတ်တမ်း အဖြစ် အချို့ကိုသာ နမူနာဖော်ပြလိုက်သည်။ စာရေးသူ)

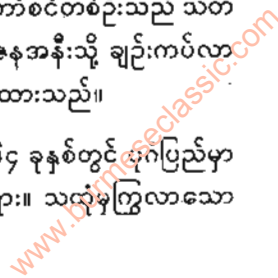
ဒသပလ သံတော်ရှင်စေတီတော်

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဇနသည် မြိုင်ကြီးငူသို့ စတင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် လေးနှစ်မြောက် သက်တော် ၃၈ နှစ်၊ သိက္ခာတော် ၈၀၊ အရတွင် ဝါကျွတ်သည်နှင့် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်ရှိ သူသာန်များသို့ လှည့်လည်၍ သူသာန်စုတင်ဆောင်ခဲ့သည်။ ဝါဆိုနီးလျှင် ပြန်လာကာ မြိုင်ကြီးငူ၌ ဝါကပ်ဆို၍ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ပွားများအားထုတ်လေ့ ရှိသည်။

ဝါတွင်းကာလ၏ တစ်ညသော သန်းခေါင်ယံတွင် ဖြစ်သည်။ နိုးတွင်းဆိုသော်လည်း ထိုညအဖို့ မိုးမရွာ။ လဆန်းရက်ဖြစ်သဖြင့် တိမ်ညို တိမ်မည်းကြားမှ ထိုးဖောက်ကျဆင်းလာသော လရောင်ကြောင့် မြိုင်ကြီးငူ တောတစ်ဝိုက် မှုန်ပျူပျူအလင်းရောင်အောက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ အိပ်မော တွနေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဇနသည် သန်းခေါင်ယံ ပြုမြဲနိစ္စဗဒ် ဖြစ်သည် မဟာသတိပဋ္ဌာန သုတ်တော်နှင့် မဟာသမယသုတ်တော်တို့ကို ခုတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီး မိုးလေသာသည်မို့ နန်းဦးစေတီသို့ တက်ရောက်ကာ သတိပဋ္ဌာန်ဂူမှတ်ပွားများသည်။ ဂူမှတ်၍ အတန်ကြာ သမာဓိ တည် ဆောင်သောအချိန်တွင် အမြင်အာရုံရော၊ အကြားအာရုံ နှစ်ခုစလုံးမှာပါ နှောင့်နှေးစွာ မြင်တွေ့ကြားသိခဲ့ရသည်။

ဒတ်ဗြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားသော သူတော်စင်တစ်ဦးသည် သတိ မြောက်နေသော ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဇနအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ သည့် ပုလဲဝပ်ရုံကျိစွာ ရှိခိုးဦးချပြီး လျှောက်ထားသည်။

အရှင်ဘုရား၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၃၆၄ ခုနှစ်တွင် မှတ်ပြည်မှာ အရှင်ရဟန်းတော် နန်းတက်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ သင်္ကပ္ပကြွလာသော

ရှင်အရဟံ၏ တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် သထုံပြည် မနုဟာမင်းထံမှာ ပိဋကတ် သုံးရာ အလှူခံစေခဲ့ပါတယ်။ မရသည့်နှင့် စစ်ချီလာပြီး သထုံကိုတိုက်ခိုက်၍ မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူသွားခဲ့ပါတယ်။ ထိုသို့သိမ်းယူစဉ်မှာ ပိဋကတ်သုံးပုံ ပေမူနှစ်စုံအနက် တစ်စုံကိုသာ သယ်ယူသွားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ပေမူနှစ်စုံ ဆိုတာ တစ်စုံမှာ ရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသ ရေးကူးတော်မူခဲ့သော ပေမူနှင့် ရှင်အရဟံ ရေးကူးတော်မူခဲ့သော ပေမူဟူ၍ နှစ်စုံဖြစ်ပါတယ်။

ရှင်ဗုဒ္ဓဃောသ ရေးကူးသောပေမူတစ်ဆူကိုသာ အနော်ရထာ မင်း ရရှိသွားပါတယ်ဘုရား။ ရှင်အရဟံ ရေးကူးတော်မူသော ပေမူတစ်စုံ တို့ ဝန်မင်းလေးပါးနှင့် စစ်သည်တော်အချို့က တိတ်တဆိတ်ယူဆောင်ပြီး သထုံမြို့ အင်းရိုင်းဘက်မှထွက်ကာ တောတောင်အတွင်းရှိ လုံခြုံသော ကျောက်ဂူထဲမှာ သိမ်းဆည်းသိုဝှက်ရန် ထွက်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ နွားလဘို့ နှင့်တူသောတောင်သို့ရောက်စဉ် တောင်ခြေရှိရေကန်မှာ ရေးကူးထား သော ပေမူပိဋကတ်များအနက်မှ သုတ်ပါထေယျတစ်ပုံကို ရေမစိုအောင် စီမံဖန်တီး၍ ရေကန်တွင်းသို့ ပစ်ချ ဌာပနာခဲ့ကြပါတယ် ဘုရား။ ၎င်းရေကန်ဟာ မြတ်စွာဘုရားသခင် အလောင်းတော်ဖားမင်းဖြစ်စဉ် ကာလက စံမြန်းခဲ့သော ရေကန်တော်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါတယ်ဘုရား။

သုတ်ပါထေယျ ပိဋကတ်ပေမူကို ပစ်ချဌာပနာပြီး ကျောက်ဂူသို့ တက်ကာ သိုဝှက်သိမ်းဆည်းရန် လေ့လာသည်တွင် 'လူသူန်းလွန်းနေ သည်၊ မသင့်သေး။ ငါတို့လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ အမောင်စစ်သည်တို့ကသာ တာဝန်ယူ ဆောင်ကြဉ်း၍ ကျွန်ပိဋကတ်တော်များကို လုံခြုံသိုသိပ်သော ကျောက်ဂူများထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားရမည်' ဟု အမိန့်ချမှတ်ကာ ယင်းကျောက်ဂူမှ ဝန်လေးပါး ပြန်သွားကြပါတယ်။ ဒါကြောင်း ၎င်းဂူကို 'ဝန်ပြန်ဂူ' ဟု တွင်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ 'ဝဲမုံဂူ' ဟု ကာလရွေ့လျား ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

ဝန်လေးပါး ပြန်သွားပြီးနောက် ကျန်စစ်သည်တော်တို့က ဆက်လက်ဆောင်ကြဉ်းလာကြပါတယ်။ သံလွင်မြစ်ကိုကူး၍ ဒီမြိုင်ကြီးငူ ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ခရီးဆက်သွားရာ တောင်နီတောင်သို့ ရောက်တဲ့အခါ ဝါလာသော ရုပ်ပွားတော်များကို ကျောက်ဂူအတွင်း သိုဝှက်သိမ်းဆည်း ကြပါတယ်။ စိတ်မချရသေးသည်မို့ ပိဋကတ်တော်များကို ဆက်လက် ယူဆောင်ကြတာမှာ မယ်ကစောတောင်သို့ ရောက်ရှိကြပါတယ်။ လူသူ နှင့် ကင်းစေးလွန်းခြင်း၊ လေမိုးလုံခြုံ စိတ်ချရခြင်းဟူသောအကြောင်းကို ရှုထားပြီး ပေမူပိဋကတ်တော်များကို မယ်ကစောတောင်ရှိ ကျောက်ဂူတွင်း မှာ လုံးထွင်းကျွန်းသေတ္တာဖြင့် ထည့်သွင်းခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ နောင်အရှင် ဘုရားများ ကြုံကြိုက်တဲ့အခါ ၎င်းပိဋကတ်တော် ပေမူများကို ရှာဖွေ၍ ဘုရားတစ်ဆူဆူအတွင်းမှာဖြစ်စေ ထည့်သွင်းဌာပနာသိမ်းဆည်းတော်မူ ဝိရန် တပည့်တော် မြိုင်ကြီးငူတောင်ပိုင်ကြီးက လျှောက်ထားပါတယ် ဘုရား။

အထက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားပြီးဆုံးသည်နှင့် ဝတ်ဖြူဝတ် သူတော်စင်ကြီးသည် အမြင်အာရုံမှ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့သည်။

ပြီးတစ်ခါ မီးခိုင်းတောင်ပေါ်မှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်စဉ်ကလည်း ဆီတစော ဆံတော်ရှင်ဘုရားနှင့် ပတ်သက်၍ ရုပ်မဲ့အသံရှင်တစ်ဦးက ထည့် လျှောက်ထားဖူးသည်။ မယ်ကစောတောင်သို့ သွားချင်စိတ်ဖြစ်ခဲ့ ဆီတည်း အခြေအနေ အထွေထွေအရ မသွားရောက်ဖြစ်ခဲ့။

သာသနာပြုခရီးလမ်း စတုတ္ထခြေလှမ်းအနေဖြင့် မြိုင်ကြီးငူတွင်း မှာ ခြောက်ဆင် ဝှောက်စေတီကို တည်ခဲ့ပြီး တန်ဆောင်းတော်ကို သွပ်မိုး ခဲရာတွင် ရတုသွပ်များကို ဝယ်ယူမိုးခဲ့ရသည်။ ၎င်းသွပ်များသည်

ရှစ်လေးလုံး အရေးအခင်းကာလက ခိုးယူလှယက်၍ရလာသောသွပ်များ ဟု သိရှိရသဖြင့် စိတ်ထဲမသန့်ဖြစ်လာသည်။ သွပ်များကို အားလုံးခွာလိုက် စေသည်။ သန့်စင်သော သွပ်များကို မိုးနိုင်မို့ သွပ်များ အလှူခံရန် သောလယ်ထ (ရှမ်းဘက်ကမ်း) သို့ သွားလိုခဲ့သည်။

အဖော်အဖြစ် ဦးသာဒင်၊ မောင်ငွေ၊ မောင်ပိလုတို့နှင့်အတူ မြိုင်ကြီးငှမု ပဲ့ချိတ်စက်လှေဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ ဆားဆိပ်အရောက်တွင် လှေမှဆင်းပြီး တောင်တက်ခရီး စတင်သည်။ တစ်တောနှင့်၊ တစ်တောင် ဆင်းဖြင့် ခရီးဆက်ရာ ထီးပေါ်မှနော်ရွာရောက်လျှင် မိုးချုပ်၍ တစ်ည ကျိန်းစက်သည်။ မိုးမလင်းမီ လမ်းမြင်သည်နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ နံနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် မယ်ကစောတောင်ခြေရွာဖြစ်သော မယ်ရာထလှေဆိပ် သို့ရောက်သည်။ လှေဆိပ်မှာ အိမ်သုံးလုံးရှိသည့်အနက် နှစ်အိမ်မှာ ခရစ်ယာန်အိမ် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်သော ဘီလုံးတဲမှာ နားသည်။

တောင်ထိပ်သို့တက်၍ ဘုရားဖူးချင်သည်။ ဘီလုံးက မရောက်ဖူး။ ရောက်ဖူးသူ ဖားနု (ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်) က လိုက်ပို့ပေးမည်ဖြစ် ကြောင်း ပြောလာသဖြင့် တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ တောဝင်ထိပ်သို့ ရောက်လျှင် ဉာဏ်တော် ၁၃ တောင်ရှိသော ဒသဗလဆံတော်ရှင်စေတီ ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ အရပ်မျက်နှာလေးဘက်မှာရှိသော ခြင်္သေ့ရုပ်လေးခု မှာ ခေါင်းမရှိတော့။ ပျက်စီးနေပြီ။ မိုးကြိုးပစ်ခံထားရသည်ဟု ဖားနု ပြောသည်။ စေတီကိုယ်လုံးတော်မှာလည်း အုတ်အင်္ဂါတေများ ကွာကျ ပျက်စီးနေသည်။ ရေညှိများ အထပ်ထပ်တက်လျက် ချုံနွယ်များက ဖိနှပ် တော် မပေါ်လောက်အောင် ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ အုတ်ချပ်များ မှာလည်း နေရာအတော်များများမှာ ကွာကျပျက်စီးနေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဇနသည် ဘုရားဝတ်ပြု ရှိခိုးပူဇော်ပြီးနောက် ပါလာသော ပုတီးစိပ်ကို လက်တွင်ကိုင်၍ -

“ဘုရားတပည့်တော်သည် ဤဆံတော်ရှင်စေတီတော်အား ပြုပြင် တည်ထား ပူဇော်ထိုက်သူဖြစ်ပါက တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် ထီးတော်မှာ တင်ချိတ်နေပါစေသတည်း” ဟု အဓိဋ္ဌာန်ကာ မစ်တင်လိုက်သည်။ ထီးတော်မှာ ပုတီးချိတ်နေလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဇန ကျေနပ် သွားသည်။ ပြန်ဆင်းလာပြီး မယ်ရာထဆိပ်မှ သုံးမွဲထ၊ သုံးမွဲထမှသည် သောလယ်ထသို့ လာခဲ့သည်။ သောလယ်ထ မှာ မြိုင်ကြီးငှအနီးရှိ ကန်ညီနောင်ရွာမှ စစ်ကြောင့် ပြောင်းရွှေ့လာသူများဖြစ်၍ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဇနနှင့် ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သည်။

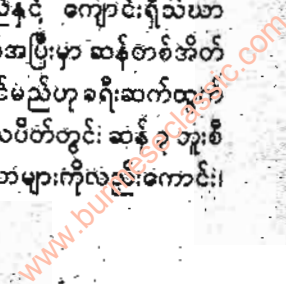
သောလယ်ထရွာရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကန်ညီနောင်ရွာသား ဦးဝါရိန္ဒက ကျောင်းဆိုင်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုဇနနှင့်လည်း ဓမ္မမျိုး မကင်းသူဖြစ်သည်။ သို့သော် တွေ့ဆုံစဉ်မှာပင် တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး အမြင် နှင်း မတူကာ ကတောက်ကဆဖြစ်ကြရသေးသည်။

သွပ်ပြားအချပ် ၃၀၀ ကို အလှူခံခဲ့ပြီး ဖောင်ဖြင့်ဆင်းခဲ့ရာ ၁၃၅၀ ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တွင် မြိုင်ကြီးငှသို့ ပြန်ရောက်သည်။

* * *

၁၃၅၀ ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၁၃ ရက်။

ကမမောင်းမှ ဒေါ်အေးသန်းအိမ်မှာ သုံးနှစ်ပြည့် ပဋ္ဌာန်းပိတ်ဖွဲ့ ဇေဇတ်ချပြီး မဲဆိပ်ရွာသို့ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ပင်သည်နှင့် ကျောင်းရှိသံဃာ ၃၁ ဝါးလုံး ကြွရောက်ကြသည်။ ၎င်းပဋ္ဌာန်းပိတ်အပြီးမှာ ဆန်တစ်အိတ် လှူထားသည်။ မယ်ကစောတောင်မှာ ဘုရားပြုပြင်မည်ဟု ခရီးဆက်ထွက် ခဲ့သည်။ ရဟန်းသာမဏေအသီးသီးအား မိမိတို့သပိတ်တွင်း ဆန် ၃ ဘူးစီ ထည့်၍ သယ်စေသည်။ ပန်းရုံပြုလုပ်ရန် ကိရိယာများကိုလည်းကောင်း၊ ဆံတော်ကိုလည်းကောင်း ယူဆောင်စေသည်။

ဦးထွန်းရှင်၊ ဦးအုန်းစိန်၊ မောင်ငွေတို့က ပန်းရံပစ္စည်းဖြင့် လိုက်လာသည်။ ဒေါ်အေးသန်း (ကမမောင်)၊ ဒေါ်ညိမ်းခင် (ကျော တရက်ကျွန်း)၊ ဦးဆောင်သော အမျိုးသမီးငါးယောက်လည်း ဝေယျာဝစ္စ ပြုလုပ်ရန် လိုက်လာကြသည်။ ဘုရားတည်မည်ဟု သွားသာ သွားရသည်။ ငွေကြေးဟူ၍ မပါ။ ထီးတော်တစ်ခုကိုသာ ဝယ်ယူသွားသည်။ ကျန်သည့် ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများကို ဟိုရောက်မှ ကြည့်စီစဉ်မည်။

မဲဆိပ်မှ ဆားဆိပ်သို့ လှေဖြင့်ကူးကာ မယ်ကစောတောင်ခြေရှိ မယ်ရာထသို့လှေတွင်းချင်းရောက်အောင် သွားခဲ့ရာ ည ၈ နာရီတွင် ရောက် ရှိသည်။

(ဤမျှရေးပြလျှင် ပီပြင်မှုရှိလှမည်မဟုတ်၍ ခရီးစဉ်ကို အနည်း ငယ် ရေးပါမည်။)

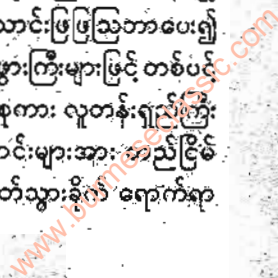
ဆားဆိပ်သို့ရောက်လျှင် တောင်ပေါ်ကရင်အချို့ လည်း လိုက်ပါ ကြသည်။ လှေပေါ်မှဆင်းသည်ဆိုလျှင် တောင်ကြောပေါ်သို့ မသိမသာ တက်သွားသည်။ ရှေ့ဆုံးမှာ မြိုင်ကြီးငှဘုန်းတော်ကြီး၊ နောက်မှာ ရဟန်း သံဃာများ သပိတ်တစ်လုံးစီ ကိုယ်စီလွယ်ထားပြီး တစ်လံကွာလောက် ခွာ၍ သွားနေသည်။ အမျိုးသမီးအုပ်စုက အလယ်၊ တောင်ပေါ်ကရင် အချို့နှင့် ဦးထွန်းရှင်တို့ ပန်းရံအဖွဲ့က နောက်ဆုံးမှာ ထီးတော်ကို အစိတ် အပိုင်းတစ်ခုစီဖြုတ်၍ ထမ်းပိုးယူဆောင်သွားကြသည်။

ရှေးဦးစွာ ဘောသရောဂိတ်၊ ထိုနောင်မှ တမော်ဖိုးရွာ၊ ၎င်းနောက် မော်ဘောကလိုးဂိတ်ကို ဖြတ်သန်းပြီး လေးမိုင်ခန့် ရှည်လျားသော တောကြီးသို့ရောက်သည်။ မြေပြန့်တောကားမဟုတ်။ လျှိုမြောင်စိမ့်စမ်း တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျော်ဖြတ်ရသည်။ လမ်းမှာ ခြေသွားလမ်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဝဲယာနှစ်ဖက်မှာ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းနေ သည်။ ဘယ်ဝယ်မြောက်တောင် ဖွေယောင်မျှော်ကြည့်လိုမှ မတွေ့ရ

မို့သည်မို့ စိတ်စမ်းငယ်ချင်စရာ တောင်းလှသည်။ မွန်းတည့်နေပင်ဖြစ် သော်လည်း နေပြောက်ပင်မထိုးလောက်အောင်ရှိသည်။ အေးစိမ့်သလို တော ရှိသည်။ တောပန်းရံနံ့က လေအဝေ့မှာပါလာတတ်သည်။ မမောလှ သေးသော်လည်း ရနံ့မွှေးက ရင်ကိုအေးမြစေသည်။ အပန်းကိုလည်း ပြောစေသည်။ အလွမ်းကိုလည်း ပြောစေလေသည်။

သဘာဝတော၊ ဟစ်ကြွေးသံဆိုနေသော ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ မာဂဓာတေးကို နားဆင်ရသည်မှာ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့မိသလိုရှိသည်။ နွေမရောက်သေးသော်လည်း ဥဩငှက်ငယ်က မြိုင်စောင်းမှာ တွန်သံချို နေသည်။ ရောက်လာမည့်နေ့ကို ချက်တည်းက ကြိုနေလေသည်ထင်၏။ သာယာစွာ မြည်ကြွေးတတ်သော ရွှေပြည်စိုးငှက်ငယ်အသံက လွမ်းမော ဆွတ်ယူဖွယ်ကောင်းနေသည်။ ပင်ယ်ထက်မှ ချိုးငှက်မောင်နှံက ခွန်းဆင့် သံမြိုင်ကူခဲ့နေသည်။ လူလိုသူနယ် ခွန်းတုံ့လှယ်နေကြသည်။ သည်ရှုခင်း ချိုးကိုမြင်၍ “တောနှင့်တောင်စွယ်၊ ပြောကြမောင်မယ်၊ ငှက်ကယ်လူလို သံချိုနော ပြောကြပြန်သကို...” ဟု စာဆိုရှင်များ သံဆိုခဲ့သည်ပင် ဖြစ်ချိန်မည်။

သိုက်မြို့မှာ စာခွန်ကျွေးနေသည်လား၊ မကျွေးသည်လားတော့ သတိမထားမိ။ သွားရမည်ကား ဝေးလှသည်မို့ ခရီးတွင် မို့အရေးသာ အာရုံ ခိုတ်နေသည်။ ရှေ့ဆက်သွားရာမှာ ဆက်ရက်တစ်အုပ်နှင့် ဆုံသည်။ ၎င်းတို့သဘာဝအတိုင်း ကျွက်ကျက်ဆူညံလွန်းလှသည်။ သာသနာပြု ခရီးသည်များကို လိုက်လံပျူငှာစွာဖြင့် သောင်းသောင်းဖြဖြညီတာပေး၍ ဩဆိုနေသည်ဟူ၍ ယူဆလိုက်သည်။ အမြီးစုတ်ဖွားကြီးများဖြင့် တစ်ပင် ထစ်ဝင် ကူးလူးပြေးဆော့နေသော ရှဉ့်ပေါအုပ်စုကား လူတန်းရှည်ကြီး ဖြင့် ချီတက်လာနေသော သာသနာပြု သူရဲကောင်းများအား အညီငြိမ် စွာဖြင့် ကြိုဆိုနေသည်အလား ၎င်းတို့အနီးသို့ ဖြတ်သွားခိုက် ရောက်ရာ

သစ်ကိုင်းထက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ တန်နားလျက် မျက်လုံးကလေးအပြူးသား ဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တောတွင်းလက်နက်ကိုင်များနှင့်လည်း ဆုံမိတတ် သေးသည်။ သူတို့မှာလည်း လက်နက်ကိုယ်စီ၊ မြိုင်ကြီးငှာဘုန်းတော်ကြီး အမှူးပြုသော အဖွဲ့မှာလည်း လက်နက်ကိုယ်စီ လွယ်ထားကြသည်။ တစ်ဦးက အရှိန်မျက်မည်လက်နက်၊ ကျန်တစ်ဦးက အပျက်ကိုဖြင့်မည် လက်နက်။ လက်နက်ချင်း မတူသလို ဦးတည်ရာချင်းလည်း မတူကြ။ ဆန်ကျင်လိုက်သမှ အရှေ့နှင့်အနောက်၊ တောင်နှင့်မြောက်။ “အင်း... သည်လိုဆန်ကျင်ဘက်တွေဖြစ်နေလို့လည်း သည်လမ်း၊ သည်ခရီးမျိုးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိရသည်လေ။ သဘာဝတစ်ရပ်ပေတံကား” မြိုင်ကြီးငှာ ဘုန်းတော်ကြီး တွေးလိုက်မိသေးသည်။

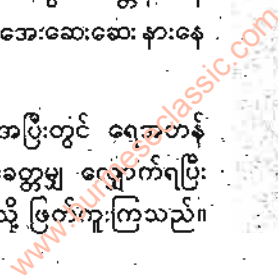
ပွာဒဲမယ်တော (ပါးရိုက်တော) သို့ ရောက်လာသည်။ ရှေးပဝေ သင်္ကေ တစ်ချိန်တုန်းခါက လူ့အားများသည့် ကိုယ်ကျင့်တရားကို အလွန် ထိန်းသိမ်းလေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ရိုးရာဝလေးကို မြတ်နိုးလိုက်နာကြသည်။ ထိုစဉ်ကာလက သည်တောတွင်းတစ်နေရာမှာဖြစ်သည်။ အမျိုးသား တစ်ဦးက အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား လက်ဆွဲသဖြင့် ပါးရိုက်ခံရသည်ကို အစွဲ မြဲ၍ ကရင်ဘာသာဖြင့် “ပွာဒဲမယ်” (ပါးရိုက်) တော ဟု တွင်ခဲ့သည်။ သည်တော၏ ထူးခြားမှုမှာ သည်တောတွင်း ဖြတ်သန်းသွားလာသော ဧည့်သည်အုပ်စုတွင် ရွာခံလူတစ်ဦးစားလေ့မျှ မပါခဲ့လျှင် တောမှအထွက် မှာ ဧည့်သည်တစ်ဦးဦး ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်သည်။ ကျားဆွဲခံရ၍ဖြစ်စေ၊ အခြားအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ဖြစ်စေ ကျန်ရစ်တတ်လေ့ရှိသည်ဟု မြောက်ကြသည်။ ထိုအကြောင်းကိုတွေးရင်း လျှောက်နေစဉ် “ဝုန်း” ဟူသော အသံနှင့်အတူ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းသည် ရဟန်းသံဃာတန်းကြီးအလယ်သို့ ကျိုးကျလာသည်။

တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး တစ်လံကွာ အနေအထားဖြင့် လျှောက်နေကြ စာ ရှေ့မှပြန်ရေလာလျှင် ၁၆ ပါး၊ နောက်ပါရေတွက်သွားလျှင် ၁၅ ပါး။ ၄င်း၁၆ ပါးနှင့် ၁၅ ပါးကြားတွင် ကျခြင်းဖြစ်သည်။ စာချဆရာ ဦးညာဏိက ခံညီဖြစ်သူ ရှင်ဝိသုဒ္ဓတစ်ပါး သီသိကလေး လွတ်သွားခဲ့သည်။ မြိုင်ကြီးငှာ ဘုန်းတော်ကြီး လှည့်ကြည့်သည်။ အထိအခိုက်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသဖြင့် ခရီးဆက်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာကား ခိုးလို့ခုလု ဖြစ်သွားသည်။ ငယ်တေတောတောင်သည် သာမညမဟုတ်။ ဘုရားပြုပြင်ရန်သွားသူတိုင်း ထိုထို ဒုက္ခရောက်ရတတ်သည်။ အသက်သော်မျှ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်လည်း ရှိခဲ့ရသည်။

အသို့နည်း။ ယခုလည်း ဆီးတားခြင်းလော။ တွေးမိသည်။ မည်သို့ ရှိသော သွားမည်ခရီးကို ရောက်အောင် သွားလေ့ရှိသော ဝသီအတိုင်း အသို့ဆတ်ခါ တွင်တွင်သာ ခရီးနှင့်လျက်ရှိသည်။

ထီးပေါ်မုနော်ရွာသို့ရောက်လျှင် နားနေကျန်းစက်လေ့ရှိသော် မြိုင်ကြီးငှာ ခရီးဆက်၍ နှင်ခဲ့သည်။ လယ်ကွင်းနှစ်ကွင်းကို ဖြတ်ကျော် သဖြင့် ငယ်ပုဂ္ဂိုလ်တောင်ကို စတက်ရသည်။ တောင်မှအဆင်းတွင် သည်တွင်း မြေပြန့်၊ တောခင်တန်းကလေးများကို တစ်မိုင်ခွဲခန့် ဖြတ်သော်အပြီးမှာ ဥယျာဉ်ခြံတစ်ခြံသို့ရောက်ရှိသည်။ တစ်ဆက်တည်း ငယ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြတ်ကျော်ပြီး လယ်ကွင်းတစ်ခုကို ၁၀ မိနစ်ခန့် လျှောက်ရ ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် စမ်းချောင်းတစ်ခုသို့အရောက်တွင် ခေတ္တနားနေ အားဖြည့်သည်။ နားသည်ဆိုသော်လည်း အေးအေးဆေးဆေး နားနေ ချိမ့်မျှ သွားအေးမိ ခရီးဆက်ထွက်သည်။

ထောင်ကုန်းငယ်တစ်ခုအား ကျော်လွန်အပြီးတွင် ရေအတန် များသော နောင်တစ်ခုကို ချောင်းရိုးအတိုင်း ခေတ္တမျှ လျှောက်ရပြီး နောက်သော်လော ရေအနက်တွင် တစ်ဖက်သို့ ဖြတ်ကျူးကြသည်။

ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း တောတန်းအဆုံးမှ ကြမ်းကို ဖြတ်ကျော်မိလျှင် လျှိုကြီးတစ်ခုကို သက်ဆင်းဖြတ်ယွန်းရသည်။ လျှိုမှ အထက်တွင် တောင်ကုန်းတစ်လှည့်၊ မြေပြန့်တစ်ခါဖြင့် နာရီစက်ခန့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ “ဘောကေး” ဂိတ်သို့ ရောက်သည်။

နေဝင်လှနေပြီ။ မယ်ရာထသို့ မှောင်မှရောက်မည် ခန့်မှန်းမိသော်လည်း စောနိုင်သမျှစောအောင် ခရီးပြင်းနှင့်ကြပြန်သည်။ တော်ပေသေးသည်။ မျောက်လမ်းကို ဖြတ်ကျော်စဉ်မှာ အလင်းရောင် မပျောက်တတ်သေး။ သွားလို့လာလို့ဖြစ်သေးသည်။

မျောက်လမ်းဆိုသည်အတိုင်း မျောက်များလို တွယ်ကပ်ကပ်ကပ်၍ သွားရသည်။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးကြီးများ စီရရီ ဆင်တန်းတည်ရှိနေသည်။ တစ်ဖက်မှာ မြင့်မားသောကျောက်ဆောင်၊ အခြားတစ်ဖက်မှာ သံလွင်မြစ်ရှိသည်။ မျောက်လမ်းသည် မြစ်ရေပြင်မှအထက် ဝါးသုံးလေးပြန်အမြင့်တွင် ရှိသည်။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများ ကြားမှ လည်းကောင်း၊ ထစ်တောင်သာသာ ကျောက်ငူစွန်းများမှ လည်းကောင်း တွားသွားရသည်။ အောက်သို့မြှူကြည့်လျှင် ကျောက်ဆောင်များအား ပွတ်တိုက်ကာ တရဲရဲအသံမြည်၍ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော ရေပြင်လွှာကို တွေ့ရသည်။ တစ်ချက်သာ ကြည့်ဖြစ်သည်။ ဇလမ်းကို မျက်နှာမလှုပ်။ ခြေလက်ချော်ပြီး ကျွဲလိုက်မှဖြင့် ကျောက်တုံးအဆင့်ဆင့်နှင့် ရိုက်ခတ်မိကာ တစ်စစ်ပြန်ကျပြီး မြစ်သံလွင်ထဲ ဖြန့်ခွဲ၍ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသား ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

မျောက်လမ်းကို ခက်ခက်ခဲခဲ တွေ့လွန်ပြီးနောက် ကြခတ်ဝါးတောသို့ ရောက်သည်။ ရူးရှိသောဝါးမျိုးနှင့် မရူးစီးအောင် သတိထားပြီး သွားရသည်။ ကြခတ်ဆူးများက အဆိပ်ရှိသည်။ ထိမိ ရူးမိလျှင် မသေသော်မှ အတော်ကြီးကို ခံရတတ်သည်။

ပြောသာပြောရသည်။ သွားကြသူအားလုံး ဖိနပ်ကိုယ်စီဖြင့် ရှိသော်လည်း မြိုင်ကြီးငှာဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဖိနပ်မပါပေ။ လမ်းတစ်လျှောက် ဆူးတွေငုတ်တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ ချွန်မြနေသော ကျောက်စွန်းများ ပေါ်နင်းလျှောက်ခဲ့သည်။ ခုချိန်ထိခလုတ်မထိ ဆူးမပြီသေး။ ဘာကြောင့် ဟူ၍တော့ မတွေးတတ်။

ကြခတ်ဝါးတောလွန်လျှင် တစ်မိုင်ခွဲကျော်ကျော် ရှည်လျားသော ကျွန်းတောသို့ရောက်သည်။ ကျွန်းပင်ကြီးများမှာ ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှပြီး မိုးထိမြင့်မားနေသည်။ မြောင်တန်းနေသည်မှာ ရှေ့ဘော်ထိုးထားသလား ထင်ရသည်။ မည်သူကများ မည်သည်အချိန်က စိုက်ပျိုးထားခဲ့သည်၊ အလျားအနံ မည်ရွှေမည်မျှရှိသည် မသိရသော်လည်း သည်ကျွန်းတောကြီးကို မိနစ် ၂၀-ခန့် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။

(ယခု ထိုကျွန်းတော မရှိတော့ပြီ။)

ကျွန်းတောအလွန်မှာ “ကွီးလားဟေး” စမ်းချောင်းကို ကျော်ဖြတ်တာ မယ်ရာထဂိတ်သို့ ည ၈ နာရီမှ ရောက်တော့သည်။

* * *

မယ်ရာထဂိတ်ရှိ ဘီလူးတဲမှာ ခေတ္တနားနေပြီး ညကြီးမှောင်မှောင်မှာပင် မယ်ကဇောတောင်ထိပ်သို့တက်ရန် ခရီးစတင်သည်။ မြေပြန့်ခရီးထို့ ခိနစ် ၂၀ ခန့် လျှောက်ပြီးနောက် တောင်ပေါ်သို့ တောင်စောင်းဆစ်လျှောက် မြေလိမ်မြေကောက် လမ်းဖောက်၍ တက်ကြရသည်။ ထင်တော့ သီးခြားမရှိ။ မှောင်နှင့်မည်းမည်းမှာ တောချိုတိုးကာ လမ်းထွင်ထားခြင်း သွားကြရသည်။ တောထိပ်သို့ ရောက်ရှိစဉ်မှာ ည ဖြနာရီခွဲလှပြီ။

တောင်ထိပ်မှာ ဖြစ်သလိုပင် နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ပြီးသည့်နှင့် လှုပ်ငန်းစတင်သည်။ ဒေါ်အေးသန်းက ကန်တော့ပွဲပြင်ကာ တောင်ပိုင်အား ပွဲကိုးသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဘုရားတည်လေတိုင်း ပြုမြဲဖြစ်သော အသံမစဲ မလာပဋ္ဌာန်း ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲကို စတင်သည်။ အသင့်ယူဆောင်လာသော ဘက်ထရီမီးချောင်းဖြင့် ရွတ်ဖတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အခက်အခဲတစ်ခုကြုံသည်။ ပါသွားသောထီးတော် ငယ်နေခြင်းပင်။ မတတ်နိုင်၊ မူလထီးတော်ကိုပင် ပြန်တင်ရပေမည်။

ထိုစဉ် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသုနေတစ်ပါး တဟီးဟီးဖြင့် အဖျားတက်တော့သည်။ အလောသုံးဆယ် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ရှင်းထားပြီးစ ဘုရားရင်ပြင်မှာ သင်္ကန်းခြုံ၍ လှဲနေလိုက်ရတော့သည်။ အပိုပါလာသမျှ သော သင်္ကန်းများကို အထပ်ထပ်ခြံပေးသော်လည်း အချမ်းက မပြေ။ သောလယ်ထ (ရှမ်းဖက်ကမ်း) မှ ဒကာများ ရောက်လာကြသည်။ ပါလာသော သက္ကလပ်စောင်များကို အထပ်ထပ်ခြံပေးကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကို မမြင်ရ။ စောင်ပုံကြီးကိုသာ တွေ့ရသည်။ ဤသည်သော်မှ ထူးခြား၍ မလာ။ အဖျားတက်၍ ထုန်မြဲ၊ အချမ်းက ဖိစီးမြဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ သတိလစ်ခိုက် ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြောနေလိုက်သေးသည်။

သတိပြန်လည်လာခိုက်မှ ဘုန်းတော်ကြီးက တွေးမိသည်။

“ဤဘုရားကို ပြုပြင်မည် လာခဲ့ကြသော ဘုန်းကြီးများသည် ယခင်ကလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ မည်သူမှ မတည်ဖြစ်လိုက်နိုင်ကြ။ ဘုရားပြင်မည်ဟု တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လာသော ဘုန်းကြီးများကို နောက်နေ့ မိုးလင်းလျှင် တောင်ပေါ်မှ ထမ်းချယူကြရသည်။ ဆက်နေသော ဘုန်းကြီးများမှာ ပျံလွန်ကော်မူသည်ထိ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ စောင်ထိပ်မှာ ဘီလူးလက်ဝါးဆိုလား၊ ကျောက်လက်ဝါးဆိုလား ရှိသည်။ ဘုရားတည်လာသည့် ဘုန်းတော်ကြီးနှလုံးကို ဆုပ်နယ်ပြီး ဒုက္ခဖြစ်စေသည်တဲ့၊ ပြောသံကြားထားရသည်။

အသို့နည်း...။

ယခုလည်း မိမိကိုပါ ဒုက္ခပေးတော့မည်လော။ ပေးကာမှပေးရောသည်ဘုရားကို ပြင်ဖြစ်အောင် ပြင်ရမည်။ သာသနာပြုသည်ပဲ။ အသက်သေမှ ကြောက်လိုက်ဖြင့် သည်လမ်း သည်ခရီးမျိုးကို အပန်းတကြီး လာခဲ့စည်မဟုတ်။ သေသွားကော အကြောင်းလား။ သာသနာအတွက် အသက်ပေးလှသွားရသည်ပဲ။ သေရကျိုးနပ်ပေသည်ဟု ယူဆမည်”

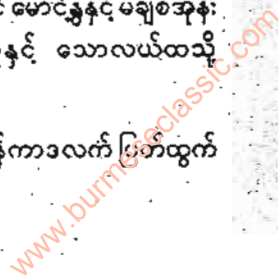
သည်လိုနှင့် အဖျားတက်ရင်း၊ သတိလစ်ရင်း၊ သတိပြန်လည်လာရင်းဖြင့် မိုးလင်းသွားသည်။ အဖျားက ညကလောက် မတက်တော့။ ပါလာသူများကို အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ခွဲကာ တာဝန်အသီးသီး အပ်နှင်းလိုက်သည်။

- (၁) အဖွဲ့ ပဋ္ဌာန်းအလှည့်ကျရွတ်ရန်နှင့် အလှည့်မကျသေးသူများက သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို ရှင်းလင်းရန်၊
- (၂) အဖွဲ့ လှေကိုးစင်းဖြင့်ကျောက်ညှပ်သို့သွားပြီး ကျောက်နှင့် သဲများကို တိုက်ရန်၊
- (၃) ကိုရင်ကြီး ဦးဖားကလေး ဦးဆောင်၍ ကျောင်း၊ စရပ်များ ဆောက်ရန်အတွက် သစ်လုံးတိုက်ရန်။

တာဝန်များ ခွဲဝေပေးပြီး မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် လူတချို့ ဆောင်ခြေသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

တောင်ခြေ မယ်ရာထဂိတ်သို့ရောက်လျှင် မောင်နှံနှင့် မချစ်အုန်း နှို နန်းမောင်နှံတို့၏စက်လှေ ရောက်နေသည်နှင့် သောလယ်ထသို့ ဆက်ခဲ့သည်။

သောလယ်ထသို့ မရောက်မီ စက်လှေပန်ကာဒလက် ပြာထွက်သည်။ ကြံဖန်ပြုပြင်၍ ခရီးဆက်ခဲ့ရသည်။

သောလယ်ထသို့ ရောက်လျှင် ဘိလပ်မြေ၊ အုတ် စသည် ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများကို မှာကြားသည်။ စောင်၊ လက်နိပ်တတ်မီး၊ တတ်ခဲ စသည့် တိုလီမိုလီပစ္စည်းများကို စုဆောင်းဝယ်ယူစေပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ သောလယ်ထမှ ဒကာများကလည်း ဆန်အိတ်များနှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြသည်။

ဘုရားပြုပြင်ရန် ထုံးအတွက်ကိုမူ မဝယ်ရချေ။ ထောင်ပေါ်ကာရင် များက ထုံးဖုတ်၍ လှူကြသည်။ နောက်လွယ်ပလိုင်များဖြင့်ထည့်၍ သယ်ဖိုးတင်ယူလာကြသည်။

ပစ္စည်းများ မယ်ရာထက်တိုသို့ရောက်လျှင် နီးနားရွာမှလူများ၊ တောင်ထိပ်မှ အဖွဲ့သားများက တစ်နိုင်တစ်ပိုင် သယ်ဖိုးယူတင်ကြသည်။ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် အတိအကျများကို တစ်ပါသယ်ယူသည်။ ပဋ္ဌာန်းကို အသံမစေဘဲ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရင်း၊ နေရာရှင်းလင်းပြုပြင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းများ သယ်ယူစုဆောင်းခြင်း စသည်ကို ပြုလုပ်လာရာ ၅ ရက်တိုင် ရှိလာသည်။ ထိုကာလအတွင်း မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အဖျားတက်လိုက်၊ ကျလိုက်၊ အလုပ်လုပ်လိုက်နှင့် ရှိနေသည်။

၅ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ပို့၍ဖျားလာသည်။ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပို့ပြောလာသည်။ အဖျားတက်လိုက် သတိလစ်ရင်း ကွက်စိပ်ဟော့အလို တစ်ပါးတည်း သူနေဇာတ်ခင်းကာ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေသည်။ ပါသွားသူများမှာ ဘုန်းတော်ကြီး၏ အမိန့်အရ အလုပ်သာ လုပ်နေရသော်လည်း တက်ကြွမှုအားနည်းနေသည်။ ထိုစဉ် ဤမယ်ကစောဘုရားသို့ ဘယ်သူလာလား၊ မလာဘဲ မကြာမကြာလာရောက်၍ ဘုရားဝတ်ပြုလေ့ရှိသော ဘုရားဒကာဆိုသူ ရောက်လာသည်။

“ဒီဘုရားကို ဘယ်သူမှတည်လိုမှရဘူး၊ ပြင်လိုမရဘူး။ တည်ရင်၊ ပြင်ရင် သေတတ်တယ်။ ရှေးတုန်းက ဘုန်းကြီးတွေ လာတည်ကြတယ်၊ မအောင်မြင်ဘူး။ ခုလိုနေမကောင်းဖြစ်ပြီး ပြန်ပြေးရတာပဲ။ ပြန်ပြေးတာ

ဟော့အား။ တို့ကပဲ တောင်ပေါ်က ထမ်းချပေးခဲ့ရတယ်။ တချို့က ထမ်းချထားင် ဝမိဘူး၊ ဝှံ့လွန်ကြရတယ်။ ဒီတော့ ဘုရားတည်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့” ဟု ပြောဆိုလာသည်။

ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရန် ပါသွားသော ဒေါ်အေးသန်း စသော အမျိုးသမီးများ မျက်ရည်ကျကြပြီး ဒေါ်ငြိမ်းခင်က ဘုန်းတော်ကြီးကို ထောင်ပေါ်မှ ပြန်သယ်ချဖို့ ပြောနေပြီ။ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီး အဖျားကျ၍ သတိပြန်လည်လာသည်တွင် ထိုအကြောင်းတို့ လျှောက်ထားကြရာ ခေါင်းမာစွာဖြင့် ငြင်းပယ်သည်။

“ဘုရားကို ဖြစ်သည်နည်းဖြင့် တည်မည်။ သူနည်းသူဟန်တော့ ခိုတိုရှိရမည်။ စဉ်းစားဦးမည်” ဆိုကာ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်နေသည်ကို ခေတ္တရပ်နားထားစေလိုက်သည်။

နောက်နေ့မိုးလင်းလျှင် ဖြစ်နိုင်ချေနည်းလမ်းများကို စုံစမ်းကြည့်မည်ဟု တွေးနေစဉ် မိုးမလင်းသေးမီ နံနက် လေးနာရီခန့်တွင် တောင်ပေါ်ထရင်တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာသည်။

အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်းကို သိနေသည့်နယ် စီစဉ်ရာရှိသည်တို့ကို စီစဉ်သည်။ ရိုးရာဓလေ့ထုံးတမ်းများကို လုပ်ကြသည်။ အတွေ့လုပ်ကြသည်ကိုတော့ မသိ။ သတိထားမိသည်မှာ -

ပါလာသူများအနက်မှ အရွယ်တော်မိန်းမပျို ၇ ဦးကို ရွေးထုတ်၍ သင်တိုင်းဖြူ ဝတ်စေကာ ပွဲဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုတော်ရှင်စေတီတော်၏ နေ့လဒါယကာမှာ ဒွေးမယ်နော်ဖြစ်သဖြင့် မိန်းမပျို ၇ ဦးဖြင့် ပွဲဆက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

သည်လို လုပ်လိုက်တော့လည်း ဟုတ်သလိုတော့ ရှိသား။ ဘုန်းတော်ကြီး နေထိုင်ကောင်းလာသည်။ အဖျားလည်း မတက်တော့။

ကယောင်ချောက်ချားလည်း မဖြစ်တော့။ ပုံမှန်ဖြစ်လာသည်။ ပြောမယုံ ကြံဖူးမှသိစကားအရ လက်တွေ့ကြုံမှပဲ ယုံလိုက်ရတော့သည်။ တောင်ပေါ် ကရင်များက ပွဲဆက်ခြင်းကိစ္စကို နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ပြုလုပ်သည်။

အခြေအနေကောင်းလာပြီမို့ဘုရားတည်ခြင်းကိစ္စကိုပြန်လည် စတင်သည်။ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ကို ပြန်စသည်။ စေတီကို ငြမ်းဆင်သည်။ မူလ ထီးတော်ကိုပင် ပြန်တင်ရမည်မို့ အောက်သို့မချရသဖြင့် ဝါးပိုးဝါး ၄ လုံးကို ဉာဏ်တော်နှင့်အညီ စေတီအနီးမှာ လင်စင်ဆောက်လုပ်စေသည်။ ဘုရား မှ ငြမ်းနှင့် လျှောက်လမ်းပြုလုပ်သည်။ ထီးတော်ကို အသာအယာ ဖြတ်ယူ ၍ လျှောက်လမ်းအတိုင်း လင်စင်သို့ တွန်းသွားကာ ထားလိုက်သည်။

စေတီတော်မှ အင်္ဂါတေများကို ခွာနေစဉ် ဦးထွန်းရှင် ဦးဆောင် သော ပန်းရံအဖွဲ့က တံခွန်တိုင် ပြုလုပ်သည်။ ပန်းတော့ပညာရှင် ရှင်ဉာဏိန္ဒက တံခွန်တိုင်မှာ တပ်ဆင်ရန် ဟင်္သာရုပ်နှင့် ဒေါင်းရုပ် ပြုလုပ် သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဘုရားရုပ်ပွားတော်များကိုပါ ပြုလုပ်သည်။

မူလစေတီတော် ဉာဏ်တော် ၁၃ တောင်ကိုဝံ့၍ ဉာဏ်တော် ၁၇ တောင်အမြင့် ပြန်လည်တည်ထားသည်။

စေတီတော်စတင်သည်နှင့် မြိုင်ကြီးငူတောင်ပိုင်ကြီး ပြောသော စကားအရ လျှောက်ထားခဲ့ချက်အရ ပိဋကတ်ပေမူများကို ရှာရန် တောင်ထိပ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ တောင်ပတ်လမ်းမှ ဆင်းခဲ့ရာ တောင်ကုန်း ကလေးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်နှင့် သွားကြည့်သည်။ ကျောက်ဂူတစ်ခု ကို တွေ့ရသည်။ ဂူတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြည့်ရာ ကျွန်းသေတ္တာ ဟောင်းကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

သစ်ပြားများကိုစပ်၍ ပြုလုပ်ထားခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်းလုံးကြီးကို သေတ္တာသဖွယ်ထွင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ သေတ္တာကို အပြင်သို့ထမ်းထုတ်

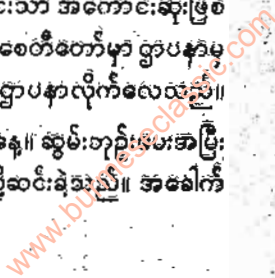
ခဲ့ပြီး ဖွင့်ကြည့်ရာ ပိဋကတ်ပေမူများကို တွေ့ရသည်။ အပေါ်ပိုင်းမှ ပေရွက် များမှာ အတော်လေးကို ဆွေးမြည့်နေပြီး အလယ်လောက်ဆီမှာ အတော် အသင့် ကောင်းမွန်နေသေးသည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပိဋကတ်ပေမူများကို တောင်ထိပ် သို့ ယူလာစေသည်။ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်က ပေမူများတည်း။ မြိုင်ကြီးငူ တောင်ပိုင်ကြီး လျှောက်ထားသည့်အတိုင်းသာ မှန်ခဲ့လျှင်မေ။ အင်း... စဉ်းစားစရာတော့ အကောင်းသား။ သည်သစ်ထွင်းကျွန်းသေတ္တာ ထဲမှာ သည်ပိဋကတ်ပေမူများ ရှိသည်ဟူ၍လည်းကောင်း။ သည်မျှ နတ်ခေါင်သော သည်တောသည်တောင်မှာ သည်ပေမူများရှိသည်ဟူ၍ ထည်းကောင်း မည်သူက သိထားပါမည်နည်း။

မည်သူကကော မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဆည်နေရာ မည်သည့်နေရာ ခက်ခက်ခဲခဲ လာထားမည်နည်း။ ထားခြင်းထား မြို့ကြီးပေါ် အတောင်ကြီးဝိဟာမှာ စာတိုက်ဘိရိကြီးများနှင့် အကျသိမ်းဆည်းထား မည်သာ။ ယခုမူ သည်နေရာမှာ ရောက်နေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများအနေဖြင့် အဖိုးမမြတ်နိုင် တော့ စာန်ဖိုးရှိသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ နှုတ်ကပါဠိတော်များဖြစ်သည့် မှီတည်း အဖိုးတန်လွန်းသည်သာမက မြင့်မြတ်လွန်းလှသည်။ ဤမျှ အနိတန် မြင့်မြတ်လှသောပစ္စည်းများကို လောကမှာ အထွတ်မြတ်ဆုံး ဖြစ်သော ဘုရားသခင်အား ပူဇော်ဆက်ကပ်ခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဖြစ် သည်။ မြိုင်ကြီးငူတောင်ပိုင်ကြီးအောက်မှာ ရှင်စေတီတော်မှာ ဌာပနာမှ သည်ဆုံးမြတ်ကာပေမူအားလုံးကို ထည့်သွင်းဌာပနာလိုက်လေသည်။

မှတ်မှတ်ရရ နတ်တော်လဆန်း ရ ကိုနေ။ ဆွမ်းဘုဉ်းဖူးအပြီး မည်သည့်နေရာနှင့်အတူ သဲသယ်ပြုရန် အောက်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ အခေါက် အခေါက် သယ်ယူကြသည်။

ညနေ ၃ နာရီခန့်အချိန်တောင်ပေါ်သို့သဲအိတ်ကိုယ်စီ ထမ်းပိုး၍ လည်းကောင်း၊ ကျောပိုး၍လည်းကောင်း တက်လာနေကြသည်။ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးသည်လည်း သံဃာများနည်းတူ သဲအိတ်ကို ကျောပိုး၍ ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ တက်လာနေသည်။ သဲအိတ်ကိုယ်စီထမ်းထားသော သံဃာ တန်းကြီးက စိမ်းလန်းသော တောအုပ်အလယ်မှာ တစ်မျိုးအမြင်ဆန်း နေသည်။

ခရီးတကာ မနိုးလှသည့်ပြင် တောင်တက်ခရီးလည်းဖြစ်ပြန်။ အလေးလည်း ထမ်းခဲ့ရသည်မို့ အားလုံးလိုလို မောပန်းနေကြသည်။ ခွေးတပြိုက်ပြိုက် ကျနေကြသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် အားစိုက်တတ်နေ ကြသည်။ ပျဉ်းမတောအတွင်းသို့ရောက်လျှင် ခေတ္တနားဦးမည်ဟု သဲအိတ် ကိုချထားလိုက်ပြီး ငှင်းသဲအိတ်ပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။ နောက်ပါတို့လည်း အလားတူ အနားယူကြသည်။ ကျလာသော ခွေးပေါက်များကို အပိုပတ် ထားသော သင်းပိုင်ဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရှေ့ဆက်တက်ရ ဦးမည် တောင်တက်လမ်းကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုက်” ခနဲ အော်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ အံ့ဩလွန်းသွား ရသည်။ ရှေ့မလှမ်းမကမ်း တောင်စောင်းရှိ ကျောက်တုံးထက်ဝယ် အခန့် သားထိုင်နေသော ကျားကြီးတစ်ကောင်။ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီး အမျိုး ပြုသော သံဃာတန်းကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ စိမ်းလန်းသော သစ်ရွက်နောက်ခံမှာ တောက်ပြောင်သော အဝါပေါ် အနက်စင်းက ထင်းထင်းကြီး၊ ကြည့်၍တစ်မျိုးလှသေးဟုမင် ထင်မိသေးတော့သည်။ အေးအေးလူလူ ထိုင်နေပုံမှာ အိမ်မွေးကြောင်ကြီးတစ်ကောင်အလား မှတ်ယူရသည်။ ပမာဏမှာ ကိုးတောင်ခန့်ရှိသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ အန္တရာယ်ပြုမည်ပုံမပေါ်။ ကျားနှင့် လူသား သည် တွေ့ကြသည်နှင့် ကမ္ဘာရန်ဟု ဆိုရလောက်အောင် သူဦးကိုယ်ဦး

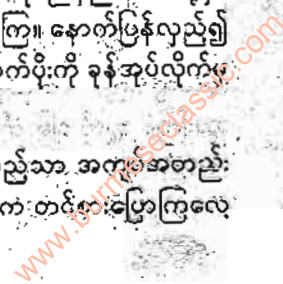
တို့ထံခိုက်တတ်ကြသည်။ (လူ၏အသားသည် ကျားသတ္တဝါအဖို့ အနှစ် သက်ဆုံးဟုလည်း ဆိုကြသည်။) ယခုမူ ကိုယ်တော်ချောက် အမြိုင်သား ထိုင်နေသည်။ ကျား၏သဘာဝ သားတောင်ဖမ်းတော့မည်ဆိုလျှင် အားယူ သောအနေဖြင့် အမြီးကို တဘုတ်ဘုတ်ရှိုက်လေ့ရှိသည်။ ယခုသော်ကား အမြီးလှုပ်သည်ကိုသော်မှ မမြင်ရ။ သံဃာများကိုသာ အထူးအဆန်း သဖွယ် ကြည့်နေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ပြောသဖြင့် သံဃာများကလည်း တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသည်။ ကိုရင်ငယ်လေးများက ကြောက်လန့်တကြားရှိသွား သည်။ မကြောက်စေဖို့ အားပေးရသည်။ “သူက တို့ကို ဘာမှလုပ်မည့်ဟန် မြင်၊ ကြောက်စရာမလို၊ ကျားကြီးကျန်းမာချမ်းသာပါစေလို့ မေတ္တာသာ နှားများပို့ပေးပါ” ဟု ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ထိုခဏအတွင်းမှာ ဖွံ့လွင့်နေ သော စိတ်အစဉ်ကို စုစည်း၍ သမာဓိကို ဖြစ်စေသည်။ စိတ်အနည်းငယ် ငြိမ်လောက်သည်နှင့် ကျားကြီးအား ရည်စူး၍ မေတ္တာပို့သည်။ အထပ်ထပ် မေတ္တာဘာဝနာပွားသည်။ ကျားကြီးက ထိုင်နေမြဲ၊ ကြည့်နေမြဲ။ သံဃာ များလည်း ပြန်လည်၍ ကြည့်နေဆဲ။

ရွှေသို့ ခရီးမည်သို့ဆက်ရမည်ကို တွေးနေမိသည်။ ရှေ့တိုးသွား၍ မြင်ရသလိုပင် သဲအိတ်ကို မခတ်ပါလော့။ သံဃာများ တစ်ဖါးနှင့်တစ်ဖါး စီးတိုး ပြောနေကြသည်။ သည်ပြဿနာကို မည်သို့ရှင်းရမည်နည်း။ မိမိတို့မှာ တစ်ဖက်ဆို၍ တုတ်တိုတစ်ချောင်းသော်မှ မပါကြ။ နောက်ပြန်လှည့်၍ မြင်ခြင်းတော့။ နောက်ပြန်အလှည့်မှာ နောက်ပိုက် ခုန်အုပ်လိုက်မှ မြင်တော့ကုန်သည်။

သူ့ထည်းမတိုးသာ၊ နောက်လည်းမလှည့်သာ အကုန်အစာည်း ကြည့်လို “ကျားမြီးဆွဲထားမိသလို” ဟု အများက တင်စားပြောကြလေ

ရှိသည်။ ဘယ်သူကများ အားအားယားယား ကျားမြီးကို သွားဆွဲမိ၍ အကွပ်အတည်း ကြံခဲ့ရသည်မသိ။ ယခုဖြစ်ရပ်မှာ ယုံတမ်းစကား ပုံပြင်မဟုတ်။ မျက်မြင်ဒီဌ ကိုယ်တွေ့ကြုံနေရသည့် အဖြစ်။ ကျားမြီးကို မဟုတ်၊ ကျားနှုတ်ခမ်းမွေးကို ဆွဲမိတော့မလို အဖြစ်မျိုးတည်း။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် သံဃာများအား တီးတိုးသံများကို တိတ်စေကာ ကျားရိုရာသို့ တူရူမျက်မှာမူလျက် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုလေသည်။

“အကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေသည် တစ်ပါးသူသွေးသားကို စားသုံးခြင်း မှ ရှောင်ကြဉ်၍ ဘေးမဲ့စားသုံးသူများဖြစ်ကြသည်။ ဘေးမဲ့စားသုံးခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် ပြန့်ပွားစည်ပင်စေရန် ဤမည်သော တောတောင်တွင်းသို့ လာရောက်၍ ဘုရားတည်ခြင်းအမှုကို ပြုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် အသင်ကျားသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ရန်မပြုပါစေသတည်း။ အကျွန်ုပ်တို့ကလည်း အသင်ကျားအား အန္တရာယ်မပေးပါ။ အသင်ကလည်း အကျွန်ုပ်တို့အား ရန်မပြုပါနှင့်။ အသင်ကျား ကျွန်ုပ်တို့အား ချမ်းသာကြပါစေ။ အကျွန်ုပ်တို့ သွားရာလမ်းမှလည်း ဖယ်ရှားပေးပါလေ”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းနှင့်အတူ မေတ္တာပွားခြင်းအမှုကိုပြုသည်။ ကျားသည် သစ္စာမေတ္တာ၏ အာနုဘော်ကြောင့် ထင်သည်။ မူလထိုင်နေသော ကျောက်တုံးထက်မှဆင်း၍ အတော်စေးသော ကျောက်တုံးသို့သွား၍ ထိုင်နေလေသည်။ သည်သောခါ...

“ကိုင်း... ကိုယ်တော်တို့ ကိုယ်သံအိတ် ကိုယ်သယ်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြ။ စိတ်ထဲမှာ ကျားကြီး ကျွန်းမာချမ်းသာပါစေ မေတ္တာပို့ခွားကြ။ သူ့ကို ခြောက်ခြင်း ဗုဒ္ဓခြင်း ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့။ ကဲ... ကဲ... တပည့်တော် ရွှေကသွားမယ်၊ နောက်က တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် မေတ္တာပွားပြီး လိုက်ခဲ့ကြ”

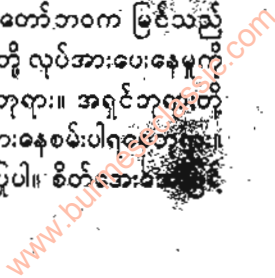
ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် သံအိတ်ကို ကျောပိုး၍ ရွှေမုထွက်ခဲသည်။ နောက်ပါသံဃာများလည်း မှာကြားထားသည်အတိုင်း လိုက်လာကြသည်။ ကျားရိုရာနှင့် တစ်ဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးအနေနှင့် မည်သို့ရှိမည်မသိသော်လည်း နောက်ပါငယ်ရွယ်သူများမှာ “ကျားနှင့် လူသား” တွေနေရသည့်က ထိပ်တိုက်မို့ ကြောက်ရပါသည်ဟု ဆိုရမည်မို့ နိတထိတ်ထိတ်ဖြင့် မစွဲရ လှမ်းနေကြရသည်။ မျက်စိကိုမူ ကျားကြီးထံမှ ရှောင်ရဲ။

ပြောဖြစ်လာ။ မတော် ခုန်အုပ်လိုက်မှဖြင့် လွတ်လိုလွတ်ငြား ပြေးတန်ပြေးရအောင်။

“မိုးကြိုးပစ်ရာ ထန်းလက်ကာ” ဆိုသလို မလွတ်နိုင်မှန်း သိလျက် ကြောက်စိတ်ရှိသောလူသားအနေဖြင့် သို့ကလို တွေးမိရသေးသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးမှာမူ သံအိတ်ကို ကျောပိုး၍ ခြေလှမ်းမှန်ဖြင့် လှမ်းနေသည်။ ကျားကိုဂရုမစိုက်။ လမ်းကိုသာ ဂရုထားကြည့်ရင်း လျှောက်နေသည်။ စိတ်တွင်းမှမူ ကျားအား မေတ္တာပွားနေလေသည်။

ကျားသည် မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် သံဃာများအား ကျောက်တုံးထက်မှထိုင်၍ အခန့်သား ရှုစားနေလေသည်။ တုတ်တုတ် သံဃာ့ မလှုပ်ချေ။

“အရှင်ဘုရားတို့၊ ဘုရားတပည့်တော်သည်လည်း အရှင်ဘုရားတို့သို့ ဘုရားတည်ရာဝယ် အုတ်သယ်၊ သံသယ် စသည်ဖြင့် လှမ်းအား ခန့် ပြုချင်လှပါသည်ဘုရား။ သို့သော် တပည့်တော်ဘဝက မြင်သည့် အတိုင်း လုပ်အားမပေးသာသည်မို့ အရှင်ဘုရားတို့ လုပ်အားပေးနေမှုကို သိမြောက်သောအနေဖြင့် ကြည့်နေရခြင်းပါဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့ လုပ်အားပေးနေပုံကို တပည့်တော် အားရပါးရ ရှုစားနေစမ်းပါရလော့ဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့အား တပည့်တော် အန္တရာယ်မပြုပါ။ စိတ်အေးစေရန် အား ခန့် ပြုချင် ကြလှမ်းတော်မူကြပါဘုရား။”

ဟူ၍ လျှောက်ထားလေသည်နယ် လုပ်အားပေး သံဃာတန်းကြီးကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ လှုပ်ရှားမှုဖြစ်လျှင် သံဃာများက အန္တရာယ်ပြုသည်ထင်မှာစိုး၍ထင်။ ကျားခမျာ ယဉ်ပါးပြီးသော အိမ်မွေးကြောင်တစ်ကောင်အလား မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေရှာသည်။

သံဃာထုသည်လည်း ရှေ့မှ ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် သွားနေပြီဖြစ်၍ မသွားဝံ့ သွားဝံ့ပင် နောက်မှလိုက်ခဲ့ရသည်။ သဲအိတ်ပိုးကာ လျှောက်၍သာ နေသည်။ မျက်စိက ကျားဆီမှ မလွဲရဲ။ ရင်တဖိုဖိုသည်းတထိတ်ထိတ်ဖြင့်ပင် ကျားရှေ့မှဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ မြိုင်ကြီးငူဘုန်းတော်ကြီး၏ စူးရှသောမေတ္တာ၊ ကျားသတ္တဝါ၏ ကြည်ညိုသောသဒ္ဓါ ဤနှစ်ရပ်ပေါင်း၍ ဘေးအန္တရာယ်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ မဖြစ်ခဲ့ပါလေ။

ပျဉ်းမတောကို လွန်ခဲ့သည်။ ပိန်းရိုင်းပင်များ များစွာပေါက်ရောက်နေသော ပိန်းတောကြီးကို ဖြတ်သန်းရပြန်သည်။ တောအုပ်အလယ်လောက်ရောက်သည်ဆိုလျှင် “တအုအု” “တအိအိ” “တအိအိ” အသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ပိန်းပင်ပိန်းရွက်များ သွက်သွက်ခါ လှုပ်ရှားနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကောင်ရေ ၂၀ ကျော်မည်ထင်သည်။ ဟိုသည်ကျားသန်း သွားလာနေသော တောဝက်အုပ် တစ်အုပ်တည်း။ ပိန်းရိုးပိန်းရွက်များကို တိုးဝှေ့၍ ပိန်းဥတွေ တူးဆွနေကြသည်။ တစ်ကောင်တစ်ကောင် လှယက်စားသောက်နေကြသည်။ ဝက်ငယ်ကလေးများမှာ ပိန်းတောတစ်ခွင် လှည့်ပတ် ပြေးဆော့နေကြသည်။

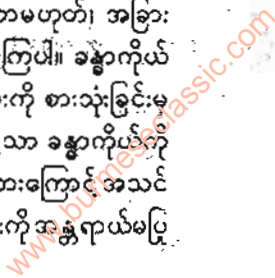
ကျားအန္တရာယ်က ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးသည်မှမကြာသေး။ တောဝက်အရိုင်းအုပ်နှင့် တိုးနေပြန်သည်။ တောဝက်ဆိုသော သတ္တဝါသည် အလွန်လည်း ပါးနပ်လျှင်မြန်သည်။ သတ္တိအထူးရှိသည်ဟုလည်း ကြားဖူးသည်။ ကျားဟူသော တောမုဆိုးကိုပင်လုံးဝမကြောက်တတ်။ ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ဖြင့် ကျားကနူးရသည်ချည်း။

တောဝက်နှင့်ကျား ရင်ဆိုင်တွေ့လျှင် ကျားက ခုန်အုပ်သည်ဆိုပါစို့။ တစ်ပြိုင်တည်း တောဝက်ကလည်း လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ အခြေမှာ ကျားခမျာဝမ်းမိုက်ပွင့်၍ စင်းစင်းသေပွဲဝင်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤမျှအထိ လျှင်မြန်သော တောဝက်။

တောပစ်မုဆိုးများကလည်း တောဝက်ကိုဆို ကျားထက် ကြောက်ကြသေးသည်။ ကြိုးဖူးသော သာဓကများစွာရှိသည်။ မုဆိုးနှင့်တောဝက် ရင်ဆိုင်တွေ့၍ မုဆိုးက ဒူးလေးဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ သေနတ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ပစ်သည်ဆိုပါစို့။ ဒူးလေးသံ၊ သေနတ်သံ မဆုံးမိမှာပင် ပစ်လိုက်သူမုဆိုးထံသို့ရောက်နေပြီး တိုက်ခိုက်နေပြီးဖြစ်တော့သည်။ တောဝက်ကို မှန်သည်ထားဦး။ မုဆိုးခမျာလည်း မသက်သာ။ သေလှဗျော့ပါး ဒဏ်ရာရတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သေသည်ထိ ကြုံတတ်သည်။ ဤမျှလျှင်မြန်သော တောဝက်။

ဤမည်သော တောဝက်အုပ်နှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့နေရပြန်ပါပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဆောင်သော သံဃာထုမှာ မည်သည်လက်နက်မှမပါ။ သဲအိတ်ကိုယ်စီ ထမ်းလျက်နှင့်သာ။ ဤမျှလျှင်မြန်သော တောဝက်အုပ်က ရန်မူလာမှဖြင့်။ မကောင်းသူထိပ်၊ ကောင်းသူထိပ်ပင်။ လွတ်နိုင်ဖွယ်ရာ မမြင်ပြီ။ အသုံးပြုမြဲ သစ္စာနှင့်မေတ္တာကိုသာ အသုံးပြုရတော့သည်။

“အသင် တောဝက်များ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသင်တို့ ဘေးအန္တရာယ်ပြုမည်သူများ မဟုတ်ကြပါ။ အသင်တို့ကိုသာမဟုတ်၊ အခြားဧည့်သည်သက်ရှိသတ္တဝါကိုသော်မှ အန္တရာယ်မပေးခဲ့ကြပါ။ ခန္ဓာကိုယ်တည်တံ့စေရန်အတွက်ကိုသော်မှ သူတစ်ပါးသွေးသားကို စားသုံးခြင်းမရွှေ့ကြဉ်ကာ သက်လွတ် (ဘေးမဲ့) စားသုံးခြင်းဖြင့်သာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖွေးမြူကြသူများဖြစ်ကြသည်။ ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် အသင်တောဝက်များသည် အကျွန်ုပ်နှင့်တကွသော သံဃာများကို အန္တရာယ်မပြု

နိုင်ပါစေသတည်း။ အသင်တောဝက်များသည်လည်း စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာစွာဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိသလို ပျော်ပါးနိုင်ကြပြီး ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ လိုရာခရီးသို့ သွားနိုင်ကြပါစေ။ သဗ္ဗေသတ္တာ အဝေရာ ဟောန္တူ။ အဗျာပဇ္ဇာဟောန္တူ။ အနိယာဟောန္တူ။ သုခိအတ္တာနံ ပရိလာဂန္တူ။”

ဘုန်းတော်ကြီး သစ္စာမေတ္တာပြုပြီးသည်နှင့် တောဝက်များသည် လှုပ်ရှားရာမှ ရုတ်ခြည်းတန်သွားသည်။ အုအုအိအိ မြည်သံသော်မှ မကြား ရတော့ချေ။ ပိန်းပင်များအကြား ငြိမ်သက်စွာ တန်ရပ်နေကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးဦးဆောင်သောသံဃာတူသည် သဲအိတ်ကိုယ်စီဖြင့် တောဝက်အုပ်ကြီးရှိရာ ပိန်းတောအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြလေသည်။ အန္တရာယ်ဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှ မရှိခဲ့ပါချေ။ တောင်ထိပ်ရှိ ဘုရားတည်ရာသို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ပြောမယုံကြံဖူးမှ သိရသော သဘာဝလွန် သဘောတရားများစွာ ရှိသည်။ ယခုလည်း ကိုယ်တိုင်ကြံဖူးရပြီမို့ သစ္စာနှင့် မေတ္တာစွမ်းအင်ကို ပို၍ယုံကြည်မိရပြန်လေသည်။

မြိုင်ကြီး၄ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ယခုကြံရချက်သည် ထူးသည်ဟု တော့ ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဖြစ်မြဲသဘာဝထက် လွန်လေသည်မို့ ထူးသည်က တော့ မှန်ရာပါသည်။ သို့သော် ဆန်းတော့မဆန်းပါချေ။ အလားတူ ဖြစ်ရပ်များ မြန်မာ့သာသနာ့သမိုင်းတွင် အများကြီး ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ရဟန္တာ ဟု လူသိများသော ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလနှင့် ကျား ဆုံဆည်းရသော ဖြစ်ရပ်များ။ အာသံပြည်ရှိ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီး၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းအနီး မှာပင် ညစဉ် ကျားလာရောက်၍ အိပ်စက်လေ့ရှိသောဖြစ်ရပ်များ။ မုဒုံမြို့ ဂျိုးဂျိုးကျတောရ မူလဆရာတော်ဘုရားကြီး တော်ရဆောက်တည်စဉ်က ကျား စသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ မကြာခဏ လာရောက်ဖူးမြော်လေ ရှိသော ဖြစ်ရပ်များ စသည် များစွာရှိသည်။

ထို့ပြင် တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရ သည် ချင်းတောင်တန်း တစ်ခုဝယ် သာသနာပြုစဉ်က နေ့ညမရွေး တောတောင်အသီးသီးသို့ တစ်ပါးတည်း ကြွရောက်ခဲ့စဉ်ကလည်း အလားတူဖြစ်ရပ်များနှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ဖူးပြီ။ ဆံခြည်မျှင်တစ်မျှင်စာ သော်မှ အန္တရာယ် မရှိခဲ့ပေ။ ဤသည်ဖြစ်ရပ်ကို တောင်တန်းဆရာတော် ကြီးကိုယ်တိုင် မှတ်တမ်းဆောင်းပါးများတွင် ရေးသားခဲ့သည်။ မေတ္တာ စာတ် (လက်နက်) စူးရှထက်မြက်ပုံကို အလျဉ်းသင့်တိုင်းလည်း ထုတ်ဖော် ပြောကြားလေ့ရှိသည်။

သစ္စာဆိုသည်အချက်မှာလည်း မှန်သောစကားသာ ဖြစ်ပါစေ။ အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်မှ ကင်းဝေးစေနိုင်သည်သာဖြစ်သည်။

သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်တော်မှာ သားသုဝဏ္ဏသာမသည် မြားဆိပ် ဗွန်ကာ သဲသောင်ပြင်ထက် လဲခဲ့သည်။ မိဘဖြစ်သူ ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကာ တို့ အသီးသီးသစ္စာပြုစဉ် တစ်ဖက် နံတောင်းမှ တစ်ဖက် နံတောင်းသို့ ပြောင်းခဲ့သည်။ တမလွန်ဘဝမှ အမိဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဗဟုသုန္ဓရီ နတ်သမီး သစ္စာဆိုပြီး အဆုံးမှာ မြားဆိပ်လုံးဝကင်းစင်ခဲ့သည်။ အမာဂ္ဂတ်ပင် မကျန် ခဲ့။ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ဖူးသည်။

လူသားကို မဆိုထားဘိ၊ တိရစ္ဆာန်များသော်မှ မှန်သောစကားကို ဆိုပါမူ အကျိုးအာနိသင်ကို ရရှိစေားရဖူးသည်။ သာဓကအနေဖြင့် ဘုရား လောင်း ငှဲမင်းကို စံပြုပြဆိုလိုပေသည်။ ဥဒ္ဓံတွင်းမှပေါက်စ ဘုရားလောင်း ငှဲမင်းကလေးသည် အသိုက်အတွင်းမှာ မိဘများနှင့်အတူ ရှိနေခဲ့သည်။ တစ်နေ့မှာ တောမီး အကြီးအကျယ် လောင်လေသည်။ မိဘနှစ်ပါးမှာ သေဘေးမှ ကြောက်၍ ပျံ့ပြေးကုန်သည်။ အသိုက်တွင်းမှာ မွေးကင်းစ ဘုရားလောင်း ငှဲငယ်လေးသာ ကျန်သည်။ ထိုအခါ ငှဲငယ်က သစ္စာ ဆိုသည်။

- * သန္တိပက္ခာ အပါတနာ၊
သန္တိပါဒါ အဝဉ္ဇနာ၊
မာတာပိတာစ နိက္ခန္တာ၊
ဇာတဝေဒ ပဋိက္ခမ။
- * ငါ့မှာအတောင်ရှိပါသည်။ မပျံနိုင်သေးပါ။
ငါ့မှာခြေရှိပါသည်။ မသွားလာနိုင်သေးပါ။
မိဘများလည်း အသက်ဘေးကြောင့် ငါ့ကိုစွန့်၍ ပြေးလေ
ကုန်ပြီ။
- * ဤမှန်သောစကားကြောင့် အရှိန်ပြင်းစွာ လောင်လာသော
အိုတောမီး...ငါ့ဆီသို့မလာဘဲ ဝေးရာသို့ ဖဲ့ခွာသွားပါလော့။

သစ္စာဆိုပြီးအဆုံးမှာ ဆယ်ခြောက်မင်းပယ်စာမျှသော အရပ်တိုင်
ရုတ်ခြည်း တောမီးငြိမ်းသွားရဖူးလေသည်။

ဤကား ဇာတ်နိပါတ်တော်လာ သာဓကအချို့ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာ
ဘုရားလက်ထက်တော်အခါတုန်းကလည်း သစ္စာနှင့်ပတ်သက်၍ အများ
သိသော ဖြစ်ရပ်ထူး ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အင်္ဂုလီမာလထေရ်သည် -

- * ယတောဟံ ဘဂိနိ အရိယာယ ဇာတိယာ ဇာတော၊
နာဘိဇာနာမိ သန္တိစူ ပါဏံ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေတာ။
- * တေနသစ္စေန ကာဟာမိ၊ သောတ္ထိ တေ ဟောတု
သောတ္ထိ ဂဗ္ဘဿ။
- * ငါသည် အရိယာအနွယ်သို့ ရောက်ပြီးသည့် အချိန်မှ စ၍
သေစေလိုသော စေတနာဖြင့် သတ္တဝါ တစ်စုံတစ်ဦး၏
အသက်ကို မသတ်ဖူးလေခဲ့။
- * ထိုမှန်သော သစ္စာစကားဖြင့် ငါသစ္စာပြုပါ၏။ ကိုယ်ဝန်ရှင်
သည်လည်းကောင်း၊ သန္ဓေသားသည်လည်းကောင်း နှစ်ဦး
စလုံး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ (ဝါ) ထိုကိုယ်ဝန်သည် ချမ်းသာ
စွာ မွေးဖွားနိုင်ပါစေသတည်း။

ဟူ၍ သစ္စာပြုသဖြင့် သန္ဓေသားကို ချမ်းသာလွယ်ကူစွာ မွေးဖွား
နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့သော သာဓကပေါင်းများစွာရှိသည်။ ယခုလည်း မြိုင်ကြီးငူ
ဘုန်းတော်ကြီးသည် သစ္စာကို အခြေခံ၊ မေတ္တာကို ခြံရံခြင်းအမှုပြုခဲ့သဖြင့်
ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ရသော ကျားရန်၊ တောဝက်ရန်တို့မှ ကင်းလွတ်ခဲ့ရ
လေသည်။

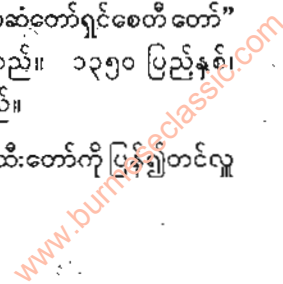
ဪ ... သစ္စာ၏ အာနဘော်၊ မေတ္တာဓာတ်၏ အရှိန်အစော်
သည် အံ့မခန်းဖွယ် ထက်မြက်လှပါတိတောင်း။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဖြစ်ရပ်သည် မျက်မြင်လောက
ဖြစ်ရပ်မှလွန်သည်မို့ ထူးသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် အလားတူဖြစ်ရပ်
မျိုးပေါင်း များစွာရှိသည်မို့ ဆန်းသည်ဟုတော့ မဆိုနိုင်ပါချေ။

မယ်ကဇော ဆံတော်ရှင်စေတီတော်ကို ၃၈ ရက်ကြာ တည်ခဲ့
ရသည်။ ဘုရားတည်နေစဉ် ကာလအတွင်း ရစ်ငှက်တစ်ကောင်
လာရောက်၍ ပရိသတ်ကြားထဲ ရော့ရော့နှော့နှော့ နေလေ့ရှိသည်။ ကိုရင်
ငယ်လေးများနှင့်ဆိုပို၍ရင်းနှီးသည်။ ပန်းပေါ်မှာ တက်နား၍ နားသယ်ကို
နှုတ်သီးဖြင့်ပေါက်၍ပေါက်၍ စားလေ့ရှိသည်။ ဤကာလအထိ မြိုင်ကြီးငူ
ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ရစ်ငှက်ကား မတည်လှသေး။

၁၃၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၇ ရက်တွင် စေတီတော်ကို အပြီး
သတ်တည်နိုင်ခဲ့သည်။ ဘွဲ့တော်အဖြစ် “ဒဿဗလဆံတော်ရှင်စေတီတော်”
ဟူ၍ ဘွဲ့တံဆိပ်နာမ်တော် သမုတ်တော်မူသည်။ ၁၃၅၀ ပြည့်နှစ်၊
ပြာသိုလဆန်း ၈ ရက်မှာ ထီးတော်တင်လှူသည်။

ထီးတော်တင်လှူသည်ဟူသည်မှာ မူလထီးတော်ကို ပြန်၍တင်လှူ
မည်သာ ဖြစ်သည်။

၁၃၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၈ ရက် ယနေ့ ထီးတော်တင်မည်။

နံနက် ၇:၀၀ နာရီတွင် ထီးတော်တင်မည်ဟု ကြားသိထားသည့် အတိုင်း အနီးအနားရွာများမှ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားများ၊ သောလယ်ထမမှ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအား ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိသူ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ များ တစ်နေ့ကြို၍ ရောက်နေကြသည်။ ပြာသိုလသည် ချမ်း၍ကောင်း ထူးနိုးဆောင်လဖြစ်သည်။ တောကြီးတောင်ထဲလည်း ဖြစ်ပြန်၊ သစ်ကြီး ဝမ်းကြီးများလည်း ရှိပြန်သဖြင့် အေးလိုက်သမျှ စိမ့်နေသည်။ ချမ်းလိုက် သမျှ ဘုန်းလို့နေသည်။

ဆီးနှင်းများက လက်ဝဲသန္ဓေရ၏ မဲစာရတုထဲကအတိုင်း “သံဝါ ဖြေတော်ပြောက်၊ ဆီးနှင်းပေါက်လည်း၊ မိုးလောက်ပြင်းထန်၊ သွန်းချ ပြန်သော်...” ဟူသည်သို့ရှိသည်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ တိုက်ခတ်နေသော ဆောင်းလေကြောင့် နေခြည်ဖြာသော်မှ မနေ့နိုင်ဖြစ်ရသည်အထိပင်။

နံနက် ၈:၀၀ နာရီထိုးပြီ။ နေက မြင့်ခါပြီဖြစ်သော်လည်း မြူက မကွဲသေး။ နှင်းက မစဲသေး။ နေမင်းက မြူနှင့်ထူကို မထွင်းဖောက်နိုင် သေး။ သို့သော် အလင်းရောင်တော့ ရနေပြီ။ သည်ကနေမှ လာရောက် ကြည့်သူများလည်း တောင်ကုန်းပြည့်မျှ ရှိနေပြီ။

ထီးတော်တင်ပွဲကို စတင်သည်။
ထီးတော်ကို ယာယီစင်တော်မှပင် အင်အားပူဇော်မည်ဖြစ်သည်။ ပရိသတ်များက တင်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း စေတီတော်၏ ခြေတော်ရင်းမှ တင်လိုသည်။ မြိုင်ကြီးငူဘုန်းတော်ကြီးက ခွင့်မပြု။ သူကားများက “မြေသို့ မကျစေဘဲ ဘုရားကို လက်ယာရစ် လှည့်ကြပါမည်” ဟု ဆိုလာသေးသည်။ ဤသည်ကိုလည်း ခွင့်မပြုချေ။

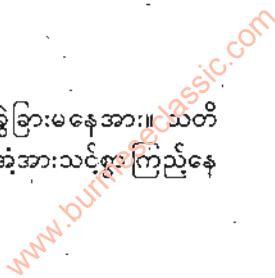
ထီးတော်ကို မူလအမြင့်မှ အောက်သို့မချကောင်း။ ချပြီးလျှင် ငြိန်မတင်ကောင်းဟူ၍ ရှင်းပြရသည်။ ရှင်းပြသည်ကို နားမလည်သော် သည်း လက်မခံချင်ကြ။ တောင်းဆိုမြဲ တောင်းဆိုကြသည်နှင့် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက ဤမျှလောက်ဖြင့် အကြောင်းမဟုတ်တန်ကောင်းဟု ယူဆကာ စိန်ဖူးတော်ကိုဖြုတ်၍ လှည့်လည်စေသည်။

စိန်ဖူးတော် အောက်ရောက်၍ စေတီတော်အား လက်ယာရစ် လှည့်၍ ၉ ပတ်မပြည့်မီ ငြိမ်းပေါ်မှ ထီးတော်တင်ရန် စောင့်နေသူများ၏ အလန်တကြားအော်သံကြားရသည်။ မော်ကြည်မိရာ ဆင်ထားသော ငြိမ်း တစ်ခုလုံး ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အပေါ်မှနေသူများ နာကျမည်စိုး၍ ငြိမ်းကို တအားဖက်တွယ်ထားရသည်။

ထူးဆန်းလေစွ...။ ငြိမ်းကို ထုံးစံအတိုင်း စေတီ၏ ပစ္စယံအထက် ဆောင်းလောင်းနားဆီမှစ၍ ဆင်ထားသည်။ ငြိမ်းအခြေမှာ လူတစ်ဦးမျှ မရှိ။ ရှိသမျှလူအားလုံး စိန်ဖူးတော်နှင့်အတူ စေတီတော်အား လက်ယာရစ် ကျည့်နေကြသည်။ ဘာကြောင့် ငြိမ်းယိမ်းထိုးနေရသနည်း။ စဉ်းစား၍ ချေ၊ တွေးခေါ်၍ မတတ်ပါချေ။

စိန်ဖူးတော် လှည့်နေသူများက သတိမထားမိသဖြင့် မသိလိုက် သော်လည်း ငြိမ်းပေါ်မှာ နေကြရသူများက ခါယမ်း၍ နေသည်အထိ တွယ်နေသည်ကို ကောင်းကောင်းကြီးသိနေသည်။ ကျမသွားအောင်လည်း ငြိမ်းကို အတင်းဖက်တွယ်ထားရသည်။

ငြိမ်းသာ လှုပ်သလော ...
ဘုရားပါ လှုပ်သလော ...
ဘုရားလှုပ်၍ ငြိမ်းလှုပ်ရသလော...။ ခွဲခြားမနေအား။ သတိ ထူးဆန်းလွန်းနေသည်အဖြစ်ကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေ

ဥပဒေတော်ကြီး၏ စိန်ဖူးတော်ကို အပေါ်သို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်
ပေးလိုက်ကာမှ ယိမ်းထိုးနေသောငြိမ်း ရပ်သွားသည်။ ဘုရားထီးတော်ကို
ယာယီစင်တော်မှ လျှောက်လမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ယူဆောင်၍ တင်လှူ
သည်။ စိန်ဖူးတော်တင်လှူ ပြီးစီးသည်နှင့် တစ်တောင်လုံး ဂမုန်းရွှေဝါနံ
များ ကြိုင်လှိုင်မွှေးကြူလာသည်။

လူတိုင်းလိုလို လေထဲမှအနံ့ကို အငမ်းမရ ရှိုက်ရွံ့ကြသည်။
စောစောပိုင်းက သည်အနံ့မျိုး မရှိခဲ့။ ယခုမှ အနံ့ရလာသည်မို့ ထူးဆန်း
လွန်းလှစွာဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်မိကြသည်။ အနံ့မှာ ခရေ၊ သရဖီ၊
သဇင် သုံးမျိုးကို ရောစပ်ထားသည့် အနံ့မျိုးဖြစ်သည်။ ထီးတော်တင်
ပြီးဆုံးပြီးနောက် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အနုမောဒနာတရား
ချီးမြှင့်ရန် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ် ထိုင်သည်။ ပရိသတ်များက
ရင်ပြင်ပေါ်မှာ သင့်လျော်သလို နေရာယူကြသည်။

ထိုစဉ် ထူးဆန်းစွာ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာပြန်သည်။

ယခင်ရက်များတစ်လျှောက်လုံး ၃၈ ရက်လုံးလုံး ပရိသတ်များ
နှင့်သာတည်၍ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် လုံးဝသင့်မြတ်ခြင်းမရှိခဲ့သော ရစ်ငှက်
သည် ပရိသတ်များကြားမှ တိုးထွက်လာပြီး ထိုင်နေသော မြိုင်ကြီးငူ
ဘုန်းတော်ကြီး၏ တင်ပလ္လင်ခွေပေါ်သို့ တက်လာနေသည်။ တရားဟော
နေစဉ် တစ်ချိန်လုံးထိုသို့ပင်နေကာ ဘုန်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာတော်ကို
မော်ဖူးနေလေသည်။

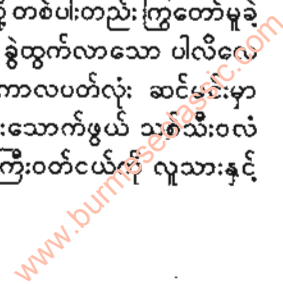
ရေစက်သွန်းချ အမျှပေးပြီးကာမှ ဆင်းသွားရှာသည်။ ဆင်းသွား
သည်ဆိုရာမှာ ဘုန်းတော်ကြီးပေါ်မှသာ ဆင်းသွားသည်မဟုတ်။ မျက်ရည်
တွေတွေကျကာ ပရိသတ်ကြားမှတစ်ဆင့် တိုးဝေ့၍ တောင်စောင်းအတိုင်း
ဆင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရစ်ငှက်၏အဖြစ်ကို မြင်ရသူတိုင်း ကရုဏာသက်မိကြရသည်
ချည်း ဖြစ်သည်။ ရစ်ငှက်ငယ်သည် ခွဲခွာခြင်းသဘောကို နားလည်ဟန်
တူသည်။ သူက မခွဲလိုသော်လည်း လူအများက သူ့ကိုခွဲ၍သွားကြမည်ကို
သိရှိပုံရသည်။ ကျန်ရစ်၍ လွမ်းနာကျရသည်ထက် ခွဲခွာသွား၍ လွမ်းရ
သည်က သက်သာဖွယ်ရှိသည်ဟူ၍ပင် တွေးသည်လော မပြောတတ်။
သူကစတင်၍ ခွဲခွာသွားသည်။ အကယ်၍ လွမ်းဆွေးခြင်းသဘောကို ဒဂါး
၏ အရုပ်မျက်နှာ ပန်းမျက်နှာကဲ့သို့ ဦးတည်ရာချင်းသာကွာသည်။ တန်ဖိုး
ချင်းတူတူသာရှိသည်အဖြစ်ကို ရစ်ငှက်ငယ် တွေးမိပါမူ ...။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရစ်ငှက်ငယ်၏ဖြစ်အင်ကိုကြည့်
၍ ကရုဏာကြီးစွာဖြင့် မှင်တက်ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဗုဒ္ဓဝင်
ပါ ဖြစ်ရပ်များကို သတိရလာသည်။ ကဏ္ဍကမြင်းနှင့် ပါလိလေယျက
ဆင်မင်းအကြောင်း။ လူသားနှင့်တိရစ္ဆာန် ခွဲခွာကြသောဖြစ်ရပ်။

စီးတော်ကဏ္ဍကမြင်းမှာ ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားနှင့်
ဆန္ဒအမတ်တို့ကို အနော်မာသောင်ကမ်းသို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့
သည်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ရဟန်းပြုပြီး ဆန္ဒအမတ်နှင့်အတူ တိုင်းပြည်သို့
ပြန်ရန် နှင်လွှတ်သည်နှင့် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် ရင်ကွဲနာကျ၍
သောင်ပြင်ထက်မှာ သေဆုံးခဲ့ဖူးသည်။ ၂၉ နှစ်လုံးလုံး သခင်နှင့်အတူ
သွားလာခဲ့ရသည့် သံယောဇဉ် ပူမီးက ကဏ္ဍကမြင်း၏ နှလုံးကို
လောင်မြိုက်စေခဲ့သည်။

ပါလိလေယျက ဆင်မင်း။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိသံဃာ
အရေးအခင်းကြောင့် ပါလိလေယျကတောသို့ တစ်ပါးတည်း ကြွတော်မူခဲ့
သည်။ တောတွင်းသို့ရောက်လျှင် အဖော်မှ ခွဲထွက်လာသော ပါလိလေ
ယျကဆင်နှင့် တွေ့ဆုံရသည်။ ဝါတွင်းသုံးလကာလပတ်လုံး ဆင်မင်းမှာ
မြတ်စွာဘုရားအား ရေပူရေချမ်းမှအစ စားသောက်ဖွယ် သစ်သီးဝလံ
အလယ် နေထိုင်စားသောက်မှုအဆုံး ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို လူသားနှင့်
မခြား ပြုစုလုပ်ကျွေးသည်။

ဝါကျွတ်သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာနှင့် ရဟန်းငါးရာ လိုက်လာပြီး ဘုရားအား လာရောက်ပင့်ဆောင်သည်။ ဘုရားရှင် ပြန်ကြွသောအခါ ဆင်မင်းလည်း လိုက်ပါခဲ့သည်။ တောအစပ်သို့ အရောက်တွင် ဘုရား သခင်က -

“အသင်ပါလိလေယျက၊ ဤတွင်ပဲ နေရစ်ပေတော့။ လူနေရပ် နှင့် နီးလှပြီ။ လူအနီးအနားဟူသည် ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောလှ၏” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ဆင်မင်းသည် တောစပ်မှာ နေရစ်ခဲ့ပြီး ကြွသွားတော်မူသော ဘုရားရှင်အား မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်ကြည့်နေသည်။ မမြင်ရတော့သည့် အဆုံးမှာ ဝမ်းနည်းခြင်းကြီးစွာဖြစ်ရကား နှာမောင်းကို ခံတွင်းသို့သွင်း၍ ပြင်းစွာအော်မြည် ငိုကြွေးကာ နှလုံးကြေကွဲ၍ သေပွဲသို့ဝင်ခဲ့ရသည်။

ဘာထူးသနည်း။ ကဏ္ဍကမြင်းက ခွဲခွာသွားရ၍ လွမ်းနာကျရ သည်။ ပါလိလေယျကဆင်မင်းကား ကျန်ရစ်၍ လွမ်းနာကျရသည်။ ဒဂါး ၏ ဟိုဘက်သည်ဘက်မျှဖြစ်၍ တန်ဖိုးခြင်းကား အတူတူသာ။

ရစ်ငှက်ငယ်၏ ထွက်ခွာသွားခြင်းကိုကြည့်၍ ဗုဒ္ဓဝင်ပါဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည်သတိရမိသည်နှင့်အတူ -

“ဪ... သံယောဇဉ်ပူမိက အလွန်ကိုမကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပါလား။ ကြည့်စမ်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှပါသည်ဆိုသော ဆင်ကြီး၊ မြင်းကြီးတွေသော်မှ ပူမီးမခံနိုင် ဖြစ်ကြရသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ သွေးကွေးလှသော သည်ရစ်ငှက်ကလေးကား မည်သို့ဖြစ်ချေမည်နည်း။ ဖွဟဲ့... လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ၊ သဗ္ဗေသတ္တာ အဝေရာဟောန္တု၊ အဗျာပဇ္ဇာ ဟောန္တု၊ အနိဗ္ဗာဟောန္တု၊ သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု”

ရစ်ငှက်ငယ်သို့ စိတ်လွတ်၍ မေတ္တာပို့နေမိသည်။ ပရိသတ်များ လည်း ဘုန်းတော်ကြီးနည်းတူ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရလိမ့်မည်။

ရစ်ငှက်ငယ်ထွက်ဆင်းသွားပြီးနောက် ပရိသတ်များက မွှေးကြိုင် နေဆဲဖြစ်သော ဂမုန်းရွှေဝါနံ့သည် ဘုန်းတော်ကြီးထိုင်ရာ ကျောက်တုံး လောက်ဆီမှ အနံ့ရသည်ဆိုကာ ဘုန်းတော်ကြီး ထသွားပြီး ချိန်တွင် ကျောက်တုံးကို လှန်ကြည့်ကြသည်။

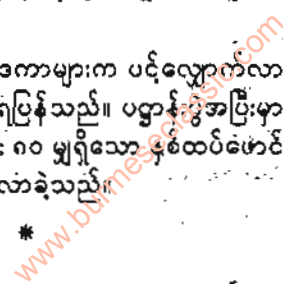
ကွမ်းစားဂမုန်းသဏ္ဍာန် ဂမုန်းဥများကို တွေ့ကြရသည်။ ယူပြီး နမ်းကြည့်ရာ ထိုအနံ့အတိုင်းဖြစ်နေကြသဖြင့် သူထက်ငါဦး လှယက် ယူငင်ကြသည်။

ထူးဆန်းပြန်သည်မှာ ထိုဂမုန်းဥများကို ရလာသူများသည် ပွဲအပြီး မှာ အသီးသီးယူဆောင်ပြီး ဆင်းခဲ့ကြရာ တောင်ခြေမရောက်မီမှာပင် ထည့်သို့သိမ်းဆည်းထားကြရာမှ အားလုံးကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ဘုရားထီးတော်တင်အပြီးမှာ သောလယ်ထမမှ ဒကာများက မိမိတို့ ရွာမှာ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပေးပါရန် ပင့်လျှောက်ကြသဖြင့် ပါသွား သော ပရိသတ်များအားလုံးနှင့်အတူ လိုက်သွားသည်။ သောလယ်ထ ရောက်လျှင် အမျိုးဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ပြဿနာဖြစ်ရပြန်သေးသည်။ ပဋ္ဌာန်းပွဲလုပ်မှာကို လိုလားဟန် လုံးဝမပြ။

ပဋ္ဌာန်းပွဲမဖြစ်လျှင် မြန်မည်ဆိုသဖြင့် ဒကာများက တောင်းပန် လျှောက်ထားကြပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ဒေါ်မကိုင်းသစ်စက်မှာ ပဋ္ဌာန်း ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပဖြစ်သည်။ တစ်ည ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီးသောအခါ သောလယ်ထမှ မကြားကြရပါ ဆိုလာသည်နှင့် သောလယ်ထ နောက်ဘက်ကမ်းသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ ပဋ္ဌာန်းသုံးရက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော် သေးသည်။

သုံးရက်အပြီးမှာ မဲခေါင်ကေးမှ ဒကာများက ပင့်လျှောက်လာ ပြန်သည်။ ငါးရက်ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပေးကြရပြန်သည်။ ပဋ္ဌာန်းပွဲအပြီးမှာ အရန်သင့် စီစဉ်ပြုလုပ်ထားသော ဝါးပိုးဝါး ၈၀ မျှရှိသော နှစ်ထပ်မော်င် ဖြင့် သံလွင်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

သံလွင်မြစ်ရေသည် မပြင်းလွန်းလှသော အရှိန်ဖြင့် ပုံမှန်စီးဆင်းနေသည်။ ဖော်တော်သည် ရေစီးအတိုင်း တငြိမ်ငြိမ်စီးဆင်း မျောပါနေသည်။

ဖော်တော်မှာ ခတ်ကွင်းရှစ်လက် တပ်ထားသည်။ ဖောင်ဦးထိပ်ဝဲယာမှာ တစ်လက်စီ၊ ဖောင်အလယ်ဝဲယာမှာ နှစ်လက်စီနှင့် ဖောင်မြီးဝဲယာမှာ တစ်လက်စီ၊ စုစုပေါင်း ရှစ်လက်ဖြစ်သည်။ ဖောင်စီးအတွေးအကြံ ရင့်ကျက်သူများက ဖောင်ခတ်တာဝန်ယူကြသည်။ ခတ်ကွင်းများမှာ ဖောင်ရှေ့သို့သွားစေရန် ရည်ရွယ်သည်မဟုတ်။ ဤမျှကြီးလေးသော ဖောင်ပြန်ကြီးကို ခတ်ကွင်းရှစ်လက်မျှဖြင့် ရှေ့သို့သွားစေရန် မတတ်နိုင်။ ဖောင်ကို ရေစီးအတိုင်း မျောချရုံမျှသာ ခတ်ကွင်းများက တည်မတ်လမ်းကြောင်းပေးရန်သာ ဖြစ်သည်။

ဖောင်တော်သည် ရေစီးအတိုင်း တငြိမ်ငြိမ်မျောပါလာရာ သူးမွဲထစခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ သူးမွဲထစခန်းသည် မြစ်ဆုံဒေသဖြစ်သည်။ မြောက်မှတောင်သို့ တစိုက်မတ်မတ်စီးဆင်းလာသော သံလွင်မြစ်သည် ဤနေရာအရောက်တွင်တောင်ဘက်စူးစူးသို့စီးဆင်းပြီး ကရင်ပြည်နယ် ကျော်ဖြတ်ကာ မွန်ပြည်နယ် မော်လမြိုင်သို့တိုင် စီးဆင်းလာပြီး ပင်လယ်ထဲသို့ ဆက်လက်စီးဝင်သွားသည်။

သောင်ရင်းမြစ်သည် နှစ်နိုင်ငံ၏နယ်နိမိတ်မျဉ်းအဖြစ် တည်ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်ကမ်းသည် ရှမ်းဘက်ကမ်းခေါ် ယိုးဒယား (ထိုင်း) နယ်၊ အနောက်ဘက်ကမ်းသည် မြန်မာနိုင်ငံမှ ကရင်ပြည်နယ်။

ဖောင်ပေါ်ပါလာသူများသည် မြစ်ဆုံဒေသ၏ သာယာတင့်မောပုံကို ရှုစားရင်း လိုက်ပါလာသည်။ ခတ်ကွင်းသမားရှစ်ဦးကသာ လိုရာသို့ ရောက်စေရန် ဖောင်ကို ထိန်းမတ်ပေးနေကြသည်။ ရှေ့နား တစ်ခေါ်လောက်မှာ သံလွင်နှင့် သောင်ရင်းမြစ်ခွဲရှိသည်။ သံလွင်မြစ်ခွဲအတိုင်း

စုန်ဆင်းရမည်မို့ အနောက်ဘက်ကမ်း ဝသူးမွဲထကမ်းနှင့် ကပ်ဆင်းနိုင်အောင် ကြိုခတ်ကြရသည်။ ယခုလည်း ခတ်လာကြသည်။ ခတ်ရင်း ခတ်ရင်းနှင့် အနောက်ဘက်ကမ်းမှဝေးပြီး အရှေ့ဘက်ကမ်း (ထိုင်းဘက်ကမ်း) နှင့် တစ်စတစ်စ နီးလာသည်။ ခတ်ကွင်းသမားများ အားစိုက်၍ ခတ်ကြသည်။ ထူးခြား၍မလာ။ တစ်ဖက်ကမ်းနှင့်သာ နီးသထက်နီးလာသည်။

“ဟေ့ဟေ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟ”

“ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဖောင်စီးလာတာကြာပြီ။ တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးဘူး။ လိုရာကို လိုသလိုရောက်အောင် သွားနိုင်ခဲ့တာ နည်းပဲ”

“ခုလိုရာကို ရောက်နေတာတဲ့လား”

“ဒီလိုမပြောနဲ့ကွ၊ ဟိုဘက်က ခတ်အားနည်းလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

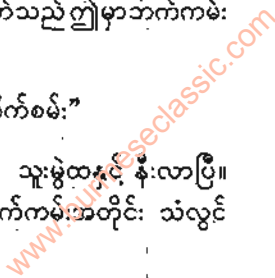
“မနည်းဘူးဗျ၊ အဲဒီဘက်က ယက်အားနည်းလို့ဖြစ်တာပါ”

ဝါရင့်ဖောင်သမားတွေ စကားများကုန်ကြသည်။ မြိုင်ကြီးဂူဘုန်းတော်ကြီးက -

“တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး အပြစ်ပုံချမနေကြနဲ့၊ တက်ညီလက်ညီ ခတ်ကြပါဦး” ဟု ကြားဝင်ဖျန်ဖြေပေးရသည်။ ဖောင်သမားများ အထူးဝါယမစိုက်ထုတ်၍ ခတ်ကြပြန်သည်။ ဖောင်တော်သည် ဤမှာဘက်ကမ်းသို့ တရွေရွေ ချဉ်းကပ်လာပြန်သည်။

“အေး ... ဟုတ်ပြီဟေ့၊ ကြီးစားထားလိုက်စမ်း”

အချင်းချင်း အားပေး၍ ခတ်ကြသည်။ သူးမွဲထနှင့် နီးလာပြီ။ သည်အတိုင်း မျောချလိုက်လျှင် အနောက်ဘက်ကမ်းအတိုင်း သံလွင်

မြစ်တွင်းသို့ ခရီးစဉ်ချောနေသည်။ ခတ်အားလျှော့၍ ရေစီးအတိုင်းအသာ မျှောချသည်။ မျောတော့မျောသည်။ ရေစုန်အတိုင်း စုန်ဆင်းနေခြင်း မဟုတ်။ ထူးဆန်းစွာ ရေစီးနှင့် ဆန့်ကျင်၍ အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ တရွေ့ရွေ့ သွားနေပြန်သည်။ ခတ်ကွင်းသမားများ အထူးအားထုတ်၍ ခတ်နေ၊ ယက်နေသည်ကြားမှ တစ်ဖက်ကမ်းနားသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

ဖောင်ကိုကြည့်တော့လည်း ရေစီးအတိုင်း တရိပ်ရိပ်မျောနေ သည် ထင်ရသည်။ ခရီးကား မရောက်။ တစ်ဖက်ကမ်းနှင့် တစ်ဖက်ကမ်း ကူးနေသလိုရှိသည်။ အားစိုက်ပြီး ခတ်ကြပြန်သည်။ သည်မှာဘက်ကမ်း သို့ နီးလာသည်။ ဖောင်သမားအချင်းချင်း ညှိနှိုင်းကြသည်။

“မင်းဒီကိုလာ၊ ဟိုလူက ဖောင်ဦးမှာ နေရာယူ၊ ဖောင်မြီးမှာက ဘယ်သူ၊ ခါးလယ်မှာက ဘယ်ဝါ...”

စသည်ဖြင့် ညှိနှိုင်းကာ နေရာလဲလှယ်၍ ခတ်ကြသည်။ သည်မှာ ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လုနီးကာမှ ခတ်ရင်းခတ်ရင်းဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့သွားပြန်သည်။ ဖောင်ပေါ်ပါလူအားလုံး စိတ်ဝင်စား လာကြသည်။ ဘယ်နှယ် ... ရေစီးအတိုင်း မမျောဘဲ သံလွင်မြစ်မကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကူးသလိုဖြစ်နေသည်။ မိမိတို့ အားစိုက်၍ ခတ်ခဲ့လေသမျှ အရာတစ်ခုမှမထင်ချေ။

ဖောင်ကို ပဲ့၍မရ။ သူ့အထာနှင့်သူ မြစ်ပြင်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကူး နေသည်။ သို့သော် အားတော့မလျှော့။ ကောင်းနိုးရာ ရာ ကြံစည်စိတ်ကူး၍ သည်ဘက်ကမ်းရောက်ရန် ခတ်ကြပြန်သည်။ ဦးတည်လာပြန်သည်။

မြိုင်ကြီးဂူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဖြစ်ခြင်းလုံးစုံကို တွေ့မြင်နေ သဖြင့် စိတ်အစဉ်မှာ အတွေးကဝင်လာသည်။ မိမိတို့စီးလာသော ဖောင်တော်သည် အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဟိုဘက်သည်ဘက် ကူးနေခြင်း မဟုတ်တန်ရာ။ အကြောင်းထူးတစ်ခုတော့ ရှိနေပြီဖြစ်မည်။ ရာဇဝင်လာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို သတိရလိုက်သည်။

အနော်ရထာမင်းစော တရုတ်ပြည်မှ စွယ်တော်ပင်ပြီးအပြန် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းကို စုန်ဆင်းသည်။ ဖောင်တော်သည် အငြိအတွယ် မရှိဘဲလျက် ရေစီးကြောင်းဝယ် ရပ်တန့်နေသည်။ ကြိမ်စကြာဖြင့်ရိုက် လေရာ ရွေ့ဖျဉ်းညီနောင် နတ်နှစ်ပါး ဖောင်ဦးမှာ ပေါ်လာသည်။ ထိုထင်ရှားပြသည်အကြောင်း မေးရာ -

“ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ခဲ့သော်လည်း မလိုသူတို့၏ ဝုံးစကားကြောင့် အကွပ်မျက်ခံရပြီး အယူတိမ်း၍ နတ်စိမ်း ဖြစ်နေရကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့အား ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးက လျစ်လျူပြု၍ နေစိမ့်သည်ကို သိစေလိုသဖြင့် ဖောင်တော်အား တန်နား စေရကြောင်းနှင့် ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးမှ နယ်မြေအပိုင်စား ပေးသနား တော်မူပါမည်အကြောင်း” လျှောက်ထားကြလေသည်။

အနော်ရထာမင်းကြီးက “မြေးတော် ရွှေဖျဉ်းညီနောင်တို့အား နယ်မြေသတ်မှတ်၍ အပိုင်စားပေးကြောင်း” ကတိပေးလိုက်ခါမှ ညီနောင်နှစ်ပါး ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ဖောင်တော်လည်း စုန်၍ ရခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်မှ သည်ဖြစ်ရပ်ကို ရုတ်ခြည်း သတိရလိုက်သည်။

အသို့နည်း။

မိမိတို့ စီးလာသော ဖောင်တော်သည်လည်း ရှေ့မတိုး၊ နောက် မဆုတ် ကန့်လန့် လူးလာကူး၍သာ နေချေသည်။ ဖောင်တော်တန်သည် သဘောများလားဟု တွေးမိသည်။ ဖောင်တော်တန်သည်ဆိုဦး။ ဘာလုပ် ရမည်နည်း။ အနော်ရထာလို မင်းစကရာဇ်မဟုတ်။ ကြိမ်စကြာလည်း မရှိ။ ရှိလို့ ရိုက်ပြီး ပေါ်လာသည်ထားဦး။ အပိုင်စား ပေးနိုင်သည့် ဆရာမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းလည်း မဟုတ်။ လက်ဝယ်ရှိသော သပိတ် ဘစ်လုံးနှင့် သက်နိုးသုံးထည်ကို ပေး၍လည်း ကျေနပ်ကြမည်မထင်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ မိမိသည် ဘုရားဟောင်း စေတီပျက်များကို တည်ထားခြင်းဖြင့် သာသနာပြုနေသည်။ သူတို့ရပ်ရွာမှာ ဘုရားစေတီ တည်ထားစေလိုသော အကြောင်းများကြောင့် ဖောင်တော်ကို တန်နားထားသည်လား စဉ်းစားမိသည်။

စဉ်းစားပြီးချိန်မှာ ဖောင်တော်သည် သူ့မွဲထကမ်းဖက်သို့ဦးတည် လာနေပြီဖြစ်သည်။ သည်အတိုင်း မျှောချလိုက်လျှင် လိုရာရိုးသို့ အဝင် ခွင်ကျ ရောက်မည့်အနေအထားတွင် ရှိနေသည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ့မွဲထဘက်ကမ်း တောင်စွယ် ကုန်းမို့မို့ကိုစူးစူးစိုက်စိုက် အာရုံပြု၍ မေတ္တာပွားသည်။ ပြုခဲ့လေပြီးသော ကုသိုလ်အစုစုတို့၏အဖို့ဘာဂကို အမျှအတန်းပေးဝေသည်။ ၎င်းနောက်-

“ဤမှာနေထိုင်ကြကုန်သော ဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့၊ အကျွန်ုပ်ကား ဘုရားစေတီတည်ခြင်းဖြင့် သာသနာပြုနေသူဖြစ်သည်။ အသင်တို့အား ပေးနိုင်သည်ကား ကတိစကားသာဖြစ်သည်။ အသင်တို့ ပိုင်ဆိုင်သော သည်နယ်မြေဝယ် အသင်တို့အတွက် ရည်စူး၍ ဘုရားစေတီတစ်ဆူ တည်ထားပေးပါမည်။ ဤကတိကို အသင်တို့လိုလားနှစ်သက် လက်ခံ ပါလျှင် ဖောင်တော် တန်နားနေသည့်အဖြစ်ကို ရုပ်သိမ်းပေးကြစေ ချင်သည်”

ဟု တီးတိုးပြောဆိုပြီးသည့်အဆုံးမှာ ဖောင်တော်သည် ရေစီး အတိုင်း ဆက်လက်စွန့်မျောလေတော့သည်။

မှန်ပါလေပြီကော ...

သည်နေရာ သည်ရွာနုမှာ ဘုရားတစ်ဆူလာ၍တည်ပေးရဦးမည် ဟု တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

* * *

ဖောင်တော်သည် တရွေရွေနှင့် မယ်လယ်ထဟတ်၊ ကောကော ထာထရေထ၊ ဖောဘော၊ မယ်ရာထဟတ်၊ ဘောကေးမယ့်ပလိုဟတ်တို့ကို ကျော်ဖြတ်စုန်ဆင်းလာသည်။ ဟတ်ကြီး ရေတံခွန်ထိပ် မရောက်မီတွင် ထမ်းနားသို့ ဖောင်ကပ်၍ ကြီးသတ်ချည်ကာ ဖောင်ပေါ်မှာပင် အနားယူ အိပ်စက်ကြရသည်။

ဟတ်ကြီးရေတံခွန်တွင်းသို့ ဖောင်ဖြင့် စီးဆင်း၍ မရပေ။ နီးကာလ ရေများချိန်မှာသာ ဆင်းလိုက ဆင်းနိုင်သည်။ ဆင်းနိုင်သည် ဆိုသော်ငြား သက်စွန့်ဆံများပင်။ နတ်တော်၊ ပြာသို့ ရေနည်းစပြုလာချိန် တွင် ဖောင်စီးဆင်း၍ လုံးဝမရတော့ပေ။ ရေတံခွန်သည် ဝါးတစ်ရိုက်နီးပါး မြင့်နေလေပြီ။ နွေကာလ ရေနည်းချိန်ဆိုလျှင် ဝါးနှစ်ရိုက်နီးနီးမြင့်သည်။ အရိုက်ဖြင့် ဝါးလုံးထိုး ကျဆင်းနေသော သည်ရေတံခွန်တွင်းသို့ ဖောင်နှင့် အတူမည်သို့မှ စီးဆင်း၍မရ။ ရေတံခွန်အောက်ခြေသို့ရောက်လျှင် စုပ်ဝဲ၊ နှုတ်ဝဲများ၊ ဗွက်ရုံးများ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များက အရန်သင့် ဆီးကြိုနေကြသည်။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ ဖောင်ချည်းသက်သက် လွှတ်ဆင်း ရသည်။

မြန်မာပြည်တွင်းရှိ သံလွင်မြစ်ဝှမ်းရှိ ဟတ်ကြီးရေတံခွန်သည် ကမ္ဘာကျော်အောင် နာမည်ကြီးခဲ့ဖူးသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဂျပန်များ ဖောင်စီးဆင်းလာရာ အဆိုပါ ဟတ်ကြီးရေတံခွန်တွင်းသို့ တွေ့ရောက်နှစ်မြို့ပေ သေဆုံးခဲ့ကြရာမှ ကမ္ဘာသိ ကျော်ကြားသွားခဲ့ရသည် ဟု ပြောသံကြားဖူးသည်။

ဤမျှ အန္တရာယ်ကြီးလှသော ဟတ်ကြီးထိပ်မှာ ဖောင်သတ်၍ တင်ညတာ အိပ်စက်ကြသည်။ မိုးလင်းသည်နှင့် ဖောင်ပေါ်ရှိ ပစ္စည်း ဇာကို သယ်ယူ၍ ကမ်းပေါ်မှာ စုပုံချထားလိုက်သည်။ ရဟန်းကော သာမဏေများပါမနေရ။ တစ်နိုင်ထမ်းပိုး၍ဟတ်မြီးထိသယ်ယူကြရသည်။

www.burmeseclassic.com

အနီးအနားရှိ ရွာများမှ ရွာသားများသည် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဖောင်တော် ညအိပ်ရပ်နားသည်ကို ကြားသိကြသဖြင့် ပစ္စည်းများကို ကူညီ သယ်ဆောင်ပေးရန် ရောက်လာကြသည်။ ပစ္စည်းများကို ဟတ်မြီးအထိ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးကြသည်။

ဟတ်ထိပ်နှင့် ဟတ်မြီးသည် မိုင်ဝက်မျှ ဝေးကွာသည်။ ခြေကြောင်းလမ်းအတိုင်း တောင်ကိုတက်၊ ကုန်းဆင်းကိုကျော်၊ လျှိုကို ဖြတ်၊ မြောင်ကိုပတ်၍ သွားကြရသည်။ စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ကမ်းခြေဘက်သို့ဆင်းကာ ကမ်းစပ်သောင်ပြင်ပေါ် ခေတ္တမျှ လျှောက်ကြရပြီးနောက် ဟတ်မြီးသို့ ရောက်လာသည်။ ထမ်းပိုး လာသောပစ္စည်းများကို စုပုံချထားပြီး ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါကျဆင်းလာ မည့် ဖောင်ကို ငဲ့လင့်နေကြသည်။ ဖောင်လာရာလမ်းသို့ မျှော်ကြည့်နေ ကြသည်။

သံလွင်မြစ်ရေသည် အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်း၍ ရေတံခွန်ထက်မှ ဒေါသတကြီးဖြင့် ခုန်ဆင်းကာ အောက်မှကျောက်ဆောင်များနှင့် ထိခိုက် မိပြီး တဝုန်းဝုန်းအသံမြည်စေသည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးထား သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားအကျယ်ကြီးလှမ်းပြောကြ သော်မှ အသံကို လုံးဝမကြားရ။ ပါးစပ်လှုပ်သည့်အဖြစ်ကိုသာ မြင်ကြရ သည်။ ရေတံခွန်မှ ရေကျသံ၊ ကျောက်ဆောင်များနှင့် ရိုက်ခတ်သံတို့က သာ မင်းမှုနေသည်။ လှိုင်းဂယက်ကြီးများ၊ မှုတ်ဝဲ၊ စုပ်ဝဲ၊ ဗွက်ခုံးများကို ဖြစ်ထွန်းစေလေသည်။

လှတာဟူ၍ ကျောက်ဆောင်နှင့် ထိမိပြီး ဖွာကြဲ၍ ထွက်လာသော ရေပန်းရေမှုန်များသာရှိသည်။ ရေတံခွန်အား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကြည့်လျှင် အလွန်မှပင် သာယာတင့်မော ရှုချင်စဖွယ်ကောင်းသော ရှုခင်းတစ်ရပ်ဟု လည်းကောင်း၊ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသော လက်ရာမြောက် သဘာဝပန်းချီ ကားကြီးတစ်ချပ်ဟုလည်းကောင်း တင်နိုင်မြင်နိုင်သည်။

လှလည်းလှပါသည်။ သာလည်း သာယာပါသည်။ ထိုအလှ၏ နောက်ကွယ်မှာ ကြီးမားသော အန္တရာယ်ရှိသည်အဖြစ်ကို အတွင်းသိ အစင်းသိများကသာ သိရှိကြသည်။ လှလေခက်လေ ရတက်ပွေရသည် ကေားအစား ဟတ်ကြီးအဖို့ လှလေခက်လေ အသက်သေရသည်ဟူ၍ ဆိုရမလောက်ရှိသည်။ သည်ဟတ်ကြီးရေတံခွန်တွင်းသို့ ကျဆင်းခဲ့ရသူ သက်ရှိသတ္တဝါတိုင်း အသက်နှင့် ခန္ဓာတို့ ပါလာသူဟူ၍ မရှိစလောက် ဖြစ်သည်။

အဲ...အဖြစ်ထူးတစ်ခုတော့ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယခုအဖွဲ့တွင် ဖားမုဆိုး (မောင်မုဆိုး) ဆိုသူတစ်ဦး ပါလာသည်။ အင်း...ပါလာသည်မဟုတ်။ ဖောင်ဖြင့် ဆင်းပြီဆိုလျှင် သူ့ကို အကူအညီ တောင်းကြရသည်က များသည်။ သူက လုပ်သက်ရင့်လှပြီး သည်လမ်း၊ သည်ခရီးကို သူ့အသက် နှစ်ပြန်ကျော်မျှ အခေါက်ပေါင်းများစွာ သွားလာခဲ့ဖူးပြီ။ အတွေ့အကြုံက ရင့်ကျက်လှသည်။ ဤသည်ကတစ်ချက်။

အခြားတစ်ချက်မှာ တစ်ချိန်က ဖားမုဆိုး၏ ဖခင်သည် တစ်နေ့ မှာ အထက်မှ ဖောင်ဖြင့်ဆင်းလာသည်။ ဟတ်ကြီးထိပ်မှာ ဖောင်သတ်၍ ညအိပ်သည်။ မိုးလင်းကာမှ ဖောင်ကိုလွှတ်ချပြီး မိမိက ကမ်းမှ ခြေကျင် လျှောက်မည်စိတ်ကူးဖြင့် ဖောင်ပေါ်မှာ ညအိပ်နေသည်။ ညနက်ပိုင်း အိပ်မောကျချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ချည်ထားသော ဖောင်ကြိုးပြတ်သွား သည်လား။ ပြေသွားသည်လားမသိ။ ဖောင်ရောလူပါ ဟတ်ကြီးရေတံခွန် တွင်းသို့ ဦးစိုက်ပြောင်းပြန် ကျဆင်းသွားသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ...

သက်ရှိသတ္တဝါတိုင်း ကျဆင်းမိလျှင် အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစား ကွဲလေ့ရှိသော်လည်း ဖားမုဆိုး၏ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ စီးထားသောဖောင်နှင့် သော်မှ မကွဲကွာခဲ့ပေ။ ဖောင်နှင့်အတူ အမြိုင်သား ရေစီးကြောမှာ တရွေရွေ မျောပါလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဖားမုဆိုး၏ ဖခင်

တစ်ယောက် ဟတ်ကြီးကို အောင်နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘယ်ချိန်ဘယ်ခါပဲဆင်းဆင်း သူ့အဖို့ အန္တရာယ်ဟူ၍မရှိ ဖြစ်လာသည်။

ဖခင်ဆုံးပါးချိန်မှာ ဖားမုဆိုးသည်လည်း ဖခင်ခြေရာကို ထပ်တူ ထပ်မျှ မနင်းနိုင်သော်လည်း ဟတ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ ရင်ကျက်နေပြီးဖြစ်သည်။ အကယ်၍တစ်စုံတစ်ရာ အခက်အခဲကြုံလာ လျှင် ကွမ်းယာလေးတစ်ယာဖြင့် ပူဇော်ပသလိုက်ရုံမျှဖြင့် ပြေလည်သွား လေ့ရှိသည်။ ထိုကို အကြောင်းသိများက ဖခင်ဖြစ်သူက တမလွန်မှနေ၍ သူ့အား စောင့်မနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ပစ္စည်းများ သယ်ယူပြီးလျှင် ဖောင်တော်ကို ရေတံခွန်တွင်းသို့ လက်လွယ်စပယ် လွတ်ချရမည်ဖြစ်၍ ဦးရွှေလုံး၊ ကျော့ခေါ်၊ ဖားသတ်ပိုး စသောကျွမ်းကျင်သူတို့က ဖောင်ကို ခိုင်ခံ့အောင် ထပ်မံချည်နှောင်ကာ ဖောင်သတ်ကြီးဖြစ်၍ လွတ်ချလိုက်သည်။ ဖောင်သည် ရေစီးအတိုင်း မျောပါလာပြီး ဟတ်ကြီးရေတံခွန်တွင်းသို့ ဦးစိုက်ဆင်းသွားသည်။ အရှိန် ဖြင့် ကျလာခြင်းဖြစ်သည်မို့ တော်ရုံခိုင်ရုံမျှချည်ထားလျှင် ဖောင်သည် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ပြုတ်ထွက်သွားနိုင်သည်။ ရေတံခွန်တွင်းသို့ ဖောင်လွတ်ချပြီးသည်နှင့် ဦးရွှေလုံးတို့လူစု ဟတ်မြီးသို့ အမြန်လာကြ ရသည်။

အောက်ဟတ်မြီးမှာ ဖောင်လေး၊ ပိလူ၊ ထွန်းအေး စသူတို့က မျောဆင်းလာမည် ဖောင်တော်ပေါ်တက်နိုင်ရန် ရေကျားသွားကြဖို့ အသင့် စောင့်စားနေကြသည်။ ရေတံခွန်တွင်းသို့ ဦးစိုက်ကျခဲ့သော ဖောင်တော် သည် ဤမျှ ဝါးအလုံး ၈၀ ရှိသော ဖော့အားရှိသည့် ဖောင်သည် ဝဲအတွင်း သို့ ကျဆင်းနစ်မြုပ်ခဲ့ပြီး အတော်ဝေးဝေးမှာမှ သွားပေါ်သည်။ ပေါ်လာ ပြီးနောက် ကျောက်ကမ်းပါးယံနှင့်တိုက်ကာ ဝဲအလှည့်ထဲရောက်ကာ ကျယ်ပြန့်စွာ လည်နေသော ဝဲအတွင်း တဝဲဝဲလည်၍ ရေတံခွန်ထဲ ဝင်သွားသည်။

အထက်မှ အဆက်မပြတ် ကျဆင်းနေသော ရေလုံးကြီးများ တွန်းအားကြောင့် မျောထွက်လာသည်။ ကျောက်ကမ်းပါးယံနှင့်ထိ၍ ဝဲအလှည့်တွင်း ဝင်သွားပြန်၊ ရေရိုက်အားကြောင့် ထွက်လာပြန်၊ ဝဲအလှည့်တွင်း ဝင်သွားပြန်နှင့် ရေတံခွန်မှ မထွက်နိုင်ဘဲ တဝဲဝဲလည် နေသည်။

အသင့်စောင့်နေသူများက ဖောင်အထွက်နှင့် ချိန်ကိုက်၍ ရေကျား သွားပြီး ဖောင်ပေါ်တက်သည်။ ခတ်တက် ဆွဲထုတ်၍ တက်ညီလက်ညီ အားသွန်ခွန်စိုက် ခတ်ကြသည်။ လွတ်မည်အထင်ရှိနေစဉ် ဝဲအလှည့်မှာ ရေတံခွန်ထဲ ဝင်သွားပြန်သည်။ ဖောင်ရောလူပါ လှိုင်းလုံးများကြား ဝင်သွားသည်။ ဖောင်တော်အနေဖြင့် ဝါးပိုးဝါး အလုံး ၈၀ ဖြင့် ဖောင်ထား သည်မို့ ဖောင်နှင့်မကွဲလေသမျှ ဂျာမှာ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဖောင်စီးသူ ၈ ဦးစလုံး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ဖောင်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွား ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖောင်ထွက်လာသည်။ အားစိုက်၍ ခတ်ကြသည်။ လွတ်မည် အထင်ရှိနေစဉ် ဝဲထဲလည်သွား၍ ရေတံခွန်ထဲ ဝင်သွားပြန်သည်။ သို့ကလို နှင့် လေးငါးကြိမ်ဖြစ်လာသည်။ ဖောင်သမားများ လက်ပမ်းကျလှန်း ဖြစ်လာသည်။ လက်လျှော့ရတော့မည်အခြေသို့ ရောက်နေချေသည်။

ထိုစဉ် ဖားမုဆိုးသည် ကွမ်းတစ်ယာယူပြီး ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံး ပေါ်တင်ကာ ရှိခိုးပူဇော် ပသလိုက်သည်။ တိုက်ဆိုင်သည်ပဲဆိုရ မလားမသိ။ ဖောင်တော်သည် ရေစီးတန်းနှင့်မျောပြီး လွတ်ထွက်ခဲ့တော့ သည်။ ဖောင်သမား ၈ ဦးစလုံး ရေစိုရွှဲပြီး ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းနေသည်။ ပင်ပန်းလွန်းနေသည်ကို မမူအား။ ပစ္စည်းများ စုပုံထားရာ ကမ်းသို့ကပ်နိုင် ရန် လုံးပန်းရပြန်သည်။

ဟတ်မြီးတွင် ဖောင်ကပ်ပြီး ပစ္စည်းများကို ပြန်တင်သည်။ တင်အပြီးမှာ လိုက်လံကူညီ ပို့ဆောင်ကြသော တောင်ပေါ်ကရင် အမျိုးသားများနှင့် သင်တိုင်းဖြူဝတ် အမျိုးသမီးများအား မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက သီလပေးသည်။ သြကာသမှအစ ကရင်ဘာသာဖြင့် တိုင်ပေးရသည်။ ၎င်းတို့သည် ယခင်အခါများက ရဟန်းသံဃာများအား မတွေ့မမြင်ပူးကြသူက များသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ တောချုံတိုး၍ သာသနာပြုမှုကြောင့် ရဟန်းသံဃာများအားလည်း မြင်ဖူးကြရပြီ။ ဖောင်တော်အလှူနှင့် လုပ်အားအလှူ ရေစက်ချတရားကိုလည်း နာကြားနိုင်ကြတော့သည်။

တရားဟောအပြီး ဖောင်တော်သည် ဟတ်ကြီးမှ ရေစီးအတိုင်း စုန်ဆင်းတော့သည်။ စုန်ဆင်းလာသည်တိုင် အမျိုးသားများက ကူညီလုပ်ဆောင်ရန် ထကြသော်လည်း အမျိုးသမီးများမှာ လက်အုပ်ကလေးတွေချီလျက် ထိုင်နေကြဆဲ။ လည်တစ်ဆံ့ဖြင့် မျှော်ကြည့်နေဆဲ။ လွမ်းမောဆွတ်ဖျံ့ဖွယ်သော ခွဲခွာမှု အသွင်တစ်ရပ် ပေါ်နေလေသည်။ ဖောင်တော်အဝေးသို့ရောက်၍ မြစ်ကွေ့အတိုင်း ကွယ်သွားခါမှ လက်အုပ်ကလေးတွေချ၍ နေရာမှ ထကြတော့သည်။

ဖောင်တော်သည် ဖာလာဝဲကိုကျော်ပြီး အိုးလိုဟတ်သို့ ရောက်ခါနီးလာသည်။

“အိုးလိုဟတ် ရောက်တော့မယ်၊ အားလုံးအသင်ပြင်၊ လက်တွေ့ကို ဖောင်နှင့်ချည်ထားကြ” ဟု ဖောင်သမားတစ်ဦး ညွှန်ကြားသည်။ ချည်ပြီး မကြာမီမှာ အိုးလိုဟတ်သို့ ရောက်လာသည်။ အိုးလို ရေလှိုင်းသည် အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးစာမျှရှိသည်။ ဖောင်ကစိုက်အဆင်း လှိုင်းလုံးက အတက်နှင့် ဆုံမိကြရာ ဖောင်တော်တစ်ခုလုံး လှိုင်းလုံးကြီးအောက် ရောက်သွားတော့သည်။ ပါသမျှ လုံးအားလုံး စိုရွံ့သွားကြသည်။

အကယ်၍ မချည်ထားပါက ရေလှိုင်း ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဖောင်ပေါ်မှ လွင့်စင်မျောပါသွားနိုင်သည်။ ဖောင်သမားများမှာ သွားနေကျ ခရီးကျွမ်းပြီးသားမို့ အခြေမပျက် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။

အိုးလိုဟတ်လွန်ပြီး ခေါ်တောဟတ်ရောက်တော့မည်။ ခေါ်တောဟတ်မှာ ရေလယ်တည်တည်တွင် ကျောက်ဖျားကြီးရှိပြီး ရေကြောင်းနှစ်ခွဖြစ်နေသည်။ အရှေ့ဘက်ရေကြောင်းသည် အနောက်ဘက်ထက်ပို၍ ကျယ်သည်။

“အရှေ့ဘက်ရောက်အောင်ခတ်ပေး၊ ခပ်များများလေးခတ်ပေး၊ အရှေ့ဘက်ပါတန်းဆွဲ၊ ဆွဲလေ... အားစိုက်ဆွဲ။ ဟာ... မရတော့ဘူး၊ အနောက်ဘက်ပါတန်းဆွဲပါ”

ဦးဇင်းကြီးထွန်းမြင့်အသံက စီစီညံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အရှေ့ပါတန်းဆွဲပါ၊ အနောက်ပါတန်းဆွဲပါဟူသော ညွှန်ကြားချက်မှ မဆုံးသေး။ ရေစီးအရှိန်ဝယ် အထိန်းမဲ့အသွင်ဖြင့် အရှေ့ဘက်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း ရေလယ်ကျောက်ဖျားအား ပွတ်တိုက်ကာ ဒရောသောပါ၊ မျောဆင်းသွားတော့သည်။ တော်ပေသေးသည်။ ရေလယ်ကျောက်ဖျားပေါ် မတင်ပေလို့။

ဖောင်မှ ခတ်တက်ရှစ်လက်ရှိသည်။ အရှေ့ဘက် လေးလက်သည် အရှေ့ပါတန်း၊ အနောက်လေးလက်သည် အနောက်ပါတန်းဟုခေါ်သည်။ ဖောင်ကို လိုရာသို့ရောက်စေရန် သည်ပါတန်းနှစ်မျိုးကို လိုသလိုခတ်ပေးရသည်။

ကေးဟိုဟတ်သို့ရောက်လာသည်။ ကေးဟိုဟတ်မှာ ရေကြောင်းကောက်ပြီး လှိုင်းလုံးခုနစ်လုံးဆင့်၍ စီတန်းပေါက်ကွဲလျက်ရှိသည်။ ရေပန်းရေမွှားများ ပို၍လှပစွာ ဖြာထွက်နေသည်။ ၎င်းလှိုင်းလုံးကြီးများ အပေါ်ဖြတ်၍ စုန်ဆင်းလာသည်။ လှိုင်းကြောအတိုင်း တက်လိုက်ဆင်းလိုက်နှင့် စီးရသည်မှာ ပုခက်စီးရသည်နယ် ရှိတော့သည်။ ရေပန်းရေမွှားကများတော့ စိုရွံ့ကြရပြန်သည်။

ပေါ်မဲကေးဟတ်၊ ၎င်းသည်ဝဲလည်ပြီး အထက်သို့ပြန်ဆန်တက် လေ့ရှိသည်။ အခန့်မသင့်ပါက တော်ရုံနှင့် ဝဲအတွင်းမှ ဖောင်မထွက်နိုင် ရှိတတ်သည်။ ယခုမူ အခန့်သင့်စွာ ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ကေးတလိုဟတ်မှာ ရေကြောင်းဖြောင့်ပြီး လှိုင်းလုံးများမှာ သိပ်မကြီးလွန်းလှသဖြင့် သက်သာခွင့်ရကြသည်။

ပဂိုးကျောက်တန်း (ကိုမိုးကျောက်တန်းဟုလည်း ခေါ်သည်) သို့ ရောက်လာသည်။ ပဂိုးကျောက်တန်းကြီးသည် သံလွင်မြစ်ကြောင်းအား ကန့်လန့်ပိတ်ထားသည်နယ်ရှိသည်။ အရှေ့အနောက် ကမ်းပါးနှစ်ဖက်မှ ကျောက်တန်းကြီးများ တိုးထွက်လာပြီး အလယ်မှာ ရေကြောင်းလမ်း အနည်းငယ်သာရှိသည်။ ထင်ကြည့်ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက ကျောက်တန်းကြီးရှိခဲ့သည်။ အလယ်နိမ့်နေရာမှာ ရေတိုက်စားမှုကြောင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျယ်လာရခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုနေရာသည်သာ အနည်းငယ် ရေစီးကြောင်းဖြစ်ပြီး ဖောင်များလည်း သည်ကသာဆင်းကြ ရသည်။

ပဂိုးကျောက်တန်းအလွန်လေးနားတွင် ရှမ်းမကျောက်ဆိုသော ကျောက်ဆောင်တစ်ခု ရှိသည်။ ရေပြင်အလယ်မှာ ထီးထီးမားမား ပေါ်ထွက်နေသည်။ အဆင့်ဆင့်ပြောကြားချက်အရ သိရသည်မှာ -

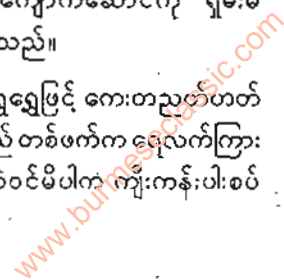
တစ်ချိန်တုန်းက ထိုင်းမှ ရှမ်းမိသားစုတစ်စုသည် သံလွင်မြစ် ကြောင်းအတိုင်း ဖောင်ဖြင့်စုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ မိုးကာလ ရေများချိန်မို့ ဟတ်ကြီး စသည်ကို ကျော်ဖြတ်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ပဂိုးကျောက်တန်းကို ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျောလာသောဖောင်သည် ရေလယ်တွင် ထီးထီးမားမား ပေါ်ထွက်နေသော ကျောက်ဆောင်နှင့် တိုက်မိပြီး တစောင်းတင်၍ တန်သွားသည်။

နောက်မှရေလှိုင်းများက ဖောင်ကြီးကို လာတိုးသဖြင့် ဖောင်မှာ တဖြည်းဖြည်း နှစ်လာသလိုရှိသည်။ ယောကျ်ားသားများက ဖောင်ကို ကျအောင်ကြိုးစားနေကြသည်။ ပါလာသော ရှမ်းမိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးမှာ ဖောင်နောက်ပိုင်းမှ တဖြည်းဖြည်းနှုတ်လာသည်ကို လန့်၍ ကျောက်ဆောင် ပေါ်သို့တက်ပြေးသည်။ ပြန်ဆင်းလာဖို့ခေါ်နေစဉ်နောက်ထပ်ရောက် လာသောရေလှိုင်းအဆောင်မှာ ဖောင်သည်အမြီးမှလည်၍ ရေစီးကြောင်း အတိုင်း မျောထွက်သွားတော့သည်။

ရေလယ်မှ ကျောက်ဆောင်ထက်မှာ ရှမ်းမလေးတစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်သည်။ ဖောင်သည် ဝါးလုံးထိုး စီးဆင်းနေသော ရေကြောင်း အတိုင်း လျင်မြန်စွာ မျောပါသွားသည်။ အတော်ဝေးဝေးရောက်မှ ဖောင် တန်နား၍ ကမ်းကပ်ကာ တင်ကျန်ရစ်သော မိန်းမပျိုလေးကိုကယ်ဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ ပထမနေ့ မအောင်မြင်။ ဒုတိယနေ့ဆက်၍ အမျိုးမျိုး ကြံဖန်၍ ကြိုးစားသည်။ မအောင်မြင်သေး။ မိန်းမပျိုလေးခမျာ ရေလယ် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ အထီးကျန်စွာရှိနေဆဲ။ ဆက်လက်၍ ကယ်နိုင် ရန် ကြိုးပမ်းနေကြဆဲ။ မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသည်။

တောင်ရေကျလာသည်။ မြစ်ရေလည်း တစ်ဟုန်ထိုး တက်ခဲ့ သည်။ ကယ်ဆယ်သူအားလုံး စိတ်ပူပန်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် သောကဝေ နေဆဲ။ မိန်းမပျိုလေးမှာလည်း အားငယ်ခြင်းများစွာဖြင့် ကယ်လာမည် သူ့ကို မျှော်နေဆဲ။ တစ်ဟုန်တိုးတက်လာသော ရေအစီးလှိုင်းအရိုက်မှာ မျောသွားခဲ့ရရှာသည်တဲ့။ ထိုချိန်မှစ၍ ထိုကျောက်ဆောင်ကို "ရှမ်းမ ကျောက်"-ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်တဲ့ ကြားရဖူးသည်။

ရှမ်းမကျောက်ကို လွန်လာပြီး တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ကေးတညတ်ဟတ် သို့ရောက်လာသည်။ ကေးတညတ်ဟတ်သည် တစ်ဖက်က ရေလက်ကြား အခြားတစ်ဖက်မှာ ဟတ်ရှိသည်။ ဟတ်ထဲဝင်မိပါက ကျိုးကန်းပါးစပ်

သက္ကန် ကျောက်ဖျာအောက်သို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး ရေသိပ်သည်းမှု ကြောင့် ဖောင်ပျက်စီးကာ အသက်အန္တရာယ် ကြုံရတတ်သည်။ ဟတ်သို့ မရောက်မီကတည်းက အရှေ့ဘက်ကမ်းနား ကျောက်ဆောင်နား ကပ်မိ အောင် ကြိုတင်၍ ခတ်ထားရသည်။

ကေးတညတ်ဟတ်ကို အခက်အခဲမရှိ ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့သည်။ ဝေကြိုထမင်းငတ်ဝဲ၊ ကေးဒိုဖိုး၊ တမိုဖိုး၊ ဆားဆိပ်မိုလ်ပြားဝဲ၊ ဘောသရော တို့အား အဆင့်ဆင့် ကျော်ဖြတ်လာနိုင်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ဝဲကတော့များ၊ ဗွက်ခုံးများသည် ထမင်းအိုး ဆူပွက်သကဲ့သို့ရှိသည်။ ဝဲကတော့လည်သံ တရဲရဲ၊ ဗွက်ခုံးပွက်သံ တဟဲဟဲက အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသည်။

တကတ်ဝဲ၊ တောင်နီ၊ ကရင်မရေကျော်၊ ဒယ်သုံးလုံး၊ ဝက်ပါတို့ကို လွန်၍ ကျွဲခြံသို့ရောက်လာသည်။ ထိန်းရင်းခတ်ရင်းကြားမှ ဖောင်သည် ကျွဲခြံကျောက်ဆောင် ရေလက်ကြားသို့ ဝင်ညှပ်သွားသည်။ ရေစီးအရှိန် ဖြင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ် မေးတင်ကာ တဖောင်းကြီးဖြစ်၍ မှောက်လှ မှောက်ခင်ဖြစ်သွားသည်။

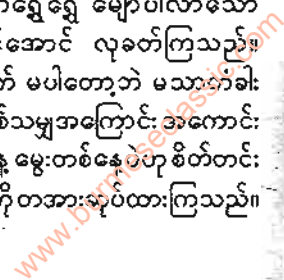
“အားလုံး ကျောက်တုံးပေါ်တက်ကြဟေ့”

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက ရဟန်းသာမဏေအချို့နှင့် ဒကာ အချို့အား ကျောက်တုံးပေါ်သို့ အမြန်တက်စေသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း တက်လိုက်ပြီး ဖောင်ကို အများနှင့်အတူ ဝိုင်းကူတွန်းသည်။ နောက်စီး လာသော ရေအရှိန်က ဖောင်အား အဆက်မပြတ် တွန်းလိုက်ရာ ဖောင်မှာ အမြီးဘက်မှလည်၍ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျောအကူတွင် ဘုန်းတော်ကြီး နှင့် အထွေအကြွရှိပြီးသူများသည် ဖောင်ပေါ်သို့ လျှပ်တစ်ပြက်ခုန်တက် လိုက်ပါသွားတော့သည်။ အထွေအကြွနည်းပါးသူအားလုံး ကျောက်တုံး ပေါ်မှာ ကျန်ရစ်နေတော့သည်။ ရှမ်းမပျိုလေး ကျန်ရစ်သည်နယ်ရှိသည်။

ထိုစဉ် ဘုရားကျောက် ပထထမှ ဟွန်ခါ (၁၁) ကောင် တပ်ဆင် ထားသော စက်လှေငယ်များ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ အဖြစ်ကို သိကြ သဖြင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ ကျန်ရစ်နေသူများကို သွားရောက် ကယ်တင်ကာ ဖောင်သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြသည်။ တော်ပေသေး သည်၊ စက်လှေများသာ မရှိပါက သူတို့လေးတွေ၏ ကြံမှုကို မတွေးဝံ့ စရာပင်။ ဘုန်းကြီးကျောက် ဟူ၍ပင် အမည်တစ်ခု တိုးလာနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။

ကျန်ရစ်သူများ မစုံလင်သေးမီ ဖောင်တော်သည် မသာတံခါး ခေါ်သော ကျောက်ဆောင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ မသာတံခါးဟု ခေါ်ဆိုလောက်သည့် အနေအထားဖြစ်သည်။ မြစ်ကြောင်းအလယ်တွင် ကျောက်ဆောင်ကြီးသုံးလုံး ပိုခနောက်ဆိုင် တည်ရှိနေသည်။ အလယ် ကျောက်ဆောင်ကို မူလထား၍ လက်ယာဘက်ကျောက်ဆောင်ကြား ရေလမ်းကြောင်းသည် အနည်းငယ် ရေစီးသာသည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင် နည်းပါးသည်။ ချမ်းသာပေါက် ခေါ်ကြသည်။ လက်ဝဲ ဘက် ကျောက်ဆောင်ကြား ရေလမ်းကြောင်းသည် ရေစီးအရှိန်ပြင်း သည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင် ပေါများသည်။ မသာတံခါး ဆိုကြ သည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ချည်ထားသောဖောင်ဆိုပါက တစ်ခုစီ ပြုတ်ထွက် သွားလေ့ရှိသည်။ ရေများလျှင်တော်သည်။ တပေါင်းတန်ခူး ရေနည်းချိန် ဆိုလျှင် ပိုဆိုးလေ့ရှိသည်။

ဖောင်ဆင်းသူများသည် အားလုံးလိုလို ချမ်းသာပေါက်မှသာ ဆင်းနိုင်အောင် အတော်ဝေးဝေးကတည်းက ကြိုခတ်ထားရသည်။ လူခတ် ထားရသည်။ ယခုလည်း မြစ်လယ်မှ တရွေရွေ မျောပါလာသော ဖောင်တော်ကို ချမ်းသာပေါက်သို့ ဝင်နိုင်အောင် လူခတ်ကြသည်။ ခတ်အားနည်းမှုကြောင့် ချမ်းသာပေါက်ဘက် မပါတော့ဘဲ မသာတံခါး ဆီသို့ဦးတည်နေသည်။ မတတ်နိုင်တော့။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်း ချည်း သဘောပိုက်လိုက်ရသည်။ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ ဟု စိတ်တင်း ကာ ဖောင်ပေါ်ပါသူအားလုံး လက်လှမ်းမီရာကို တအားဆုပ်ထားကြသည်။

လာမည်ဘေးကို ပြေးထွေရှာရုံသည်အခြေအနေမို့ အဆိုးထဲမှ အကောင်းကလေး ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား ကံတရားအား ပုံချထားလိုက်ရတော့ သည်။ မသာတံခါးပေါက်သို့ ရောက်ခါနီးလေ ရေကြောင်းကျဉ်းလေ၊ ရေစီး မြန်လေဖြစ်သည်။ ဖောင်တော်သည် ပို၍လျှင်မြန်သော သွားနှုန်းဖြင့် မသာတံခါးပေါက်သို့ ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။ မသာတံခါးဝသို့ ဝင်မီ လျှင် ဝင်မိချင်း အောက်ခံကျောက်ဆောင်များကြောင့် ခုန်ပျံမြူးဆော့ နေသော လှိုင်းလုံးကြီးများအောက်သို့ လုံးဝနစ်မြုပ်သွားတော့သည်။

ဖောင်ကြီးပါ နစ်မြုပ်သည် ဆိုတော့မှ ပါလာသူအားလုံးသည် ရေအောက်ကမ္ဘာသို့ တဝက် ရောက်သွားကြရသည်။ အလေးချိန်နှင့်မို့ ဖောင်သည် တော်ရုံနှင့် ပေါ်မလာ။ မြုပ်နေသည့်အတိုင်း ဆက်လက် မျောပါနေသည်။ လူများကား ပေါ်နေလေပြီ။ အတော်ကလေးကြာမှ မူလ ပုံစံသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ဆက်လက်မျောပါသွားသည်။ ဤသည်လည်း ကံကောင်းထောက်မခြင်းဖြစ်သည်။

အမည်ပေးထားသည်ကိုက “မသာတံခါး” တည်း။ သည်အထဲသို့ ဝင်မီလျှင် ပြန်လမ်းဆိုသည်မှာ မရှိသဖြင့် “မသာတံခါး” ဟု ခေါ်ဝေါ်ထား ကြသည်။ ယခုမူ ပိုးစိုးပက်စက်တစ်ခုမှ မဖြစ်ခဲ့။ မသာတံခါးမှ ထွက်လာ နိုင်ခဲ့သည်။ အသက်လှနေရသည်ကြားမှ ပြုံးစရာတစ်ခု ထွေရသေးသည်။

ဖောင်ပေါ်တွင်ပါလာသော မဲဆိပ်ရွာမှ ဒကာဦးတောင်ပါးသည် မြတ်နေသောဖောင်ပေါ်မှာ ပြန်ကြမျောပါနေသော သူ၏ ဂါလန်ပုံများ ကို ရေကျူး၍ လိုက်လံဆယ်ယူနေသည်။ မြိုင်ကြီးငှာဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်၍ -

“ဪ...လူသား...လူသား” ဟု သံဝေဂရစွာ ပြုံးမိလိုက်သည်။

ကံကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် လွတ်ခဲ့ပြီးနောက် မသာတံခါးအမြီး ကမ်းခြေတစ်နေရာမှာ ဖောင်တော်ကို ဆိုက်ကပ်လိုက်သည်။ ကျန်နေသူ များကို စောင့်ခေါ်သည်။ စက်လှေငယ်များဖြင့် သယ်ပို့ပေးကြပြီး လူစုံ လောက်မှ ဆက်၍စုန်ဆင်းသည်။

ရှေ့မှာ အန္တရာယ်ကျောက်ဆောင်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ “ငမဲ ကျောက်ဆောင်” ဟု ခေါ်သည်။

ဖောင်အင်းလေး

ဖောင်နွဲ့

ဖောင်ငွေထွန်း

ဖောင်ထွန်းကြည်တို့၏ စက်လှေငယ်လေးစီးက ဖောင်တော်ကို ဘေးနှစ်ဘက်မှ ညှပ်ကာ အန္တရာယ်ကင်းရာသို့ တွဲခေါ်သည်။ ငမဲကျောက် ငွေထွန်းကြားမှ ဖောင်ကိုလွှတ်ပြီး ပြန်တက်သွားကြသည်။

ဆက်၍ဆင်းလာရာ မဲဆိပ်ရွာအရောက်တွင် မိုးချုပ်လေပြီ။

သည်သောအခါ သံလွင်မြစ်ရေသည် လုံးဝငြိမ်သက်နေသလို နှိုသည်။ ရေစီးရေလာပင်မရှိဘဲ ပကတိ တည်ငြိမ်နေသည့်နှယ် ထင်ရ သည်။ ဖောင်ဆင်းနေမှန်း လုံးဝမသိတော့လောက်အောင်ပင်။

စောစောပိုင်းတွေတုန်းက ဖြတ်သန်း ကျော်လွှားခဲ့ရသော ဆုတ်ခွန်များ၊ ဟတ်ကြီးများ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ၊ ရေလှိုင်း များ၊ ဝဲဂယက်နှင့် ဗွက်ခုံးများတို့သည် မိမိသံလွင်မြစ်မှာ လုံးဝမရှိ သယောင် (သို့မဟုတ်) ၎င်းတို့သည် မိမိနှင့် မည်သို့မှ မပတ်သက်သည့် နှုတ်ဆိမသိကျိုးကျွံပြုနေသည်။ ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ခန့်ငြားတည်ငြိမ် ငွေထွန်းနေသည်။

သည်သောခါမှ သက်မ ချလိုက်နိုင်သည်။ စကားပြောသံဆိုသံ များ ဝေလျှံလာသည်။ မှောင်ရိပ်က တဖြည်းဖြည်း စိုးမိုးဝင်ရောက်လာ သည်။ သို့သော် လဆုတ်ဦးပေမို့ လရောင်က ရွန်းမြဲမြဲ ထွန်းပနေသည်။

ညအမှောင်နှင့် လရောင်၊ ပြီးတော့ တည်ငြိမ်စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေ၊ ရွှေသည်ဆိုရုံမျှ ရွှေနေသော ဖောင်တော်၊ ကမ်းနှစ်ဖက်မှ လရောင် ဆမ်းထားသော သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်များက ရွန်းရွန်းမြိုင်မြိုင်။ ဖောင်ခတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လှိုင်းအိကလေးများက လရောင်အောက်မှာ ငွေရောင်တလက်လက်ဖြင့် ကမ်းပါးဆီသို့ ဦးတည် ပြေးလွှားနေသည်။ သာယာတင့်မောဖွယ်ကောင်းသော ရှုခင်းပန်းချီကား တစ်ချပ်ပင်လားဟု ထင်မှားမိလောက်အောင် ကြည်နူးဖွယ်ကောင်း နေသည်။

ဖောင်တော် စုန်ဆင်းလာရာ ထက်လူစခန်း အရောက်တွင် တောင်ကုန်းထက်မှ လက်နှိပ်မီးဖြင့် အချက်ပြ လှမ်းခေါ်သည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဖောင်တော်ဖြစ်ကြောင်း အော်ပြောပြီး ဆက်လက် ဆင်းခဲ့ရာ ရေလဲထိပ်၊ ကျောက်မြေ၊ ကန်ညီနောင်၊ ဝဲကြီး၊ စကောဝိုင်း စသည်ဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး ည ၉ နာရီကျော်ကျော်တွင် မြိုင်ကြီးငူဆိပ်ကမ်းသို့ ဖောင်တော်ဆိုက်ကပ်မိလေသည်။ ။

* * *

က္ကတ္တသယ မှောင်တော်ဦးစေတီ

- ၁။ မြိုင်ကြီးငူမှ၊ ထွက်ကြွခဲ့ရာ
ငါးဆယ်တစ်ပါး၊ အများသံဃာ
သောင်းရင်းမြစ်ကမ်း၊ တောင်တန်းဗွေချာ
ရည်ရွယ်သည့် ပြုမည်သာသနာ။
- ၂။ စက်လှေကိုစီး၊ ခရီးနှင့်လာ
ကျောက်မြေရင်းပိုင်း၊ ဒီးဝဲမယ်လာပါ
မသာတံခါး၊ ကျော်သွားပေတာ
ဘောသရောရောက် တစ်ထောက်သည်နေရာ။
- ၃။ ထိုမှတက်၍၊ ဆက်ကြွသောခါ
တောတန်းတောင်တန်း၊ ချောက်ကမ်းထွေလာ
လျှိုမြောင်စခန်း၊ စိမ့်စမ်းရေဖြာ
သာပုံဆန်း မြိုင်နန်းစုံဝနာ။
- ၄။ သာလိကာဂုဏ်၊ ဆက်ရက်တစ်ဖြာ
မာဂဓာနော၊ ဆိုပြောညံ့စာ
သံသာချိုအေး၊ ဟစ်ကြွေးခါခါ
မြည်သံပေး ချစ်တေးသီဆိုရာ။
- ၅။ ရွှေပြည်စိုးနှင့်၊ ချီးငှက်တစ်ဖြာ
ကူသံကိုပေး၊ ချိုအေးသံသာ
ရွှင်ပျော်ပွေ့ရှုပ်၊ မျောက်အုပ်တို့မှာ
အော်သံကြား ကစားပျော်စံရာ။
- ၆။ တောတောင်စိမ့်စမ်း၊ ရိပ်ခန်းဝေဆာ
ကန္တာချိုင့်ဝှမ်း၊ ကြည်လှမ်းသာယာ
မြင်ပုံတင့်ဆန်း၊ အံ့မခန်းပေတာ
စုံမြိုင်နန်း တောတန်းသည်ဝနာ။

- ၇။ တောတောင်လွန်မြောက်၊ လျှောက်လိုက်ပါသော်
ဘောကေးစခန်း၊ မြောက်လမ်းကိုကျော်
မယ်ရာထမှ၊ ဆက်ကြလေသော်
မယ်ကစော မည်သောဤတောင်တော်။
- ၈။ ဒသဗလ၊ မည်ရဆံတော်
စေတီတော်အား၊ ဖူးငြားပါသော်
တင်ပေါ်ကျော်ကြား၊ ဘေးများကိုကျော်
ပူဇော်ရ ကျိုးကအမှန်နော်။
- ၉။ မယ်ကစောမှ၊ ဆင်းကြခါဆို
စက်လှေနှစ်စီး၊ အပြီးလာကြ
ဂိတ်မယ်လယ်ထ၊ ကျော်လတ်ပြီဆို
သူ့မွဲထ ရောက်ကြအမှန်ကို။
- ၁၀။ သံလွင်သောင်းရင်း၊ မြစ်မင်းနှစ်ဖြာ
ဆုံလာသုံးခွ၊ ကုန်းလှဗွေချာ
မြစ်ညှာဆုံပူး၊ ကြည်နူးဝေဆာ
ဖော်တော်ဦး အထူးမည်လေတာ။
- ၁၁။ တာကူးမာသုဗ္ဗကျော်လှကော
သင်္ချာမယွင်း၊ ပူးမင်းနေပါ
နာရီနဝင်း၊ နေခင်းမှာသာ
ခါတော်လှစ် အုတ်မြစ်တည်လေတာ။
- ၁၂။ သူ့မွဲစခန်း၊ ရဟန်းသံဃာ
ပဋ္ဌာန်းကုန်းမြတ်၊ ရွတ်ဖတ်မှန်စွာ
အသံမစဲ၊ ဆင်နွဲကာသာ
ကုသိုလ်ရေး မနေ့ဆောင်ရွက်တာ။

- ၁၃။ ထိုနှင့်ပြိုင်လျက်၊ မပျက်အမှန်
ဒေသနာဆန်း၊ ပဋ္ဌာန်းအသံ
အခါနဝင်း၊ ချိန်တွင်းဧကန်
သံချိုမြ ရွတ်ကြဝမ္မက္ခန်။
 - ၁၄။ ဖော်တော်မြတ်ဦး၊ မည်ထူးထွေလာ
ဘယ်ဟာဘယ်သင်း၊ အတင်းမေးလာ
ဖြေသာအထူး၊ မိန့်ကျူးလေတာ
မဂ္ဂင်မူး ထွတ်ဖူးပုံပမာ။
 - ၁၅။ ကပ္ပိလနှင့်၊ ကောလိယပြည်
နှစ်ပြည်မင်းများ၊ ချင်းပွားလေပြီ
ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၊ မြန်းကြပြန်ဖြီ (ဖြေ)
နှစ်ပြည်ဘေး ငြိမ်းအေးအမှန်ရည်။
 - ၁၆။ ဤနှင့်မခြား၊ အလားတူစွာ
မြန်စွာလွတ်ကင်း၊ ဘေးကင်းစင်ကွာ
သောင်းရင်းမြစ်ကမ်း၊ ဘေးမသမ်းစေရာ
ဖောင်တော်ဦး အထူးတည်လေတာ။
 - ၁၇။ တစ်သုံးငါးတစ်၊ သက္ကရာဇ်ပါ
ဝါဆိုဆန်းတုန်း၊ ဆယ်သုံးရက်မှာ
နံစနေထီး၊ ရှုမငြီးနိုင်ပါ
စေတီအား တင်ထားပူဇော်တာ။
- (ဤရှစ်လုံးဖွဲ့ ကဗျာများမှာ မြိုင်ကြီးငူဆရာတော်ကိုယ်တိုင်
ရေးသားစီကုံးခဲ့သော ဣတ္ထသယဖောင်တော်ဦးစေတီမှတ်တမ်းကဗျာများ
ဖြစ်ပါသည်။ ဤအခန်းအတွက် အထက်ပါကဗျာကို အခြေခံလျက် သရုပ်
ဖော် ရေးသားပါမည်။ စာရေးသူ)

* * *

ဣန္ဒာသယ မောင်တော်ဦးစေတီတော်မှတ်တမ်း

ညာညောင်းရွက်ကြွေ ပုရစ်ဝေစ ရာသီဇွေလ တန်ခူးမာသ၏ ပြည်အံ့မူးမူးသော လဆန်းရက်။ နှစ်ဟောင်းလွန်ကျူး နှစ်သစ်ကူးခဲ၍ မကြာလှသေးသော နှစ်ဆန်း ၃ ရက်။ ၁၃၅၁ ခုနှစ်ဦးတန်ခူးလဆန်း ၁၃ ရက်။ နံနက် ၆:၃၀ နာရီ။ နှင်းကြွင်းလက်ကျန်များသည် မြူရိုးများနှင့် ရောထွေးကာ သံလွင်မြစ်ပြင်ကို နှင်းကန်လန်ကာ ဇာပဝါဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မြိုင်ကြီးငူရှိ နန်းဦးဘေးမဲ့တောရ ကျောင်းစောင့်အဖြစ် သံဃာ ၁၀ ပါးမျှသာ ချန်ရစ်၍ ရဟန်းသာမဏေ ၅၁ ပါးနှင့် ဒကာအချို့ကို ဦးဆောင်လျက် စက်လှေနှစ်စီးဖြင့် သံလွင်မြစ်ကြောင်းကို ဆန်တက်နေသည်။ စက်လှေမှာ ဒိုင်နာစက်တပ်ထားသော ရှမ်း (ထိုင်း) လှေနှစ်စီးဖြစ်သည်။ ရေပြင်ပေါ် ရှုပ်တိုက်ပြေးလွှားသည်နှယ် အသွားနှုန်းကောင်းလှသည်။ စက်လှေတစ်စီး၏ ဦးထိပ်မှာ သာသနာ့အလံတော်နှင့် ၃၁ လက်မ ရွှေထီးတော်။ လှေဝမ်းထဲမှာ သံဃာများ။

အခြားစက်လှေဦးထိပ်မှာ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ထိုင်နေပြီး လှေဝမ်းထဲမှာ သံဃာများနှင့် လူဒကာအချို့။

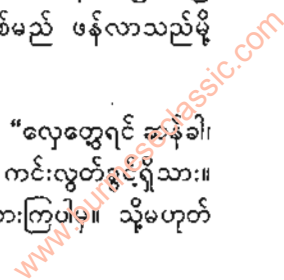
စက်လှေနှစ်စီးသည် အရှိန်ဖြင့် ပြေးလွှားဆန်တက်နေသည်။ စက်ကို ပဲ့ထောင်းတပ်ထားသဖြင့် ဝန်ကာလည်အားဖြင့် ရေပန်းများကို အမြင့်ကြီး မှုတ်ထုတ်နေသည်မှာ ထွက်ပြုစ နေရောင်အောက်ဝယ် တစ်မျိုးကြည့်၍ကောင်းလှသည်။ မြိုင်ကြီးငူ၏ အထက်ဘက် တစ်ကွေ့အကျော်မှာ မာရ်လာယုစေတီတော်နှင့် စန္ဒပါလစေတီတော် ဟူသော ကမ်းဘေးဝဲယာမှ စေတီနှစ်ဆူကို စက်လှေပေါ်မှပင် မူးမြော်ဖြတ်နိုင်

ခဲ့သည်။ ကန်ညီနောင်ရွာဟောင်းသို့ရောက်သည်။ ကန်ညီနောင်ရွာသည် ယခင်က အိမ်ခြေအတော်များသော ရွာတစ်ရွာဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ လူနေအိမ်ခြေ ကင်းမဲ့လျက်ရှိသည်။ ကန်ညီနောင်ရွာသည် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရပါသည်။ ရှမ်း (ထိုင်း) ဘက်ကမ်းတွင်ရှိသော “သောလယ်ထ” ရွာသို့ အများစု ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

စက်လှေသည် သံလွင် မြစ်ကြောင်းကို ဆန်တက်လာရာ ကျောက်မြွေ၊ ရေလဲထိပ်၊ ရင်းပိုင်း၊ ကျောက်တိုင်၊ မဲဆိပ်၊ ကျီးကန်းပါးစပ်၊ ဇီးဝဲ၊ မယ်လာပါ၊ ငမဲကျောက်၊ မသာတံခါး၊ ဘုရားကျောက်၊ ကျွဲခြံ၊ ဒယ်သုံးလုံး၊ ကရင်မရေကျော်၊ တောင်နီ၊ ဘီလူးမကျောက်တို့ကို အစဉ်အတိုင်း ဖြတ်ကျော်ပြီး “ဘောသရော” ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လာသည်။ နေ့လယ် ၁၁ နာရီခန့်ရှိပြီမို့ ကမ်းပေါ်တက်၍ နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကာ ခေတ္တနားနေကြသည်။

မွန်းတည့် ၁၂ နာရီကျော်သည်နှင့် စက်လှေမောင်းသော ဦးဣန္ဒာစာရနှင့် ဦးမေဃိယ ရဟန်းနှစ်ပါးကို စက်လှေနှစ်စီးဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်စေသည်။ စက်လှေမောင်းသူမှာ ရဟန်းဆိုသဖြင့် အံ့အားသင့် ခေညံ့ဆိုက သင့်စရာပင်။ ဤမှတ်တမ်းရှည်ကြီးတစ်နေရာတွင် ဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။ ဤသို့သော အပြုအမူသည် သာမဏသာဂုဗ္ဗမဟုတ်သည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတော်များနှင့် မအပ်စပ်လှသည်ကား မှန်ပါ၏။ နယ်မြေအခြေအနေက သည်သို့ သည်နယ် လုပ်ဆောင်မှ ဖြစ်မည် ဖန်လာသည်မို့ ထိုသို့တိုင်ပင် လုပ်ဆောင်နေကြရသည်။

သူတို့ထုတ်ပြန် ကြေညာထားသည်ကိုက “လှေတွေရင် ဆန်ခါ၊ ဆူတွေရင် မသာ” တဲ့။ ရဟန်းဆိုတော့လည်း ကင်းလွတ်ခွင့်ရှိသား။ ဤသည်သော်မှ သူတို့တစ်တွေ အသိအမှတ်ပြုထားကြပါမှ။ သို့မဟုတ်

ပါက မလွယ်ရေးချ မလွယ်။ သည်တော့ သည်လမ်း သည်ခရီးကို သည်ရဟန်းတွေက သည်လှေမှစီးလျှင် လုပ်ငန်းတစ်စုံတစ်ရာ အဘယ် မှာ ပြီးစီးပါလိမ့်မည်နည်း။ သည်တော့ ကိုယ်တိုင်သာပဲ မောင်းခဲကြရ သည်လေ။

စက်လှေများ နောက်ကြောင်းပြန်သွားပြီးသောအခါ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဆောင်လျက် တောင်တက်ခရီးကို စတင်ကြတော့သည်။ သည်အဖြစ်ကို မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးက -

- ၁။ မြိုင်ကြီးငှမှ၊ ထွက်ကြွခဲ့ရာ
ငါးဆယ့်တစ်ပါး၊ အများသံဃာ
သောင်းရင်းမြစ်ကမ်း၊ တောင်တန်းဗွေချာ
ရည်ရွယ်သည့် ပြုမည်သာသနာ။
- ၂။ စက်လှေကိုစီး၊ ခရီးနှင့်လာ
ကျောက်မြေရင်းပိုင်း၊ ဇီးဝဲမယ်လာပါ
မသာတံခါး၊ ကျော်သွားပေတာ
ဘောသရောရောက် တစ်ထောက်သည်နေရာ။
ဟူ၍ ရှစ်လုံးဖွဲ့ကဗျာဖြင့် မှတ်တမ်းတင် ထားခဲ့သည်။

* * *

မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးမှ အစပြု၍ သံဃာများအားလုံး သပိတ်စသော ပရိက္ခရာအသီးသီးအပြင် ဘုရားစေတီ တည်ထား ပြုလုပ်ရန် အတွက် ပန်းရုပ်စွည်းများကိုပါ ခွဲဝေသယ်ဆောင်ကြရသည်။

အားကောင်းမောင်းသန်သော ကိုရင်ကြီးများက ၃၁ လက်မ ထီးတော်ဘုံ အဆင့်ဆင့်ကို ဖြုတ်၍ သင်္ကန်းဟောင်းများဖြင့် ထုပ်ပိုး သယ်ဆောင်ကြသည်။ တောင်တက်ခရီးသည် ကြမ်းတမ်းလွန်းလှပါ သည်။ သို့သော် သူတို့တစ်တွေအတွက်ကား အဆန်းမဟုတ်ပါချေ။

ရာသီဇွေလ ဂိမန္တမို့ တန်ခူးဇွေက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသော် လည်း တောရိပ်တောင်ရိပ် စုံမြိုင်ရိပ်ကြားမှာ သွားနေရသည်မို့ ပူပြင်း သည်မထင်မိကြ။ သစ်ကြီးဝါးကြီးအရိပ်က အေးမြလှသည်။ အေးမြသော သစ်ရိပ်များကို ဖြတ်ကျော်တိုက်ခတ်လာသော တန်ခူးလေရူးသည်ပင် ချမ်းစိမ့်နေသယောင် ထင်မိရသည်။ မွန်းတည့်နေပင်ဖြစ်သော်လည်း ခရီးသွား ရဟန်းသံဃာတို့အား ပူလောင်ခြင်းကို စိုးစဉ်းမျှ မဖြစ်စွမ်းစေ နိုင်ပေ။ မပင်ပန်းသည့်ပြင် ရွှင်လန်းလို့ပင်နေချေသေးသည်။ ရွှင်လန်းကြ မည်လေ။ တောတန်းတောင်တန်း မြှောင်စခန်းတွေက တင့်ဆန်းစည်ဖြာ သာယာတင့်မော ရှုချင်စဖွယ်တွေ ပေါ့ပါးဘိသည်ကိုး။

တောင်လျှင်တောင်ဝှမ်း တောင်စခန်းတွေအပြင် မြှောင်ကမ်း တွေက နိမ့်မြင့်တချို့၊ မို့မိုတစ်ဖြာ ကွေကာပတ်လည် ရှုတိုင်းငယ်စည် တော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သွေပျောင်းရစ်ခွေ စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်း ကလေးများကို ဖြတ်သန်းသွားကြရသည်။ ကြည်လင်အေးမြလှသော စမ်းရေသွင်သွင်က ညင်သာမွေမွေ တရွေရွေဖြင့် ရွေလျားနေသည်ကို မြင်ရသည်ကပင် ဇွေလယ်လမ်းမှာ လျှောက်လှမ်းရသူအဖို့ ချမ်းမြေ့လွန်း လှသည်။ ရေစင်ရေပေါက်ကို မသောက်ရသေးမီကပင် မွတ်သိပ်မှုတွေ ပြေပျောက်ကုန်သည်လား မှတ်ထင်ဖွယ်ပင်။

စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီးမို့ပင်စည်ဖြောင့်ဖြူသော သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့က အံ့ဆိုင်ညိုမှိုင်းလျက်ရှိသည်။ တစ်ပင်တစ်ပင် ခက်ချင်းနွယ်လျက် ရွက်ချင်းယှက်နေသည်မှာ နေပြောက်ပင် မထိုးဖောက်နိုင်။ ထိုအပင် ထက်မှာက ဘာသာမာဂဓာ သာယာတွန်ကျူးလျက် ရွှင်ဖြူနေကြသော

အတ္တငှက်သာရကာများ တစ်ကောင်တစ်ကောင် ခေါ်သံအော်သံ စီစီ
ညင်ရင်း ချိုတေးသီကာ သဘာဝတေးကို ဟစ်ကြွေးနေကြသည်။ အဖော်
မဲ့သူ နွေတေးရှင်ငှက်ငယ် ဥဩကမူ ထုံးစံအတိုင်း ပင်ထက်ဟိုဆီမှာ
တစ်ကောင်ထီးတည်း လွမ်းတေးသီနေသည်။ တစ်ခုသောပင်ယံထက်မှ
ချိုငှက်မောင်နှံသည် ပန်သစ္စာထူကာ မြဲသည်မို့ ကူခွဲ၍နေချေသည်။

လေအဝှေ့ဝယ် ဝေကာဝဲကာ ဈာန်ယာဉ်စီးနေသော ရွက်ဟောင်း
များကား ကြွနေဆဲ။ အစားထိုး နေရာယူမည့် ရွက်သစ်နုကလေးများမှာ
ငုံဖူးစိုစီး တချိုသည်ကား နီနီလျှံမောင်း မီးလျှံအောင်းသည်နယ် ပတ္တမြား
သွေးသဖွယ် လှသွေးကြွယ်လွန်းလှသည်။ ကိုင်းတံညှာဖျားမှ ထွက်ပြုစ
ပုရစ်နုကလေးများသည် ကြွလျှောသွားသော ရွက်ဟောင်းဖြစ်အင်ကို
မျက်မြင်တွေ့နေရသည်မို့ ရှေ့ဆက်ထွက်ရမှာကိုပင် မဝံ့ရဲသယောင်
နွေသဏ္ဍာန် တောသရုပ်ကို စိတ်ရှုပ်သော သွင်ဟန်ဖြင့် အငေးသား
ကြည့်နေကြသည်။

မြူပြာဝါမှုန် မာလာရုံတို့ ထုံတသင်းသင်းဖြင့် ရင်တွင်းဝယ် အငုံ
ချင်းယှက် ညှာချင်းဆက်၍ သူထက်ငါဦး အလှဦးအောင် ပွင့်ဖူးနုရိုန်
ခုခါချိန်ဟူသည်စာသွားအတိုင်း ရောင်စုံပန်းတွေက တောလုံးလန်းမျှ
ငုံကင်းတစ်ဖြာ ပွင့်အာတစ်နည်း ပွင့်ကြီးပွင့်သေး စုံလင်စွာဖြင့် ငုံအာ
စွင့်စွင့် လှမာန်တွေဝင်လျက်နေချေသည်။ လေရှူးပွေအဆော့မှာ နော့၍
နော့၍ လိုက်ပါလာသော ပန်းရနံ့က တောလုံးမျှလျက်ရှိသည်။

ပျံကြူအေးအေး၊ လေညှင်းသွေးသော်
မွှေးမွှေးရင်၊ သင်းနံ့ထုံသို့
ပြောစုံခန့်ကျိုး၊ ပွင့်ရောင်ဖုံးသည်
တောလုံးညွန့်သစ် လှန်ပြီတည်း... ဟူသော ရှင်အုန်းညို၏ ဂါထာ
ခြောက်ဆယ်ပျို့ကို အမှတ်ရဖွယ်ပင်။

တောတွင်းတစ်နေရာမှာ အမြင်ဆန်းတစ်ရပ်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ မျောက်အုပ်တစ်အုပ်တည်း။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဆောင်
သော သာသနာပြုအဖွဲ့ လာနေသည်ကို သစ်ပင်များထက်မှာထိုင်၍
ငြိမ်သက်စွာ စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေကြသည်။ အန္တရာယ်ပြုအံ့လောဟု
စူးစမ်းနေသည်လား ထင်ရသည်။ သာသနာပြုအဖွဲ့သည် သူတို့အား
မည်သို့မှမလုပ်ဘဲ ကျော်ဖြတ်သွားသည့်အခါ ကွိုကွိုကွကွ အော်မြည်ရင်း
ပျော်မြဲတိုင်းအသွင် ဟိုပင်သည်ပင်ကူး၍ ပျော်မြူးနေကြသည်။
ဤအဖြစ်ကို -

၃။ ထိုမှတက်၍၊ ဆက်ကြသောခါ
တောတန်းတောင်တန်း၊ ချောက်ကမ်းထွေလာ
လျှိုမြောင်စခန်း၊ စိမ့်စမ်းရေဖြာ
သာပုံဆန်း၊ မြိုင်နန်းစုံဝနာ။

၄။ သာလိကာငှက်၊ ဆက်ရက်တစ်ဖြာ
မာဂဓာနော၊ ဆိုပြောညံ့စာ
သံသာချိုအေး၊ ဟစ်ကြွေးခါခါ
မြည်သံပေး ချစ်တေးသီဆိုရာ။

၅။ ရွှေပြည်စိုးနှင့်၊ ချိုငှက်တစ်ဖြာ
ကူသံကိုပေး၊ ချိုအေးသံသာ
ရွှင်ပျော်ပွေရုပ်၊ မျောက်အုပ်တို့မှာ
အော်သံကြား ကစားပျော်စံရာ။

၆။ တောတောင်စိမ့်စမ်း၊ ရိပ်ခန်းဝေဆာ
ကန္တာချိုင့်ဝှမ်း၊ ကြည်လျှမ်းသာယာ
မြင်ပုံတင်ဆန်း၊ အံ့မခန်းပေတာ
စုံမြိုင်နန်း တောတန်းသည်ဝနာ။

တူ၍ တောတောင်စိမ့်စမ်း သည်မြိုင်နန်း၏ တင့်ဆန်းသာယာပုံ သဘာဝကို ကဗျာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

* * *

ဆက်လက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာ တောအသွယ်သွယ် မြောင်အလျှို လျှို တောင်ထိုထိုကို ဖြတ်သန်းကျော်နင်းခဲ့ကြရသည်။ “တောလောကလို့” စခန်းအရောက်တွင် ခေတ္တနားနေ အပန်းဖြေကြသည်။ အပန်းဖြေသည်ဟူရာမှာ လုံးဝပြေသည်အထိ နားနေကြရသည် မဟုတ်။ သွေးအေးမသွားမီ ဆက်သွားရသည်။ သွေးအေးသွားလျှင် ပန်းသည်ထက် နွမ်းသည်အဖြစ်က ပိုလာတတ်သည်။

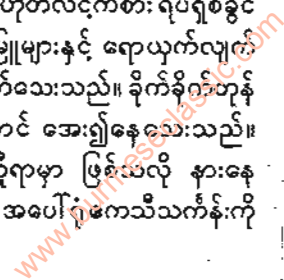
ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ အတော်လေးကြာသွားမိသောအခါ “ထီးပေါ်မှနော်ခီး” ရွာသို့ရောက်သည်။ ၎င်းရွာမှ အသိဒကာဖြစ်သူ “ဘဲပါး” ပင့်လျှောက်ချက်အရ ခရီးတစ်ထောက်နားရသည်။ “မယ်ပလို့” ရွာသို့ ရောက်ပြန်ရာမှာလည်း မောင်မြင့်ကြည်ပင့်၍ ခေတ္တနားနေရပြန်သေးသည်။ အချိန်ကား မနည်းလှတော့။ နေညိုလို့ပင်နေချေသည်။ အမောပြေသည်ဆိုရုံမျှ နားပြီး ခရီးဆက်ထွက်သည်။

“ဘောကေး” စခန်းနှင့် မြောက်လမ်းတို့ကို ကျော်ဖြတ်၍ ခရီးတစ်ထောက်နားရာဖြစ်သော မယ်ရာထစခန်းသို့ ရောက်စဉ်မှာ နေဝင်လေပြီ။ တည်းနေကျ ဦးဘီလုံးတဲမှာပင် ပါလာသော ပရိသတ်နှင့် သင့်သလိုနားနေအိပ်စက်ကြရသည်။ ပရိသတ်က ၅၀ ကျော် ၆၀ နီးပါး။ တဲက ငယ်ငယ်လေး။ တဲပေါ်တဲအောက် တဲဘေးမကျွန် နေရာယူကြရသည်။ ဤမျှသော ပရိသတ်အား အိပ်ရာနေရာ အစေ့အငှာ အဘယ်မှာပေးနိုင်ပါမည်နည်း။ မြိုင်ကြီးငှဘုန်းတော်ကြီးအတွက်သော်မှ အနိုင်နိုင်ဖြစ်သည်။

ကိစ္စမရှိပါချေ။ သာသနာပြုအဖွဲ့သားများသည် ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ လောကဝံကိုကြုံကြုံခံနိုင်စွမ်းသူများဖြစ်သည်။ သစ်ပင်နှစ်ပင်မှာ ကွန်မင်ဒိုပုခက်ဆင်၍ အိပ်သူအိပ်သည်။ အချိုက သာမဏေများချိုးပဲ့ပေးသော သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များကို မြေပြင်ပေါ် ခင်းဖြန့်၍ အိပ်သည်။ သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးများကို စုရုံး၍ ထိုအပေါ် သင်းပိုင်စုတ်ကလေးခင်းကာ အိပ်သူကအိပ်သည်။ မည်သို့သော သဘာဝမကျသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် အိပ်ကြရသော်လည်း တခဏချင်း အိပ်ပျော်သွားကြသည်သာ။

အရွယ်ကလည်း လူငယ်၊ ခရီးကြမ်းကြီးကို တရကြမ်း လှမ်းခဲ့ရသည်မို့ နွမ်းနယ်စပြုနေသော ခန္ဓာကိုယ်က နားချင်နေပြီဖြစ်သော စိတ်ဆန္ဒနှင့်အတူ နွမ်းလျှော့ဖြင့် တခဏချင်းဆိုသလို အနားယူ အိပ်စက်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ သစ်ငှတ်သင်ဖြူ၊ ဆူးကိုမွေရာ သဘောထားနေရသည့် တပ်သားများနယ်ပင်။ တကယ်တော့လည်း ၎င်းအဖွဲ့သည် ဗုဒ္ဓသာသနာ ယခင်က ထွန်းကားခဲ့သော်လည်း မှေးမှိန်နေသည့် ယခုကာလမှာ ပြန်လည်ထွန်းပလာအောင် စွမ်းဆောင်မည့်သူများဖြစ်သည်။ အရောင်ကင်းနေသည့် အမှောင်တွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသော သာသနာပြုတပ်ဖွဲ့ဝင်များဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားတန်ရာပေ။

မိုးလင်းခါနီးလောက်ဆီမှာတော့ ဆောင်းကြွင်းလက်ကုန်နင်းများ ကျလာတတ်သည်။ ဆောင်းတွင်းကြီးမှာကဲ့သို့ “သံဝါမြောက်မြောက်၊ ဆီးနင်းပေါက်လည်း၊ မိုးလောက်ပြင်းထန်” မဟုတ်လင့်ကစား ရပ်ရစ်ခွင့်နယ်တိုင်းကို မှုန်မှိုင်းလောက်အောင်တော့ မြူများနှင့် ရောယှက်လျက် ဆောင်းကြွင်းနင်းများက ထူထဲစွာ ကျနေတတ်သေးသည်။ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် မချမ်းသော်လည်း ကွေးချင်နေအောင် အေး၍နေသေးသည်။ အမိုးမရှိ၊ အကာမပါ၊ အခင်းမလာဖြင့် ကြရာမှာ ဖြစ်သလို နားနေအိပ်စက်နေကြသည်။ တစ်ထည်တည်းသော အပေါ်ရုံကေသီသင်္ကန်းကို

တင်းအောင်ခြံ၍ အအေးဒဏ်ကို အန်တုနေသည့်အဖြစ်ကား ကရုဏာ သက်စရာလော၊ သဒ္ဓါတက်စရာလော ခွဲခြားမတတ်နိုင်လောက် အောင်ပင်။

ဤမျှလောက်သော ဖြစ်အင်ကို သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင်များက မှုလောက်သည်မဟုတ်ပါချေ။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဦးဆောင်မှု အောက်မှာ မှီခိုရောက်လာခဲ့ပြီမို့ဘုန်းတော်ကြီး၏ ပါရမီကို ဖြစ်သောနည်း ဖြင့် ကူညီဖြည့်စွမ်းလိုစိတ်သာ ရှိကြသည်။ ကောင်းမွန်စွာ မနေရ၍လည်း အလေးမထား။ အစားအသောက် ချို့ငဲ့၍လည်း အရေးမစိုက်ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအပေါ် ထားရှိသော ယုံကြည်ချက် (ဝါ) အားကိုးချက်က လွန်ကဲလှသည်။ အကြောင်းကရှိသည်။ သည်အသမ္ဘာ သည်အရွယ်ဆို တောတွင်းစစ်မှုကို မထမ်းမနေ ထမ်းကြရသည်က သည်ဒေသ၏ သမားရိုးကျဖြစ်စဉ်တစ်ရပ်။ ယခုလိုသင်္ကန်းဝတ်နှင့်ဆို လျှင်တော့ ကင်းလွတ်ခွင့်ရှိနေသည်။ လူဝတ်လည်း မလဲဝံ့။ လဲလိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း တောတွင်းမှ လာရောက်ခေါ်ငင် ၍ စစ်မှုထမ်းစေသည်။ မထမ်းနိုင်လျှင် သတ်မှတ်ထားသော ငွေကြေး ပေးရသည်။ ပေးစရာလည်း ငွေမရှိ၊ ပြေးစရာလည်း မြေမရှိကြရသော သူတို့အဖို့ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် စရာမ အားကိုးရာ တောင်ကြီး သဖွယ် ဖြစ်နေတော့သည်။

သာသနာတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ ရှင်ရဟန်းပြုကြသည်မှာ အဓိကအားဖြင့် နှစ်ချက်ရှိသည်။

(၁) ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရား ပြဋ္ဌာန်း၍ ရှင်ရဟန်းပြုခြင်း သဒ္ဓါ ပဗ္ဗဇ္ဇိတနှင့်

(၂) အကြောင်းကြောင်းကို ကြောက်လန့်၍ ရှင်ရဟန်းပြုခြင်း ဘယာပဗ္ဗဇ္ဇိတဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။

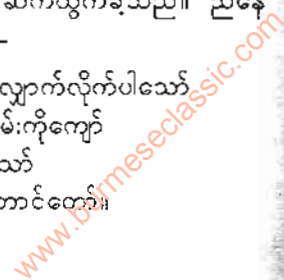
ယခု သူတို့လေးတွေအဖို့ ဘယာပဗ္ဗဇ္ဇိတ အရင်းခံ၍ ရှင်ရဟန်း ပြုလာသည်ဖြစ်စေကာမူ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇ္ဇိတအသွင်သို့ တစစ ကူးပြောင်းလာခဲ့ ကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ဝါတော် ၁၅၊ ၂၀ ပင် ရှိနေပြီ။ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇ္ဇိတ ခြစ်လာပြီမို့ ကျရာတာဝန်ကို ဦးလည်မသန် ထမ်းရွက်ကြရာမှာ ကြုံလာ သမျှ အခက်အခဲကို ကြုံကြံခံ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိကြသည်။

နံနက်မိုးသောက်လျှင် ဦးဘီလုံးနှင့် တန်းချင်းများ ကပ်လှူသော ဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးပြီး မယ်ကဇောတောင်ပေါ်ရှိ ဒသဗလ ဆံတော်ရှင်စေတီ တော်အား တက်ရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးလခန့် ဘန်ဆောင်မုန်းလတုန်းကမှ တည်ခဲ့သော စေတီတော်မို့ အရာရာမှာ သစ်လွင်နေဆဲ။ စိမ်းပြာညိုမှိုင်းသော သစ်ပင်ကြီးများအကြားမှာ ဖွေးဖွေး ဖြူသော စေတီတော်က ပေါ်လွင်ထင်ရှားစွာဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ စံပယ်နေ သည်မှာ ဖူးမဝနိုင်ဖြစ်ရသည်။

နှင်းမှုန်က မပြယုတပြယ်။ ထွန်းသစ်စနေခြည်ဝယ် ရွှေရည် ဆောင်းထားသည်သို့သော ဝန်းကျင်ရှုခင်း။ ကုန်းအငူမှာ ထုံးဖြူသင်္ကန်း ခိုင်ပတ်လွှမ်းပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာ စံပယ်လျက်ရှိသည့် ဒသဗလ ဆံတော်ရှင် စေတီတော်။ နံနက်ခင်း လေပြည်အသွေးမှာ မဂ္ဂင်တေးကို သီဆိုတီးခတ် နေသော ထီးတော်မှ ဆွဲလွဲသံများ ကြားရသူရင်တွင်းမှာ အေးမြကြည်နူး ခြင်းအတိ ဖြစ်ကြရသည်။

ဘုရားဖူးပြီး တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာကာ ဦးဘီလုံးတဲမှာပင် နေဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြသည်။ မွန်းလွဲ ၁ နာရီလောက်မှာ စက်လှေနှစ်စီး အကြိုရောက်လာသဖြင့် သူးမွဲထစခန်းသို့ ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။ ညနေ ၃ နာရီခွဲလောက်မှာရောက်ရှိသည်။ ထိုကို -

- ၇။ တောတောင်လွန်မြောက်၊ လျှောက်လိုက်ပါသော်
- ဘောကေးစခန်း၊ မြောက်လမ်းကိုကျော်
- မယ်ရာထမှ၊ ဆက်ကြွလေသော်
- မယ်ကဇော မည်သောဤတောင်တော်။

၈။ ဒသဗလ၊ မည်ရဆံတော်
စေတီတော်အား၊ ဖူးငြားပါသော်
ထင်ပေါ်ကျော်ကြား၊ ဘေးများကိုကျော်
ပူဇော်ရ ကျိုးကအမှန်နော်။

၉။ မယ်ကဇောမှ၊ ဆင်းကြခါဆို
စက်လှေနှစ်စီး၊ အပြီးလာကြို
ဂိတ်မယ်လယ်ထ၊ ကျော်လတ်ပြီဆို
သူ့မွဲထ ရောက်ကြအမှန်ကို။

ဟူ၍ ရေးသားစပ်ဆို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။

* * *

သူ့မွဲထစခန်းသို့ ရဟန်းသံဃာ ၅၀ ပါးနှင့်အတူ ရောက်လာခဲ့သည်။ နှုတ်ကြေးကတိကို ပေးဆပ်ရန်ဖြစ်သည်။ မယ်ကဇောဘုရားတည်ပြီး သောလယ်ထမှ ဒကာများ ပင့်လျှောက်ချက်အရ အသံမစဲ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပြီး အပြန်မှာ ဖောင်ဖြင့်ဆင်းခဲ့ရာ သည်နေရာ အရောက်တွင် ဖောင်တော်တန်နေသည်။ ဘုရားတည်ပေးမည်ဟု ကတိပေးကာမှ ဖောင်တော်ဆင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုကတိကြေးကို ပေးဆပ်ရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သံလွင်မြစ်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ ရှမ်းကမ်းခေါ် ထိုင်းနယ်။ အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံ ကရင်ပြည်နယ်တွင်းမှ သူ့မွဲထမည်သော ဤစခန်း။ မနိမ့် မမြင့်လွန်းသော တောင်ကုန်းမို့မို့ပေါ်ဝယ် တောကြက်မောက်၊ တောပိတောက်၊ တောသရက် စသည်တို့ အုပ်အုပ် ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် ညိုမှိုင်းလျက် ရှိသည်။ မည်သည့်ဘက်မှ ကြည့်ကြည့်သာယာရှုမောဖွယ်အဖြစ် ထီးထီးမားမား တည်ရှိနေသည်။

သည်နေရာ သည်စခန်းမှာ ရှေးဘဝပေါင်းများစွာ သံသရာက ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့သူများ ရောက်ရှိနေကြဟန်တူသည်။ သူတို့နေရာဌာနမှာ ဘုရားစေတီ တည်ထားစေလိုဟန် တူသည်။ ဖောင်တော်ကို တန်နားစေခဲ့သည်။ ကတိပေးလိုက်ခါမှ ဖောင်တော်လွတ်ထွက်ခဲ့ရသဖြင့် ပေးထားသော ကတိအတိုင်း ယခုရောက်လာရလေပြီ။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် နေရာသတ်မှတ်၍ သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင်များသည် တောရှင်းသူ၊ သစ်ပင်ဖြတ်သူ၊ ငှက်တူးထုတ်သူ၊ ယာယီကျောင်းသစ်မီးငယ်များ ဆောက်လုပ်သူ၊ ချက်ရေးပြုတ်ရေး စီစဉ်သူ စသဖြင့် ကျရာတာဝန်ကို မညည်းမညူ ဆောင်ရွက်နေကြသည်။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်နေစဉ် ဘုရားစေတီ တည်ထားရာမှာ ပန်းရံအဖွဲ့ကို အဓိကဦးစီးရသော ဦးစန္ဒောဘာသက မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအား လျှောက်ကြားသည်။

“အဘိုးဘုန်းကြီးဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဒီမှာလာလုပ်တာကို ခွင့်ပြုချက်လက်မှတ်ရှိ မရှိ လာမေးနေတယ်ဘုရား၊ လက်မှတ်ရှိမှဖြစ်မယ် ငင်တယ်ဘုရား။”

“ဟုတ်ပေသာပဲ၊ အေးအေး... ဒီလိုဆိုလည်း ဦးရွှေလုံးတို့၊ ဦးအုန်းတို့၊ ဒေါ်မကိုင်းတို့ကိုခေါ်ပြီး လက်မှတ်သွားလုပ်ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်”

ဦးရွှေလုံးအားခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ ဦးရွှေလုံးက-

“ထိုသေးခါ၊ ဖဒိုအောင်ဆန်းအိမ်ကို အရင်သွားကြရအောင် ဘုရား။”

“အေးလေ ... သွားကြတာပေါ့”

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဦးရွှေလုံးတို့ လူစုကိုခေါ်၍ ဇာတ်မှတ်သွားလုပ်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ သံဃာများကို ဦးစန္ဒောဘာသအား အပ်နှံထားခဲ့သည်။

စက်လှေသည် သူးမွဲထချောင်းအတိုင်း အရှိန်ဖြင့် မောင်းနှင်ခဲ့ရာ သစ်စက်ဂိတ် စစ်ဆေးရာစခန်းသို့ ရောက်သည်တွင် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး သွားခွင့်တောင်းရသည်။ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ မာနယ်ပလောကို လွန်ခဲ့သည်။ ဟိုဖာလယ်ကို ကျော်ခဲ့သည်။ ထိုသေးခိုရောက်တော့ ဖဒို အောင်ဆန်းအိမ်သို့ တက်ကြသည်။

● သူးမွဲထမှာ ဘုရားတည်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခွင့်ပြုမိန့် လာရောက် တောင်းခံခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဖဒိုအောင်ဆန်းက -

“တပည့်တော် ကြားဖူးတာက ရှေးကမင်းတွေ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက် လှူဒါန်းကြတယ်လို့။ ခုတော့ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် ဘုရား တည်တာ ဘာသဘောလဲ”

“မှန်တယ်၊ ရှေးကမင်းတွေက ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက် ကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာများဖြစ်ကြတယ်။ ယခုခေတ် ဤနယ်ပယ်မှာ တာဝန် ရှိသူဟု ဆိုသူများက ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်တာကို ပိတ်ပင် တားမြစ်တဲ့အပြင် ဘာသာခြားတွေဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးမှ တည်မပေးရင် ဘယ်သူလာတည်ပေးမလဲ။ ကိုင်း...ကိုင်း... ထားတော့၊ တည်လို့ကောမရဘူးတဲ့လား၊ မရရင် မရဘူးပြော၊ တုံ့ပြန်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး နေရာမှထမည်အပြု ဖဒိုအောင်ဆန်းက -

“ရပါတယ်၊ ပြောပြမယ်၊ နားထောင်ဦး၊ ဒေါ်မကိုင်း၊ ဦးရွှေလုံး၊ ဦးအုဒ္ဓတို့ ဘုန်းကြီးတို့ တစ်တွေနဲ့က ဆွေမျိုးတွေပဲဟာ။ ဆွေမျိုး အချင်းချင်း အားမနာတမ်း ပြောကြ ဆိုကြတာပေါ့”

ရယ်ရယ်မောမော ပြောလာသည်နှင့် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး နေရာမှာ ပြန်ထိုင်သည်။

“ရင်း (၂၀) ကို ဘုန်းကြီးသွားလိုက်ပါ၊ နယ်မြေမှူး ကော်ရစ် ခိုနော်တော့ ဆိက လက်မှတ်ရေးပေးလာပြီးမှ ဒီကတစ်ဆင့် ထောက်ခံ ပေးရတာပါ”

“ဒါဆို တို့က အဲဟိုမှာ ထောက်ခံချက် သွားယူရဦးမှာပေါ့၊ ဒီလိုလား”

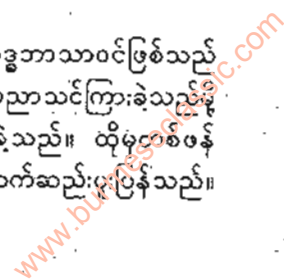
“သဘောကတော့ ဒီလိုပါပဲ”

“ကဲ... ဒါဆို အဲဒီကို တို့သွားလိုက်ကြဦးစို့”

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဖဒိုအောင်ဆန်းမှာ ဆွေမျိုးအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးဖြစ်သည်။ တစ်ဝမ်းတည်းသာကွဲသော ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ခမည်းတော် ဦးဖိုးသုန်နှင့် ဖဒိုအောင်ဆန်း ၏ ဖခင်မှာ ခေါင်းနင်းဆင်းခဲ့သော ညီအစ်ကိုရင်းချာဖြစ်သည်။ ဦးဖိုးသုန် တား အစ်ကိုကြီးဖြစ်၍ မှာ ညီအငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ငယ်စဉ်ကာလ ရှစ်နှစ်သားအရွယ် တပင် သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင်ခဲ့ပြီး သာမဏေဘဝ၊ ရဟန်းဘဝဖြင့်ပင် လောကုတ္တရာပညာများကို ဆည်းပူးသင်ကြားခဲ့သည်။ သက်တော် ၂၄ နှစ် တွင် ပရိယတ္တိစာပေ သင်ကြားမှုကို တစ်ခန်းရပ်ခဲ့ပြီး ပဋိပတ္တိဘက် လှည့် ခဲ့သည်။ ထိုမှ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို လုပ်ဆောင်သည့်အနေဖြင့် အနုနှစ်ပေါင်းများစွာက ပြုပျက်နေသော ဘုရားစေတီငုတ်တို့များကို ရှာဖွေ ပြုပြင်နေခဲ့သည်။

ဖဒိုအောင်ဆန်းမှာ မူလက မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သည် မှန်ပါ၏။ ဘုန်းတော်ရွာ မစ်ရှင်ကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာအပေါ် အလေးထားမှု လျော့ပါးခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် အလယ်မြိုင် ဘုရင်မကောလိပ်မှာ ပညာဆက်လက်ဆည်းပူးပြန်သည်။

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုအခြေအနေကား နဲ့နေရာမှ ယိုင်လာသည်။ ကောလိပ်မှ ထွက်ပြီးနောက် ဘားအံမြို့ ဘားမဲ့တောင်မှာ ရုံးစာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းသည်။ ၎င်းနောက် တောတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပြီး ဘာသာခြားသူနှင့် အိမ်ထောင်ရက်သားကျကာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ်မှ လုံးဝရပ်စဲခဲ့သည် ဟုသာ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး သိရှိထားရသည်။

တစ်ဝမ်းတည်းသာကွဲသော ညီအစ်ကိုချင်းဆိုသော်လည်း တခြားစီဖြစ်၍ ဖဒိုအောင်ဆန်း၏ ဘဝမှန်ကို မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် မသိရှိနိုင်ခဲ့ပေ။ ပသို့ဆိုစေ နှစ်ဦးစလုံးမှာ သွေးချင်းမကင်းသော သွေးရင်းစစ်စစ် ဆွေမျိုးအရင်းအချာသာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးတို့သည် ဖဒိုအောင်ဆန်းအိမ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ရင်း (၂၀) နယ်မြေမှူးရှိရာ ကျောက်ညှပ် စီးမူးထသို့ ဦးရွှေလုံးတို့အား သွားစေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကား မလိုက်တော့ပေ။ နယ်မြေမှူးကော်ရစ်ခိုနော်တော့က လက်မှတ်ထုတ်ပေးသည်။ လက်မှတ်တွင် မိုလ်မြနှင့် လက်အောက်ခံ ဖူးအေဂျီတို့ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုး ထောက်ခံချက် ပေးထားသည်။

ထောက်ခံချက် ရရှိပြီးသောအခါ သူးမွဲထစခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဘုရားတည်မည့် သင်္ဃာတိုက်ရာ နေရာဌာနကို ရွေးချယ်၍ ရှင်းလင်းသုတ်သင် ပြင်ဆင်ကြသည်။

* * *

၁၃၅၁ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၁ ရက်၊ သောကြာနေ့၊ နံနက် ၉:၀၀ နာရီအချိန်။

သူးမွဲထ တောင်ကုန်းထိပ်တွင် ယာယီမဏ္ဍပ် ဆောက်လုပ်သည်။ ဘုရားတည်လျှင် ပြုနေကျ အသံမစဲ မဟာပဌာန်း ရွတ်ဖတ်ပူဇော်မှုကို စတင်သည်။ တစ်မြိုင်တည်းမှာ ဘုရားတည်ရန် အုတ်မြစ်ချသည်။ ဤသို့ ဌာနားဖွင့်၍ အုတ်မြစ်ချရာ၌ ပရိသတ်ဟူ၍ တွေ့တွေ့ထူးထူး မရှိလှ။ အဲသွားသောသူများနှင့် သောလယ်ထမှ ရွာသားအချို့သာ ရှိကြသည်။ အသံခံ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့မှာ မဝံ့မရဲ ရှိနေကြသည်။ လူစုလူဝေးထဲသို့ လောဝံ့ဘဲ ခပ်ရှောင်ရှောင်လုပ်နေကြသည်။ ခွင့်လွှတ်ပါသည်။

သူတို့ကလည်း သူတို့အကြောင်းနှင့်သူတို့ ရိုကောင်းရိုပေမည်။ တော့ နီးရာဓားကို ကြောက်ရသည့် သူတို့၏ အခြေအနေကိုလည်း မသိသည်ဖြစ်သည်။

မိမိကလည်း မိမိအကြောင်းနှင့်မိမိ၊ နှုတ်ကြွေးကတိကို ပေးဆပ်ရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သူလာသည်ဖြစ်စေ၊ မလာသည်ဖြစ်စေ ဘုရားတည်ခြင်းအမှုကိုတော့ ပြီးမြောက်အောင် ပြုရပေမည်သာ။

ပဌာန်းဖွင့် ဘုရားတည်၍ ၁၀ ရက်မြောက်သောအခါ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် လက်ထောက်ဖြစ်သော ဦးညာဏိကနှင့် ဦးစန္ဒောထသို့အား ပရိသတ်ကို အပ်နှံကာ အဖော်တစ်ဦးနှင့် ထီးတော်ကြီးထောင်ရန် နောက်ကြောင်းပြန်ခဲ့သည်။ မြိုင်ကြီးငူမှတစ်ဆင့် ဘားအံသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ယခင်ဘဝတစ်ခုမှာ ညီအစ်ကိုတော်စပ်ခဲ့သော ရန်ကုန်မှ ဆရာထွန်းထွန်း ဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံရသည်။

၎င်းဗွေဝ သန္တဝါသေန
ပစ္စုပ္ပန် ဟိတေနဝါ။
စဝံ တံ ဇာယတေ ပေမံ
ဥပ္ပလံဝ ယတောဒကေ။

ဟူသော ဘုရားမော တရားတော်နှင့် အညီ ဘဝဟောင်းမှ ညီအစ်ကိုချင်း တော်စပ်ခဲ့သည်မို့ မြင်မြင်ချင်း ဆိုသလို တစ်ဦးဖြစ်စဉ်တို့ တစ်ဦးသိထားပြီး သည်နယ် ချစ်ခင်ကြည်ညို လေးစားပြီး သားဖြစ်သွားသည်။ တွေ့တွေ့ချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခေါ်ပုံကို က ဆန်းနေသည်။

“ဟင်... (xxxx) ဘယ်သူမဟုတ်လား?”

“ဟယ်... (xxxx) ဘယ်သူဟာကိုး?”

စသဖြင့် ဘဝဟောင်းကတွင်ခဲ့သော အမည်များကို ထုတ်ဖော် ခေါ်ဝေါ်မိလျက် သားဖြစ်သွားသည်။

ဆရာထွန်းထွန်းပါ ခြောက်ဦးသည် မြိုင်ကြီးငူသို့ ယခင်က မရောက်ဖူးခဲ့။ ပြောသံကြားဖြင့် လာလိုစိတ်ရှိလွန်း၍သာ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘားအံမှာ ဆိုသည်။ ၎င်းတို့ခြောက်ဦးအား မြိုင်ကြီးငူ သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ဘုရားတည်ရာ သူးမွဲထစခန်းသို့ လိုက်ပါလိုကြသည့် ဆိုသည်။ သည်အတိုင်း သွား၍ မဖြစ်၊ ရဟန်းဝတ်ဖြင့် သွားမှ ရမည်ဆိုသည့် ကိုပင် ကြည်ကြည်သာသာ နှာခံ၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ကြသည်။

နံနက် ဆွမ်းကိစ္စအပြီးမှာ ရဟန်းသစ်များနှင့်အတူ မြိုင်ကြီးငူ စက်လှေဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ သည်အခါ ဘုရားတည်တိုင်း ဝေယျာဝ ပြုလေ့ရှိသူ ဒေါ်အေးသန်းနှင့်အဖွဲ့လည်း လိုက်ပါလာသည်။ အားလုံးပေါ် အဖွဲ့ဝင် ၁၈ ဦးရှိသည်။ သံလွင်မြစ်ကြောင်းကို ဆန်တက်ခဲ့ပြီး ဆားဆီ ဂိတ်အရောက်တွင် စက်လှေကို ပြန်လွှတ်လိုက်ကာ တောင်တက်ခံ စတင်သည်။ တောင်ပေါ်ရွာ ကရင်အမျိုးသားအချို့ လိုက်ပါပို့ဆောင် ပြုသည်။ မယ်ပလိုရွာ မောင်မြင့်ကြည်တဲအရောက်တွင် ညအိပ်လျက် နေကြသည်။

နံနက်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးအပြီး ခရီးဆက်ရာ ဘောကေးဂိတ်မှ “ကျောခေါ်” တဲသို့ရောက်သည်။ စက်လှေလာကြိုသဖြင့် လိုက်ခဲ့ရာ သူးမွဲထသို့ရောက်သည်။ ရဟန်းသစ်များအား ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး သည်။ ခဏအကြာတွင် ပရိသတ်ကို ထားခဲ့ပြီး မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ အဖော်တစ်ဦးနှင့်အတူ သောလယ်ထရွာသို့ ဘိလပ်မြေကိစ္စအတွက် တက်သွားသည်။

မောင်ချစ်လှမိုးအိမ်မှာ တည်းသည်။ မိုးလင်းလျှင် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ရောက်သည်သတင်းကြားသဖြင့် လာရောက်ဖူးမြော်သူ တို့အား ပြောဆိုမှာကြားသင့်သည်များကို မှာကြား၍ နေဆွမ်းအပြီးမှာ သူးမွဲထစခန်းသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ မောင်ချစ်လှမိုးတို့လည်း ဘိလပ်မြေနှင့် အတူ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

သူးမွဲထရောက်လျှင် ထုံးလိုနေသည့် ဆိုလာပြန်သဖြင့် နောက် တစ်နေ့ နံနက်မှာ မောင်စိုးမိုး၊ မောင်ချစ်လှမိုး၊ အမုမိုး၊ မောင်စိုးအောင်၊ မောင်ဉာဏ်သိန်းတို့နှင့်အတူ စက်လှေဖြင့် မယ်ရာထဂိတ်သို့ ဆင်းခဲ့ သည်။ ရောက်လျှင် ရှေးဦးစွာ မယ်ကဇောတောင်ပေါ်ရှိ ဒသဗလ ဆံတော် ငူင် စေတီတော်အား တက်ရောက်ဖူးမြော်သည်။ ဘုရားဖူးအပြီးမှာ မယ်ကဇောတောင်မှ နှစ်တောင်ကျော် (၇ မိုင်ခန့်ရှိ) သော ဘောကလုံး ရွာသို့ သွားရောက်သည်။ တောင်ပေါ်ကရင် ဒါယကာများအား ထုံးအလို ကြိုကြောင်း ပြောဆိုမှာကြားပြီး မယ်ကဇောတောင်ပေါ် ဒသဗလ ဆံတော် ငူင် စေတီတော်မှာ ပြန်လည်ကျိန်းစက်သည်။

နံနက်ဆွမ်းအပြီးမှာ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး သူးမွဲထသို့ ခရီး ဆက်ခဲ့သည်။ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် အသံမစဲ မဟာပဋ္ဌာန်းကို အလှည့် ကျ စွတ်ဖတ်နေသူ ၁၂ နှစ်သား ရှင်ပိဏ္ဍောလ သာမဏေငယ်အား ရယ်တန်စေကာ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် စွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် သည်။ ဦးစန္ဒောဘာသာ ဦးဆောင်သော ပန်းရံအဖွဲ့သည် တောင်ခြေ သံလွင်မြစ်ကမ်းမှ ကျောက်များကို တောင်ပေါ်သို့ သယ်တင်နေကြသည်။

ရှင်ပညာသုခ၊ ရှင်နန္ဒသာမိ၊ ကိုရင်ကြီးများ ဦးဆောင်သော လက်သမားအဖွဲ့က ရဟန်းသံဃာများ နေထိုင်သီတင်းသုံးရန် ကျောင်း သစ်မီး ဆောက်လုပ်နေသည်။ အခြားပါလာသူ အဖွဲ့သားများအားလုံး မည်သူမျှ မအားလပ်ကြ။ သင့်ရာသင့်ရာ အလုပ်များကို ကိုယ်စီလုပ်ကိုင် နေကြသည်။ ထိုအုပ်စုထဲတွင် အနုပညာသဘင်ကောင်စီ၏ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်သော ဦးအုန်းမူတ်စိန်လည်း သင်္ကန်းဝတ်ဖြင့် ဘုရားတည် လုပ်အား ပေးနေသည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် တစ်နာရီခန့် ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဆို ပူဇော် ပြီးနောက် ခေတ္တနားနေစဉ် တောတွင်းလက်နက်ကိုင်အချို့ ရောက်လာ သည်။ “ကွယ်ကျေး” ဆိုသူရဲဘော်က -

“ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားတည်ရင် ကျောင်းမဆောက်ရဘူးနော်”

“ဟ...ဘုရားရှိရင် ကျောင်းရှိမှာပေါ့”

“ကျောင်းဆောက်ရင်လည်း သွပ်မိုးလို့ မရဘူး၊ ဒါပဲ”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“အထက်က လာပြောခိုင်းတာ”

ရဲဘော်ကွယ်ကျေးသည် ပြောပြောဆိုဆို ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ် ပူဇော် သည့် စင်မြင်ရှိရာသို့ ကပ်သွားသည်။ ပါလာသူ သူရဲဘော်များနှင့် ကျယ်လောင်စွာ စကားပြောဆိုကြပြီး အလှည့်ကျ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်နေသူ ဦးခေမိက အား လက်ညှိုးထိုး၍ -

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ၊ အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ နေမအား ညမအား ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဆူဆူညူညူ ကြားနေရတယ်။ ခွေးအူသံများလိုပဲ ကျက်သရေကိုမရှိဘူး” ဟု အကျယ်ကြီးပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးကား မည်သို့မှ ပြန်မပြော။ တုကိုဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်သာနေလိုက်သည်။ ပြောလျှင်လည်း နားလည်မည်မဟုတ်။ ပြောသူသာ မောဟပ်၍ လျှာသာပြတ်မည်။ နားလည်ကြမည် မထင်။ ရင်မှဖြစ်သော ကရုဏာအကြည့်ဖြင့်သာ ဝေးကြည့်နေမိသည်။

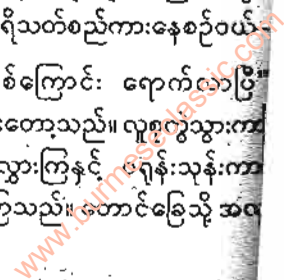
“လက်ကြောင့်ကျေသည်၊ နှုတ်ကြောင့် သေသည်” ဟူသော သဘော။

“ဝစီဘောဒ ထိတိုင်းရှုသည်” ဟူသော ကမ္မနိယာမကို ရဲဘော်တို့ ခမျာ မသိရှာကြလေ။ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကိုလည်း နားမလည်ရှာကြလေ ဟူ၍။

* * *

သည်လိုနှင့် ပဋ္ဌာန်းရွတ်ရင်း၊ ဘုရားတည်ရင်း၊ ကျောင်းဆောက် ရင်း နေလာခဲ့ရာ ကဆုန်လပြည့်နေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ဆရာ ဦးထွန်းထွန်းမှာပင်ကိုကဆေးဆရာ၊ ရွှေရင်ကျော်ရိုဏ်းဆရာဖြစ်သည်မို့ ဘုရားတည်၊ လုပ်အားပေးရင်း ပရိသတ်များ နာမကျန်းရှိလာသောအခါ ဆေးကုပေးလေ့ရှိသည်။ လူသိသူသိများလာသည်။ ကဆုန်လပြည့်နေ့မှာ ဆေးပွဲအပ်ကြရန် အစီအစဉ်ရှိသည်မို့ လူတော်တော်များများ ရောက်ရှိ လာကြသည်။ ထိုအထဲတွင် တောတွင်းလက်နက်ကိုင်များလည်း အသွင် အမျိုးမျိုးဖြင့်ရောက်ရှိနေကြသည်။ ဤသို့ ပရိသတ်စည်ကားနေစဉ်ဝယ်-

“ထိုးညိုဖောထသို့ တပ်မတော်စစ်ကြောင်း ရောက်လာပြီ” ဟူသောသတင်းက တစ်မဟုတ်ချင် ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။ လူစုကွဲသွားကာ အားလုံးဆိုသလို ဒရောသောပါး ပြေးကြလွှားကြနှင့် ဝရန်းသုန်းကာ ဖြစ်သွားသည်။ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကြသည်။ တောင်ခြေသို့ အလ

အယက် ပြေးဆင်းကြသည်။ အချို့ကား ထိုင်းဘက်ကမ်းသို့တိုင် စက်လှေဖြင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြသည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးကား ထိုင်နေရာမှ စိုးစဉ်းမျှမရွေး။ ပကတိ ငြိမ်သက်မြဲ။ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ် ပူဇော်သံသည်လည်း မှန်မှန် ထွက်ပေါ်ဆဲ။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်သွားသည်မို့ ပို၍ ပင် ကျယ်လောင်သွားသည်နယ် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစဉ် တောတွင်းလက်နက်ကိုင်ထဲမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဲဘော်အချို့က -

“အရှင်ဘုရားတို့ကော မပြေးကြဘူးလားဘုရား”

“အေးကွယ်...တို့က မြိုင်ကြီးငူမှ ပြေးလာတာ၊ ဒီရောက်နေမှတော့ ပြေးဖို့မလိုတော့ပါဘူး”

“ဒါဖြစ်ရင် အရှင်ဘုရား ပဋ္ဌာန်းကော မပိတ်ဘူးလားဘုရား”

“ဘုရားထီးတော်တင်ရင် ပိတ်မှာပေါ့၊ အခုတော့ မပိတ်သေးဘူး”

“အရှင်ဘုရားတို့ပဋ္ဌာန်းကို အသံချွဲစက်မပါဘဲ တိုးတိုးရွတ်လို့ မရဘူးလား၊ ဒီအသံချွဲစက်ကြီးနဲ့ဆို တပ်မတော်စစ်ကြောင်း ပေါက်ချလာရင် တပ်မတော်တို့ ညှာလို့မရတော့ဘူး၊ ပစ်ရတော့မယ်”

“အေးပေါ့၊ ရောက်လာတော့လည်း ဒကာတို့ ဝတ္တရားအတိုင်း မညှာတမ်းပစ်ပေါ့။ ကျုပ်တို့ထိလည်း ထိပေါ့။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စစ်ကြောင်းမရောက်လာသေးဘဲ အရမ်းတော့ မပစ်ထည့်လိုက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ ဗျံလွန်တော်မူကုန်လိမ့်မယ်”

“မီးစက်ထွန်းထားတာ အဝေးကမြင်ရတယ်၊ ပိတ်လိုက်ပါဘုရား”

“မလိုပါဘူးကွယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့က ဒီနယ်တစ်ဝိုက်ကို လင်းအောင် ဖွဲ့ပံပေးနေတာဆိုတော့ လင်းမှ ပိုပွင့်လင်းမှာပေါ့၊ မပူပါနဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ စိတ်အေးအေးသာနေပါ”

“အရှင်ဘုရားတို့ ဘုရားတည်လို့ စစ်ကြောင်း ဒီဘက်ရောက်လာရင် တပ်မတော်တို့က အရှင်ဘုရားကို အကြပ်ကိုင်မှာပဲဘုရား”

“အေးပေါ့၊ ရောက်လာရင်တော့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်းလုပ်ကြပေါ့၊ မရောက်ရင်တော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ ဒကာတို့”

သို့ဖြင့် စစ်ကြောင်းသည် တိုးညှိဖောထမှ ဦးသူထသို့ချီပြီး ၎င်းတစ်ဝိုက်ရှိ သစ်စက်ကြီး ၁၆ လုံးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“ချောမိုပူမှာလည်း စစ်ကြောင်းရောက်နေတယ်တဲ့၊ မဲခေါင်ကေးနဲ့ဆို နီးနီးလေးပဲ။ ဒီလိုနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလားဘုရား”

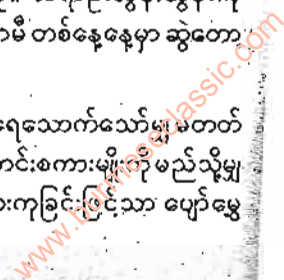
စိတ်ပူသူ ဒကာအချို့က လျှောက်လာသည်။

“ရပါတယ်၊ မဲခေါင်ကေး၊ သောလယ်ထ တို့အတွက် ပူဖို့မလိုဘူး၊ အန္တရာယ်ဝေးပါတယ်”

တော်ပါသေးသည်။ စစ်ကြောင်းက ဒီဘက်ကို ရောက်မလာလေခဲ။

ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှာ ဆရာဦးထွန်းထွန်းတို့အဖွဲ့ကို ပြန်ပို့လိုက်ရသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ရောက်သည်နှင့် လူဝတ်လဲစေကာ ကမောင်းရှို ဒေါ်အေးသန်းအိမ်မှာ ပို့ထားလိုက်သည်။ မပို့လိုလည်းမဖြစ်။ သတင်းစကားတွေ အမျိုးမျိုးကြားနေရသည်။ ဆရာဦးထွန်းထွန်းကို ထောက်လှမ်းရေးအဖြစ် မြင်နေကြောင်း၊ မကြာမီ တစ်နေ့နေ့မှာ ဆွဲတော့မှာဖြစ်ကြောင်း ကြားသိထားသည်။

ကရင်ဘာသာစကားဟူ၍ ထမင်းစား ရေသောက်သော်မျှ မတတ်ကြသူ ဆရာဦးထွန်းထွန်းတို့အဖို့ အထက်ပါသတင်းစကားမျိုးကို မည်သို့မျှ မသိစွမ်းနိုင်ကြ။ လုပ်မြဲ ဘုရားတည်ခြင်း၊ ဆေးကုခြင်းဖြင့်သာ ပျော်မွေ့

နေကြသည်။ ကြားသိထားရသူ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးအနေဖြင့် သူတို့ အတွက် ရင်တမမနှင့် သောကတွေဖြစ်နေမိသည်။ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဘာတစ်ခုမျှ မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုပန်နေမိသေးသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆရာဦးထွန်းထွန်းတို့ ရောက်လာကြပြီး ကာမှ စစ်ကြောင်းက ရောက်လာသည်။ မပြေးသော်လည်း ကန်ရာက ရှိနေပြီ။ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ဆွဲတော့မည်ဟုလည်း ကြားလိုက်ရပြန် သည်။ သည်တော့ အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းပြန်ပို့လိုက်ရသည်။ ပို့ပြီးပြီးချင်း သုံးမွဲထမှာ တပ်ညီအများ ကျန်သေးသည်မို့ ခဏမဆိုင်းဘဲ ပြန်တက်ခဲ့သည်။

ဟိုခရီးနှင့် သည်ခရီး မနီးသည်မှာမှန်၏။ အချိန်ဆွဲနေ၍မဖြစ်။ နားနေ၍မရ။ နေပူခါမှပူပေရော။ ညဉ့်နက်ကာမှ နက်ပေရော။ တောကြီး မျက်မည်းထဲမှာ အနားအနေမရှိ။ တောအထပ်ထပ် တောင်အဆွယ်သွယ် ကို ဖြတ်ကျော်၍ ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ရသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက အသုံးပြုခဲ့ သော ကျိုက်ထီးရိုးတောင်တက်ခရီး၊ မြိုင်ကလေးနှင့်သထုံ (၂၄ မိုင်) ခရီး အသွားနှုန်းကို အသုံးပြုလိုက်ရပြန်သည်။

ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၂ ရက် ညနေ ၄ နာရီခန့်မှာ သူ့မွဲထသို့ ပြန်ရောက်သည်။ တပည့်ရဟန်းသံဃာနှင့် ဒကာများပါ အားလုံးအံ့အား သင့်ကြသည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့လို ခရီးလမ်း ကျွမ်းကျင်ပြီး သွားနေကျသူများသော်မှ အသွားအပြန် ဤခရီး သည် ဤမျှမမြန်နိုင်။ မည်သို့ယုံကြည်ရပါမည်နည်းဟု ဆိုကြသည်။ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း တို့ဆရာတော် ရွာန်ပျံနိုင်နေပြီလောဟုပင် တီးတိုးပြောနေကြသေးသည်။ ထင်ရာကိုသာ စွတ်ပြောနေသည်။

အမှန်မှာ ဆုတ်စဉ် လရောင်အောက်မှာ တစ်ပါးတည်း မြေ မကြောက်၊ ကင်းမကြောက် အမြန်ဆုံးသောနှုန်း စံချိန်တင်၍ သုတ်သုတ် နှင့် လျှောက်နေရသည့်အဖြစ်ကို သူတို့မသိရာလေကြ။ အေးမြသော

လရောင်အောက် ဆိုပေမယ့် ဝတ်ထားသော သင်္ကန်းများ ညှစ်ယူရ လောက်အောင် ချွေးဒီးဒီးကျခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သူတို့မမြင်သာလေကြ။ သွေးနှင့်သားနှင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ခန္ဓာကိုယ်ပေပဲ။ ဟိုက်ဖို့ လှိုက်ပန်း တကယ်တမ်း နွမ်းနယ်နေသည့်အဖြစ်ကို သတိမမူမိလေကြ။ သူတို့သည်ကား ပီဘိကလေးများနယ် ကြောင်းကျိုးကို ဆက်စပ်ယှဉ်တွဲပြီး မတွေးခေါ်တတ်ရှာကြ။ ကြည်ညိုခြင်း ပြင်းပြစွာဖြင့်သာ အထင်ကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် ဆိုနေကြသည်။ ဆိုချင်တာ ဆိုကြပါစေ။ ရှင်းမနေအားတော့။ အကြောင်းမဟုတ်ပါပြီ။ ပို့သင့်သူများကိုလည်း ပို့ခဲ့ ပြီးပြီ။ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် ကျွန်ရစ်ခဲ့သူများထံသို့လည်း အချိန်မီ ပြန်ရောက်နေပြီ။ ယုံသည်။ မယုံသည် အသာထား ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့် အလုပ်ကို လုပ်ကြရန်ရှိသည်။

မြန်မာ့ရာဇဝင်တွင် အလောင်းစည်သူမင်းသည် ဖောင်တော်စီး၍ တိုင်းခန်းလှည့်လည်စဉ်က ဖောင်တော်တန်နားသောနေရာတို့မှာ ဘုရား ဓေတီတည်ထားပြီး ဖောင်တော်ဦးစေတီဟု ဘွဲ့နာမံ သမုတ်တော်မူ ကြောင်း မှတ်သားဖူးရသည်။

အတူပြု၍ တုခြင်းတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော် ကြီး ဦးသုနေသည်လည်း ဖောင်တော်တန်နားခဲ့သည်နှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ ဘုရားတည်ပေးပါမည် ကတိပေးမှ ဖောင်တော်လွတ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်နှင့် ပတ်သက်၍ နှုတ်ကြွေးကတိရှိသည့်အတိုင်း ဤမည်သော နေရာဌာနဝယ် “ဖောင်တော်ဦးစေတီ” ကို တပည့်ရဟန်းသံဃာများနှင့်အတူ အားထုတ် တည်ထားလျက်ရှိသည်။ ဤသည်ကို -

၁၀။ သံလွင်သောင်းရင်း၊ မြစ်မင်းနှစ်ဖြာ
ဆုံလာသုံးခွ၊ ကုန်းလှဗွေချာ
မြစ်ညှာဆုံပူ၊ ကြည်နူးဝေဆာ
ဖော်တော်ဦး အထူးမည်လေတာ။

၉၂ ● ယွန်းစလင်းအမြဲတေ ●

၁၁။ တာကူးမာသ၊ ကျော်လှဇော
သချိုမယွင်း၊ ပူးမင်းနေပါ
နာရီနဝင်း၊ နေ့ခင်းမှာသာ
ခါတော်လှစ် အုတ်မြစ်တည်လေတာ။

၁၂။ သူးမွဲစခန်း၊ ရဟန်းသံဃာ
ပဋ္ဌာန်းကျမ်းမြတ်၊ ရွတ်ဖတ်မှန်စွာ
အသံမစဲ၊ ဆင်နွဲကာသာ
ကုသိုလ်ရေး မနွေးဆောင်ရွက်တာ။

၁၃။ ထိုနှင်ပြိုင်လျက်၊ မဖျက်အမှန်
ဒေသနာဆန်း၊ ပဋ္ဌာန်းအသံ
အခါနဝင်း၊ ချိန်တွင်းဇောန်
သံချိုမြ ရွတ်ကြမေ့ကွန်။

ဟူ၍ မှတ်တမ်းကဗျာ ရေးစီခဲ့လေသည်။

ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ကြားဖူးသည်။

ညီလာခံတစ်ခုမှာ ဘုရင်ကြီးက မူးမတ်များကို မေးသတဲ့။

“မင်းကြီးများ၊ အလုပ်တကာအလုပ်ထဲမှာ ဘယ်အလုပ်မျိုးဟာ အလွယ်ဆုံးလဲ”

“မှန်ပါ၊ စီမံကိန်းချရတဲ့အလုပ်ဟာ အလွယ်ဆုံးပါဘုရား”

“အနီ... ဒါဆို ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးက အခက်ဆုံးလဲ”

“မှန်လှပါဘုရား၊ အဲဒီချမှတ်ထားတဲ့ စီမံကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ရတာ အခက်ဆုံးပါဘုရား”

မူးမတ်များက ပြန်လည်လျှောက်တင်ကြသည်တဲ့။

ပုံပြင်ဆိုဆို၊ ဒဏ္ဍာရီပြောပြော ထိုသဘောက ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပေသား။ အကောင်အထည်ဖော် လုပ်ဆောင်ရာမှာ အခက်အခဲ ဟူသည် ရှိတတ်စမြဲ။ အခက်အခဲမကင်းသော အောင်မြင်မှုဟူသည်မှာ ရှိတော့ရှိပါရဲ့။ အရူးသား။ သူများတတွေအတွက်တော့ မပြောတတ်။ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့မူ အခက်အခဲဟူသည်မှာ ဖွားစကတည်းက ယှဉ်လျက်သား ပါလာခဲ့သည်။ ယခုအချိန်ထိ လုပ်ခဲ့သမျှအလုပ်တိုင်း အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အမျိုးမျိုးသော အခက်အခဲများကို ကြုံကြုံ ခိုင် ဖြေရှင်းကျော်လွန်၍ အောင်မြင်ခဲ့ရသည်ချည်းသာဖြစ်သည်။

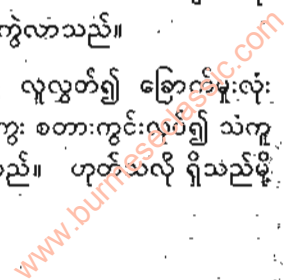
တေးစာသားတစ်ပုဒ် ရှိခဲ့ဖူးသည်။

“xxx အခက်အခဲဟူသည် အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ xxx ပန္နက်အခြေ ဖြစ်ချေသည် xxx” တဲ့။

သို့ဆိုလျှင် မိမိသည် ပန္နက်အခြေ တော်တော်ခိုင်ခဲ့လေပြီလား ဟုပင် ထင်မှတ်ရမည်သို့ရှိနေသည်။ ကြုံတွေ့လာသော အခက်အခဲများ အား ဉာဏ်ကိုလွှာထုတ်၍ ဖြေရှင်းခဲ့ရသည်။ ယခုလည်း ကြုံရပြန်ပါ လေပြီ။

မြွေပူရာ ကင်းမှောင်သည်လား မဆိုနိုင်။ အခါမဟုတ်သေးသော မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသည်။ ဘုရားတည်ထားသော အောက်ခံ မြေသားများပျော့အိလာသည်။ ပစ္စယံအဖြစ်စီတင်ထားသော ကျောက်တုံး များ၏ အလေးချိန်ကို မခံနိုင်သဖြင့် အက်ကွဲလာသည်။

ထိုင်းဘက်ကမ်းရှိ မိုင်းလုံးကြီးသို့ လူလွတ်၍ ခြောက်မူးလုံး သံချောင်းများ မှာယူသည်။ သံချည်သံကွေး စတားကွင်းလှုပ်၍ သံကူ ကွန်ကရီလောင်းကာ ဘုရားကို ထပ်ရံသည်။ ဟုတ်သလို ရှိသည်မို့

ဆက်တည်သည်။ ဒုတိယ ပစ္စယံ အက်လာပြန်သည်။ ယခင်အတိုင်း ထပ်ရုံ၍ ဆက်တည်သည်။ တတိယပစ္စယံ အက်လာပြန်သည်။ ထပ်ရုံ၍ ဆက်တည်သည်။ အလယ်ကြာခံ ကြာပွင့်အောက်ခြေ အက်လာနေပြန်သည်။

ပန်းရံခေါင်းဆောင် ဦးစန္ဒောဘာသက -

“ဘိလပ်မြေတွေ အလွန်အကျွံ သုံးထားပါလျက်နဲ့ ဘုရားက အက်ပြီးအက်ပြန်ဖြစ်နေတယ်။ ပန်းရံဆရာ နာမည်ပျက်တော့မှာပဲ” ငြီးရှာသည်။

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ လုပ်သလိုမဖြစ်တော့လည်း ဖြစ်သလိုလုပ်ရတော့မှာပေါ့။ လုပ်ရမှာက ကိုယ့်တာဝန်၊ ပျက်တာ မပျက်တာက သူ့တာဝန်ပေါ့ကွာ” ဟု နှစ်သိမ့်ပေးရသည်။

သံချောင်းများ ထပ်မှာပြီး ကြာခံအောက်ပစ္စယံကြီးတစ်ခုလုံးကို သံချည်သံကျွေးဖြင့် ကွန်ကရီလောင်းစေသည်။ ထိုအခါမှ အက်ကွဲခြင်း ရပ်သွားသည်။ ဘုရားလည်း ပို၍သမ္ပာယ် တင့်တယ်လာသည်။ ဘုရားကို ဆက်လက်၍ တည်နိုင်တော့သည်။

ဘုရားတည်နေစဉ်ကာလအတွင်းမှာ မဲခေါင်ကေးမှ ဦးရွှေလုံး၊ ဦးသိန်းကြိုင်၊ ပေါ်တော်ပါး သုံးဦးက ဧရပ်ဆောက်လုပ် လှူဒါန်း၍ ဧရပ်ဒကာအဖြစ် ခံယူရန် လျှောက်ထားဖူးသည်။ စစ်ကြောင်းရောက်လာပြီး ဟိုပြေးဒီလွှား အလုပ်များနေသဖြင့် ဧရပ်ဒကာ သုံးဦးစလုံး ပေါ်မလာတော့ပေ။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မောင်ခွဲစက်လှေဖြင့် မဲခေါင်ကေးသို့ တက်သွားသည်။ ဒကာရင်း မောင်မြင့်နှင့် ဆုံသည်တွင် -

“မောင်မြင့်ရေ၊ ဧရပ်ဆောက်မယ့်ဒကာတွေ ပျောက်ကုန်ပြီ၊ ဒကာမောင်မြင့်ပဲ ဧရပ်ဒကာ လုပ်ရတော့မှာထင်ရဲ့”

“မှန်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်တော့ ဧရပ်ဒကာအဖြစ် လုံးလုံး ဆာဝန်မယူဝံ့ပါဘုရား၊ နိုင်သလောက်တော့ ကြိုးစားပါ့မယ်ဘုရား”

“အေးအေး... ဒီလိုလဲ ဖြစ်ပစေပေါ့၊ လုံးလုံးတာဝန်မယူနိုင်လည်း အမည်ခံပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ကျွန်တာတွေအားလုံး ဘုန်းကြီးတာဝန်ယူတယ်၊ ခုနဲ့”

မောင်မြင့်နှင့်အတူ မဲခေါင်ကေး သစ်စက်သူဌေးသို့သွားသည်။ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြသည်။ သစ်ခွဲစိတ်ရန် သူဌေးက တာဝန်ယူသည်။ သစ်များခွဲစိတ်ပြီးသောအခါ ဦးမြဟိန်း ဦးဆောင်သော မဲပိုင် အမျိုးသား၊ အချိုးသမီး သုံးဆယ်ကျော်က လာရောက်၍ သယ်ယူပို့ဆောင် လုပ်အား ချူကြသည်။

သူ့မွဲထသို့ ယူဆောင်လာပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ ဧရပ်ဆောက်ရန် စတင်သည်။ စိန္တာရွာမှ လက်သမားဆရာကြီး ဦးစီးပြီး ဦးကြွက်၊ ဦးမြဟိန်း အမှုပြု၍ သာမဏေများပါ လုပ်ဆောင်နေကြရာ တိုင် ၃၅ တိုင်၊ ၆ တောင်ခန်းဖွင့်၊ တစ်လယ်ပေါ့၊ သွပ်ချပ်ရေ ၂၅၀၊ ဖျဉ်ကာ ဧရပ်ကြီးတစ်ဆောင် မကြာမီ ပေါ်ထွန်းလာမည့်အဖြစ်ကို မြင်နေမိသည်။

သို့သော် သစ်ကား မစုံသေး။ သောလယ်ထသို့ကြွကာ ချစ်လှမိုး၊ ဦးချစ်အောင်၊ ဦးကျောက်စိမ်း စသူတို့နှင့် တိုင်ပင်ရပြန်သည်။ စက်လှေ တစ်စီးဖြင့် သံလွင်မြစ်ကြောင်း ဆန်တက်ခဲ့သည်။ ဂိတ်တစ်ခုမှာ ဖဒိုရားနှင့် တွေ့ဆုံ၍ ဧရပ်ဆောက်ရန် သစ်အလိုရှိကြောင်း ချစ်လှမိုးကပြောကြားသည်။ ဖဒိုရားက အလွယ်တကူပင် ထောက်ခံစာ ရေးပေးလိုက်သည်။

၎င်းထောက်ခံစာကိုယူ၍ မယ်တရေထရီ ဦးကျော်ညွန့်သစ်စက် ရှိရာသို့သွားသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဦးကျော်ညွန့်သစ်စက် အပါအဝင် တပ်မတော်စစ်ကြောင်း ဝင်ရောက်စဉ်က မီးရှို့ဖျက်ဆီးထားသဖြင့် သစ်စက်များ မီးတငွေငွေ လောင်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ညွန့်မှာ

ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအနေဖြင့် ခွဲစက်ငယ်ကလေးများဖြင့် သစ်များ ခွဲစိတ်ကာ အလုပ်များနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ချစ်လှမိုးက ဦးဆောင်၍ စကားပြောသည်။

“ဟေး... မိုးကျော်ညွန့်၊ နင့်ဆီ ဆရာတော် ကြွလာတယ်။ သစ်လေးနည်းနည်းပါးပါး လိုချင်လို့”

“ရပါတယ် ချစ်လှမိုးရာ”

“ရတယ်ဆိုရင်လည်း အခုချက်ချင်းလုပ်ပေးပါကိုယ့်လူ၊ ဆရာတော်က သစ်မရရင် မပြန်ဘူး ပြောနေတယ်”

ချစ်လှမိုးက စကားကို ဆားနည်းနည်းစွက်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အေးပါတယ်၊ ရပါတယ်ဆိုတာ ရလို့ပြောတာပေါ့”

ဦးကျော်ညွန့်၏ဇနီးက မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးအား အိမ်ပေါ်သို့ ပင့်စေ၍ နေဆွမ်းဆက်ကပ်သည်။ ဦးကျော်ညွန့်သည် ချစ်လှမိုးတို့လူစု နှင့် သစ်များကို လှေပေါ်တင်သည်။ ပြန်ခါနီးတွင် သစ်စက်သူဌေး ဇနီး မောင်နဲ့က နဝကမ္မအဖြစ် ဘတ်ငွေ ၁၅၀၀ လှူဒါန်းလိုက်သေးသည်။

ငွေဆို၍ ပြောရဦးမည်။ ဖော်တော်ဦးစေတီ တည်မည်ဟု လူစု၍ သာ လာခဲ့သည်။ ငွေကြေးဟူ၍ တစ်ပြားတစ်ကျပ်မှ ပါမလာလေခဲ့။ လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယများအတွက် အလှူခံခဲ့ရသည်ချည်းဖြစ်သည်။ ဘုရားအတွက် လိုအပ်၍ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးက အလှူခံလိုက်လျှင် ဘာကြောင့်ဟူ၍တော့မသိ။ ရခဲ့သည်ချည်းသာ။ အဲ...တစ်ခုတော့ရှိသည်။ လိုအပ်သည်ကို ကိုယ်တော်တိုင် သွားရောက်အလှူခံပါမှ ရတတ်သည်။ လူကြွပါး၍ အမှာစကားဖြင့်ဆိုလျှင် ရတော့ရသည်။ ကြာသည်။ ပြီးတော့ နည်းသည်။ သည်တော့ လိုပြီဟေ့ဆိုလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တော်တိုင် ဦးဆောင်ရတော့သည်။ သစ်များ စုံလောက်လျှင် ချစ်လှမိုးကပင် -

“မိုးကျော်ညွန့်ရေ၊ သာဝ...သာဝ...သာဝပဲ သူငယ်ချင်း၊ ထို့ထော့ သစ်ရလို့ ပြန်တော့မယ်။ ညနေ ၃ နာရီလောက်ဆို ဘုရား ထီးတော်လှည့်တဲ့အဖွဲ့ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ နင် အရန်သင့် စီစဉ်ထား ထိုက်ဦး။ ကုသိုလ်ဆက်ယူလိုက်ဦး၊ ကြားလား”

“ကျွန်တော်ဘာလုပ်ထားရမလဲ၊ ထမင်းလား၊ ရေခဲနွေးကြမ်းလား”

“ဒါတော့ နင့်စေတနာပေါ့ မူတည်တာပေါ့ကွာ”

ထိုစဉ် ဦးချစ်မောင်က ကြားဝင်၍ -

“ထမင်းဆို ပိုကောင်းတာပေါ့ကိုယ့်လူ” ဟု ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် အဆင်သင့် စီစဉ် ထားလိုက်ပါမယ်”

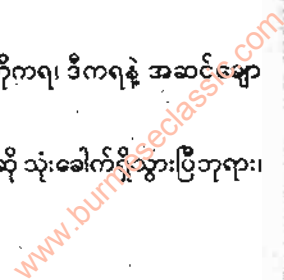
(၆" x ၁") ကျွန်းပြားများ အပြည့်တင်ထားသော ဂျွန်ဆင် စက်လှေကို ဦးကျောက်စိမ်းက ထိန်းမောင်းယူလာခဲ့သည်။ သူးမွဲထ ဆိပ်တမ်းအရောက်တွင် မောင်ပေါ်လာက အခြားစက်လှေတစ်စီးပေါ်မှ သစ်ပြားများကို ကုန်းပေါ်သို့ သယ်တင်နေသည်။

“ဟ ... အစက သစ်စက်တွေ ပျက်တယ်ဆို၊ ခုတော့ သစ်တွေ ခုထိုက်လား”

“မှန်ပါတာပဲ၊ သစ်စက်တော့ မပျက်ဘူး၊ ကရိန်းပျက်တာပါ သူ့အဖေ တပည့်တော်တို့ လူစုနဲ့မတင်ပြီး ခွဲစိတ်တာ၊ နာရီဝက်လောက်ပဲ ပြောပါတယ်ဘုရား”

“အေးကွယ်၊ ရမယ်ရတော့လည်း ဟိုကရ၊ ဒီကရနဲ့ အဆင်မျော့ တာပေါ့”

“မောင်မြင့်နဲ့ တပည့်တော်တို့ ဒါပါဆို သုံးခေါက်ရှိသွားပြီဘုရား၊ သို့သော် စုံလောက်ပြီထင်ပါရဲ့ဘုရား”

“အိမ်... စုံသလောက်တော့ ရှိပါပြီ။ အကာအတွက် ကျန်လိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။ ဒါက နောက်တစ်ရက်ပေါ့။ ဟုတ်ဖူးလား။ လောလောဆယ်တော့ ဒီလောက်ဆို ရပါပြီလေ”

လှေပေါ်မှ သစ်များကိုချနေစဉ်မှာ ဘုရားတည်ရာ ကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ရောက်မဆိုက်ပင် ဦးစန္ဒောဘာသက -

“အဘိုးဘုန်းကြီးဘုရား၊ ကိုရင်အာဒိစ္စ၊ ကိုရင်ပညာသာမိ စတဲ့ ကိုရင်လေးတွေ သိပ်ပင်ပန်းပြီး ဖျားနေကြတယ်ဘုရား”

“အို... ဒီလိုလား။ အေးလေ၊ ပင်ပန်းကြပေမယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး။ မပူပါနဲ့၊ ဆေးဆရာ ဦးဘဘူကိုခေါ်ပြီး ဆေးထိုးပေါ့။ အခြေမလှလည်း ဆေးလုံးကြီး ချိတ်ပေးလိုက်တာပေါ့”

“မှန်ပါဘုရား”

ဦးစန္ဒောဘာသ ဦးဆောင်သော သံဃာအပါး ၅၀ သည် ပဋ္ဌာန်းရွတ်၊ ကျောက်သယ်၊ အုတ်သယ်၊ သဲသယ် စသဖြင့် ဘုရားတည်ခဲ့သည်မှာ နှစ်လကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ တောင်ခြေကမ်းစပ်မှ တောင်ထိပ်ရောက်အောင် တစ်နေ့တာအတွင်း အခေါက်ပေါင်းများစွာ သယ်ယူကြရသည်။ မိုးစောသောအရပ်မို့ မိုးဦးက ဦးစွာကျရောက်ခဲ့ပြီ။ ဟုတ်တိပတ်တိကား မရွာသေး။ မြေငွေ့ပျံပြီး အိုက်စပ်စပ်ရှိလှသည်။ ခြင်ကပေါလာ၍ ဖြုတ်တွေတသောသောရှိလာသည်။ အလုပ်ပင်ပန်းသည်ဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ဖျားနာကြသည်။ ဖျားလိုက်၊ ဆေးကုလိုက်၊ ပျောက်လိုက်၊ ပြန်လုပ်လိုက်၊ ပြန်ဖြစ်လိုက်နှင့် မုန်လုံးစက္ကူကပ်ဖြစ်နေသည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ အဖျားအနာဟူ၍ မရှိသေး။ မရှိဆို သူးမွဲထစခန်းမှာ တစ်ညတလေသာ ကျိန်းစက်ရလေ့ရှိပြီး မိုးလင်းသည်နှင့် အမြဲလိုလို ခရီးစဉ် များလျက်ရှိသည်။ စခန်းမှာ ဦးစန္ဒောဘာသ အား

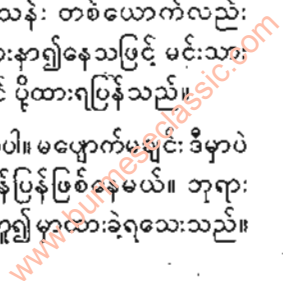
သံဃာများကို အမြဲလိုလို လွှဲအပ်ထားရလေ့ရှိသည်။ ခရီးသွားနေရသည်ကိုက မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းယူသည်နှင့် တူသလိုဖြစ်နေသည်။ မိမိသည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ “ငါမရှိလို့ နေမကောင်းနေလို့ မဖြစ်သေး၊ သည်ဘုရားကိုဖြင့် ပြီးအောင်တည်ရမည်” ဟူသော စိတ်တတ်က ပြဋ္ဌာန်းထားသည်မို့ လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယများအတွက် အမြဲတမ်း အလှူခံထွက်ရလေ့ရှိသည်။

ခရီးထွက်ပြီဆိုလျှင် အကြီးဖြစ်သော ဦးစန္ဒောဘာသအား အပ်နှံထားခဲ့ရသည်ချည်း။ လူကြီးဆို၍ ဦးနာရဒခေါ် မင်းသားကြီး အုန်းမှတ်စိန်တော့ရှိသည်။ သို့သော် မင်းသားကလည်းဖြစ်ပြန်၊ အသက်ကလည်း ငါးဆယ်ကျော်ပြီ ဆိုတော့ ဘာမှ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်နိုင်တော့။ အငြိမ်းစား ထားရသည်။ ဦးနာရဒကား အငြိမ်းမနေ။ ရွှေရင်ကျော်ဆရာတစ်ဦးမို့ ကြုံကြိုက်သည်အခါများမှာ ဆေးဝါးလေးဘာလေး ကုသည်။ ရသမျှငွေကြေးကို ဘုရားတည်ရာမှာ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းသည်။

မင်းသားကြီး အတွက်လည်း ပြဿနာက မသေးလှ။ “ထောက်လှမ်းရေးဖြစ်ရမယ်” ဆိုပြီး တောတွင်းမှ စွပ်စွဲထားသည်။ သည်အတိုင်းထား၍ မဖြစ်တော့။ သောလယ်ထရွာမှ ရင်းနှီးသော ဒါယိကာမကြီးတစ်ဦးအိမ်မှာ ခေတ္တရှောင်နေစေရသည်။ သည်အဖြစ်ကို သူခဗျာ မသိရှာပေ။

သံဃာတော်များအတွက် ဆွမ်းဝေယျာဝစ္စ ပြုလုပ်ပေးရန် လိုက်လာခဲ့သော ကမမောင်းမှ ဒေါ်အေးသန်း တစ်ယောက်လည်း သွေးအားနည်းပြီး မကြာခဏ မူးမော်ကာ ဖျားနာ၍နေသဖြင့် မင်းသားကြီးကို ထားခဲ့သော သောလယ်ထမှအိမ်မှာပင် ပို့ထားရပြန်သည်။

“ဒကာမကြီး၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ။ မပျောက်မရှင်း ဒီမှာပဲ နေပါ။ ပျောက်လည်း မလာရသေးဘူး။ ပြန်ပြန်ဖြစ်နေမယ်။ ဘုရားထီးတော်တင်ခါမှပဲ လာခဲ့ရမယ်၊ ကြားလား” ဟူ၍ မှာထားခဲ့ရသေးသည်။

လူနာပို့ရာမှ ပြန်လာပြီး ဘာမှမကြာလှသေးသောတစ်ရက်။

နယုန်လဆန်း ၉ ရက်၊ ညနေ ၆ နာရီ။

ဦးဇင်းကြီးထွန်းမြင့် ခေါ် ဦးတေဝေန္တ က ကုန်းတော်ပေါ် တက်လာပြီး လျှောက်ကြားသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ မောင်နှံတစ်ယောက် အဆိပ်သောက်တယ်လို့ သတင်းအပို့ရောက်လာပါတယ်ဘုရား”

“ဟေ ...”

“အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးတယ်ဘုရား”

“ဟိုက် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို တောင်ကုန်းပေါ်မှဆင်း၊ ထွန်းအေးစက်လှပေါ် အမြန်တက်၍ သောလယ်ထရွာသို့ တက်ခဲ့ရပြန်သည်။ မောင်နှံအိမ်သို့ အရောက်မှာ လူသံသူသံများ တိတ်ဆိတ်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

“ဒီပုံဆို သေတော့ မသေသေး” ခန့်မှန်းရသည်နှင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်ပြီး ထိုင်သည်။ အိမ်နီးချင်းအချို့ ရှိနေသည်။ အားလုံးကလည်း အသံ မပြုကြ။ ရင်တမမဖြင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြဟန်ရှိသည်။ ခဏအကြာမှာ အိပ်ခန်းတွင်းမှ မောင်နှံ၏ လူးလွန်သံကို ကြားရသည်။ အတော်လေးအကြာမှာ တွဲတွဲထူထူဖြင့် မောင်နှံ ထွက်လာသည်။ ရှိခိုး ဦးချသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မောင်နှံ့ရယ်”

“xxxxxxxxx”

“အဆိပ်သောက်လို့ သေတယ်ဆိုတာ အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာ ခံရ တတ်တယ်ကွဲ့။ နောင်ကို ဒီလိုမလုပ်နဲ့။ လူ့အသက်တစ်ချောင်းဟာ အင်မတန် ရဲခဲတယ်။ မယ်ကစောတောင် ဒသမလဆံတော်ရှင်စေတီ တည်တုန်းက သူ့မြေး ပယော် အဆိပ်သောက်လို့သေတယ်။ ခုတစ်ခါ သူးမွဲထ မောင်တော်ဦးစေတီ တည်ပြန်တော့လည်း မောင်နှံ အဆိပ် သောက်လို့ သေပြန်ပကောလို့ အများတကာတွေ ပြောစမှတ်ဖြစ်လိမ့် မယ်။ နောင်ကို မမိုက်နဲ့။ စဉ်းစဉ်းစားစားနဲ့ လိမ်လိမ်မာမာနေကြားလား”

“xxxxxxxxx”

“မချစ်အုန်း”

“ဘုရား”

“ဘုရားမနေနဲ့၊ လာစမ်း၊ ဒီအနားမှာထိုင်”

“မှန်ပါဘုရား”

“မောင်နှံနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘုရား”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘဲနဲ့ မောင်နှံ ဒီလိုလုပ်ပါ့မလား”

“xxxxxxxxx”

“အေး ... ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ရင်လည်း လင်နဲ့မယား သင့်သင့် ဗြတ်မြတ်နေကြ၊ ချစ်လို့ယူထားကြတာပဲ၊ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့”

“မှန်ပါဘုရား၊ နောင်ကို မဖြစ်တော့ပါဘုရား”

“အိမ်သူမယားဆိုတာ မယားဝတ္တရားငါးပါးအပြင် အသွားအလာ အနေအထိုင်ပါ ဆင်ခြင်ရတယ်။ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေပွန်ရတယ်”

“မှန်ပါဘုရား”

“ခွ ဘုန်းကြီးသိရသလောက် နင်အသွားအလာများပြီး ဝတ္တရား မကျေပွန်လို့ ဖြစ်ရတာထင်တယ်။ တယ်လေ ... ငါမပြောချင်ဘူး၊ နောင်ကိုဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေထိုင်ကြ။ ဒါမျိုးနောက်ထပ်မကြားချင်ဘူး၊ ကြားပလား။”

“မှန်ပါဘုရား၊ မဖြစ်စေရတော့ပါဘုရား။”

“အေးအေး ... ဒါပဲ ဒါပဲ၊ ဟိုမှာ ဘုရားအလုပ်က လုပ်လက်စ တန်းလန်းကြီးမို့ ကိုင်း ... ဘုန်းကြီးပြန်မယ်”

“မှန်ပါဘုရား။”

* * *

သူးမွဲထ၏ အရှေ့ဘက် ထိုင်နိုင်ငံဘက်ကမ်း သံလွင်မြစ်ဘေး တောင်ကုန်းပေါ်ဝယ် အတန်းလိုက် ညီညာစွာ စိုက်ပျိုးထားသော ကျွန်းပင် ငယ်လေးများမှာ လှပစိတန်း အံ့မခန်းဖွယ်သော ရှုခင်းတစ်ရပ်အဖြစ် ဖော်ညွှန်းလျက်ရှိသည်။ သံလွင်မြစ်တွင်းမှ ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသော လေအဆော်ဝယ် တနော့နော့ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်မှာ အသားကျ တိုက်ထားသော ယိမ်းသမလေးများ စည်းချက်ညီ ကနေသည့်နယ် အမြင် ပသာဒမှာ ကြည်လင်လှပေသည်။ ဤကား မြစ်သံလွင်တစ်ဖက်ကမ်း၏ ရှုခင်းတည်း။

ဤမှာဘက်ကမ်း၏ မြင်ကွင်းမှာမူ ...

သံလွင်မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်း မြန်မာပြည်၏ တောင်နာမောင်း ပေါ်မှာ ၅၁ ပါးသော ရဟန်းသံဃာနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့ ဥဒဟိုသွားလာနေ ကြသည်။ အဖွဲ့လိုက် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ အသံချဲ့စက်ဖြင့် နွားနံ ဂွဏ်ဖော် ပုဇော်သံက နှစ်လကျော်ကာလ ကြာလာသည်တိုင် နေ့ည

မပြတ် တောင်ယံတောလုံးကို လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသည်။ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသော ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်အသံနှင့်အတူ ဘုရားတည် လုပ်အားပေးသူများ၏ လှုပ်ရှားမှုက လိုက်ဖက်ညီစွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိ သည်။ မြစ်ကမ်းနားသောင်စပ်မှသည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အဖွဲ့လိုက် သဲ၊ နုတ်၊ ကျောက်၊ ရေ၊ ဘီလပ်မြေ၊ သစ် စသဖြင့် ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်း များကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ တက်ချည်ဆင်းချည်ဖြင့် သယ်ယူပို့ဆောင် နေကြသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်ရှိသူတို့မှာလည်း အင်္ဂါတေဖျော်သူ၊ မဆလာအိုး ထမ်းသူ၊ သံလက်စွဲ၍ ပန်းရံကိုင်သူ၊ လွှတိုက်သူ၊ ရွှေဘော်ထိုးသူ စသည်ဖြင့် ကျရာတာဝန်ကို ဦးလည်မသုန် ထမ်းရွက်နေသည်မှာ နှစ်လ ဆက်ကာလတိုင်ခဲ့ပြီ။ သည်ကာလအတွင်း ရွတ်ဖက်နေသော ပဋ္ဌာန်း ဒေသနာတော်အသံနှင့်အတူ -

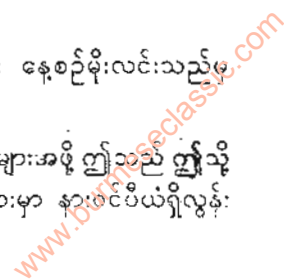
“ရှင်ကဝိန္ဒရေ၊ ရေကုန်တော့မယ်ဟေ့၊ အမြန် ... အမြန်” ဟူသောခေါ်သံနှင့်အတူ ရေတိုင်ကီခေါက်သံ။

“တောင်ခြေမှာရှိတဲ့သူတွေဟေ့... ဘီလပ်မြေ ၁၀ အိတ်လိုတယ်၊ အမြန်လာပို့ကြဟေ့” ဟူသော ပန်းရံခေါင်းဆောင် ဦးစန္ဒောဘာသ၏ အသံ။

“ရှင်စိန္တီတရေ၊ ဆွမ်းချက်ရုံမှာထားတဲ့ နှစ်လက်မခွဲ၊ သုံးလက်မ သံထုပ်ကို အမြန်ယူတက်လာပေးပါ” ဟူသော လက်သမားခေါင်းဆောင် ဦးပညာသုခ၏အသံ။

စသော လုပ်ငန်းခွင်မှ အသံဗလံများ နေ့စဉ်မိုးလင်းသည်မှ မိုးချုပ်သည်တိုင် ပေါ်ထွက်လာနေတတ်သည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် အဖွဲ့သားများအဖို့ ဤသည် ဤသို့ ဆော ထိုထိုဤဤ အလီလီသော အသံဗလံများမှာ နားစင်ပိယံရှိလွန်း

လှသည်။ မင်္ဂလာကျက်သရေ ရှိလွန်းလှသည်ဟု သတ်မှတ်ယူဆထားကြသည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်ဟူသည် နေရာတကာမှာ ဒွန်တွဲ၍ ရှိနေတတ်သည်ကား ဝဗ္ဗတာသဘောပင်ဖြစ်သည်။ အလင်း၏တစ်ဖက်မှာ အမှောင်ရှိသည်။ အကောင်း၏တစ်ဖက်မှာ အဆိုးရှိသည်။ ယခုလည်း နားဝင်ပီယံ ရှိလွန်းလှပါသည် ယူဆထားသော ပဋ္ဌာန်းရွတ်သံနှင့် အလီလီသော အသံမလံများကို ကြားနေရသူ အခြားဘာသာဝင်တို့မှာ ...

“ဟေ့ဟေ့ ... သူးမွဲထတောင်ပေါ်မှာနေတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေဟာ နေ့ည မရောင်၊ အမြဲတမ်း အသံဆိုး အသံနက်ကြီးတွေနဲ့ စက်တပ်ပြီး အော်မြည်ငေါက်ငမ်းနေကြတယ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်လုပ်နေကြတယ်” ဟု ပြောဆိုကြကြောင်း ကြားသိရသည်။

“ဪ ... သူတို့တစ်တွေ အဓိပ္ပာယ်မှ မသိရှာကြတာပဲလေ။ ပြောချင်ရာ ပြောကြပါစေ၊ မိမိကား ဗေဒယူပါလေ” ခွင့်လွှတ်စိတ် အပြည့်ထားလိုက်ရတော့သည်။ သို့သော် “သဘာဝတရားတစ်ခုကိုတော့ သင်းတို့လေးတွေ မသိရှာလေကြ” ဟူ၍ ကရုဏာတရားတစ်ရပ် ရင်ဝယ်ခိုအောင်းမိရသေးသည်။

ဥပမာဆိုပါစို့ ...

လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပုဒ်မ ၃၀၂ ဖြင့် အဖမ်းခံရ၍ သေစားသေစေသော်လည်းကောင်း၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျခံစေသော်လည်းကောင်း သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားချက်ကို မသိထားသည့်အတွက် သတ်မိရပါသည် ဟူရာမှာ မသိသည့်အတွက် အပြစ်ဒဏ် လျှော့ပေါ့စရာအကြောင်း မရှိပါချေ။ ဤကား ထင်ရှားသော လောကယုတ္တိတည်း။

ဝဗ္ဗသဘာဝယုတ္တိတစ်ရပ်မှာလည်း ဤမည်သောအကြောင်းအရာကို ကျူးလွန်ပြုမှားမိပါက ဤမည်သောအကျိုးတွေ မလွဲကေန် ဖြစ်တတ်ပေ၏ဟူသော ကံ၊ ကံ၏အကျိုးပေးမှု ကမ္မနိယာမအရ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ် သုံးပါးတွင် တစ်ပါးပါးဖြင့် ပြုအပ်သော ကံသည် အရိပ်ပမာ ငြိသူ၏နောက်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်နေတတ်၏ဟူသော သဘောကိုမျှ မသိရှာကြလေ။ ဪ... သဗ္ဗေ သတ္တာ ကမ္မဿကာပေတကာ။ သို့သော် မိမိသည်ကား ထိုသူသူ အလူလူတို့အပေါ်ဝယ် ညွှတ်နှုံးကြည်သာ ခွင့်လွှတ်ပါပေ၏။ သူတို့ပြုမိမှားသော ကံအတွက်ကိုမူကား မိမိမတတ်နိုင်ပါလေ။ ဝဗ္ဗတာသဘာဝကို ဘုရားသော်မှ မလွန်ဆန်သာသည်မို့ သူတို့သူတို့ တတွေအတွက် ကရုဏာမိုးစွေ၍ မေတ္တာဝေရုံမှအပ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ အခြားနည်းလမ်းမရှိပါချေ။

* * *

မည်သူတွေ မည်သို့ပင် ဘာတွေပြောပြော မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် လုပ်စရာရှိသည်များကို အရှိန်မဖျက် ဆက်လက်လုပ်ဆောင်လျက်ရှိသည်။

တစ်နေ့နံနက်ခင်း၊ မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ တပည့်သံဃာများအား လုပ်ငန်းအတွက်ညွှန်ကြားပြောဆိုနေစဉ် ဦးကျောက်စိမ်း၊ မောင်ပေါ်လာ၊ ဇောင်ထွန်းအေးတို့သုံးဦး စက်လှေကိုယ်စီဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဒကာတို့ အားကြသလား?”

“မှန်ပါ၊ အားပါတယ်ဘုရား”

“အေးကွယ်၊ အားတယ်ဆိုရင် ကျောက်သုံးလေးခေါက်လောက် တင်ပေးပါဦး”

“မှန်ပါဘုရား”

“ကဲ...ကဲ...ဦးဇင်းတွေ ကိုရင်တွေ လုပ်လက်စကို ခဏရပ်ထား ဦး၊ စက်လှေတွေရောက်လာတဲ့အခိုက် ကျောက်သွားသယ်ရအောင်”

လှေပေါ်တက်ကြသည်။ သူးမွဲထဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လာ သော လှေမှန်သမျှ ကြုံလျှင်ကြုံသလို လုပ်အားဒါနပြုကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ မည်သူမျှ ညည်းတွားတွန်တို့မူ မရှိကြ။ စိတ်ပါလက်ပါစေတနာ သန်သန်ဖြင့် ကူညီကြသည်။ ကျောက်တင်သွားရန် လှေပေါ်သို့တက်မည် အပြု ကိုရင်လေး ရှင်ဇနိတက အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် ရောက်လာသည်။

“ဆွမ်းချက်ဖို့ ထင်းမရှိတော့ဘူးဘုရား”

“ဟေ...ကိုင်းကိုင်း...ဦးကျောက်စိမ်းနဲ့ မောင်ထွန်းအေးလှေပဲ ကျောက်သွားတင်၊ မောင်ပေါ်လာလှေတစ်စီး ဘုန်းကြီးနဲ့လိုက်ခဲ့၊ မဲခေါင် ကေးမှာ ထင်းသွားအလှူခံမယ်”

မဲခေါင်ကေးသို့ တက်ခဲ့သည်။ ရောက်လျှင် ဒကာများအား အကျိုး အကြောင်း ပြောပြရာ ကြားသိရသူများက လိုလိုလားလားဖြင့်ပင် မိမိတို့ အိမ်အောက်မှာရှိသည့် ထင်းများကို ထမ်းထုတ်၍ လှေထဲသို့တိုင် တင်ပေး သြသည်။ ပေးလှူသောထင်းတွေက များလွန်းသဖြင့် ဦးရွှေလုံးလှေတစ်စီး ကိုပါ ထပ်ခေါ်၍ တင်ကြရသည်။ ထင်းများမှာ လှေနှစ်စီးအပြည့်ဖြစ် သွားသည်။

“ဒကာတို့၊ မဲခေါင်ကေးမှာ ထင်းတွေလည်း မကုန်သေးဘူး၊ ဘုရား လည်း မပြီးသေးဘူးဆိုရင် ဒီလိုပဲ ခဏခဏ ကြွလာမှာနော်”

“မှန်ပါ၊ ကြွခဲ့ပါဘုရား၊ တပည့်တော်တို့က ရွှေငွေမပြည့်စုံလို့ မလှူနိုင်ပေမယ့် ထင်းတော့ လှူနိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“လူတယ်ဆိုတာ ငွေကြေးလူမှ မဟုတ်ဘူး၊ စေတနာပြုဌာနန်းရင် ခေါ် လူလို့ရတယ်။ ခုလို လိုအပ်နေတဲ့ပစ္စည်းကို လိုအပ်နေတဲ့အချိန် လူရင် ပိုပြီးအကျိုးကြီးတယ် ဒကာတို့”

“မှန်ပါဘုရား”

ထင်းအပြည့် တင်ဆောင်ထားသော စက်လှေနှစ်စီးဖြင့် သူးမွဲထ ကမ်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သံဃာ ၅၀ ကျော်နှင့် လူပုဂ္ဂိုလ် အပါအဝင် ပရိသတ် ၇၀ ကျော်တို့ တွဲကွဲ နေ့စဉ်ချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်နေသော ဝေယျာဝစ္စမှာ မသေး သလှ။ ပင်တိုင်ဆွမ်းချက် လုပ်အားပေးသူများမှာ ကြည်အေးမိုး၊ တင်ငိုမိုး၊ မရွှေသန်း၊ တင်လှ၊ မိချို၊ မလှရီတို့ဖြစ်သည်။ သောလယ်ထဲ နေထိုင်သည်။

ဤစဉ်ကာလ သူးမွဲထမှာ အိမ်ခြေငါးလုံးမျှသာရှိသည့်အနက် ကုလားအိမ်က လေးလုံးဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ တစ်အိမ်သာဖြစ်သည်။ ဦးရွှေလုံးသော သံဃာဝေယျာဝစ္စကို အဘယ်မှာ ထမ်းဆောင်ပါမည်နည်း။ သူတို့တစ်တွေ ကူပေလိုသော။

* * *

တစ်နေ့ မွန်းလွဲခဲ့ပြီ၊ နေ့လယ် ၁၂ နာရီခွဲခန့်ရှိသည်အချိန်။

နေ့ရက် အတိအကျ မှတ်မထားမိသော်လည်း ယနေ့မှာ မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းနေသည်ကိုတော့ သတိပြုမိသည်။ မိုးထဲရေထဲမှာပင် ကျရာ သွန်းကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ရင်းဖြင့် သူးမွဲထတောင်ကုန်းမှာ မြင်နေများကကဲ့သို့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်။ မြိုင်ကြီးမှု ဘုန်းတော် ကြည်ညိုသည့် ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ် ပူဇော်ရာ စင်မြင့်ထက်မှနေ၍ သံလွင်မြစ်ပြင် သို့မဟုတ် ကြည်နေသည်။

ပစ္စည်းအပြည့်တင်ထားသော စက်လှေသုံးစင်းသည် သံလွင်မြစ်ကြောင်းကို စက်ရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဆန်တက်လာနေသည်။ သွေးမွှေထစါ အရှေ့ဘက် ထိုင်းနိုင်ငံဘက်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ကာ ပစ္စည်းများကို ခပ်သုတ်သုတ် သယ်ချ၍ မယ်လယ်ထသို့ အမြန်ပြန်မောင်းဆင်းသွားသည်။ ထိုအခိုက် ဒါယိကာမကြီး ပိုးဖြူမိုးတစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်ပျာရောက်လာသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မတို့ ဒီမှာနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ရှမ်း(ထိုင်း) ဘက်ကမ်း ကူးပြေးရမယ်ထင်တယ်ဘုရား”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မယ်လယ်ထ တောင်တန်းပေါ်မှာ တပ်မတော်စစ်ကြောင်းရောက်နေပြီဘုရား။ ခုနက လှေသုံးစင်း အမြန်တက်လာပြီး အမြန်ပြန်ဆင်းသွားတာ တွေတယ်မဟုတ်လားဘုရား”

“အေး ... တွေ့သားပဲ”

“အဲဒါ အရေးတကြီးပစ္စည်းတွေ ရွှေ့ပြောင်းနေတာပါဘုရား၊ ဒီနေ့လေယာဉ်ပျံနဲ့ ဝှံးလာကြမယ်လို့ စက်ထဲဝင်လာတယ်လို့ ပြောသံကြားရတယ် ဘုရား”

“အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီတော့ တပည့်တော်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဘုရား”

“ဘယ်လိုမှ မလုပ်နဲ့၊ အေးအေးသာသာ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေကြ။ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ လေယာဉ်လည်း လာမယ်မထင်ပါဘူး”

ထိုစဉ် တောတွင်းလက်နက်ကိုင် ရဲဘော်နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ တစ်ယောက်မှာ ရဲဘော်ကွယ်ကျေးဟု မှတ်မိသည်။ သူကပင် -

“ဘုန်းကြီးတို့အဖွဲ့အားလုံး စာရင်းအတိအကျပေးပါ၊ တပည့်တော်တို့အရေးတကြီး လိုအပ်နေတယ်။ နာမည်စာရင်းနဲ့ နေရပ်လိပ်စာ အပြည့်အစုံ လာယူခိုင်းတယ်။ ဒီကနေ့ လေယာဉ်လာမယ်လို့ စက်ထဲသတင်းဝင်လာတယ်။ ပဋ္ဌာန်းရွတ်တာ ခေတပိတ်ထားပေးပါ”

“တို့အဖွဲ့အားလုံး စာရင်းပေးမယ်၊ လူဝင်လူထွက်စစ်ဖို့က မင်းတို့ဝန်၊ တို့က ကြီးကြပ်ရေးမဟုတ်ဘူး။ တို့က ဘုရားတည်တာပဲ။ လိုချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စာရင်းလုပ်ကြ။ ရော့ ... ဒီမှာစာအုပ်၊ ဒီမှာဘောလံပင်။ ပဋ္ဌာန်းတော့ ပိတ်လို့မရသေးဘူး။ ဒါတော့သည်းခံ”

စာရင်းပြုစုနေဆဲ ရဲဘော်ကွယ်ကျေးက -

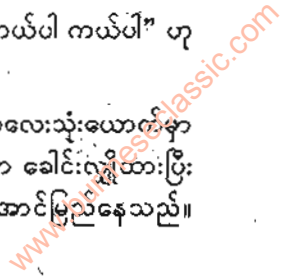
“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း လေယာဉ်သံထင်တယ်” ပြောသည်။ အနီးရှိလူအားလုံး ကောင်းကင်သို့ ပြိုင်တူမော်ကြည့်မိကြသည်။ မှန်သည်၊ တိမ်တိုက်များကြားမှာ သိန်းငှက်ပမာ လေယာဉ်လေးစင်းကို တွေ့ရသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက -

“အေး... ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ လေယာဉ်လေးစင်းတောင်မှ၊ လေးစင်းဟုတ်ဘူး၊ ရှစ်စင်း၊ ကိုးစင်း။ ဒီဘက်ကို ဝဲလာနေတယ်။ ဟေ့ဟေ့... အားလုံးအရောင်ထွက်မပြုကြနဲ့၊ ရောက်တဲ့နေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်ဝပ်နေကြ”

လေယာဉ်ပျံသည် အသံနှင့်အတူ တစစ နီးကပ်လာသည်။ ကလေးလူကြီး၊ အမယ်အို၊ ကုလားများ အူယားဖားယား ပြေးတက်လာကြသည်။ ပါးစပ်မှလည်း -

“အမလေး ... အလ္လာဒေး အလ္လာဒေး ကယ်ပါ ကယ်ပါ” ဟု ခော်နေကြသည်။

ကုလားမ အဘွားကြီးတစ်ဦးနှင့် ကုလားကလေးသုံးယောက်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် မနီးမဝေး ငှက်ပျောပင်ကြားမှာ ခေါင်းလှူထားပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အလ္လာဒေးချင်း မိုးမွန်အောင်မြည်နေသည်။

ရဟန်းသံဃာပရိသတ်ကား ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ရောက်ရာအရပ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ဝပ်နေကြသည်။ ရဲဘော်ကွယ်ကျေးနှင့် အဖော်မှာလည်း အနီးရှိ ငှက်ပျောပင်ရုံထဲဝင်၍ ဝပ်နေသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးသာ ထိုင်မြဲနေရာမှာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်ရင်း လေယာဉ်ပျံသွားရာ ကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် တောင်ထိပ်မှ လေယာဉ်ပစ် စက်သေနတ်သံ သုံးလေးချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ လေယာဉ်သည် သောင်းရင်းမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဝဲယှံ့နေသည်။ အရှေ့ဘက်ခပ်ယွန်းယွန်းအရောက်တွင် လေယာဉ်သုံးစင်း သည် တစ်ရိုန်ထိုး နိမ့်ဆင်းလာပြီး ချက်ချင်းပြန်တက်သွားသည်။ လေယာဉ်နောက်မြီးမှ မီးခိုးတန်းနှင့်အတူ ပုတီးစိပ်တွဲကဲ့သို့အရာများ အတွဲလိုက်ကျလာသည်။ မရှေးမနှောင်းပင် မာနယ်ပလောဘက်ဆီမှ ဝုန်းခနဲ၊ အုန်းခနဲအသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ လေယာဉ်များလည်း တိမ်တိုက်များကြားသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား ကြသည်။

သူများတစ်တွေက ဆိုကြသည်။

“ခေတ်တွေဘယ်လိုပြောင်းသော်လည်း နိုင်းမြစ်ကြီးက စီးမြိပ်”

တဲ့။

နိုင်းမြစ်သာလော၊ မိမိတို့သံလွင်မြစ်သည်လည်း ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်ခဲ့သည်၊ ယခုဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို အမူမထား။ သွင်သွင်ရွှေရွှေ ဘယ်ညာကျွေလျက် မွေမွေညင်သာ စီးဆင်းနေလျက်ပါ။

အလားတူ သူ့မွဲထတောင်ကုန်းပေါ်မှ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ် ပူဇော်သံ သည်လည်း အတန်အနားမရှိ၊ အရှိန်မပျက် ဆက်လက်လွင့်ဖျံ့ ပေါ်ထွက် နေဆဲ။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည်လည်း တုန်လှုပ်မှုကင်းမဲ့စွာ ထိုင်တော်မူနေဆဲ။

လေယာဉ်သံများ ပျောက်သွားပြီး ခဏအကြာမှာ ဦးကျောက်စိမ်း ရောက်လာသည်။

“တပည့်တော်လှေထဲမှာ သစ်တင်လာတယ်၊ ကူသယ်ခိုင်းပါဦး ဘုရား”

“အေးအေး... ခုနက ဦးကျောက်စိမ်း ဘယ်မှာရှိနေတုန်း”

“တပည့်တော် လှေနဲ့ဆင်းလာတယ်၊ စက်သံနဲ့ဆိုတော့ ဘာမှ မကြားရပါဘူးဘုရား။ ကောင်းကင်မော်ကြည့်မိနေတော့ လေယာဉ် ဆွေတာနဲ့ စက်သံလျှော့ပြီး လှေဦးဘက် ခဏသွားနားထောင်တယ်။ ပြီးတော့ ဆက်မောင်းလာတာပါပဲဘုရား”

“ကိုင်းကိုင်း...ဦးဇင်းတို့၊ ကိုရင်တို့ သူတို့ဟာသူတို့ဖြစ်တာ တို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အားလုံးထွက်ကြတော့ဟေ့၊ ကမ်းနားမှာ သစ်တင်လှေ ရောက်နေတယ်၊ သွားသယ်လိုက်ကြဦး”

ခေတ္တငြိမ်သက်သွားသော တောင်ကုန်းမှာ ပြန်လည်လှုပ်ရှား သက်ဝင်လာပြန်သည်။ တောင်ခြေမြစ်ကမ်းနားအရောက်တွင် ကမ်းနား မှာ ဦးကျောက်စိမ်းလှေမှအပ လှေများ တစ်စီးမှ မရှိတော့။ လေယာဉ်သံ အစမှာ အားလုံး တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းနှင်ထွက်ပြေးသွားကြသည်ဟု သိလိုက်ရသည်။

ဦးကျောက်စိမ်းနှင့်အတူ ဘုရားတည် အဖွဲ့သားများ လှေပေါ်မှ သစ်များကို သယ်ချနေကြတော့သည်။

* * *

တစ်နေ့နံနက်ခင်း။

မိုးကား မရွာပါလေ။ သို့သော် ရွာမည့်ဟန်ပျိုးနေသည်။ ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး အုံ့မှိုင်းနေသည်။ ညိုဆိုင်းနေသည်။ မြူခိုးတောင်ခိုးများက ရှစ်ခွင်ပတ်လည်ကို ဆီးဆို့ပိတ်ကာထားကြသည်။ ဘယ်ဆီကို မျှော်ကြည့် ရှိမျှ မမြင်တွေ့လောက်အောင်ပင်။

ထိုစဉ် သံလွင်မြစ်ညာဆီမှ တဖြည်းဖြည်း မောင်းဆင်းလာသော စက်လှေသံကို ကြားရသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှ လှမ်းကြည့်သည်။ မမြင် တွေ့ရချေ။ မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံးကို မြူများ သိပ်သည်းစွာ ကျဆင်းပိတ်ဆို့ ထားသည်။ ဆိပ်ကမ်းရောက်လောက်သည်တွင် စက်သံရပ်သွားသည်။ အတော်လေးကြာသောအခါ မြူခိုးများကြားမှ တောင်ပေါ်သို့ တက်လာ သော ဒကာမောင်မြင့်ကို ဝိုးတပါး မြင်ရသည်။

“ခုနကစက်သံက ဒကာမောင်မြင့်လှေလား။”

“မှန်ပါဘုရား။”

“အတော်ပဲ ဒကာမောင်မြင့်ရေ”

“အမိန့်ရှိပါဘုရား။”

“ဦးဇင်းကြီးထွန်းမြင့် ပန်းပုဆရာ ပြန်ခေါ်ဖို့အတွက် မယ်ရာထ ဝိုဖို့ လှေလိုနေတယ်”

“တပည့်တော် မို့ပေးပါမယ်ဘုရား။”

သို့ဖြင့် မြိုင်ကြီး ဘုန်းတော်ကြီး၊ ဦးဇင်းကြီးထွန်းမြင့်၊ ဦးသာဒင်၊ ကျောခေါ်တို့ မောင်မြင့်လှေဖြင့် ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ မယ်လယ်ထဂိတ် သို့ရောက်လျှင် ဦးသာဒင်က ဂိတ်မူး ပေကာထံ သွား၍ လက်မှတ် လုပ်သည်။

“ပေကာရေ၊ အောက်ဆင်းဖို့ကိစ္စပေါ်လာတယ်၊ လက်မှတ် ဇေးပေးပါဦး”

“ရပါတယ် စောသာဒင်”

ပေကာ လက်မှတ်ရေးပေးသည်။ ဦးသာဒင်က ဘတ် ၂၀ တန် အစ်ရွက်ထုတ်ပေးသည်။

“အကြွအမ်းဖို့မရှိဘူး စောသာဒင်”

“အမ်းဖို့မလိုပါဘူး ပေကာရယ်၊ နောင်လည်းလာနေရဦးမှာပဲ၊ ငှုထားလိုက်ပါ”

ဆင်းလာကြရာ မယ်ရာထရောက်လျှင် ဦးဇင်းကြီးထွန်းမြင့်သည် ဆောင်ပေါ်လမ်းမှ မြိုင်ကြီးငူသို့ တစ်ပါးတည်း ဆက်၍ကြွသွားသည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ကျန်လူများသည် မယ်ကစော တောင်ပေါ်ရှိ ဒသဗလ ဆံတော်ရှင်အား တက်ရောက် ဖူးမြော်ပြီး ထစ်တောင်ကျော်မှာရှိသည့် ကျေးဘောကလိုးတောင်ပေါ်ရွာသို့ ခရီးဆက် ကြသည်။ ရွာနားသို့ရောက်သည်တွင် ကလေးငယ်တစ်ဦးသည် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအား ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်သည်နှင့် ကြောက်လန့်ကြီးစွာ မြင့် အော်ဟစ်ငိုယိုကာ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားသည်။

အမှတ်ရလိုက်သည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ယခုလို တောင်ပေါ်ကရင်ရွာများ သို့သွားရင်းလာရင်း ရောက်ခဲ့စဉ်ကဖြစ်သည်။ မိမိကိုမြင်လျှင် တွေ့သော စွာသာတိုင်း ပြေးကြလွှားကြ ပုန်းကြရောင်ကြသည်။ ဆွမ်းချိန်လွန်ခါနီး နေပြီဖြစ်၍ မိမိလည်း ပြေးသောသူတို့နောက် အမီလိုက်ရသည်။ မိတော့ ဆွမ်းအလှူခံသည်။ တော်ပါသေးသည်။ ပကညောကရင်ဘာသာစကား ချင်း တူညီနေသည်မို့ နားလည်မှု ရသွားသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်၍

ဆွမ်းမြန် လုပ်ကျွေးသည်။ ဆွမ်းကိစ္စပြီးသောအခါ ဘာကြောင့်ပြေးရသနည်း မေးမြန်းသည်။

“ဗုလှိုခေါင်းတုံးနဲ့ နီဝါညိုဝတ်ရုံခြံထားသောသူများသည် လူခေါင်းကို ဖြတ်တတ်သော ‘သန်ခရာ’ များဖြစ်ကြောင်း၊ တွေ့လျှင်ပြေးနိုင်မှ လွတ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုထိုသူတို့က ဝါဒဖြန့်ထားသဖြင့် ပြေးရပါကြောင်း” ပြောပြသည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက အဖြစ်မှန်နှင့် အခြေအနေမှန်ကို ရှင်းပြသည်။ “မိမိတို့သည် ခေါင်းဖြတ်သန်ခရာများ မဟုတ်ကြောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးများဖြစ်ကြောင်း” မှအစပြု၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ အနှစ်သာရများကို လိုရင်းတိုရင်း ပြောပြသည်။

တောင်ပေါ်ကရင်လူမျိုးများသည် နတ်စားကရင်လူမျိုးများဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ပြောပြသည်ကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်သည်။ ပြန်လည်းမေးမြန်း ဆွေးနွေးသည်။ ၎င်းနောက် ဆွမ်းအလှူအတွက် တရားအနည်းငယ်ဟောသည်။ ဟောသည်ဟု အလွယ်ရေးလိုက်ရသော်လည်း အမှန်မှာတကယ်မလွယ်။ ရှိခိုးဦးချကန်တော့ခြင်း အမှုကိုသော်မျှ မပြုတတ်ကြ။ သူတို့ရှိခိုးပုံမှာ ခြေဆင်းထိုင်၍ လက်အုပ်ချီကာ ပေါက်ဆိန်ပေါက်သည်နယ်သာ ပြုတတ်ကြသည်။

ထိုကိုရေးဦးပြုပြင်ပေးပြီး ကန်တော့နည်း သင်ပေးကာ သြကာသဆိုရိုးမှအစ ကရင်လို တိုင်ပေးသည်။ ငါးပါးသီလယူစေပြီး သီလ၏ အကျိုးအပြစ်များကို တိုတိုကျဉ်းကျဉ်း ဟောပြုပြီး တရားအနည်းငယ်ဟောကာ ရေစက်ချ အမျှဝေစေသည်။ သာဓုခေါ်စေသည်။ ထိုနှင့်ပတ်သက်၍ အမျှပေးဝေလျှင် ကြေးစည်လေးပါး တီးသင့်ကြောင်း ပြောပြရာ အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးက နေရာမှ ထတည်ပြီး အိမ်ခန်းတွင်း ဝင်သွားသည်။ ပြန်ထွက်လာသည်တွင် လက်ဝါးခန့် ကြေးစည်ငယ်လေးကစ်ခုကိုပါ ဆွဲထွက်လာသည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။ “နတ်စားကရင်နှင့် ကြေးစည်၊ ကြေးစည်နှင့် နတ်စားကရင် မည်သို့ဆက်စပ်နေသနည်း” စဉ်းစားမရရှိသည်နှင့် မေးမြန်းကြည့်ရပြန်သည်။

“သူတို့မှာ ဘိုးဘွားမိဘ စဉ်ဆက်က အဆက်ဆက် လက်ခံထိန်းသိမ်းခဲ့သော ပစ္စည်းနှစ်ခုရှိပါကြောင်း၊ ၎င်းမှာ ကြေးစည်ငယ်နှင့် ညောင်ရေအိုး တစ်ခုစီဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုပစ္စည်းနှစ်မျိုးကို မိဘရိုးရာ အမွေအဖြစ် အဆက်ဆက်လက်ခံ ထိန်းသိမ်းခဲ့ရကြောင်း၊ အဆက်များလှပြီ ဖြင့်၍ ယင်းပစ္စည်းနှစ်ခု၏ အသုံးပြုပုံကို မသိတော့ကြောင်း၊ မသိသော်လည်း မျိုးရိုးအမွေအနှစ်မို့ အမြတ်တနိုးထားကြသည်မှာ တောင်ပေါ်ကရင်အမျိုးသားတိုင်းလိုလိုဖြစ်ကြောင်း” ပြောပြကြသည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ အသိဉာဏ် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

- * ကြေးစည်၊ ညောင်ရေအိုး၊ တောင်ပေါ်ကရင်
- * တောင်ပေါ်ကရင်၊ ညောင်ရေအိုး၊ ကြေးစည်

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ဘာသာရေး အသုံးအဆောင်ဖြစ်သော သည်ပစ္စည်းများကို ၎င်းတို့လက်ဝယ်၌ အမြတ်တနိုး ထိန်းသိမ်းထားသည်တို့ ထောက်၍ ဤတောင်ပေါ်ကရင်အမျိုးသားတို့သည် ပဝေသဏီအချိန်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြရပေမည်။ ပြည်မကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ခေးကွာပြီး တောထဲတောင်ထဲမှာသာ နေခဲ့ကြသဖြင့် မျိုးရိုးစဉ်ဆက်များလာသောအခါ ဘာမှမသိတော့လောက်အောင်ဖြစ်သွားရခြင်း ဖြစ်ပေမိမည်။ သို့ဆိုပါလျှင် ...

အတွေးစဖြင့် ကြေးစည်အသုံးပြုပုံ၊ ညောင်ရေအိုး အသုံးပြုပုံတို့ကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် နီးနှယ်ဆက်စပ်ပြသည်။ ၎င်းနောက် ဗုဒ္ဓဘာသာ အခြေခံ သဘောတရားများ၊ ဘုန်းတော်ကြီးများ

အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ စကားတော်တော်များများ ပြောပြီးသောအခါ သူတို့အားလုံး မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအပေါ် အမြင်ကြည်လင်သွားသည်။ မိမိတို့လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ဆက်စပ်နေသူဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးဆိုသူများနှင့်လည်း စပ်လျဉ်းနေသူဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ကာ ဂုဏ်ယူသော အမူအရာများ ပေါ်လာသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ တောင်ပေါ်ကရင်လူမျိုးများ ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်းသက်ဝင်ယုံကြည်စွာ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ယခု ကျေးဘောကလိုးရွာရှိ ကလေးငယ် ပြေးသည်ဆိုရာမှာ မိမိကို ခေါင်းဖြတ်သံသရာအဖြစ်မြင်ကာ ပြေးခြင်းဖြစ်မည်။ ထားတော့၊ ကလေးပေကိုး။ လူကြီးတွေလို အဘယ်မှာ နားလည်ပါဦးမည်နည်း။ ဤရွာရှိ လူကြီးအချို့ဆိုပါလျှင် ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာကြီးများပင် ဖြစ်နေပေပြီ။

အတိတ်ကို ပြန်တွေးမိရင်း လျှောက်လာရာ ဘုရားဒကာကြီး အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ အိမ်ပေါ်သို့တက်သည်။

- “ဘုရားဒကာကြီး ရှိပါသလား”
- “မရှိပါ အရှင်ဘုန်းကြီးဘုရား၊ ကိစ္စရှိလို့ပါလားဘုရား”
- “အေး ... ကိစ္စတော့ ရှိသပေါ့၊ ဒကာကြီးတို့ တောင်ယာခုတ်ပြီး ပလာ”
- “မပြီးသေးပါဘုရား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဘုရား”

“ခု ဘုန်းကြီး ဘုရားတည်နေတာ နှစ်လကျော်ကြာခဲ့ပြီ။ ဦးဇင်း၊ ကိုရင်တွေလည်း သိပ်ပင်ပန်းနေကြပြီ။ လုပ်အားအလှူဟာခံတာပါ။ ကူညီနိုင်ကြပါ့မလားလို့”

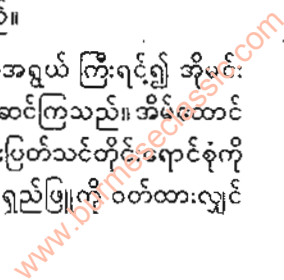
“ကူညီနိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့တစ်တွေ အရှင်ဘုန်းကြီးဘုရားကို မျှော်နေတာ ကြာလှပြီ၊ သွားချင်တယ်၊ လှေမရှိတော့ သွားရတာ မလွယ်ကူပါဘုရား”

မှန်သည်။ ကျေးဘောကလိုး တောင်ပေါ်ရွာလေးသည် သူးမွဲထနှင့် အလှမ်းကွာလွန်းလှသည်။ သံလွင်မြစ်ကြီးကလည်း ခြားနေသေးသည်။ သူးမွဲထက သံလွင်မြစ်၏ အနောက်မြောက်ဘက်၊ သူတို့က အရှေ့တောင်ဘက်၊ တစ်ဖက်ချင်းသာ ဖြစ်လိုက်ပြင် သူတို့က မူကြမည်မဟုတ်။ မွေးလာကတည်းက တောတောင်တွင်းမှာသာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်မို့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး သွားနိုင်ကြသည်သာ။ ယခုမူ ရေစီးကြမ်းသော သံလွင်မြစ်ကို ဆန်တက်ဖို့ဆိုသည်မှာ မည်သို့မှ မစဉ်းစားတတ်။ ထို့ကြောင့် ဤစကားကို ပြောကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ခု ဘုန်းကြီးမှာ လှေပါခဲ့တယ်၊ လုပ်အားပေးကြမယ်ဆိုရင် လိုက်နိုင်တယ်”

ရွာသားတစ်ဦး ထွက်သွားပြီး အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ကလေးလူကြီးများ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးအား ရှိခိုးဦးချ၍ စကားထွေရာ ပြောကြသည်။ လူစုထဲတွင် သင်တိုင်းဖြူ ဝတ်ဆင်ထားကြသော တောင်ပေါ်သူ လှပျိုဖြူလေးများလည်း ပါလာကြသည်။ သင်တိုင်းဖြူ ဝတ် လှပျိုဖြူ ဟူသောစကားမှာ တောင်ပေါ်ကရင်အမျိုးသမီးများအဖို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိလွန်းလှသည်။ အပျိုမှန်လျှင် ကြီးငယ်မဟူ သင်တိုင်းဖြူ ဝတ်ကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်မပြုရသေးပါက အသက်အရွယ် ကြီးရင့်၍ အိုမင်းသည်ထိ သင်တိုင်းဖြူကိုသာ အမြတ်တနိုး ဝတ်ဆင်ကြသည်။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးသူများမှာ သင်တိုင်းဖြူ မဝတ်တော့ဘဲ ခါးပြတ်သင်တိုင်းရောင်စုံကို ဝတ်ဆင်လေ့ရှိကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သင်တိုင်းရှည်ဖြူကို ဝတ်ထားလျှင်

ထိုအမျိုးသမီးသည် အိမ်ထောင်မရှိသေးသော အပျိုသာဖြစ်ကြောင်းနှင့် ခေါ်ဝေါ်ရာမှာလည်း အသက်အရွယ် မည်မျှကြီးပါစေ "ဒေါ်" တပ်မခေါ်ဘဲ "မ" သာတပ်၍ ခေါ်ရကြောင်း ဓလေ့ထူးရှိသည်။

ယခုပါလာသော လှပျိုဖြူများမှာ အရွယ်တိုင်းကြီးများ မဟုတ်ကြ။ အရွယ်တော် လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ကြသူများသည်။ ၎င်းလှပျိုဖြူတို့၏ ဓလေ့တစ်ခု ရှိသေးသည်။ အပျိုရွယ်မှန်သမျှ ကွမ်းစားတတ်ပြီး ကွမ်းအစ်တစ်လုံးစီ အမြဲဆောင်လေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း ပါလာသော ကွမ်းအစ်များကို ဘုန်းတော်ကြီးအား ဆက်ကပ်ကြသည်။ အဖုံးဖွင့်ပြီးသား ကွမ်းအစ်များအစီအရံ ရှိနေကြတော့သည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကွမ်းအစ်တစ်လုံးစီကို ယူပြီး ကွမ်းယာကြီးကြီးယာလျက် ဝါးပြီးကွမ်းဖတ်ကို ကလေးလူကြီးများအား ဝေပေးသည်။ ၎င်းတို့ကလည်း ဝမ်းသာရွှင်ပြုံးလျက် အမြတ်တန်းယူငင်စားသုံးကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးအားလည်း ပို၍ကြည်ညို လေးစားသွားသည်။

သူတို့ခင်မင် ကြည်ညိုသွားကြသည်နှင့်အမျှ ဗုဒ္ဓဘာသာအပေါ် ပို၍ပို၍ သက်ဝင်ယုံကြည်သွားသည့်အဖြစ်ကို ယခင်ကတည်းက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြိုဆိုခဲ့ရပြီမို့ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ ကွမ်းကို တစ်ယာပြီးတစ်ယာ ဆက်၍ ဆက်၍ ဝါးရသည်။ ပါးစပ်တစ်ခုလုံး ထူအမ်းပြီး အာညောင်းလာသည်ကိုပင် မမူအား။ အဝါးမပျက် ဆက်၍ ဆက်ကာ ဝါးနေမိသည်။ မှန်သည်လေ။ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုရန် ရည်သန်ခဲ့သည် မဟုတ်လော။ ဤမျှလောက်သော ကာယိကဒုက္ခမျှဖြင့် အဘယ်မှာ မူထားလောက်ပါမည်နည်း။

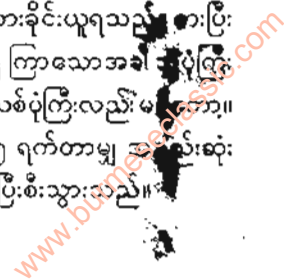
ယခင်က တောင်ပေါ်သူ၊ တောင်ပေါ်သားများသည် ဘုန်းကြီးရဟန်းများအား တွေ့လျှင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားတတ်ကြသည်။ အများအမြင်ဆိုလျှင် တောင်ပေါ်အရိုင်း ဟုပင်

ဆိုကြမည်။ အမှန်မှာ သူတို့ခမ္မာမှာ ရိုင်းကြသည်တော့မဟုတ်။ မဟုတ်ဘဲ နည်းပါးလွန်း၍ အလွန်ရိုးသားလွန်းကြသူများသာဖြစ်သည်။

ယခုမူ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံဆုံဆည်းခဲ့ကြရပြီး တရင်ပြည့်နယ်ရှိ တောတောင်တွင်းမှ ဒေသခံတို့သည် ပြည်မမှ ပြည်သူများနယ် တစ်စစ အမြင်ကျယ်လာကြပြီဖြစ်သည်။

ကျေးဘောကလိုးရွာမှာပင် ညအိပ်ကျိန်းစက်သည်။ နံနက် ဆွမ်းဆက်ကပ်ကြသည်။ သူတို့ကပ်သောဆွမ်းမှာ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဆင်ခွင်ကျ ရှိလွန်းလှသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဆီနှင့် အချိုမှုန့်ကို ဘုဉ်းပေး၍မရ။ ချောင်းဆိုးတတ်သည်။ တောင်ပေါ်သူ တောင်ပေါ်သားတို့သည် ဆီကို အနံ့ခံ၍ပင်မရ။ အချိုမှုန့်ဆိုလျှင်လည်း လျှာပေါ်ပင် တင်မခံ။ သစ်သီးသစ်ဥကို ရေလှုပ်မြှုပ်၍ ဆား။ ငရုတ်သီးနှင့်သာ တင်းတိမ်ကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် လက်ရေတစ်ပြင်တည်း အသွင်တူညီသည် မှီလည်း မိမိ၏ စည်းရုံးရေး ဤမျှအောင်မြင်ခြင်းဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိသည်။

ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ လုပ်အားပေး လိုက်ပါမည်သူများကို ခေါ်ဆောင်လျက် မယ်ရာထမှတစ်ဆင့် စက်လှေဖြင့် သုံးမွဲထသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ရောက်မဆိုက်ပင် အနားမယူတော့ဘဲ တက်ညီလက်ညီဖြင့် သံလွယ်၊ ကျောက်ထမ်း၊ ဖျဉ်သယ်၊ ရေခတ် စသဖြင့် တရစပ် လုပ်အားခံပေးကြသည်။ စားချိန်သော်မှ အတင်းနားခိုင်း၊ စားခိုင်းယူရသည်။ စားပြီးသည်နှင့် အလုပ်ဆက်လုပ်ကြသည်။ သုံးရက်မျှ ကြာသောအခါ ပုံရိပ်လည်း ကုန်ပြီ။ ကျောက်ပုံကြီးလည်း ပြောင်ပြီ။ သစ်ပုံကြီးလည်း မှုတ်တော့။ မိမိတပည့်များ၏ လုပ်အားနှင့်သာဆိုလျှင် ၁၅ ရက်တာမျှ အလုပ်ဆုံးလုပ်ဆောင်ကြရဦးမည်။ ယခုမူ သုံးရက်မျှနှင့် ပြီးစီးသွားသည်။

ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ သူတို့အား ပြန်ပို့ရန် လှေစီစဉ်စေသည်။ လှေတော့ရှိသည်။ ဆီမရှိပါတဲ့။ မယ်လယ်ထသို့ ဆင်းစေပြီး ဆီ ၁၅ ကီလိုဂရမ် ခေတ္တချေးယူစေသည်။ ထိုဆီဖြင့် သောလယ်ထမှ ဦးချစ်မောင်ထံသွား၍ ဆီတစ်ပေပါ ယူလာစေကာ စက်လှေကို ဆီထည့်၍ ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။

* * *

ရက်က ညောင်းလွန်းလှပြီ။

ဘုရားကော ကျောင်းပါ သိမ်လည်း အပါအဝင်မို့ အလုပ်ကိစ္စ အပြီးမသတ်နိုင်သေး။ မြိုင်ကြီးငူနှင့်ဆိုလျှင် ခရီးတာ ကွာလွန်းလွန်းလှသည်။ ခဏခဏလည်း မရောက်နိုင်သည်မို့ ရှိသင့်ရှိထိုက်သော သာသနာ့ အဆောက်အအုံများကို တစ်ခါတည်း ဆောက်လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အလုပ်ကလည်းပန်းသည်။ ရာသီဥတုကလည်း ကြမ်းလာပြီ။ မိုးဦးကျခဲ့လေပြီမို့ မိုးတစ်ပြိုက်၊ နေတစ်ပြိုက်နှင့် မိုးရွာသော်မှ မနားသာဘဲ လုပ်ကြရသည်။ တစ်နေ့တာလုံး ပင်ပန်းထားသဖြင့် ညဆို ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် လူငယ်ပီပီ တုံးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတတ်ကြသည်။

ကိုက်လိုက်သည့် ခြင်ကောင်တွေ။ ခဲလိုက်သည့်ဖြုတ်တွေ။ မသိ၊ မသိ။ ခြင်ကိုက်သည်ကိုလည်း မသိ။ ဖြုတ်ခဲသည်ကိုလည်း မသိနိုင်ပြီ။ ခြင်ထောင်လည်းမရှိ။ ခဲထောင်လည်းမရှိ။ ပါးလွှာလွှာ ကိုယ်ရုံသင်္ကန်းလေးမျှ ကိုသာ ခြံအိပ်ကြရသည်။ ခြင်များ၊ ဖြုတ်များအဖို့ ဆွမ်းကြီးလောင်းဖွဲ ကျနေသည်။

သည်တော့ ဖျားကြသည်။ နာကြသည်။ ကိုယ်ခံအားနည်းသူများ ဆို မကြာခဏ ဖျားကြသည်။ ဤသည်သော်မှ ပါလာသူ ရဟန်းသာမဏေ ၅၁ ပါးလုံး ဒေသခံ၊ အကြမ်းခံ ကိုယ်ခံအားကောင်းသူများ ချည်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ရက်ကကြာလွန်းလှပြီ။ အလုပ်က ပင်ပန်းလှပြီ။ ရာသီဥတုက ညှဉ်းပန်းလှပြီဆိုတော့လည်း ဘာသားနှင့် ထုထားသည်လည်း မဟုတ်ကြလေတော့။

“အဘိုးဘုန်းကြီးဘုရား၊ ဦးဇင်းတွေ၊ ကိုရင်တွေ ဖျားနေကြပြီ ဘုရား။ ဩသတေတစ်ပါးလည်း မကြာခဏ မူးမူးလဲနေတယ်ဘုရား။”

“ဘယ်နှစ်ပါးလောက် ဖျားနေကြသလဲ”

“ဆယ်ပါးလောက်ရှိပါတယ်ဘုရား။”

“အေးကွယ်၊ ဖျားနာကြသူ အားလုံးကို သောလယ်ထပို့မယ်။ အားလုံးလှေထဲဆင်းလို့ပြော”

ထိုစဉ်တွင် သောလယ်ထမှ မချစ်အုန်း အနားမှာရှိနေသည်နှင့်-
“မချစ်အုန်း”

“ဘုရား”

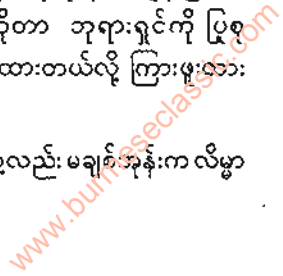
“ဖျားနာနေတဲ့ သံဃာတွေကို မချစ်အုန်းအိမ်မှာ သွားထားချင်တယ်၊ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား၊ ကြွပါဘုရား”

“အေးအေး... သာဓု၊ သာဓု”

“တပည့်တော်မ ဝမ်းသာပါတယ်ဘုရား၊ ခုလို နာမကျန်းဖြစ်တဲ့ သံဃာတော်များအား ဆေးကုပြုစုရတယ်ဆိုတာ ဘုရားရှင်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးရတာနဲ့ အတူတူပဲလို့ ဘုရားဟောထားတယ်လို့ ကြားဖူးသား ပါတယ်ဘုရား”

“အေး... ဟုတ်ပေသကဲ့၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မချစ်အုန်းက လိမ္မာပေသားပဲ။ သိတတ်ပေသားပဲနော”

“အနီ ... တပည့်တော်မ အရင်က မိုက်နေလို့လားဘုရား”

“အင်း ... မမိုက်ပါဘူးပဲ ထားပါတော့”

လူနာများစုံသည်နှင့် သောလယ်ထသို့ သွားကြသည်။ ည ၇ နာရီ မှာရောက်သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဦးချစ်မောင်၊ ဦးကျောက်စိမ်းတို့ ရောက်လာသည်။ ဆရာဘာဘူကို သွားခေါ်သည်။ အားလုံးကိုစမ်းသပ် စစ်ဆေးပြီး ဆေးဝယ်ဆေးကုသည်။ ဆေးလုံးကြီး ချိတ်ပေးသင့်သူကို ချိတ်ပေးသည်။

ဟုတ်တော့လည်း အဟုတ်သား၊ သည်အဖျားရောဂါဖြစ်လာလျှင် ဆေးလုံးကြီး ချိတ်ပေးပါက အမြန်သက်သာ ပျောက်ကင်းလေ့ရှိသည်။ ဘာကြောင့်ဟူ၍တော့မသိ။ မိမိသိသည်မှာ ရောဂါ အမြန်ပျောက်၍ ဘုရားတည်ပြီးရန်သာ ဖြစ်သည်။

* * *

နံနက်ခင်းတစ်ခု။

မိုးကား မရွာ၊ မြူခိုးတွေသာ ဝေနေသည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ညို့မှိုင်းနေသည်။ မည်သည့်အရာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော ရှုခင်း မျိုးတည်း။

အရှေ့လောကတတ်မှ နေဝန်းသည် ရှမ်း (ထိုင်း) တောင်တန်း ပေါ် မေးတင်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်စပြုလာနေသည်။ သံလွင် မြစ်ညာဘက်မှ မှန်မှန်ခတ်မောင်းလာသော စက်လှေသံတစ်ခုက မြူခိုး များကို ထိုးဖောက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ လှမ်းကြည့်ပါသည်။ မမြင်သာ။ မြူနှင်းများ ထူပိန်းစွာ ပိတ်ဆို့ကျဆင်းနေသည်။ သူးမဲ့ထကမ်းနား အရောက်လောက်မှာ စက်သံရပ်သွားသည်။ မကြာမီ ချစ်လှမိုး၊ မောင်မြင့် တို့သုံးဦး တောင်ကုန်းပေါ် တက်လာသည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအား ရှိခိုးဝတ်ပြုပြီးသည်နှင့် -

“အရှင်ဘုရား၊ ရဟန်းသာမဏေများ သိပ်ပြီးပင်ပန်းနေကြပြီ ဘုရား။ တောင်ပေါ်သားများကို သွားခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းရရင် မကောင်းဘူးလားဘုရား”

“ကောင်းသားပဲ၊ ကောင်းဆို လာ ... ခုပဲသွားကြမယ်”

မောင်မြင့်စက်လှေဖြင့် မယ်ရာထသို့ ဆင်းခဲ့ပြန်သည်။ ဦးဘီလုံး တဲသို့ရောက်လျှင် ချစ်လှမိုး၊ အမုမိုးတို့အား တောင်ပေါ်ကရင်ရွာများသို့ ခေလွှတ်လိုက်သည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးမှာမူ -

“ဦးဇင်းထွန်းမြင့် ဆင်းသွားတာ ဆယ်ရက်ကျော်ပြီ၊ နေများ မကောင်းလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အကြောင်းထူးတစ်ခုခုကြောင့်များလား။ ငုထိ ရောက်မလာသေးဘူး။ လိုက်ဆင်းကြည့်ဦးမှ”

ဆိုကာ ဦးဘီလုံးအား အဖော်ခေါ်ကာ တောတောင်ခရီးကို အပြင်း နှင်ခဲ့သည်။ ဆားဆိပ်သို့ရောက်လျှင် ဦးမိုးတို့အား အကူအညီတောင်း၍ မဲဆိပ်သို့ ပို့စေသည်။ မဲဆိပ်ကျောင်းရောက်၍ ဘုရားဝတ်ပြုအပြီးမှာ မဲဆိပ်ကျောင်းမှ ဦးဇင်းလေးတစ်ပါးက -

“အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားရဲ့စက်လှေ ဘားအံမှာ နစ်မြုပ်တယ် လို့ ကြားရတယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်လာသည်။

“ဪ ... ဒါကြောင့်ကိုး”

ခဏစကားပြောနေစဉ်မှာ ဦးမိုးတိုက -

“အရှင်ဘုရား၊ မြိုင်ကြီးငူကို ဘာနဲ့ပြန်ကြွမယ်ဘုရား။ ခရလဲ ထိပ်တောင်မှာ လှမ်းလှမ်းပစ်နေတယ်။ တပည့်တော် လိုက်မပို့ရဲပါ ဘုရား” ဟု ဆိုလာသည်။

“လိုက်မပို့ရဲရင်လည်း မလိုက်နဲ့ပေါ့၊ လှေတစ်စင်းသာ စီစဉ်ပေးပါ”

“မှန်ပါဘုရား”

စီစဉ်ပေးသောလှေကို ဦးဘီလုံးမောင်းကာ နှစ်ဦးတည်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရေလဲထိပ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ ပစ်သံခတ်သံ ဟူ၍ မကြားရ။ စန္ဒာပါလစေတီ၊ မာရ်ဟာယုစေတီတို့ကို အသီးသီးတက်ရောက် ဖူးမြော်ပြီး ကော့ကရက်ကျွန်းကို လက်ယာဘက်မှပတ်ဆင်းကာ ဇာတိရွာအနီးရှိ ဇိနမာရ်ပြေစေတီကို ဖူးမြော်သည်။ ပြီးမှ ကျောင်းဒကာ ဦးကျော်ဒီဒီ အိမ်သို့ ဆက်သွားသည်။ အိမ်သားများ ထမင်းစားနေသည်နှင့်ဆုံသည်။

“အတော်ပဲဟေ့၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ကျောင်းသား ထမင်းမစားရသေးဘူး၊ ကျွေးလိုက်စမ်းပါ”

“မှန်ပါဘုရား”

ထမင်းစားအပြီးမှာ မြိုင်ကြီးငူသို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ မြိုင်ကြီးငူသို့ အရောက်မှာ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်နေလေပြီ။

နံနက်လင်းလျှင် ကမမောင်းသို့ကူး၍ ဦးစိုးသိန်း၏စက်လှေကြီးဖြင့် ဘားအံဆင်းလိုက်သွားသည်။ အောင်သိဒ္ဓိဆန်စက် ဆိပ်ကမ်းအရောက်တွင် ဦးတင်ကြည်က ဆီးကြိုသည်။

(အောင်သိဒ္ဓိဆန်စက်ဆိပ်ကမ်းဟူ၍ ယခုမရှိတော့ပြီ။ ကမ်းနားလမ်းအဖြစ်၊ ကမ်းသာယာရှုခင်းအဖြစ် ပြုပြင်ထားရှိပြီး ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ)

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ဘုန်းတော်ကြီး ကြွလာပြီ၊ ပန်းပုဆရာ ဦးသောင်းဖေနှင့် သူတပည့် အသင်စောင့်နေကြပါတယ်ဘုရား”

စကားထွေထွေရာရာ ပြောမနေတော့။ နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး သည်နှင့် ပန်းပုဆရာများကို ခေါ်ဆောင်၍ မြိုင်ကြီးငူသို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ရောက်တော့ မိုးချုပ်ပြီး တစ်ညကျိန်းစက်ပြီး မိုးလင်းသည်နှင့် ခရီးဆက်ထွက်သည်။ ဆားဆိပ်ရောက်ပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း တောတောင်ခရီးကြမ်းကို မနားတမ်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရာ ညနေ ၅ နာရီတွင် ကျောခေါ်တဲသို့ ရောက်သည်။ လာရောက်ကြိုနေနှင့်သော ချစ်လှမိုး၊ အမုမိုးတို့ စက်လှေခြင် ဆက်လိုက်ခဲ့ရာ သူ့မွဲထစခန်းသို့ မိုးအတော်ချုပ်မှ ရောက်ရှိတော့သည်။

ယခင် ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်လာလျှင် ကြားနေကျ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်သံကို မကြားရ။ လင်းခဲက လုပ်စစ်မီးကောင်လည်း မရှိ။ ဖယောင်းတိုင်လေး တစ်တိုင်နှစ်တိုင်ခန့်သာ လင်းလက်နေသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အမြန်တက်ခဲ့ပြီး ဦးစွာထွေသူအား မေးရသည်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့ ပဋ္ဌာန်းပိတ်လိုက်ပြီလား”

“မပိတ်ပါဘုရား”

“ဘာသံမှ မကြားရပါလား”

“မီးစက်ပျက်လို့ ဘက်ထရီ မသွင်းရကနဲ့ အသံချွတ်စက်မပါဘဲ ဗလာရွတ်နေတာပါဘုရား”

“ဘယ်နှစ်ရက်ရှိသွားလဲ”

“အရှင်ဘုရား ကြွသွားတဲ့ ညကတည်းကပါဘုရား”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

“အဲဒီညက ဦးရွှေလုံးတို့မိသားစု ရောက်လာတယ်။ ဒီမှာ ညအိပ်အိတ်တယ်ဘုရား။ လျှပ်စစ်မီးက သိပ်မလင်းတော့ စက်ရှိသေးသလား သူ့နေအိမ်။ ရှိသေးတယ်ပြောတော့ သူကသွားပြီး စက်သွားတင်လိုက်တာ အားလုံးရှော့ဖြစ်ပြီး လောင်သွားတာပါဘုရား။ အဲဒါနဲ့ တပည့်တော်တို့ ထည်း အသံချွတ်စက်မပါဘဲ ခုလိုဗလာရွတ်နေတာပါဘုရား”

တပည့်များကို မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး သဘောကျသွားသည်။ တက်ကျိုးတော့ လက်ထိုးလှော်မည် ဆိုသည် ဇွဲမျိုး အပြည့်ရှိသူများ ပါတကား ဟု ကြိတ်၍ချီးကျူးမိသည်။

“ကဲကဲ ... ဒါဆိုမီးစက်သွားကြည့်ရအောင်”

မီးစက်ရှိရာသို့သွားပြီး ဒိုင်နမိုကို ဖွင့်ကြည့်စေသည်။ မှန်၏။ ဒိုင်နမိုတစ်ခုလုံး မည်းတူချိပ်နေသည်။ ကျွဲငှက်များ ကျွမ်းလောင်နေသည်။

တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။

ချက်ချင်း တောင်ခြေပြန်ဆင်း၊ လှေပေါ်တက်ပြီး သောလယ်ထဲ သို့ မောင်းခိုင်းသည်။ ရောက်လျှင် ဦးချစ်မောင်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၊ ဒိုင်နမိုတစ်လုံးယူပြီး အားချင်းပြန်လာခဲ့သည်။ ရောက်ရောက် ချင်း ဒိုင်နမိုထမ်းတင်၊ တပ်ဆင်ပြီး စက်မောင်း။ ဖွေးခနဲ လျှပ်စစ်မီး လင်းလာသည်။ အသံချွဲစက်မှာ အေစီ၊ ဒီစီသုံး ဖြစ်သဖြင့် လျှပ်စစ်နှင့် ဆက်လိုက်သည်နှင့် ပဋ္ဌာန်းရွတ်သံက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော အကာလသန်းခေါင်ယံကို ထိုးဖောက်၍ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်လင်းသည်နှင့် ပန်းပုဆရာဦးသောင်းဖေတို့ လူစု ခရီးကြမ်းလှမ်းခဲ့ရသော်လည်း အနားမယူတော့ဘဲ လုပ်ငန်းစတင် သည်။ ဘုရားပြီးစီးလှနေပြီ။ ထီးတော်တင်မည့်ရက်ကိုပင် သတ်မှတ်ထား ပြီ။ ၁၃၅၁ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁၃ ရက်၊ စနေနေ့၊ နံနက် ၉ နာရီ။

ပန်းပုဆရာနှင့် ဘုရားတည်လုပ်သားများ ကြီးစားလုပ်ဆောင် ကြရာ ငါးရက်အတွင်း ရုပ်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်ငါးဆူ ပြီးခဲ့ပြီ။ ခုနစ်ရက် ပြည့် ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်ငါးဆူပါ စုစုပေါင်း ၁၀ ဆူဖြစ်သည်။

ထီးတော်မတင်မီ နှစ်ရက်အလိုတွင် ဦးကျောက်စိမ်းတို့မိသားစု ရောက်လာသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မတင်က -

“အရှင်ဘုရား ထီးတော်တင်တဲ့အခါ တပည့်တော်မရဲ့ညီမ မသန်းဦးတို့အဖွဲ့က ဝမ္မစကြာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ချင်တယ်လို့ လျှောက်ခိုင်း ပါတယ်ဘုရား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ဆိုတာ ဘုရားရှင် တရားဦး ဝမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူတဲ့နေ့ပဲ။ ခုထီးတော်တင်နေ့ ဝမ္မ စကြာဆိုတော့ ပိုပြီးလျော်ညီတာပေါ့။ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

“လျှောက်ထားပါရစေဦးဘုရား”

“ပြော၊ ဘာလျှောက်ချင်တာလဲ”

“ဘုရားဘွဲ့တော်ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်တော်မူပါမလဲဘုရား”

“ဣစ္ဆာသယ ဖောင်တော်ဦးစေတီတော်လို့ သတ်မှတ်မယ်”

“ရှင်းပြပါဦးဘုရား”

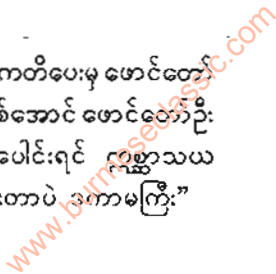
“ဘုန်းကြီး ဒီမှာဘုရားတည်မယ်လို့သာလာတာ၊ ငွေကြေးကအစ ဘာမှမပါခဲ့ဘူး။ ဒီရောက်တော့ ဟိုဟိုဒီဒီ အလှူခံပြီး တည်ခဲ့တာ။ ခုဆို ဘုရားလည်းပြီးပြီ။ သာသနာတော်အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ သိမ်တော်ကော၊ နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်ပါ ပြီးပြည့်စုံခဲ့ပြီ။ လိုအပ်တာတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရတာမို့ ဣစ္ဆာသယလို့ ဘွဲ့နာမံတော် သမုတ်တယ်”

“ဖောင်တော်ဦး ဆိုတာကကောဘုရား”

“ပထမအကြိမ် ဘုန်းကြီး သောလယ်ထဲက ပဋ္ဌာန်းရွတ်ပြီးအပြန် ဒီမြစ်ဆုံဒေသမှာ ဖောင်တော်တန်နားနေတဲ့အဖြစ်ကို သိကြပြီးပြီ မဟုတ် တာ”

“မှန်ပါဘုရား”

“အဲဒီတုန်းကဘုရားတည်ပေးမယ်လို့နှုတ်ကတိပေးမှ ဖောင်တော် ညွှတ်ထွက်ခဲ့ရတာမို့ အမှတ်ထင်ထင် တွင်ကျွန်ရစ်အောင် ဖောင်တော်ဦး ဆို ဆက်ထည့်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ နှစ်ရပ်ပေါင်းရင် ဣစ္ဆာသယ ဖောင်တော်ဦး စေတီလို့ ဘွဲ့နာမံတော် ဖြစ်ချည်ပေးတာပဲ ဒါကမကြီး”

“မှန်ပါ။ သိမှတ်ရကြောင်းပါဘုရား”

ထို့နောက် ဦးကျောက်စိမ်းက ဝင်၍ လျှောက်ပြန်သည်။

“ဒီနေရာတွေမှာ အရင်က ဘုရားတွေ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ခု ဘုရား
သည်ပြီးပြီ။ တည်ရခြင်းအကြောင်းကိုလည်း သိရပြီ။ တခြားရည်ရွယ်
ရေးကိစ္စများကော ရှိပါသေးသလားဘုရား”

“ရှိပါပြီကော ဒကာဦးကျောက်စိမ်း”

“အမိန့်ရှိမှ သိရပါမယ်ဘုရား”

“ဗုဒ္ဓဝင်လာဖြစ်ရပ်ကို ပြောမယ်”

“မှန်ပါဘုရား”

“ဗုဒ္ဓဘုရားသခင်ရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေဖြစ်တဲ့ ကပ္ပိလဝတ်
ပြည်နဲ့ ကောလိယပြည်အကြားမှာ ရောဟိနီဆိုတဲ့ မြစ်ဝယ်တစ်ခုရှိတယ်။
နှစ်ပြည်ထောင်လုံးက ပြည်သူတွေဟာ ဒီမြစ်ကရေကိုပဲ အမှီပြုပြီး
ထွန်းယက်စိုက်ပျိုးကြရတယ်။ တစ်နှစ်မှာ မိုးကာလက မိုးနည်းခဲ့လေတော့
ရွှေရာသီအရောက်မှာ ရောဟိနီမြစ်ဟာ နည်းနည်းလေးပဲ စီးဆင်းတော့
တယ်။ နှစ်ပြည်သားတို့ဟာ ရေအတွက်နဲ့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချင်းများ
ကြတယ်။ အဝီကရုဏ်းကျယ်ပြန့်လာပြီး နှစ်ပြည်ထောင် စစ်မက်ဖြစ်
တော့မယ့်ဆဲဆဲ ဘုရားသခင်က သိတော်မြင်တော်မူလို့ ကြွရောက်တော်မူ
လာပြီး ရန်မီးတွေ ငြိမ်းအေးစေတော်မူလိုက်တဲ့အတွက် -

၁။ ဖန္ဒနဇာတ်တော်၊

၂။ ဒုဒ္ဓါဘဇာတ်တော်၊

၃။ လဋ္ဌကိကဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူတယ်။ တစ်ဖန်
ဆက်လက်ပြီး ညီညွတ်ခြင်းရဲ့အကျိုးကို ပြဖို့အတွက် -

၁။ ရုက္ခဓမ္မဇာတ်တော်၊

၂။ သမ္မောဒမာနဇာတ်တော်တွေကို ဟောကြားဆုံးမ ဖျန်ဖြေပြီး
ငြိမ်းချမ်းရေးတရား ဟောတော်မူခဲ့တယ်။ အားလုံး စစ်ပြေငြိမ်းသွား
တယ်ပေါ့”

“မှန်ပါဘုရား”

“ခုမလဲ မငြိမ်းချမ်းသေးတဲ့၊ စစ်မက်ရေးရာများ ထူပြောနေတဲ့
ဒီနေရာဒေသတွေမှာ အေးချမ်းကြပါစေတော့ရယ်လို့ ဗုဒ္ဓမရှိတော့ပေ
မယ် ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များဖြစ်တဲ့ ဓာတ်တော်မွေတော်ကို ဌာပနာပြီး
ဘုရားတည်တာလည်း ဘုန်းကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုပေါ့ ဒကာ
ကျောက်စိမ်း”

“မွန်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်ပါဘုရား”

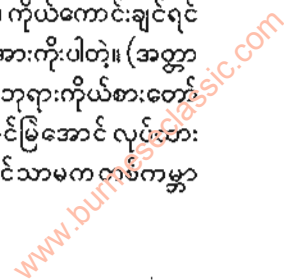
“ဘုရားရှင် ကိုယ်စားတော်ဖြစ်တဲ့ ဧဝံဘုရားလည်းရှိပြီ။ ဘုရား
ရှင် သာသနာလည်း ပွင့်လင်းပြီ။ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမ သြဝါဒကို
ဆိုက်နာကြမယ်ဆိုရင် ကပ္ပိလနဲ့ ကောလိယ နှစ်ပြည်ထောင်စလုံး
အေးချမ်းသာယာသွားသလို ဒီနယ်မြေဟာလည်း အေးချမ်းသာယာသွား
မယ်ပဲ”

“မှန်ပါဘုရား”

“အဲ...တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အေးချမ်းသာယာဖို့အတွက် ဘုရားက
အေးချမ်းစေသတည်းတော့ လုပ်လို့မရဘူးပေါ့။ ဘုရားက နည်းလမ်း
အနည်းပြပေးရုံသာ ညွှန်ပြတာဖြစ်တယ်။ ညွှန်ပြဆုံးမတဲ့နည်းလမ်းကို
အောက်မှာကျင့်သုံးကြပါမှ အေးချမ်းသာယာကြမှာပေါ့”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား”

“တို့ဘုရားက အရာရာကို ကောင်းစေသတည်းလို့ မလုပ်ဘူး။
အောင်အောင်လုပ်ဖို့က ကိုယ့်တာဝန်သာဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ကောင်းချင်ရင်
အောင်အောင်လုပ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ကိုယ်အားကိုးပါတဲ့။ (အတ္တ
အတ္တနော နာထော) လို့ ဟောခဲ့တယ်။ ခုမလဲ ဘုရားကိုယ်စားတော်
ဘုရားအဆုံးအမ သာသနာတော်ပါ တည်တံ့ခိုင်မြဲအောင် လုပ်သား
ပြီ။ လိုက်နာကျင့်ကြံမယ်ဆိုရင် နှစ်ပြည်ထောင်သာမက တစ်ကမ္ဘာ
အောင် ငြိမ်းချမ်းသာယာလာမှာပါ”

“မှန်ပါဘုရား”

ဤသည်ကို ရည်စူး၍ -

၁၄။ ဖော်တော်မြတ်ဦး၊ မည်ထူးထွေလာ
ဘယ်ဟာဘယ်သင်း၊ အထင်းမေးလာ
ဖြေသာအထူး၊ မိန့်ကျူးလေတာ
မဂ္ဂင်မူး ထွတ်ဖူးပုံပမာ။

၁၅။ ကပ္ပိလနှင့်၊ ကောလိယပြည်
နှစ်ပြည်မင်းများ၊ ချင်းပွားလေပြီ
ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၊ မြန်းကြပြန်ဖြီ (ဖြေ)
နှစ်ပြည်ဘေး၊ ငြိမ်းအေးအမှန်ရည်။

၁၆။ ဤနှင့်မခြား၊ အလားတူစွာ
မြန်စွာလွတ်ကင်း၊ ဘေးကင်းစင်ကွာ
သောင်းရင်းမြစ်ကမ်း၊ ဘေးမသမ်းစေရာ
ဖောင်တော်ဦး၊ အထူးတည်လေတာ။

ဟူ၍ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက မှတ်တမ်းတင် သီကုံးရေးစပ်ခဲ့
လေသည်။

* * *

ဝါဆိုလဆန်း ၁၂ ရက်နေ့တွင် အစစ အရာရာ ကိစ္စခပ်သိမ်း
ကုန်ဆုံးပြီးပြေသဖြင့် ၁၃ ရက်၊ စနေနေ့နံနက် ၉ နာရီမှာ ဣတ္ထသယ
ဖောင်တော်ဦးစေတီတော်အား ထီးတော်အထွတ်တင် ကပ်ဂူပူဇော်ပွဲကို
စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။ ထီးတော်တင်ပြီးသည်နှင့်
ကျောင်းစောင့်အဖြစ် ဦးကောဏ္ဍညနှင့် ရှင်အာဒိစ္စနှစ်ပါးကို ထားရစ်ကာ
ဤရက်မတိုင်မီက ကြိုတင်စီစဉ် ပြုလုပ်ထားစေသော ဝါးဖောင်ဖြင့်
စုန်ဆင်းခဲ့လေသည်။

ဝါးဖောင်မှာ ဝါးပိုးဝါး အလုံး ၈၀ ကျော်ရှိသော နှစ်ထပ်ဝါးဖောင်
ကြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ပရိသတ် များလွန်းသဖြင့် အောက်ထပ်ဖောင်
သည် ရေအောက်သို့ တစ်ထွာကျော်ကျော် နှစ်မြှုပ်လျက်ရှိသည်။

မိုးဦးကာလ တောင်ကျရေလည်း ကျဆင်းနေပြီမို့ ရေစီးကြမ်းစ
ပြုနေပြီ။ အန္တရာယ်တော့လည်း အများသား။ မတတ်နိုင်ပြီ။ ဝါဆိုရက်က
နီလွန်းလှပြီ။ သည်အတိုင်းပင် အန္တရာယ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ စုန်ဆင်းခဲ့
ရတော့သည်။

ဖောင်တော်သည် ယခင်ဆင်းခဲ့သော ပုံစံအတိုင်း အန္တရာယ်
အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ ည ၉ နာရီတွင် မြိုင်ကြီးငူဆိပ်ကမ်းသို့
ဆိုက်ကပ်ခဲ့လေတော့သည်။

ဣတ္ထသယ ဖောင်တော်ဦးစေတီတော်နှင့် ပတ်သက်၍ -

- * ၁၃၅၁ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၁ ရက်၊ သောကြာနေ့၌
ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပွဲနှင့်အတူ အုတ်မြစ်တော်ချခဲ့သည်။
- * ဘုရားတည်စဉ် မြေကျသဖြင့် သံကူကွန်ကရီ အထပ်ထပ်
လောင်း၍ ပြုလုပ်တည်ထားခဲ့ရသည်။
- * ဘုရားလုံးပတ်တော်မှာ ၈၈ တောင် ဖြစ်သည်။
- * ဘုရားဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ ၂၇ တောင် ဖြစ်သည်။
- * စေတီတော်နှင့်ကပ်လျက် သာသနဝိသုဒ္ဓိသိမ်တော် တည်ရှိ
သည်။
- * တစ်ဆက်တည်း ကပ်လျက်ပင် ၃၈ ပင် သွပ်မိုး နှစ်ထပ်
ကျောင်းတစ်ဆောင်ကိုပါ ဆောက်ထားနိုင်ခဲ့သည်။
- * ဘုရား၊ သိမ်၊ ကျောင်းတို့ တည်ရာဌာနမှာ သံလွင်မြစ်၊
သောင်းရင်းမြစ်တို့ဆုံရာ သူးမွဲထစခန်းဖြစ်သည်။

- * မြန်မာပြည်ဘက်ကမ်း တောင်ရိုးတောင်တန်း တောင်စွယ် တောင်နာမောင်းပေါ်မှာ တည်ရှိသည်။
- * ကုန်ကျငွေပေါင်းမှာ ထိုင်းဘတ်ငွေ ၃ သိန်း ၂ ထောင်ကျော် ဖြစ်သည်။

ဤသည်တို့အတွက် နောက်ဆုံးပိတ် မှတ်တမ်းကဗျာအဖြစ် -

၁၇။ တစ်သုံးငါးတစ်၊ သက္ကရာဇ်ပါ
ဝါဆိုဆန်းတုန်း၊ ဆယ့်သုံးရက်မှာ
နံစနေထီး၊ ဂူမငြီးနိုင်ပါ
စေတီအား တင်ထားပူဇော်တာ။

၁၈။ စေတီလုံးပတ်၊ မှတ်အပ်ဖို့ရာ
အတောင်ရှစ်ဆယ်ရှစ်၊ မှတ်လစ်သေချာ
ညာဏ်တော်အမြင့်၊ နှစ်ဆယ်ခုနစ်ပါ
ဖောင်တော်ဦး တင်ထူးကြည်ညိုစရာ။

၁၉။ စေတီအပါး၊ တည်ထားလေရာ
သိမ်တော်နှင့်ကျောင်း၊ ရုံးပေါင်းစည်းကာ
နောင်ရှည်မျှော်တွေး၊ တည်ရေးစိမ့်ငှာ
တည်ကာထား ဘုရားမြတ်သာသနာ။

၂၀။ သံလွင်သောင်းရင်း၊ ဖြစ်မင်းနှစ်မြှာ
ဆုံလာသုံးခွ၊ အထူးပကြည်သာ
ပြည်သူအေးဖို့၊ ရည်တွေးမြော်ကာ
ဆရာတော်ဘုရား တည်ထားခဲ့လေတာ။

ဟူ၍ နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ် ရေးသားစပ်ဆိုတော်မူခဲ့လေသည်။

* * *

သိမ်တော်အချို့ သမုတ်တည်ထားခဲ့ရာမှာ

မြစ်ဆုံဒေသ သူးမဲ့ထစခန်းမှာ ကုက္ကသယ ဖောင်တော်ဦးစေတီ နှင့် သိမ်ကျောင်းများကို တည်ထားခဲ့ပြီးနောက် ထီးတော်တင်၊ တရားနာ၊ နေ့စက်ချပြီးသည်နှင့် မြိုင်ကြီးငူသို့ ဖောင်တော်ဖြင့် ဆင်းကြွလာခဲ့သည်။

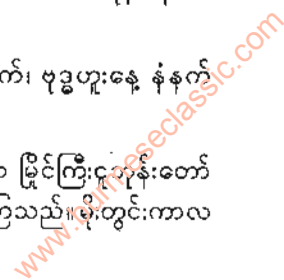
ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှာ ဝါဆိုဝါကပ်ပြုပြီး စာဝါများကို စီစဉ်ပို့ချ သင်ကြားနေသည်။ စာဝါမှာ စာသင်တိုက်ကြီးများကဲ့သို့ ဘုန်းကြီးကျမ်းခိုင်များကို ပို့ချရခြင်းမဟုတ်။ အခြေခံ ဗုဒ္ဓစာပေကိုသာ သင်ကြားပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရန်အတွက် သည်းမဟုတ်သဖြင့် နေနေနားနားပင် ပို့ချသင်ပြပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရဟန်းသံဃာများသည် ဘုရားတည်စရာရှိလျှင် တည်ပြီး မရှိလျှင် အထောက်အကူပြုသည်။ ဤကား မြိုင်ကြီးငူ နန်းဦးဘေးမဲ့တောရကျောင်း၊ သာသနာရေးကိစ္စ ဆောင်ရွက်မှု အခြေအနေဖြစ်သည်။ အနေအထား အရ ဘုရားတည်၊ သာသနာပြုခြင်းကိုသာ ပဓာနပြုထားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပေးအပ်လာသော အခြေအနေပေါ် မူတည်၍ ဂန္ထဓူရ၊ သာသနာဂူရုနှစ်ဖြာစလုံးစွမ်းဆောင်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်းမည်ဟု မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ကြံရွယ်ထားသည်။

ယခု မွေးရပ်ဌာနိဖြစ်သော နိထရာ၏မြောက်ဘက် ထိမင်္ဂလာ တောင်ကုန်းမှာ ဘုရားတည်၊ သိမ်သမုတ်၍ ကျောင်းဆောက်ရန် ဖန်လာ

၁၃၅၁ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၉ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၁၁ နာရီ။

နေ့ဆွမ်းချိန်နီးပြီဖြစ်သဖြင့် စာဝါနားကာ မြိုင်ကြီးငူဘုန်းတော် နှင့် သံဃာတော်များ မြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးဆင်းကြသည်။ မိုးတွင်းကာလ

ဖြစ်သော်လည်း ထိုနေ့အဖို့ မိုးမရွာ။ မိုးဦးပျံအုဆိုင်လျက်သာရှိသည်။ သံလွင်မြစ်ရေသည် မိုးကာလမို့ ညစ်ထေးနောက်ကျနေသည်။ ရေစီးထန်နေသည်။ တစ်နာရီ ၁၀ မိုင်နှုန်းခန့် စီးဆင်းနေသည်။ ရေအောက်မှာ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များရှိသည်မို့ ဝဲကတော့များ၊ ဗွက်ခုံးများက ထမင်းအိုးပွက်သည့်နယ်ဖြစ်နေသည်။ ရေစီးသံတရဲရဲ၊ ဝဲကတော့ ဗွက်ခုံးသံ တဟဲဟဲက မိုးဦးကျစမှသည် မိုးကာလကုန်ဆုံးသည်ထိ နေ့ညမပြတ် မြည်နေတတ်သည်။

မိုးဦးကျလေတိုင်းမှာ တောင်ရေလိမ်ပလားဆိုမှဖြင့် ရေစီးကြောင်းမှာ အထက်မှ မျောပါလာသော ထင်းတုံးများ၊ ပျဉ်တိုပျဉ်စများ၊ တစ်ခါတစ်ရံ သံလုံးကြီးများဖြင့် မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံး ပြန်ကြဲနေတတ်သည်။ အမြစ်မှ ကျွတ်ပါလာသော ကျွန်းပင်ကြီးများပင် ပါလာတတ်သေးသည်။ ဤသည်တို့ကို မြစ်ကြောင်းဝဲယာရှိ ကျေးရွာများမှ လူအများက ထင်းအဖြစ် ဆယ်ယူလေ့ရှိကြသည်။ သူတို့အဖို့ ထင်းဆိုသည်မှာမရွား။ မိုးကာလရောက်လေတိုင်း သဘာဝတရားက အိမ်တိုင်ရာရောက်နှင့်နှင့် ပို့ပေးသလိုရှိသည်။ ဝီရိယ အနည်းငယ်စိုက်လိုက်ရုံနှင့် ထင်းအတွက် ဖူလုံပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

ရဟန်းသံဃာများ ရေချိုးဆင်းချိန်တွင် ကမမောင်းမှ ဦးစိုးသိန်းသည် သူ၏ (၉/၁၀) ကောင် ယားမားစက်တပ် တောက်တူလှေဖြင့် ဒိုက်ကြောမှာ မျောပါလာသော ထင်းများ၊ ပျဉ်တိုပျဉ်စများကို မြိုင်ကြီးငူနှင့် တညီတညွှတ်လောက်ဆီမှာ လိုက်လံဆယ်ယူနေသည်။ ကမ်းနားသို့ နီးလာသည်တွင် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက -

“ဒကာဦးစိုးသိန်း၊ နက်ဖြန် စက်လှေအားသလား”

မေးလိုက်သည်။

“မှန်ပါ၊ အားပါတယ်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား လုပ်စရာရှိပါသလား ဘုရား”

“ရှိတယ်၊ ထိမင်္ဂလာကုန်းမှာ ဘုရားတည်ဖို့အတွက် နို့ထအင်းချောင်းထဲက အုတ်များကို နက်ဖြန်သယ်ယူချင်တယ်”

“မှန်ပါဘုရား၊ ရပါတယ်ဘုရား”

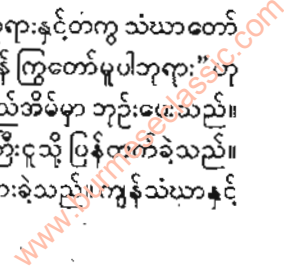
* * *

၁၃၅၁ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်။

နံနက်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးအပြီးမှာ ကမမောင်းရွာသို့ ဆွမ်းဆန်စိမ်းခဲရန် ကူးခဲ့သည်။ ဤကားနိစ္စဗဒိဝတ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ မြိုင်ကြီးငူသည် မြို့ရွာနှင့် မနီးလှ။ ဖိ၇ ပါးသော သံဃာတို့၏ ဆွမ်းရေးအတွက် အဆင်ပြေ ခေရန် ကမမောင်းရွာမှ ဒကာများက “လဆန်းလဆုတ် ၁၀ ရက်ရောက်ဘိုင်း ဆွမ်းဆန်စိမ်း အလှူခဲရန် ကြွတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားချက် ချီသည်။ ယနေ့လည်း ကြွခဲ့သည်။ ရဟန်းသာမဏေများချည်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားဟူ၍ မရှိချေ။ ကျောင်းသား ထားခဲ့ဖူးပါ၏။ တောတွင်းမှ လာရောက်ပြီး စစ်မှုထမ်းရန် လာလာခေါ်သွားသဖြင့် နောက်ပိုင်းမှာ ကျောင်းသားမထားတော့ပေ။ ဆွမ်းဆန်စိမ်းခဲရာဝယ် ချပ်ရွာမှ ဒကာများကပင် ယာယီကပွဲယ ကျောင်းသားအဖြစ် ဝေယျာဝစ္စ ချင်းကိုဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိသည်။ ရလာသော ဆွမ်းဆန်တော် ချားကို မြိုင်ကြီးငူထံ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြသည်။

“ဆွမ်းဆန်စိမ်းအလှူခဲပြီးလျှင် အရှင်ဘုရားနှင့်တကွ သံဃာတော် အားလုံး တပည့်တော်မအိမ်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ကြွတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားချက်အရ နေ့ဆွမ်းကို ဒေါ်ချစ်ကြည်အိမ်မှာ ဘုဉ်းပေးသည်။ ဆွမ်းအနုမောဒမှာပြု၊ ရေစက်သွန်းချပြီး မြိုင်ကြီးငူသို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ သံဃာအချို့နှင့် ဆန်အိတ်အချို့အဝက်ကို ချထားခဲ့သည်။ ကျွန်သံဃာနှင့်

ဆန်အိတ်အချို့ကို တင်ဆောင်ကာ ကော့ကရက်ကျွန်းကြီးကိုပတ်ပြီး မြစ်ကြောင်းကို ဆန်တက်သည်။ ယမန်နေ့က ပြောထားသော ဦးစိုးသိန်း စက်လှေပါ လိုက်လာသည်။

ယွန်းစလင်းမြစ်ငယ်ဝသို့ ရောက်လာသည်။ ယွန်းစလင်းမြစ် သည် အထက်ဖာပွန်မြို့ဘက်ဆီမှ စီးဆင်းလာသော မြစ်ချောင်းဖြစ်သည်။ မိုးတွင်းကာလ မိုးကြီးလွန်း၍ တောင်ရေလိမ့်ပါမှ မြစ်ရေနောက်ကျတတ် သည်။ ပုံမှန်ဆိုလျှင် မြစ်ရေသည် အမြဲလိုလို ကြည်လင်နေတတ်သည်။ မြစ်ဝ၏ တောင်ဘက်မှာ ကော့ကရက်ရွာ တည်ရှိသည်။ မြောက်ဘက်မှာ နို့ထရွာ (အင်းဝရွာ) တည်ရှိသည်။ သံလွင်မြစ်မနှင့် ယွန်းစလင်းမြစ်ဝတို့ ဆုံရာ မြစ်ဆုံဒေသမှာ တည်ထားသည်မို့ ရွာတည်နေပုံကိုက သာယာ တင့်မော ရှုချင်စရာ ပေါ်လှပါတ်သည်။

နို့ထရွာဘက်ကမ်းမှာ ယွန်းစလင်းမြစ်ဝသို့ စီးဝင်နေသော အင်းချောင်းတစ်ခုရှိသည်။ ပုဇွန်မြောင်းအင်းချောင်းဖြစ်သည်။ လှေကို အင်းချောင်းအတိုင်း မောင်းဝင်စေလိုက်သည်။ မြောင်းကူးတံတားအောက် မှ လျှိုဝင်ပြီးသည်နှင့် ရေလှုံ့ပြည့်နေသော “ဖူးဝါးကွင်း” ရေပြင်ကျယ်ကြီး သို့ရောက်သည်။ ထိုမင်္ဂလာတောင်ကုန်းခြေသို့တိုင် ရောက်လှနေသည်။

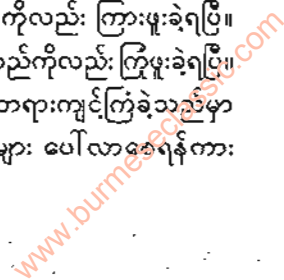
အင်းရေပြင်ကျယ်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ကမ်း ကုန်းအငူတွင် နွေရာသီတုန်းက ဖုတ်ထားသော အုတ်များ စုပုံနေသည်။ ဦးစိုးသိန်း စက်လှေကို အုတ်ပုံနားမှာ ရပ်စေပြီး သံဃာအချို့ကို အုတ်သယ်ရန် ချထား ခဲ့သည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် စီးလာသော စက်လှေကို ထိုမင်္ဂလာတောင်ခြေသို့ မောင်းစေသည်။ တောင်ခြေတစ်နေရာမှာ လှေပေါ်မှဆင်းပြီး တောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်သည်။ ထိုမင်္ဂလာတောင်ခြေ အထက်နားတွင် “နတ်ရေကန်” ခေါ်သော လက်ယက်တွင်းသဏ္ဍာန် တွင်းငယ်တစ်ခုရှိသည်။

၎င်းတွင်းမှရေကို ခပ်လိုက်လျှင် လေးဂါလန်ဝင် တစ်ပုံးစာမျှသာ ရရှိသည်။ ခဏမျှ ရပ်နားလိုက်လျှင် ရေပြည့်လာပြန်သည်။ ထပ်ခပ်လျှင် ကုန်သွားသည်။ ခဏနေ ပြန်ပြည့်လာသည်။ ဤသို့ ထပ်တလဲလဲခပ် သော်လည်း ရေများမှာ ကုန်မသွား။ ထွက်နေမြီး ပြည့်နေမြိပင်။ ထူးဆန်း သေးသည်မှာ ဤမျှ အမြဲလိုလို စိမ့်ထွက်နေသော်လည်း တွင်းနှုတ်ခမ်းကို လျှံ၍ စီးဆင်းမသွားဘဲ တန်နေခြင်းဖြစ်သည်။

၎င်းနတ်ရေတွင်းမှရေကို သောက်ကြည့်ရာမှာ အရသာတစ်မျိုး ထူးသည်။ အခြားရေများနှင့်မတူ။ မည်သို့သော အရသာမျိုးဟုလည်း စာဖြင့်ရေးသား ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းသာပါချေ။ သုံးရာသီစလုံး ရေအမြဲ ချိုသည်။ ခန်းလည်းမခန်းပါလေ။ ဤထူးဆန်းသော နတ်ရေတွင်းရှိရာသို့ ရွာသူရွာသားများ အရောက်အပေါက်နည်းလှသည်။ တောကြမ်းပြီး ခြောက်လှန့်တတ်လေ့ ရှိသောကြောင့် အသွားအလာဟူ၍ မရှိ သလောက်ပင်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ရောက်လျှင် ဘုရား၊ သိမ်၊ ကျောင်းများ တည်ထားဆောက်လုပ်သင့်သောနေရာများကို ဆွဲလာကြည့်၍ မှတ်သားသည်။ လေ့လာကြည့်ရှုဆိုသော်လည်း အထူး တော့ မဟုတ်။ ယခင်ကတည်းက အာရုံဝယ် ပေါ်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ဆီထားသည့်အတိုင်း ဟုတ်မဟုတ် လေ့လာရုံသာဖြစ်သည်။

သဘာဝလွန် သဘောတရားကို ဆန်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ ရုပ်မဲ့အသံများကိုလည်း ကြားဖူးခဲ့ရပြီ။ ငါလောသော အာရုံအတိုင်း အပြင်မှာ မှန်နေသည်ကိုလည်း ကြားဖူးခဲ့ရပြီ။ သာတွေလဲဟူ၍တော့ သရုပ်မခွဲတတ်။ မိမိ တရားကျင့်ကြံခဲ့သည်မှာ နှစ်၏။ ဤမည် ထိုမည်သော အာရုံထွေလာများ ပေါ်လာစေရန်ကား ဦးစိုးမျှ မမျှော်မှန်းခဲ့။ ဆန္ဒလည်း မရှိခဲ့။

ဤသို့သောအရာများသည် ဥတ္တရိမနဿဓမ္မ မဟုတ်ကြောင်း တော့သိသည်။ မဟုတ်သည့်ပြင် ဝိပဿနပတ္တိလေသ (ဝိပဿနာ ညစ်ညူးကြောင်းတရား) သာ ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း သင်ထားဖူးသော ပရိယတ်စာပေအရ သိရှိနားလည်ထားသည်။ မဂ်ရနိင်္ဂရာမှာ အဟန့် အတားတွေသာဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း နားလည်ထားပြီးဖြစ်သည်။

သို့သော် ပေါ်လာသောအာရုံအတိုင်းလိုက်၍ပြုလုပ်နေမိသည်။ ဘုရားတည်သည်၊ သိမ်သမုတ်သည်၊ ကျောင်းဆောက်သည်။ မငြိမ်းချမ်း သေးသော ဆူပူနေသည့် မိမိတို့ ကရင်ပြည်နယ်ကြီး အေးချမ်းမည်ဆိုလျှင် “အေးချမ်းပါစေတော့၊ ငြိမ်းချမ်းပါစေတော့” ဟူ၍ ဒေသခံ တိုင်းရင်း အမျိုးသားများအပေါ် မေတ္တာကရုဏာထား၍ ပြုလုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

နေရာထိုင်ခင်း ကြည့်ရှုပြီးလျှင် တောင်ခြေသို့ ပြန်ဆင်းလာ သည်။ ဦးစိုးသိန်းလှေလည်း တောင်ခြေမှာ ရောက်နေပြီ။ အုတ်များကို သံဃာများကပင် ထမ်း၍ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ သယ်ယူကြသည်။ မြိုင်ကြီးငူဘုန်းတော်ကြီးသည်လည်း တပည့်သံဃာများနှင့်အတူ သယ်ယူ သည်။ ညနေစောင်းလောက်မှာ မြိုင်ကြီးငူသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သံဃာတော် ၅၃ ပါးနှင့်အတူ ဝါပန်၍ မြိုင်ကြီးငူမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ယနေ့ ဘုရားကို အုတ်မြစ်ချမည်။

ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁၁ ရက်၊ သောကြာနေ့။

မိုးကား သည်းသည်းမဲမဲ ရွာနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေပါကိုယ် သေးသည်။ မိုးထဲလေထဲမှာပင် ယာယီတဲတစ်လုံးထိုးသည်။ ပြီးလောက် ချိန်မှာ လုပ်ငန်းစတင်သည်။

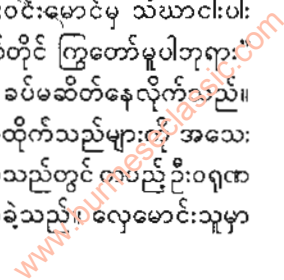
နံနက် ၉:၀၀ နာရီ။

အသံမစဲ မဟာပဋ္ဌာန်း ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲကို စတင်သည်။ မဟာ ပဋ္ဌာန်း အသံတော် စတင်သည်နှင့် လျှာထားသတ်မှတ်ထားသောနေရာမှာ ပန္နက်ချ၍ မြေကျင်းတူးသည်။ ပဋ္ဌာန်းဒေသမှာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သံသည် အသံချဲ့စက်မှတစ်ဆင့် ထိမ်ဂီလာတောင်ကုန်းတစ်ဝိုက်ကို ပဲ့တင်ထပ် လွှမ်းမိုးနေသည်။ မိုးထန်နေသည်။ လေထန်နေသည်။ သို့သော် မဟာ ပဋ္ဌာန်းအသံကား မိုးယံသို့တိုင် ဝဲပျံနေသည်။

ဘုရားတည် လုပ်သားတို့မှာ မိုးထဲလေထဲ ရေထဲမှာပင် အုတ်မြစ် ချရန် မြေကျင်းပန္နက်တူးခြင်း၊ တောင်ခြေမှ အုတ်များကိုသယ်ယူခြင်း စသည်ကို ပြုလုပ်နေကြသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးမှာလည်း ယာယီ ဘဲထဲတွင် အမြိုက်သား ထိုင်မနေ။ ကဒူး (ပတ္တလာ) ဆောင်း၍ လိုက်လံ ညွှန်ကြားနေသည်။ သံဃာများမှာ ပလတ်စတစ်မိုးကာစများကို မြွေထား သည်မှန်သော်လည်း လေထန်နေသော မိုးရေကြားဝယ် ရွဲရွဲစိုနေကြ သည်။ ချမ်းသလိုတော့ အရှိသား။ သို့သော် တရစပ် လှုပ်ရှားနေသည်မို့ သွေးပူကာ အချမ်းဒဏ်ကို ခံသာသလိုတော့ရှိသည်။

ပန္နက်အခြေ မြေကျင်းတူးပြီးသည်နှင့် အုတ်မြစ်ချသည်။ မိုးထဲ လေထဲ ရေထဲမှာပင် အလုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်သည်။ တစ်နေ့လုံးလိုလို ထုပ်ခဲကြပြီး ညနေမိုးစုပ်စုပ်ချုပ်ကာမှ ရပ်နားကြလေသည်။

နောက်နေ့မိုးလင်းသည်နှင့် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးအပြီးမှာ လုပ်ငန်း စတင်သည်။ ထိုစဉ် ဒကာတစ်ဦး ရောက်လာပြီး “အရှင်ဘုရား၊ နက်ဖြန် ၁၃ ရက်နေ့မှာ ကမမောင်း ဗျူဟာမူး ဦးစိုးဝင်းမောင်းမှ သံဃာငါးပါး နှစ်ပင်ခိုင်းပါတယ်ဘုရား။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ကြွတော်မူပါဘုရား” ဟု ဆရာကပြောသည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောမိ။ ခပ်မဆိတ်နေလိုက်သည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်များကို အသေး စိတ် ပြောဆိုမှာကြားသည်။ ပြီးပြည့်စုံလောက်သည်တွင် ကပည့်ဦးဝရဏ ကိုခေါ်ကာ ဦးစိုးသိန်းစက်လှေဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ လှေမောင်းသူမှာ

ဦးစိုးသိန်း မဟုတ်။ အဝေး ဆိုသူဖြစ်သည်။ အင်းချောင်းအတိုင်း မောင်းလာပြီး မြစ်ဝမှတစ်ဆင့် ယွန်းစလင်းမြစ်ညာသို့ ဆန်တက်ခဲ့သည်။ နို့ထ၊ လှစင်၊ ထီးလားဘဲ၊ သေနတ်လံ၊ ကျောက်မြေ၊ ဟတ်သုံးထိပ်ကျော် ရွာတို့ကို ကျော်ခဲ့ပြီး ဇာကျောလုံကွေ့သို့ ရောက်ရှိသည်။ သီလာမြိုင် ကျောင်းမှာ နေဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးအပြီး ရွတ်မြ မဟာသတိပဋ္ဌာန်ကို တိုတိုကျဉ်းကျဉ်း ရွတ်ဆိုပူဇော်ကာ ခရီးဆက်ပြန်သည်။

မိုးထန်နေသည်။ လေထန်နေသည်။ လှေလည်း မြစ်ရေကို ဆန်နေသည်။ ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင် စာဆိုနှင့်အညီ ချောင်းလုံး ပြည့်မျှ ရေတိုးနေသည်။ အထက်ဆီမှာ မိုးရွာလျှင် မောင်းလျှံအောင် ရေများပြည့်လျှံနေတတ်သည်။ ကမ်းဘေးဝဲယာရှိ မိုးမခပင်ငယ်များသည် ရေစီးအရှိန်ဝယ် ပြန်၍မမတ်နိုင်လောက်အောင် ရေစီးအတွင်း ဝပ်စင်း နေရရှာသည်။ အပင်ကြီးများမှာတော့ ရေစီးအဟုန်ကြောင့် နတ်ဝင်သည့် ပမာ ဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသည်။

ရှမ်းသောင်၊ ဝဲကြီး၊ မဲကုလား၊ ဟတ်လိမ်၊ မြင်းတစ်ပြေးလေး၊ ဝပ်သို့ကလား၊ ဟတ်ကြီးချောင်း၊ မိုလို့ပ၊ တရီထ၊ နို့ခဲထ၊ ရွှေဖလားကွ ကမ်းနား၊ ဘောကြိုထရွာများကို ကျော်လွန်ခဲ့သည်။ ကတိုင်ထိစခန်းသို့ ရောက်လျှင် လှေဆိုက်ကပ်၍ “အထက်သို့ ကိစ္စရှိ၍ တက်မည်ဖြစ် ကြောင်း” အသိပေး အကြောင်းကြားရသည်။ အချိန်ကား မနည်းတော့ပြီ။ မိုးရွာနေပေလို့။ နေများသာ ပွင့်နေခဲ့လျှင် အတော်ကြီးကို စောင်းနေ လောက်ပြီ။ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ရေစီးသန်သော ရေဆန်အတိုင်း ဆက်၍ဆန်တက်ခဲ့သည်။

တောင်သူယာ၊ ဘူးဝါးကွီး၊ ဖာလုံရွာကြီးသို့ရောက်သည်။ ကမ်းနား ရှိ ဦးကြိုင်အိမ်မှာ လှေဆိုက်ကပ်သည်။ မိုးချုပ်နေပြီမို့ ထိုအိမ်မှာပင် တည်းခိုကျိန်းစက်ရသည်။

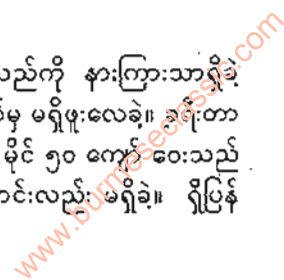
နံနက်ဆွမ်းကိစ္စအပြီးမှာ ခရီးဆက်ပြန်သည်။ ဒေါမ္မဲ၊ ပိန်းချောင်း၊ ဆင်စွယ်၊ ခွေးသေး စသဖြင့် ဆက်တိုက်ဆန်တက်ခဲ့သည်။ အထက်သို့ ရောက်လေ မြစ်ကြောင်းကျဉ်းလေ၊ ရေစီးသန်လေဖြစ်သည်။ မိုးထန်၊ လေထန်၊ ရေဆန်မှာ သည်လှေတစ်စီးတည်းမို့ ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ်ကောင်း သလိုရှိလာသည်။ လှေဝမ်းထဲမှာ ထိုင်နေရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီမို့ လှေပေါင်း ခိုးပေါ် တက်ခဲ့သည်။

မိုးရွာနေသည်မို့ ကဒူးဆောင်းထားရသည်။ တရွေရွေ ဆန်တက် နေသော လှေပေါင်းမိုးပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြိုလျှောက်၍ သတိ ပဋ္ဌာန် ရှုမှတ်သည်။ ဟုတ်သလိုတော့ ရှိလာသည်။ ငြီးငွေဖွယ်ကောင်း သည်ကိုကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သည်။ မေ့ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ခရီးကား မဆုံးသေး။ ဧကံအားရှိသမျှ ရေစီးကို အန်တုလျက် ခရီးတွင်အောင် နင်နေသည်။

ယွန်းစလင်းချောင်းက အထက်ဘက်သို့ ဆန်တက်နေခြင်းဖြစ် သည်။ မြိုင်ကြီး ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ ဖာပွန် မြို့နယ်ရှိ နို့ထရွာသားဟု ဖွားရာဇာတိဖြစ်သော်လည်း ငယ်စဉ်တောင်ကျေး တလေးအရွယ် ဆယ်ကျော်သက်ကတည်းက ဇာတိရွာမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ နော်လမြိုင်၊ သထုံ၊ မုဒုံမြို့များမှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။

မြို့များမှာရှိစဉ်က “ဘယ်မှာနေသလဲ” ဟု အများတကာတွေ မေးမြန်းစဉ်မှာ ကမမောင်းဟုသာ ဖြေကြားခဲ့ရသည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ လည်း ကမမောင်းဟူသည်ကိုပင် ကြားဖူးဟန်မတူ။ “ကမမောင်းဟာ ဘယ်မြို့နဲ့ နီးသလဲ” ထပ်ဆင့်မေးလာပြန်သည်။ “ဖာပွန်မြို့နဲ့ နီးပါတယ်” ဟု ရမ်းကျိတ်၍ အဖြေပေးခဲ့ရသည်။

ပေးသာပေးခဲ့ရသည်။ ဖာပွန်မြို့ဆိုသည်ကို နားကြားသာရှိခဲ့ သည်။ ရောက်ဖို့ဆိုသည်ကား အတွေးမှာသော်မှ မရှိဖူးလေခဲ့။ ခရီးတာ ထလည်း ဝေးကွာလှသည်။ ကမမောင်းနှင့်ဆို မိုင် ၅၀ ကျော် ဝေးသည် ဟုလည်း ဆိုကြပြန်သည်။ သွားစရာအကြောင်းလည်း မရှိခဲ့။ ရှိပြန်

သော်လည်း သွားရေးလာရေးက မလွယ်။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲသည်။ ပြီးပြန်တော့ လမ်းကြောတစ်လျှောက် တောတွင်းစစ်စခန်းများက အထပ်ထပ်။ သည်တော့ သည်ဖာပွန်မြို့ဆီသို့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကိုရင်လေး ရှင်သောဘိတ (ထိုစဉ်က ဘွဲ့အမည်) အနေဖြင့် မည်သို့ ရောက်နိုင်ပါမည်နည်း။ ရောက်ဖူးပါလေမည်နည်း။

ယခု မရောက်ခဲ့ဖူးသော မိမိ၏မြို့နယ်ဆိုသော ဖာပွန်မြို့သို့ ရောက်ဖြစ်တော့မည်။

ယခုပင် ခရီးတစ်ဝက် ကျိုးခဲ့ပြီလားမသိ။ မရောက်ခဲ့ဖူးသည်မို့ မှန်းမတတ်။ ရေစီးသန်လွန်းလှသော ထိုဒို့ထဟတ်၊ ဆိုင်ကယ်ကွေဟတ် ကိုပင် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ မြစ်တစ်ပြေးဟတ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရေစီးမှာ စောစောကထက် အဆများစွာ ပိုသန်လာသည် ထင်ရသည်။ မြစ်ရေများ ဝါးလုံးထိုး စီးဆင်းနေသည်။ မြင်းတစ်ပြေး ဆိုသည်အတိုင်း မြင်းပြေးတမျှ မြန်လှသည်။ စက်လှေသည်ပင် စက်ကုန်မောင်းသော်လည်း တရွေရွေနှင့် သာ ဆန်တက်နေရသည်။

မိုးကားမစဲ။ သည်းသည်းမဲမဲ ရွာနေလျက်ပင်။ ပျဉ်းမ၊ ဖားအိ ကောင်း။ စိုင့်တမော့၊ ဟတ်ကျော်တို့ကိုလွန်၍ နို့လော်ချို၊ မည်သော ခရစ်ယာန်ရွာငယ်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ ကူးဆိပ်စခန်းသို့ရောက်သည်။ ကမ်းပေါ်တက်၍ ခေတ္တနားသည်။ လှေပေါ်ပြန်အဆင်းတွင် ဒကာ တင်အောင် ဆိုသူက လမ်းပြအဖြစ် လိုက်ပါလာသည်။ ဟုတ်သည်။ ရေစီးက သန်သည်။ ရေကြောင်းကကျဉ်းသည်။ မတော် ကျောက်ဆောင်နှင့် တိုက်မိမှဖြင့် မခက်ပါလော။

ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ငါးအိမ်စုရွာကိုကျော်၍ တံခွန်တိုင်ရွာအရောက်တွင် ကမ်းပေါ်မှတပ်က လှမ်းခေါ်သဖြင့် လှေဆိုက်ကပ်ပေးရသည်။ လက်မှတ်ပြန်ငွေသဖြင့် ဆက်ထွက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ညနေ ၅ နာရီခန့်တွင် ဖာပွန်မြို့သို့ ဆိုက်ကပ်မိတော့သည်။ ဆိပ်ကမ်းမသိ၍ ဆက်မောင်းကာ ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ဆိုက်ကပ်လိုက်သည်။

ကူးကြီးဆောင်း၍ ကမ်းပေါ်တက်လိုက်သည်။ မရှေးမနှောင်းပင် ရဲမှူးကြီးဆိုသူ ရောက်လာသည်။ အသေးစိတ် စစ်ဆေးမေးမြန်းရေးမှတ်သည်။ ပြီးတော့ မြို့တွင်းသို့ ဆက်လျှောက်သည်။

ဖာပွန်မြို့သည် ထင်သလောက်မကြီး။ ခမ်းနားထည်ဝါခြင်းလည်း ခရီးမရှိ။ မြို့ငယ်လေးမျှသာဖြစ်သည်။ ကမမောင်းလောက်ပင် မရှိဟုထင်သည်။ မိုးရွာထဲ ကူးဆောင်းလျက် ဈေးဆိုင်တန်းများကို ကျော်ဖြတ်လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။ ရွှေကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ကျောင်းအောက်မှာ ကူးကို ချထားပြီး ကျောင်းပေါ်တက်၍ ဘုရားဝတ်ပြုသည်။

ဘုရားဝတ်ပြုအပြီးမှာ ကပ်လာသော ရေနွေးဓာတ်ဘူးကိုယူ၍ ငွဲ့ရုံသာရှိသေးသည်။ ရဲအုပ်အရာရှိဆိုသူ ရောက်လာသည်။ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးမြန်းသည်။ ရေးမှတ်သည်။ တအောင်တနားနေပြီး သခင်မေးခွန်းကိုပင် ပြန်မေးပြန်သည်။ ဤလိုနှင့် တစ်ထိုင်တည်းမှာပင် သုံးကြိမ်တိုင်မေးမြန်းစစ်ဆေးသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး စိတ်မရှည် ချင်တော့။

“ဒကာကြီးတို့ ဖာပွန်မြို့ဟာ တယ်လဲအစစ်အဆေး အမေးအမြန်း ဆူရန်ကော” ဟု ဆိုမိတော့သည်။ သည်တော့မှ စစ်ကေးမေးမြန်းခြင်း ချင်ဆိုင်းသွားသည်။ ခဏအကြာမှာ တပ်ရင်းမှူး ရောက်လာသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ အကူအညီ လိုအပ်ပါက အမိန့်ရှိပါဘုရား။ တပည့်အဖွဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်ဘုရား။”

“အကူအညီတစ်ခုတော့ လိုတယ် ဒကာကြီး၊ နက်ဖြန်နံနက် နှင်းဘုဉ်းပေးကြဖို့ ကမမောင်းက မိုလ်ကြီးစိုးဝင်းမောင်က ပင့်ထားတယ်။ နှင်းဘုဉ်း ဖာပွန်ရောက်နေပြီ။ ပြန်ရောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ကြောင်း အကြောင်းကြားပေးပါ။”

“မှန်ပါဘုရား၊ ကြားလိုက်ပါမယ်ဘုရား။”

* * *

နောက်နေ့နံနက် ဆွမ်းဘုဉ်းအပြီးမှာ ဗိုလ်မှူးဘသိန်းက ခေါ်ယူ စစ်ဆေး မေးမြန်းပြန်သည်။

“အရှင်ဘုရားတို့ လမ်းမှာ ငပွေးတွေနဲ့ မတိုးဘူးလားဘုရား”

“တိုးသားပဲ”

“သူတို့ မခေါ်ဘူးလားဘုရား”

“ဟင်အင်း ... မခေါ်ဘူး”

“အရှင်ဘုရားတို့ ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲဘုရား”

“ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ပြန်မယ်”

“အရှင်ဘုရားတို့ပြန်ရင် လက်မှတ်လုပ်ပြီးမှ ပြန်ပါဘုရား”

“အေး ... အေး”

လက်မှတ်လုပ်ပြီး ဖာပွန်မြို့မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဖာလုံကြီး အရောက်မှာ ဦးကြိုင်အိမ်တွင် ညအိပ်တည်းခိုရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင်-

“ဒကာကြီး ဦးကြိုင်”

“အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“သစ်များ တိုက်ထားတာ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်ဘုရား၊ ဖာလုံကြီးဧရပ်ဆောက်ဖို့ တိုက်ထားတာတွေ ရှိပါတယ်ဘုရား”

“ဧရပ်အတွက် နောက်ထပ်ပြီး တိုက်ယူပါ။ ထီမင်္ဂလာကျောင်း ဆောက်ဖို့အတွက် သစ်လာတက်ရှာရင်း ဖာပွန်ရောက်သွားတယ်။ ဖာပွန် က ဦးမြင့်သိန်းသစ်စက်မှာတော့ တိုက်ပြီးသား ပျဉ်းကတိုးများ ဆိုက်စုံကို တစ်တန် ၂၅၀၀ ကျပ်နဲ့ ပေးတယ်”

“မှန်ပါဘုရား”

“လှေကကြီး၊ ချောင်းကကျဉ်းတော့ ယူလာမရဲဘူး။ အလေးချိန် အပြည့်နဲ့ဆိုတော့ အထိန်းရခက်တယ်”

“တပည့်တော် တိုက်ထားတဲ့ သစ်များကို အလိုရှိရင် တပည့်တော် လှူပါမယ်ဘုရား”

“အေးအေး... လူ့လည်းလူ၊ ရောင်းလည်းရောင်းပေါ့”

ပြောဆိုအပြီးမှာ မိမိဆင်များဖြင့် သစ်များကို ကမ်းနားသို့ ဆွဲချ ပေးသည်။ လှေပေါ်သို့ပင် တင်ပေးသည်။ အားလုံး တိုက်သားသစ် ၄ တန် တောင်ခန့်ရှိမည်။

သစ်များ တင်ပြီးသောအခါ လှေမောင်း အဝေးက ပါသွားသော ဝတ္ထုငွေများကို ဦးကြိုင်လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

“ဒကာကြီး၊ အဲဒီဝတ္ထုတွေကို ရေတွက်ကြည့်၊ လိုတာကိုမှတ်ထား၊ ငွေကြေးနဲ့ ပြန်ပို့လာပေးမယ်”

ရေတွက်ကြည့်ရာ အားလုံး ၈၀၀၀ မျှသာရှိသည်။

“ရပါတယ်ဘုရား၊ ကျန်တာအားလုံး တပည့်တော်စိုက်လှူပါမယ် ဘုရား”

ဦးကြိုင်တို့မိသားစုသည် အနေဝေးသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဦးကြီးငူသို့ ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးအားလည်း ဦးမင်းလေးစား ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိပြီးသူများဖြစ်သည်။ သွားလမ်းလာလမ်း ပြန်လျှင် ကြွဖြစ်အောင် ကြွခဲ့ပါဘုရားဟုလည်း ဖိတ်မန်ထားကြသည်။ ဦးမင်းလေးက အကြံပေးပြီး မရောက်ဖြစ်ခဲ့။ ယခုကြည့်ရောက်ခဲ့ပြီ။ မိသားစုအားလုံး သာရွှင်ပျ ကြည်ညိုလှစွာဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီး၏ဆန္ဒကို လိုလိုလားလား ဖြည့်နှင်းကြသည်။

“တပည့်တော်တို့ တတ်နိုင်သရွေ့ လှူဒါန်းသော သစ်များနဲ့ လှူဖွယ်
ဝတ္ထု အစုစုတို့အတွက် ရေစက်သွန်းချပေးတော်မူပါဘုရား” ဟုဆိုကာ-

ဆန် ၁ အိတ်၊

ကြံသကာ ၁၀ ပိဿာ၊

ပျားရည် ၄ ပုလင်း၊

ဝတ္ထုငွေ ၁၅၀၀ ကျပ်တို့ကို လှူဒါန်းပြန်သည်။ အနုမောဒနာပြု
ရေစက်သွန်းချ ပေးပြီး ဖာလုံကြီးမှ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

အဆင်းလည်းဖြစ်၊ ရေစီးကလည်းသန်၊ စက်ကပါ မောင်းထား
ပြန်သဖြင့် ဝန်သာမပါခဲ့လျှင် လှေမှာ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲနေအောင် မြန်ဆန်
လှပေမည်။ ယခုသော် သစ်ဝန်အပြည့် တင်ထားသဖြင့် ထိုမျှမြန်သော်
လည်း အတက်တုန်းကထက်တော့ အသွားနှုန်း ကောင်းသေးသည်။

ရေစီးအသန် လှေအမြန်မှာ ဝန်တန်ချိန်အပြည့်ဖြင့် ဆင်းလာ
ကာ သွားနှုန်းအရှိန်ကား မသေးလှ။ မတော်လို့များ ရေအောက် ကျောက်
ဆောင်တစ်ခုခုနှင့် တိုက်မိမှဖြင့် ဟူသော အတွေးဖြင့် ပူပန်မိသေးသည်
သို့သော်-

“အိုလေ ... ငါ့ကိုယ်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ခြင်းမဟုတ်
သာသနာရေးအတွက် ဆောင်ကြဉ်းခြင်းသာဖြစ်တာမို့ မဖွယ်မရာတာ
ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်နိုင်တန်ရာ” ဟု မဝံ့မရဲဖြစ်မိသေးသည်။

စိုးတထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကတိုင်ထိစခန်းအရောင်
မှာ လှေဆိုက်ပြီး လက်မှတ်ပြု အကြောင်းကြားသည်။ ဆက်၍ဆင်းလာ
ရာ ညနေ ၅ နာရီတွင် ထိုမင်္ဂလာတောင်ကုန်းခြေရင်းသို့ လှေအိုက်
လေသည်။

လှေဆိုက်ကပ်သည်နှင့် သံဃာများအားလုံး တက်ညီလက်ညီဖြင့်
သစ်များကို လှေပေါ်မှချကာ ကုန်းပေါ်စုံပုံထားလိုက်ကြသည်။ ယနေ့
အချိန်နည်းနေပြီ။ မိုးလင်းကာမှ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ထမ်းတင်ကြရ
တာမည်။

* * *

ဝါခေါင်လဆန်း ၉ ရက်နေ့မှာ ထိုမင်္ဂလာကျောင်းတိုင်ထူသည်။
အားလေးခေါ် ကိုရင်ကြီး ရှင်ပညာသုခ က ဦးစီးလက်သမားဆရာ
ဖြစ် တာဝန်ယူသည်။ လူဝတ်နှင့်ရှိစဉ်ကတည်းက လက်သမားလုပ်လာ
ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းဆောက်ရာမှာ အခြားလက်သမားဆရာ ခေါ်စရာ
မလိုပေ။ လိုအပ်သောပစ္စည်းသာ စုံစမ်းပါစေ။ အလိုရှိသောပုံစံကို အချိုး
အစွဲ ဆောက်လုပ်နိုင်သည်။ သူ ဆောက်လုပ်သည်မှာ အဓိက
လက်သမားပစ္စည်းဟူ၍မရှိ။ လွှတစ်လက်၊ ပုဆိန်တစ်ခု၊ ဆောက်တစ်စင်း
အလိုရှိသည်။

အဲ...တစ်ခုတော့ရှိသည်။ မြို့ကြီးပြကြီးများမှာကဲ့သို့ ပျံနေအောင်
သော အချောကြီးတော့မဟုတ်။ တောင်တင်းခိုင်ခံ့မှုတော့ ရှိသည်။
အိုအိုသောနေရာမှာသာ ရွှေဘော်ထိုးသည်။ ရွှေဘော်မှာ လက်ရွှေဘော်
မဟုတ်။ စက်ရွှေဘော်ဖြစ်သည်။ ကိုင်သူက အသက် ၁၇ နှစ်သာ
အသက်ရှိ ဖြစ်သည်။

ကျန်သာမဏေများမှာ ဦးစီးလက်သမားဆရာကြီး ရှင်ပညာသုခ
အဖွဲ့ကြားချက်ဖြင့် လိုအပ်သလိုပိုင်းဝန်းကူညီ လုပ်ဆောင်ကြရသည်။
အိမ်နီးစက်လှေဖြင့် တင်ခဲ့သော သစ် ၄ တန်ကျော်သည် ကျွန်ုပ်
အဖွဲ့အားလုံးအားလုံးတောင်အတွက် အံ့ကိုက်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက်ရာသို့ ကော့ကရက်ကျွန်း၊ ကော့ကရတ်ရွာ၊ ဝါကော်ကျေး၊ တောက်တဲ့တန်း၊ စသောရွာများမှ အားလုံးလိုလို လာရောက်ကြသည်။ အုတ်ထမ်း၊ သဲသယ်ကြသည်။ လုပ်အားဒါနပြုကြသည်။ အလုပ်အကိုင်ပစ်ပြီး လာရောက် လုပ်အားပေးကြရလင့်ကစား ကျေနပ်နေကြသည်။ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေကြသည်။

အဲ ... သို့သော် -

“ရွာနားကမြက် ရွာနားမစား” ဆိုထုံးနယ် ဖြစ်ရသည်က နို့ထရွာ (အင်းဝရွာ) တည်း။

ရွာမှာ ငယ်လှပါ၏။ သို့သော် လူမညီကြ။ ညီညွတ်တက်ကြွမှု မရှိကြ။ နို့ကြားထကြွမှု မရှိကြ။ မိမိ၏ မွေးရာဇာတိဖြစ်သည်မို့လားမသိ၊ မိမိအား အရေးတယူ မရှိကြ။ မသိကျိုးကျွံလွန်းလှသည်။

ရှိစေတော့၊ မပြောလိုပါ။ အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ အတတ် နိုင်ဆုံး မည်သူအားမျှ အကူအညီ မတောင်းလို။ မိမိတပည့်များဖြင့်သာ ပြီးစီးအောင် လုပ်ကိုင်သည်။ အသိစိတ်ဓာတ်ရှိ၍ လာရောက်ကူညီ လုပ်ကိုင်သည်ဆိုလျှင်တော့ မတားမြစ်လို။ ပြောမှဆိုမှ ခိုင်းမှလုပ်ရသည် အဖြစ်ကို မလိုလား။ ထို့ကြောင့် မိမိဇာတိ နို့ထရွာအား ဘာတစ်ခွန်းမှ မဆို မမိန့်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်၍နေခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်နေ့မှာ အားလုံးလိုလို ရောက်လာကြသည်။

တိုတစ်နေ့၊ ရက်အတိအကျတော့ မမှတ်မိ။ နို့ထရွာအား စစ်ကြောင်းရောက်လာသည်။ ရွာသားများအားလုံး မခေါ်မဖိတ်ရဘဲ ကျောင်းရောက်လာသည်။ ကျောင်းဆောက်၊ ဘုရားတည်လုပ်ငန်းအစ ဆီမှာ ကူညီဒါန လုပ်အားပြုကြသည်။ စစ်ကြောင်းရှိနေသေးသရွေ့ ရွာသား သို့ ပြန်မဝင်ဝံ့ကြ။ ကျောင်းမှာပင် သောင်တင်နေကြသည်။

သူတို့ကိုကြည့်၍ ပြီးမိသည်။ သရော်သည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့သဘာဝကို တွေးမိ၍ဖြစ်သည်။ “ခလုတ်ထိမှ အမိတ” သည်သဘော။ “ဒုက္ခထိမှ ဘုရားသိ” သောသဘောကို တွေးမိရသည်။

ဘယာကြောင့်ပဲလာလာ၊ သဒ္ဓါကြောင့်ပဲလာလာ ကုသိုလ်ဆို သည်မှာ ပြုလေတိုင်း ရသည်သာ။ အနည်းဆုံး ဒွိဟိတ်ဩမက ကုသိုလ်ကို တော့ ရကြပေမည်သာ။ အကုသိုလ်ပြုနေတာ သို့မဟုတ် လုံးဝ ဘာမှ လုပ်နေတာထက်စာလျှင် သည်မျှကုသိုလ် ဩမကကုသိုလ်ရသည်ကပင် သူတို့အဖို့ အရတော်ပေပြီ။

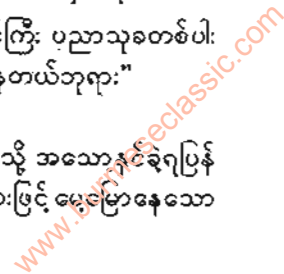
ကျောင်းသို့လာ၍ လုပ်အားဒါနပြုနေကြသည်ကို မြင်သဖြင့် စစ်ကြောင်းမှူးကလည်း ဘာမှမပြောတော့။ စစ်ကြောင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူး ကျော်ညွန့်ဦး ဖြစ်သည်။ ကမမောင်း ရပ်ကွက် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည် ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးစိုးသွင်၏တူဖြစ် သည်။ ဆက်ဆံရေးပြေပြစ် သည်။ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ထွက်ပြေးရောက်ရှိ လာသောရွာသားများနှင့် ပြဿနာမဖြစ်ခဲ့။ လုပ်အားပိုလာသဖြင့် မှန်းထားသောရက်ထက် စော၍ အလုပ်ပြီးစီးရန် ဖန်လာသည်ဟုပင် တွေးလိုက်မိသေးသည်။

ကျောင်းဆောက်၊ ဘုရားတည် ပြုနေစဉ်အတွင်း မြိုင်ကြီးဂူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် လိုအပ်သော ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများအတွက် စုဆောင်းရှာဖွေရန် အမြဲလိုလိုခရီးထွက်နေရတတ်သည်။ တစ်နေ့ဘိလပ် မြေ သွားယူရာမှ ပြန်အလာ ခရီးရောက်မဆိုက် ထိုင်သော်မှ မထိုင်မိသေး။

“အရှင်ဘုရား၊ လက်သမားဆရာ ကိုရင်ကြီး ပညာသူစတစ်ပါး နားပြီး ဆေးရုံရောက်နေတယ်၊ သတိမေ့မြောနေတယ်ဘုရား။”

“ဟေ ...”

တစ်ခွန်းသာဆိုမိပြီး ကမမောင်းဆေးရုံသို့ အသောနှင့်ချရပြန် သည်။ လူနာစုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် မေ့မြောနေသော

ရှင်ပညာသုခကို မြင်ရသည်မှာ ရင်ထဲမှာ မချိတင်ကဲ ဖြစ်မိရသည်။ နောက်မှာ လိုက်ပါလာသူများမှာ မျက်နှာမကောင်းကြတော့။ အချို့ မျက်ရည်စမ်းစမ်းပင် ဖြစ်နေပေပြီ။

ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေသည့် ရှင်ပညာသုခသည် ရင်အုံ ကလေး ညင်သာစွာ လှုပ်ရှားနေသည်မှအပ ပကတိ ငြိမ်သက်နေသည်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်၊ ပါးချောင်းများ ခွက်နေသည်ထိ ရုပ်ကျဆင်းနေ သည်။ အားရဖွယ် အနေအထား တစ်ခုမျှမရှိတော့လောက်အောင်ပင်။

* အဖွဲ့ဝင် သုဝေဝ

ခုတွေးဆ ပြန်လှန်

ယနေ့လား နက်ဖြန်ငယ်

ရက်မှန်မှန်မသိ...” ဆိုတာထက် ဆိုးနေပြီဖြစ်သော အနေ

အထားမျိုး။

ယခုလား ခဏနေငယ်၊

ဘဝကြွေမယ် သွားရတော့မည့်အခြေသို့ ဆိုက်နေပြီ။ ဘုန်းတော် ကြီး ကိုယ်တော်တိုင်ပင် ဦးဆောင်အကြီးအကဲမို့ ဣန္ဒြေကို အနိုင်နိုင် ဆည်ထိန်းထားရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ကရုဏာထက် ပိုလွန်သည့် သောကဝန်က ဖိစီးနေလေပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် လူနာခုတင်ဘေးမှာ ရပ်ကြည့်နေရင်း စိတ်အစဉ်က -

မပြီးတတ်သေးသော ကျောင်းဆောင်သစ်၊

နိုးကြားတက်ကြွလွန်းသော သည်လက်သမားဆရာ၊

အပင်ပန်းခံနိုင်လွန်းသော သူ့စိတ်တတ်၊

ဆရာတော်အပေါ် ထားရှိသော သူ့စေတနာ၊

ကြည်ညိုလွန်းသော သူ့သဒ္ဓါဝါရား ဤသည်တို့ကို ပြန်လည် တွေးနေမိသည်။

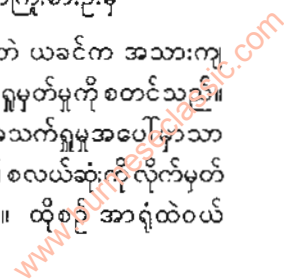
“လူတိုင်းကြုံတွေ့ရမည့် မရဏဓမ္မော အနိစ္စသဘောကိုဖြင့် အန်မတုနိုင်လေပါ။ အန်တု၍လည်း မရနိုင်စကောင်းပါ။ သို့သော် သတ္တဝါ တစ်ခု ကံတစ်ခုဟူသောစကားရှိသည်။ သေကံမရောက်က အသက် မပျောက်တတ်။ ကံဆိုသော အရာကလည်း မြင်ရသည်မဟုတ်။ မမြင်ရ သဖြင့် လက်လျှော့ရမည်ဆိုသည်ကလည်း လူဖျင်းလူနံ့တို့၏ အရာသာ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ရှင်ပညာသုခအနေဖြင့် ကံကြွင်းကလေးများရှိခဲ့ သော် အသက်တစ်ချောင်း မဆုံးရှုံးစေရ”

အတွေးဖြင့် မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် လူနာခုတင်နားမှ ညင်သာစွာ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ဆေးရုံမှသည် ဒကာရင်းဖြစ်သော ဦးအုန်း ချွ၊ ဒေါ်အေးသန့်တိုက်သို့ ခြေလှမ်းကြဖြင့် လှမ်းခဲ့သည်။ တိုက်အပေါ် ဝယ် ဘုရားခန်းသို့ တန်းဝင်လိုက်သည်။ ငြိမ်းချမ်းစွာ စံပယ် သီတင်းသုံး နေသော ဆင်းတုတော်ရှေ့ဝယ် ဆီမီးပူဇော်ကာ ဘုရားဝတ်ပြုသည်။

ပြီးလျှင် ယခင်က ရထားဖူးပြီးဖြစ်သော သမာဓိစွမ်းအားကို စတင် ထုထောင်သည်။ မပြီးစီးသေးသော လုပ်ငန်းသောက၊ မေ့မြောနေသော ဘပည့်သောကက လောက်လက်ချောက်ခြားနေသဖြင့် သမာဓိကို တော်ရုံ နှင့် စုစည်းမရ ဖြစ်နေသည်။ ထွန်းထားသော ဆီမီးသည်ပင် ယခုပင် ငြိမ်းတော့မည်ကဲ့သို့ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြစ်နေသည်။

“ဟင်... သည်ပုံဆို လူနာခမျာလည်း အသက်ကလေး ဖုတ်လိုက် နှုတ်လိုက်သာ ရှိချေတော့မည်။ မဖြစ်သေး၊ ဆက်ကြီးစားဦးမှ”

သောကမှန်သမျှကို လုံးဝမတွေးတော့ဘဲ ယခင်က အသားကျ ထေးဖူးသည့် အာနာပါန (ထွက်သက်ဝင်သက်) ဂူမှတ်မှုကို စတင်သည်။ ကြောပါချေ၊ စိတ်အာရုံ ငြိမ်သက်လာသည်။ အသက်ရှူမှုအပေါ်မှာသာ စိတ်ကတည်နေသည်။ ထွက်သက် ဝင်သက်တို့၏ စလယ်ဆုံးကို လိုက်မှတ် သည်။ အာရုံတစ်ပါးသို့ စိတ်မသွားတော့ပေ။ ထိုစဉ် အာရုံထဲဝယ်

မှောင်အတိကျသွားသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ခဏအကြာ ဆလိုက်ထိုး သကဲ့သို့သော အလင်းတန်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အလင်းတန်း၏အဆုံး မှာ အလင်းကွက်ကြီးတစ်ခု။ အလင်းကွက်ထဲမှာတော့ လူနာခုတင်နှင့် တကွသော မေ့မြောနေသေည့် လက်သမားဆရာ ရှင်ပညာသုခ။

သမာဓိ တည်နေပြီဖြစ်၍ ယူဆဲထွက်သက်ဝင်သက် ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံကို ဖြတ်လိုက်သည်။ စိတ်အာရုံဝယ် ထင်းထင်းကြီး မြင်နေရသော လူနာကို စူးစူးစိုက်စိုက် အာရုံထား၍ မေတ္တာပွားသည်။ မည်မျှကြာသွား သည်မသိ။ အာရုံထဲမှလူနာ လူးလွန်သလို မြင်လိုက်ရသည်။

သင့်လောက်ပြီဟု အတွေးရောက်လာသဖြင့် ဘုရားဝတ်ပြုလိုက် သည်။ ထိုအချိန်ဝယ် ဆီမီးမှာ မီးလျှံတောက်ကြားစွာဖြင့် လင်းလင်းထိန် တောက်လောင်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘုရားခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီး နည်းခန်းမှာထိုင်ချလိုက်စဉ်မှာ လူနာစောင့်ရောက်လာသည်။

“ဆရာတော် အရှင်ဘုရား၊ လက်သမားဆရာ သတိရလာပါပြီ ဘုရား” ဟု လျှောက်ကြားသည်။

“အေးအေး...”

လူနာအတွက် စိတ်အေးရပြီမို့ ထိုမင်္ဂလာတောင်ကုန်းသို့ ပြန်ကြွ ခဲ့လေသည်။

* * *

သည်လိုနှင့် ဘုရားတည်ပြီးခဲ့သည်။ ကျောင်းဆောက်ပြီးခဲ့သည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး စဉ်းစားမိသည်။

“ဘုရားရှိပြီ၊ ကျောင်းရှိပြီ။ ကျောင်းရှိရင် ရဟန်းသံဃာရှိမယ်၊ ကံကြီးကံငယ်ပြုမို့ သိမ်လှိုမယ်၊ ဒီတော့ သိမ်ပါသမုတ်ရရင်ကောင်းမယ်”

အတွေးနောက် လူပါ ပါလာတတ်သော ဝသီအတိုင်း အဘိုးတော် စပ်သူ ဝဲပျံဆရာတော်ရှိရာသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အကျိုးအကြောင်း လျှောက် ထားသည်တွင် -

“အေးပေါ့၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတဲ့စိတ်ကူး၊ သင့်လျော်မှန်ကန် တဲ့ တွေးခေါ်ချက်ပဲ။ မြေနေရာညှိပြီးတော့ အကြံလာထောက်လှည့်။ ဘုန်းကြီးလည်း ဦးကုမာရကို သံဃာတော်များ စုစည်းခိုင်းထားလိုက်မယ်”

“မှန်ပါဘုရား၊ တပည့်တော် စီစဉ်လိုက်ပါမယ်ဘုရား၊ ခွင့်ပြုတော် မူပါဦးဘုရား”

“အေးအေး... ကောင်းပြီ”

ဝဲပျံမှ ပြန်တက်ခဲ့ပြီး ကမမောင်းရွာရှိ ဒါယိကာမကြီး ဒေါ်တင်ရွှေ အိမ်သို့ကြွသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဘယ်ကပြန်ကြွလာသလဲဘုရား”

“ဝဲပျံက ပြန်လာတာ၊ သိမ်သမုတ်ဖို့ ဆရာတော် သွားပင်တယ် လေ။ ဒကာမကြီး ဒေါ်ချစ်ကြည်တို့နဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ စီစဉ်ဖို့ အတွက် လာတိုင်ပင်တာ”

“ရပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်မတို့လည်း ဒီလိုအခွင့်အရေး ကုသိုလ်ထူးမျိုးကို မျှော်လင့်နေတာပါဘုရား။ လှူချင်တန်းချင်နေကြတာပါ ဘုရား”

“နက်ဖြန် ၆ နာရီ ဝဲပျံဆရာတော်တို့ကို သွားကြိုမယ်၊ ပင်လာ မယ်။ အတက်မှာ တစ်ပါတည်းလိုက်နိုင်အောင် အဆင်သင့်လုပ်ထားကြ”

“မှန်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်မတို့ အသင့်စောင့်ကြိုနေပါမယ် ဘုရား”

တော်သလင်းလဆန်း ၇ ရက်။

မိုးလင်းသည်နှင့် စက်လှေဖြင့် ဆင်းခဲ့သည်။ ဝဲပျံကျောင်း အရောက်မှာ အသင့်စုစည်းထားသော သံဃာတော်များနှင့်အတူ တွေ့ရသည်။ အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ဆရာတော်ကြီးနှင့်တကွသော သံဃာများကို တင်ဆောင်ခဲ့သည်။

ကမမောင်းရောက်လျှင် ဒေါ်တင်ရွှေ၊ ဒေါ်ချစ်ကြည်တို့ပါလိုက်တက်သည်။ တစ်ဆင့်စကား သတင်းကြားဖြင့် ကော့ကရက်ရွာမှ ဒေါ်တင်၊ ဒေါ်ကောက်ကျေး စသော ဒါယိကာမများပါ လိုက်လာကြသည်။

ထိုမင်္ဂလာတော်ငါးကျွန်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် အသင့်မြေညှိ ပြုပြင်ထားသောနေရာဝယ် လိုအပ်သည်တို့ကို ထပ်မံပြုပြင်ပြီး ညောင်စောင်းကွက်ရိုက်သည်။ သိမ်သမုတ်ရန် ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မတော့မိုးပင်ချုပ်နေပြီ။ လျှပ်စစ်မီးထွန်း၍ သိမ်သမုတ်ပွဲ စတင်သည်။

သိမ်သမုတ်တော့မယ်ဆိုမှ မိုးက ဘာကိုငြိုးသည်မသိ။ တအုန်းအုန်းနှင့် ရွာသွန်းဖြိုးတော့သည်။ သံဃာတော်များအားလုံး ပလတ်စတစ်ပိုင်းစ ကိုယ်စီခြုံထားရသည်။ ခြုံသာခြုံသည်။ အဘယ်မှာ လုံပါမည်နည်း။ လေအဝေဝယ် ဝေ့၍ဝေ့၍ ပါလာသော မိုးစက်မှုန်များက ပလတ်စတစ်စအောက်သို့ ဝင်ရောက်ကြသည်သာ။ ကမ္မဝါစာအုပ်များကိုလည်း ပလတ်စတစ် အကြည်ပါးကလေးဖြင့် တစ်ရွက်ချင်း ရစ်ပတ်ထားကြရသည်။

ကမ္မဝါစာများကိုမရွတ်ဖတ်မီ သာသနာပြုအတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်ပြီး ဖြစ်သော ဝဲပျံဆရာတော်ဘုရားကြီးက -

“သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်တို့ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့တစ်တွေ ယခုလို သိမ်သမုတ်ခြင်းဖြင့် သာသနာပြုခွင့်ကြံ့ရတာ အလွန်မှ ကံကောင်းကြပါတယ်ဘုရား။ သွားရလာရ ခက်ခဲတဲ့ ဒီလိုတောကြီးခေါင်ခေါင်မှာ ယခုလို ဆောင်ရွက်ခွင့်ကြံ့ရတာကိုက အလွန်ရခဲသော အခွင့်ထူးတစ်ရပ်

ပါဘုရား။ ဘုရားသာသနာမှာ သိမ်ဆိုတာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်တဲ့အပြင် သာသနာပြုနဲ့ပွားရာ၊ ရဟန်းပဉ္စင်းများ မွေးထုတ်ဖို့ရာမှာ မရှိမဖြစ်တဲ့ အဓိက အကျဆုံးအရာဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ ဤအဓိက အကျဆုံးသောအရာအတွက် တပည့်တော်တို့တစ်တွေ ယခုအချိန်မှစပြီး စတင်ဆောင်ရွက်ကြကုန်ပါစို့ဘုရား”

ဟု ဩဝါဒသဖွယ် မိန့်ကြားပြီးနောက် သိမ်နုတ်ခြင်း၊ သိမ်သမုတ်ခြင်းအမှုကို စတင်ပြုလုပ်လေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် -

“ကရင်ပြည်နယ်၊ ဖာပွန်မြို့နယ်၊ ပုဇွန်မြောင်းအုပ်စု ထီးမင်္ဂလာ ဣတ္ထသယဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်း ၁၃၅၁ ခု၊ ဝသန္တဂူတု၊ ကန်ရာသီ တော်သလင်းလဆန်း (၇) ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည (၈) နာရီ (၂၀) မိနစ်၊ (၀) စက္ကန့် အချိန်တွင် ဝဲပျံကျောင်းဆရာတော်ဘုရား ကြီးမူ၍ သံဃာတော် (၃၀) ပါးတို့က...

ဝိပုတ္တိဖယ်ရှား သမ္ပတ္တိ အနေအထားဖြင့် သိမ်နုတ်ကမ္မဝါ အထပ်ထပ် ဖတ်ကြားပြီးလျှင် သာသနဝိသုဒ္ဓိ သိမ်တော်ကို သမုတ်အောင်မြင် ပြီးစီးတော်မူသည်။

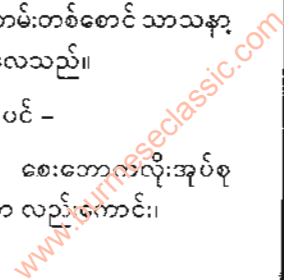
အလျားအနံ (၃၀) တောင်ပတ်လည်။

(၆-၉-၈၉)”

ဟူသော သိမ်သမုတ်ခြင်း မော်ကွန်းစာတမ်းတစ်စောင် သာသနာ့မှတ်တမ်းဝယ်တွင် ကျန်ရစ်ရန် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

အလားတူ ဤ ၁၃၅၁ ခုနှစ်အတွင်းမှာပင် -

* ကရင်ပြည်နယ်၊ လှိုင်ဘွဲ့မြို့နယ်၊ စေးတောကလေးအုပ်စု မယ်ကစောဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်းမှာ လည်းကောင်း၊

- * ကရင်ပြည်နယ်၊ ဖာပွန်မြို့နယ်၊ မဲပကျေးရွာအုပ်စု ကုက္ကသယ ဖောင်တော်ဦးဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်းမှာလည်းကောင်း။
- * ကရင်ပြည်နယ်၊ ဖာပွန်မြို့နယ်၊ မဲဆိပ်ကျောင်းအတွင်းမှာလည်းကောင်း။
- * ကရင်ပြည်နယ်၊ ဖာပွန်မြို့နယ်၊ ပုဇွန်မြောင်းအုပ်စု သီတမာရ်လာဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်းမှာလည်းကောင်း။
- * ကရင်ပြည်နယ်၊ ဖာပွန်မြို့နယ်၊ ပုဇွန်မြောင်းအုပ်စု မြရောင်ခြည်ဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်းမှာလည်းကောင်း။

ဝဲယျံဆရာတော်ဘုရား ကြီးမှူး၍ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး အစီအစဉ်ဖြင့် သိမ်များကို သမုတ်တော်မူခဲ့သည်။

သမုတ်ပြီးသော သိမ်နေရာ၌ အလျဉ်းသင့်သော အခါများ၌ သိမ်အဆောက်အအုံများကို ဆောက်လုပ်တည်ထားခဲ့သည်။ အချို့အနည်းငယ်သာ မဆောက်ဖြစ်ဘဲ ကျန်သည်။

* * *

၁၃၅၂ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၁ ရက်။

မိုးလယ်ကာလမို့ ရှစ်ခွင်ရပ်လုံး ပိတ်မှောင်မိုးအောင် မိုးကသည်းသည်။ မဲမဲ ရွာနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေပါ ပါလိုက်သေးသည်။ နေရောင်ကိုမတွေ့။ နေလုံးကိုပင် မမြင်ရ။ ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင် စကားအတိုင်း ယွန်းစလင်းမြစ်ငယ်သည် ရေများဖောင်းလျှံနေသည်။ အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းနေသည်။ စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေကိုဆန်လျက် (၈၅) ဒီဇယ်စက်တပ် စက်လှေတစ်စီး ရဟန်းသံဃာ ၂၀ ပါးကို တင်ဆောင်ကာ မြစ်ညာသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေသည်။

ကမ်းနဖူးရွာများဖြစ်သော လွှစင်၊ ထီးလားဘဲ စသောရွာများကို ဆရာ့ပြတ်ထားရွှေဖလားကျကိုင်းတောသို့ရောက်လာသည်။ ဦးကျော်အေးအိမ် ဆိပ်ကမ်းမှာ လှေကိုရပ်နားခဲ့ပြီး၊ လှေစောင့်အဖြစ် လှေသမားအစ်ဦးကိုသာ ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဆောင်သော ရဟန်းသံဃာတို့မှာ ပရိက္ခရာကိုယ်စီအပြင် ခြောက်ပေါင်တူ၊ ဆံတူရှင်၊ ပေါက်ချွန်း၊ ပေါက်ဆိန်၊ ဓား စသော ပစ္စည်းကိရိယာများကို အသံဆောင်လျက် မိုးရွာထဲမှာ ခရီးဆက်နေသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ထုံးစံအတိုင်း ကဒူးကို ဆောင်းထားသည်။ ကျန်သံဃာများမှာ အထက်စတစ်မိုးကာစများကို ခြံထားသည်။

စပါးစိုက်ပျိုးထားသော လယ်ကွင်းကို ကန်သင်းရိုးအတိုင်း တွေ့လိုက်ပြတ်ကျော်ကာ မြေလိမ်မြေကောက်သွားသည်။ ဆီးကာနေသော ကန်ချောင်းထဲသို့ဆင်း၍ ဖြတ်သွားရသည်။ ရေတိမ်သည်လည်း ရှိသကဲ့သို့ ဆင်လယ်၊ ခါးစောင်းလောက်အထိ အနက်သည်လည်းရှိသည်။ ရေစီးသန်နေချိန်မို့ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်ရန် မနည်းကြီး ရုန်းကန်သွားရသည်။ သည်ကြားထဲ ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ကဒူးဆောင်းထားခြင်း၊ ပလတ်စတစ်စ ခြံထားခြင်းတို့မှာ အဓိပ္ပာယ် မရှိသလို ဖြစ်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေပြီမင်းကိုး။

သည်လိုနှင့် ရွှေဖလားကျ ပေကူထကျောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ဆရာဝန်မှ ပစ္စည်းများကို စုပုံထားရစ်ခဲ့ပြီး ကျောင်းပေါ်သို့တက်ကာ ဆရာတော်ကြီးအား ဝတ်ပြုသည်။ ကျောင်းဆရာတော်ကား ဝါတွင်းကာလ ခြောက်ရက်ခရီးသွားနေသော မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအမှုရှိသော သံဃာများကို သိပ်မကြည်ချင်။ အပြစ်ဟုမြင်သည်။ ဆိုလည်းဆိုလာသည်။ ဆရာဝန်ခရီးမထွက်ရသည်ကို မိမိလည်း သိပါသည်။

ယခုလို မိုးထဲလေထဲ ရေထဲမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ အဘယ်မှာ သွားလာ ချင်ပါမည်နည်း။ မိမိလည်း လူသားတစ်ဦးသာ။ မိုးအေးအေးမှာ ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ်ကန်ထဲ ကွေးလို့နေချင်သည်။ နေချင်သည်ဆိုသော် လည်း နေမရသော အကြောင်းက ဖန်လာသည်မို့ မိုးထန်နေသည်။ လေသန်နေသည်ကိုမှ မမူအား။ ရေဆန်ကို တက်လာခဲ့ရသည်။

၁၃၄၉ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်းက ပေပေါင်း ၃၂၈၀ ပေမြင့် သော တြိကြိုးတောင်ထိပ် ကျောက်တောင်ထွတ်မှာ သိဒ္ဓိပါလ ဆံတော်ရှင် စေတီတော်ကို ပြုပြင်တည်ထားခဲ့သည်။ တောင်ထွတ်များသို့ တက်ရောက် ရန်မှာ ခဲခဲခက်ခက် ရှိလှသည်။ အမျိုးသမီးများအဖို့ တက်ရောက်ရန် မလွယ်ကူ။ သည်အပြင် ဆိုင်ရာ နယ်ပိုင်၊ တောင်ပိုင်တို့ကလည်း အမျိုး သမီးများ တက်ရောက်သည်ကို နှစ်သက်ဟန်မတူ။

သို့ဖြင့် တောင်ခုလတ်တစ်နေရာတွင် အမျိုးသမီးများ ဖူးမြော် ကြည်ညို နိုင်စေရန် သုံးပေသာသာ သီဟိုဠ်ရုပ်ပွားဆင်းတု တစ်ဆူ တည်ထားခဲ့သည်။ ရုပ်ပွားတော်၏ ဥက္ကလုံ မွေရှင်တော်အဖြစ် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်များကို မသမာသူတို့က ဓားမြောင်းဦးစွန်းဖြင့် ကော်ထုတ် သွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ တိုက်ဆိုင်သည်လား ဘာလားတော့မသိ။

ရွှေဖလားကျတစ်ခွင်လုံး တိုက်ပွဲတွေ တရစပ်ဖြစ်နေသည်မှာ အုံးအုံးကျွက်ကျက် ဆူညံနေသည်။ ပစ်သံခတ်သံ အမြဲမပြတ် ရှိနေသည်။ ရွှာမီးရှို့ခြင်းများလည်း မကြာခဏဆိုသလို ဖြစ်နေကြသည်။ ဆိုင်သည် လား၊ မဆိုင်သည်လားတော့ မသိ။ ထိုအရေးကို ကျေအေးစေလိုသည်။ ဤမည်သော ဆန္ဒဖြင့် ဝါတွင်းကာလပင်ဖြစ်သော်လည်း ထွက်လာခဲ့ ရသည်။

ရုပ်ပွားတော်ကို တစ်ဝဂ္ဂ အမိုးလုပ် ပူဇော်ထားရှိမည်။ ကျောက် အစား ပြန်လည် စီခြယ်၍ အလွယ်တကူ ယူ၍မရအောင် စီမံမည်။

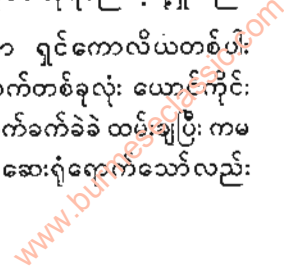
အချိန်ရလျှင် သိမ်မြေပြင် ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပြီး သိမ်ကိုပါ တစ်ပါတည်း သုတ်ထားမည်။ နောင်အလျဉ်းသင့်က သိမ်တော်ဆောက်လုပ်မည်။

ပေတူထကျောင်းဆရာတော် စိတ်ကြည်သည်၊ မကြည်သည် အမူ ခဏားတော့။ မိမိလုပ်စရာရှိသည်ကို လုပ်ရပေမည်။ အတွေးဖြင့် တောင်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ သံဃာများနှင့်အတူ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဖူးဆောင်ကာ တြိကြိုးတောင်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ရုပ်ပွားတော်အား ပြုပြင်ကာ တစ်ဝဂ္ဂအမိုးလုပ်သူတချို့၊ သိမ်မြေပြင် ရှင်းလင်းပြီး မြေသုတ် သင် ရှင်းလင်းသူတချို့ဖြင့် တာဝန်ခွဲ၍ လုပ်ဆောင်ကြသည်။

တြိကြိုးတောင်မှာ မြေသားနည်းပြီး ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင် များသာ ရှိသည်မို့ သိမ်မြေပြင် ပြုလုပ်ရသည်မှာ မလွယ်ကူ။ ခက်ခဲ သင်ဝန်းလှသည်။ ခြောက်ပေါင်တူကြိုးများဖြင့် ကျောက်တုံးကြိုးများကို ခွဲခြင်းစိတ်ဖြာရသည်။ သတ်မှတ်နေရာသို့ ထမ်းပိုးသယ်ယူရသည်။ မျက်နှာပြင် ညီစေရန် ရှားရှားပါးပါး မြေသားများကို ရှာဖွေထမ်းထည်ရ သည်။ သိမ်မြေပြင် ရှင်းလင်းသုတ်သင်ရာမှာ ဤတြိကြိုးတောင် သိမ်မြေ ပြင်သည် အခက်အခဲဆုံးဖြစ်သည်။

တောင်က မိုးထိမြင့်မားသည်။ လေအဆက်မပြတ် တိုက်နေ သည်။ လေတိုးသံ တဝိုင်းကို အစဉ်ကြားနေရသည်။ မိုးတိမ်တိုက်အထက် မှ ရှိသည်မို့ မိုးက အပေါ်ရွာချမလား။ အောက်မှ လေပင့်သဖြင့်သာ မြေထဲမှာပါလာသည်။ “မိုးရွာချသည်” ဟူသော ဝေါဟာရစကားလုံးသည် ဤတောင်ထိပ်လိုနေရာမျိုးမှာ မှားသည်ဟုပင် ဆိုရမည်ကိုသိရှိသည်။

လှုပ်ကြကိုင်ကြနှင့် သုံးရက်အရမှာ ရှင်ကောလိယတစ်ပါး မြေပေါက်ခံရသည်။ ခဏချင်း ခြေထောက်တစ်ခုလုံး ယောင်ကိုင်း နှင့်တင်းလာသည်။ တောင်အောက်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ထမ်းချပြီး ကမ နှင့်ဆေးရုံသို့ အမြန်ပို့ဆောင်ရသည်။ ဆေးရုံရောက်သော်လည်း

မသက်သာ။ အသားများ ကွဲအက်မည်ကဲ့သို့ ရောင်ကိုင်လောနေသည်။
မထူးပြီ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကုတော့မည် ဆုံးဖြတ်ကာ ဆေးရုံမှ ပြန်ယူလာ
စေသည်။

ကျောင်းရောက်သော် မြေဆိပ်ချသောအနေဖြင့် နွယ်စိမ်းရေကို
ညှစ်၍တိုက်သည်။ အုန်းစိမ်းရည်ထဲ သတ္တကုတ္တုဓာတ်လုံး စိမ်၍တိုက်
သည်။ အုန်းစိမ်းရည်ဖြင့်ပင် ဓာတ်လုံးကိုသွေး၍ အနာဝကို ကပ်ပေး
သည်။ ကပ်လိုက်သည်နှင့် ဓာတ်လုံးသည် ပြန်ကွာမကွာဘဲ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်
ကပ်နေသည်။ မည်းညစ်နေသည့် အဆိပ်နှင့်ရောသောသွေးများ စီးကျ
လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း အဆိပ်နှင့်ရောသောသွေးများ ကျလာပြီး
နောက်ဆုံးမှာ ပကတိသွေးများ အနည်းငယ် စီးကျလာသည်။ ထိုအခါမှ
ဓာတ်လုံးလည်း အနာဝမှ သူ့အလိုလို ကွာကျတော့သည်။ ရောင်ကိုင်နေ
မှုလည်း သိသိသာသာ လျော့လျော့လာသည်။

စိတ်ချရပြီဖြစ်၍ လူနာအား ထားရစ်ကာ တြိကြီးတောင်သို့
ပြန်ခဲ့သည်။ ရောက်သောအခါ သိမ်မြေပြင် ပြုပြင်နေကြသည်မှာ
ပြီးသလောက်ရှိသည်နှင့် ဝဲပျံဆရာတော်အား ပင်ရန် ဆင်းခဲ့သည်။
ဆရာတော်အား လျှောက်ထားရာ တော်သလင်းလဆန်း ၇ ရက်နေ့မှ
အားမည် မိန့်တော်မူသည်။ ဒါလည်း တစ်မျိုးတော့အကောင်းသား။
အေးအေးဆေးဆေး ပြုပြင်ပြင် အချိန်ယူ၍ လုပ်နိုင်သည်ဟု တွေးလိုက်
ရသည်။

ဝဲပျံမှ ပြန်လာပြီး ထိမဂီလာကျောင်းမှာရှိသော မီးစက်ကိုယူကာ
တြိကြီးတောင်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ ဤမျှမတ်စောက်မြင့်မားသော တောင်ပေါ်
သို့ လေးလံသော မီးစက်ကို ရအောင်ထမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ပေါ်သို့
ရောက်လျှင် ဝါပန်ရက် ပြည့်လုနေပြီဖြစ်သော သံဃာများကို မြိုင်ကြီးငူသို့
ဒွန်စေသည်။ ကျန်သံဃာတချို့ကို ဝါပန်စေ၍ လွှတ်လိုက်သည်။ လူအလံ
ဘလယ်သဘော၊ အလှည့်ကျသဘောမျိုး ဖြစ်သွားသည်။ မြိုင်ကြီးငူ

BURMESE
CLASSIC

ဆရာတော်ကား ဝါပန်ရက်ပြည့်လျှင် မြိုင်ကြီးငူသို့ တစ်ညမျှ ပြန်အိပ်၍
အရက် ယူပြီးသည်နှင့် ဝါပန်ကာ ပြန်ထွက်သည်။ စက်လှေတစ်စင်းဖြင့်
လုပ်ဆောင်သင့်သည်တို့ကို သွားလာလုပ်ဆောင်သည်။

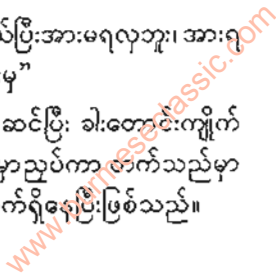
မီးစက် တောင်ထိပ်သို့ရောက်လျှင် ညအတွက်ပါ အလင်းရောင်
ရလာပြီဖြစ်၍ အသံမစဲ မဟာပဋ္ဌာန်း ပူဇော်မှုကို စတင်ဖွင့်လှစ်သည်မှာ
၁၂ သလင်းလဆန်း ၅ ရက်သို့ တိုင်လေသည်။ ၅ ရက်နေ့မှာ ပဋ္ဌာန်း
ဒိတ်ပြီး ဝဲပျံဆရာတော်အားပင်ရန် ဆင်းခဲ့သည်။ ဝဲပျံဆရာတော်ကြီးသည်
ယခင်ပေးထားသော ရက်ချိန်းအတိုင်းပင် သံဃာများကို စုစည်းထားပြီး
ဗြစ်သည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ရောက်ရှိသွားချိန်မှာ အားလုံး အဆင်
သင့် ဖြစ်သည်နှင့် စက်လှေဖြင့် ပင်ဆောင်ခဲ့တော့သည်။ သိမ်သမုတ်
ကုဝယ် လိုက်ပါ ဝေယျာဝစ္စပြုသူများကိုပါ တင်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ရဟန်းသံဃာအများစုမှာ ဒေသခံထဲမှချည်းဖြစ်သည်။ ၎င်းပြင်
သက်တော်ကလည်း ငယ်ရွယ်ကြသေးသဖြင့် တောင်တက်ခရီးအဖို
မထောင်းလှသော်လည်း သက်တော် ၇၀ ကျော်ပြီးဖြစ်သော ဝဲပျံဆရာ
တော်အတွက် ရင်လေးမိသည်။ ဖြည်းဖြည်းတော့ ရောက်မှာပါလေဟု
ဘာ တွေးထားသည်။ အတွေးမှာသည် ဆိုရမည်။

ဝဲပျံဆရာတော်ကြီးမှာ သက်တော် ၇၀ ကျော်သော်လည်း အချို့
ရဟန်းငယ်တို့ထက်ပင် တောင်တက်သာနေသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။
ပြီးဖြည်းမှန်မှန် တက်နေသည်။ နားလိုက်တက်လိုက် လုပ်နေရာမှ
ဆရာတော်ကြီးက -

“အေးကွယ်... တောင်တက်ရတာ တယ်ပြီးအားမရလှဘူး၊ အားရ
ပဲရတက်နိုင်အောင် ခါးတောင်းကျိုက်လိုက်ဦးမှ”

ဆိုကာ သင်္ကန်းကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ပြီး ခါးတောင်းကျိုက်
သည့်ဆိုရုံ အောက်ပိုင်းသင်္ကန်းစက်ဆွဲပြီး ခါးမှာညပ်ကာ တက်သည်မှာ
ခွန်မိနစ်ပင် မကြာသေး။ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

“အေးဟ...ငါက အမြင်ကြီးရှိသေးမှတ်လို့ ခါးတောင်းကျိုက်ထားကာ ရှိသေး။ ရောက်နေမင်ကိုး” ဟု ရယ်မောမိန့်ကြားလေသည်။

တောင်ထိပ်သို့ အားလုံးရောက်ရှိချိန်ဝယ် နေဝင်လှပြီ။ နားနေခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်တို့ကို ဆက်တိုက်ပြုလုပ်ကြသည်။ ထုံးဖြူဖြင့် ညောင်စောင်းကွက်ရှိသည်။ ရဟန်းများ ဒေသနာကြားသည်။ ပြီးလျှင် ကမ္မဝါ ရွတ်ဖတ်ကာ သိမ်စတင်နတ်တော့သည်။

ထိုနေ့မှာ မိုးမရွာ။ သို့သော် တောင်ခိုးနှင့် မြူခိုးများ ပင်တိုက်လာသော လေအဝှေ့ဝယ် အဆုပ်လိုက်၊ အခဲလိုက် ပါလာတတ်သည်။ နှင်းမှုန့်များကြား ရပ်နေကြရသကဲ့သို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မှုန်ဝါးဝါးသာ တွေ့မြင်ကြရသည်။ နေပူရှိန်မဲ့ခဲ့ပြီမို့ တိုက်ခတ်နေသော လေက အေးစိမ်းလှသည်။ ခေါင်းစွပ်ကိုယ်စီ၊ ပလတ်စတစ်ကို ခြွထားသော်လည်း အကြိုအကြားတိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာသော လေအေးကြောင့် အချမ်းက မလုံနိုင်။ ဖော်ထားရသော လက်များမှာ ရေခဲတုံးပမာ အေးစက်နေသည်။ “ဥသ္မာတေဇော” မည်သော ကိုယ်ငွေသည် ထိုလက်ကလေးများမှာ မရှိတော့ပြီလား ထင်စရာပင်။ ထိုလက်ကလေးများဖြင့် တစ်ခုခုကို ကိုင်မိလျှင် ထိုင်ကိုင်မှန်းမသိအောင် ထုံနေသည်။

ကမ္မဝါ ရွတ်ဖတ်ရာဝယ် မီးစက်မောင်းပြီး မီးချောင်းများ လင်းထိအောင် ထွန်းထားသည်။ နတ်ညှင်းပိုးကောင်တို့သည် အရှိန်ပြင်းစွာ ပျံသန်းလာပြီး မီးချောင်းကို ဝင်တိုက်တတ်လေ့ရှိသည်။ မီးငြိမ်းသွားတတ်သည်။ ထိုအခါ ကိုယ်စီဆောင်ထားရသော လက်နှိပ်မီးဖြင့်ထိုး၍ ကမ္မဝါရွတ်ဖတ်ရသည်။ သူဖတ်အလှည့် ကိုယ်မီးပြ၊ ကိုယ်ဖတ်အလှည့် သူဖတ်ဖြင့် ရွတ်ဖတ်ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် -

“ကရင်ပြည်နယ်၊ ဖာပွန်မြို့နယ်၊ ရွှေဖလားကျ အုပ်စု တြိကြီးဘုရားကုန်းတော်တွင် အလျား x အနံ (၁၆) တောင်ရှိ သာသနဝိသုဒ္ဓိ သိမ်တော်ကို ၁၃၅၂ ခုနှစ်၊ ဝသန္တဥတု၊ ကန်ရာသီတော်သလင်းလဆန်း(၇) ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ည စက်နာရီ (၉) နာရီ (၃၅) မိနစ်၊ (၅၀) စက္ကန့်အချိန် ဝဲပျံဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြီးမှူး၍ သံဃာတော် (၃၉) ပါးတို့က ဝိပုတ္တိဖယ်ရှား သမ္ပတ္တိ အနေအထားဖြင့် ကမ္မဝါ အထပ်ထပ် နတ်ပြီးလျှင် သိမ်သမုတ်ခြင်း ပြီးစီးအောင်မြင်တော်မူလေသည်။

(၂၆-၈-၉၀)”

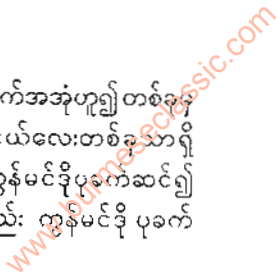
ဟူသည့် သိမ်မော်ကွန်းတစ်စောင် သာသနာ့မှတ်တမ်းတွင် ကွန်းထိုး ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အနားယူထားသော မိုးသည် နံနက်အရုဏ်ဆွမ်းချက်ချိန်ဝယ် ညည်းမဲမဲ ရွာသွန်းတော့သည်။ စားဖို့သည် စိတ်ဆင်းရဲလောက် ညည်းညည်း တော်သလင်းမိုးဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ဆွမ်းချက်သည် အေးများ စိတ်ရောလူပါ ဆင်းရဲနေကြရသည်။

အလှည့်ကျပုဂ္ဂိုလ်များ ဆွမ်းချက်ရန် အိပ်ရာမှ ထခဲ့ကြသည်။ ညည်းညည်းဆိုသည်ထက် အိပ်ရာမှ ဆင်းခဲ့ကြသည်ဆိုသည်စကားက ပိုမိုဆိုးသည်။

အကြောင်းသော် ...

တြိကြီးတောင်ထိပ်ဝယ် ခိုနားစရာ အဆောက်အအုံဟူ၍ တစ်ခုမှ မရှိ။ ပဌာန်းရွတ်သည့် ပလတ်စတစ်မိုး တဲငယ်လေးတစ်ခုသာ ရှိသည်။ တဲငယ်ဝယ် ဝဲပျံဆရာတော်ကြီးအား ကွန်မင်ဒိုပုခက်ဆင်၍ နေစေသည်။ ကျန်သူများ အားလုံးလည်း ကွန်မင်ဒိုပုခက်

အသီးသီးဖြင့် နီးရာသစ်ပင်မှာ ခြေရင်းခေါင်းရင်းချည်၍ အထောက်အကူပြုပေးရမည်။ ဆွမ်းချက်ချိန်မှာ အလှည့်ကျသွားရမည်။ သာမဏေများ ပုခက်အသီးသီးမှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

မိုးရွာနေသည်။ လေလည်းလာနေသည်။ ဆွမ်းချက်တာဝန်ရှိသည်။ မချက်၍လည်းမရ။ ဖြစ်အောင်ချက်ရမည်။ အလှည့်ကျလောက်ဖြင့် မလုံလောက်တော့။ ရဟန်းငယ်အချို့ကိုပါ နှိုးလာခဲ့ရသည်။

ကိုယ်စီလည်း ပလတ်စတစ် ခွံထားရသည်။ ပလတ်စတစ်တစ်စုံကို ထောင်လေးထောင်မှ တစ်စုံ ကိုင်ထားကြရသည်။ ကျန်သူက လေတိုက်ရာ မိုးပက်ရာဘက်မှ အခြားပလတ်စတစ် တစ်စုံလေးကာမိုးကာလုပ်ပေးရသည်။ ထိုအခါမှ မီးကို စတင်မွှေးရသည်။ သည်မိုးသည်လေထဲ မီးမွှေးရပုံမှာ -

ရှေးဦးစွာ မိမိတို့ စီးလာကြသော ဆင်ကြယ်တံဆိပ် ရာဘာများကို အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ဖြတ်သည်။ မီးရှို့သည်။ မီးဖြစ်လာလျှင် ခြေထောက်လည်း စိုထိုင်းနေသောဝါးများကို တစ်စစီ ဖဲ့ထည့်ရသည်။ မီးလာမှ အခြားဝါးခြောက်ထင်းရေစို့များကို ထည့်ရသည်။ မီးများပြပိုနိုင်ကာ မီးရှိုက်ရလာသည်။ သုံးပြည်ဆံ့ ဆွမ်းတစ်အိုးကို တည်သည်။

အပေါ်မှ မိုးသူကမိုး၊ ဘေးမှ လေကာသူကကာ။ မီးထိုးသူဖြင့် ဆွမ်းတစ်အိုး ကျက်ခဲ့သည်။ ၎င်းဆွမ်းတစ်အိုးအတွက် ရာဘာ ၁၀ ရံ အရင်းပြုခဲ့ရသည်။

ဆွမ်းကျက်လျှင် ဝဲယုံဆင်တော်ဘုရားကြီး အမှူးရှိသော တော်များအား ဆွမ်းကပ်သည်။ ဆွမ်းနှင့်တွဲဖက် ဘုဉ်းပေးစားဆားနှင့် ငရုတ်သီးသာရှိသည်။ ရေသော်မှ မိုးရွာသားပေလို့ ထည့်ပန်းကန်ခွက်ယောက်မလို့။ ၁၁ပိတ်ကိုယ်စီရှိသည်။ သပိတ်ကို

သည့်။ ဆားဖြူး၊ ငရုတ်သီးထောင်းဖြင့်နယ်၍ ဘုဉ်းပေးကြသည်။ သည်နေရာ၊ မရှိသည့်ဆွမ်းမို့ မြန်ယုက်လိုက်ပါတခြင်း။

မြိုင်ကြီးငှု ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရင်းမှ ပုံပြင်ကလေးကို သတိရလိုက်သည်။

ထင်းခုတ်စားရသော သူဆင်းရဲသားအမိနစ်ဦး။ သားဖြစ်သူက နှစ်နှစ်တောထဲ ထင်းခုတ်သွားရသည်။ အမေဖြစ်သူက ရွာထဲလည်၍ ထင်းရှာရင်းချသည်။ သားထင်းခုတ်သွားလျှင် စားဖို့အတွက် အမေက ထင်းထမ်းနှင့် ငါးပိဖုတ်တစ်တုံးသာ ထည့်ထည့်ပေးလိုက်နိုင်သည်။ သို့သော် ဤလိုချည်း စားနေရသဖြင့် တစ်ခါတလေ ဟင်းကောင်းကလေးလည်း ပေးပါရန် အမေအားပြောသည်။ သားအား ကျွေးချင်ပါသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ အကြံထုတ်ရသည်။

အကြံရသည်တွင် သားအားပြောသည်။ "သား၊ ဒီနေ့ထင်းခုတ်သွားပြီး သမင်းစားတဲ့အခါ ဖာတာနဲ့ မစားနဲ့ဦး။ နေ့မွန်းတည့်ရောက်ပါမှ ငါ့အဖေ့အဖေ့ကိုဖွင့်ပြီး သားစားချင်တဲ့ဟင်းကို မန်းလိုက်ပါ။ ဖြစ်လာပါက သင့်အဖေ လို မှာလိုက်တယ်။ သားဖြစ်သူ တောထဲရောက်လို့ ထင်းခုတ်သွားရင်း သခင်နေ့များမှာ စတင်ဆာသည်နှင့် ထမင်းစားသည်လေ့ရှိသော်လည်း သန့်နေဟင်းကောင်းစားလိုသဖြင့် အမေစကားအတိုင်း မွန်းတည့်သည့်တိုင်အောင် စောင့်သည်။ စောင့်ရင်း နားနားနေနေ ထင်းခုတ်သွားပြီး ခြေထောက်လည်း မစားသေး။ ဟင်းကောင်းနှင့်မှ တအားလွေးစားအားဖြင့် အဆာခံနေသည်။

သို့ဖြင့် မွန်းတည့်လာသည်။ ထမင်းထုပ်ကိုပြည်သည်။ အမေက သူလိုက်သော ငါးပိဖုတ်ကလေးကိုကိုင်၍ "ဥုံဖွ... ဝက်သားတုံးကြီး... သတည်း" ဟု ထပ်ဖန်တလဲလဲ မန်းမှုတ်သည်။ အဘယ်မှာ ဖြစ်ပါလိမ့်။ ငါးပိဖုတ်က ငါးပိဖုတ်သာ။ အားမလို အားမရဖြစ်လာသည်။

ပါးစပ်နားကပ်၍ အဖန်တလဲလဲ ညံ့ဗွဲလုပ်သည်။ ဖြစ်မလာချေ။ သို့သော် ငါးပိဖုတ်နံ့က နှာခေါင်းထဲ ဖွေးလာသည်။ အစာတောင်းနေပြီဖြစ်သော ဗိုက်က ပိုဆာလာသည်။ ဝက်သားတုံး ဘယ်တော့ဖြစ်လာမလဲ၊ ဗိုက်က ဆာလှပြီ။ စားချင်စိတ်ကို တားမရတော့သည်နှင့် ငပိဖုတ်ကလေးကို နည်းနည်းဖဲ့စားမိသည်။

“အမလေးလေး ... ကောင်းလိုက်တဲ့ အရသာ” ဟု တွေးထင်မိ သည်။ ထမင်းတစ်လုတ်၊ ငပိဖုတ်တစ်ဖဲ့ စားရင်းဖြင့် ထမင်းတစ်စေ့မကျန် အောင် အကုန်ပြောင်သွားတော့သည်။ ယခင်နေ့များနှင့်မတူ ထမင်းမြိန် လိုက်သည်မှာလည်း ပြောမပြတ်နိုင်အောင်ပင်။

စားသောက်ပြီးသောအခါမှ အသိတရား ရသွားသည်။

“ဆာလျှင် ဘာဖြစ်ဖြစ် စားကောင်းသည်ချည်း၊ စားမြိန်သည် ချည်း” ဟု။ ပုံပြင်က ဤမျှသာ။

ယခုလည်း မိမိတို့ သံဃာတစ်တွေ စားစရာဟူ၍ မယ်မယ်ရရမရှိ။ ရှိတာနှင့် ဘုဉ်းပေးရသည်။ မြိန်လှပါသည်။ သည်ဆွမ်းတစ်နပ်ကဖြင့် နောင်တစ်ချိန် စာတင်လောက်အောင် ဖြစ်ပေတော့မည်။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ ရွှေဖလားကျ ကိုင်းတောရွာ ဦးကျော်အေးအိမ်တွင် အသင့်ပြင်ဆင်ထား သော ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းအုပ်ကိုယ်စီပို့လာကြသော ဆွမ်းတို့ကို နေ့ဆွမ်းအဖြစ် ဘုဉ်းပေးကြရသည်။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီမံထားပါသည်။ သို့သော် အရုဏ် ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးစဉ်ကလောက် မမြိန်လှချေ။

နေ့ဆွမ်းအပြီးမှာ သံဃာများအားလုံး စက်လှေစီးပြီး ယွန်းစလင်း မြစ်ငယ်ကို စုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဇာကော့လုံးကျွေမှာ ကျောက်သင်္ဘော ခေါ် သီလာပါရ စေတီနှင့် ဝါးကျောင်းငယ် ရှိသည်။ ထိုနေရာမှာ သိမ်သမုတ်ရန် ဖြစ်သည်။

ထိုဝါးကျောင်းငယ်မှာ တစ်ညကျိန်းစက်ပြီးနောက် နံနက်မှာ သိမ်သမုတ်ကြရာ နံနက် ၉ နာရီ ၄၉ မိနစ် ၁၅ စက္ကန့်တွင် ပြီးစီးခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ -

“ကရင်ပြည်နယ်၊ ဖာပွန်မြို့နယ်၊ ပုဇွန်မြောင်း အုပ်စု ကျောက်သင်္ဘောဇာကော့လုံးကျွေ သီလာပါရ ဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်း သာသနကာရူညသိမ်တော်ကို ဝဲပျံဆရာတော်ဘုရား ကြီးမှူး၍ သံဃာတော် (၃၉) ပါးတို့က ဝိပုတ္တိဖယ်ရှား၊ သမ္မတ္တိ အနေအထားဖြင့် ကမ္မဝါအထပ်ထပ် ရွတ်ဖတ်ကာ သိမ်နုတ်တော်မူပြီး သမုတ်တော်မူကြရာ ...

၁၃၅၂ ခုနှစ်၊ ဝသန္တဥတု၊ ကန်ရာသီတော်သလင်း လဆန်း (၉) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ နံနက် (၉) နာရီ (၄၉) မိနစ်၊ (၁၅) စက္ကန့်အချိန်တွင် ပြီးစီးအောင်မြင်တော်မူသည်။

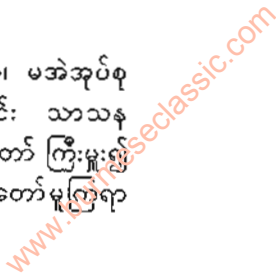
အလျား x အနံ ၂၅ တောင်။

(၂၈-၈-၉၀)”

ဟူ၍ သာသနာမှတ်တမ်းတစ်ရပ် တွင်ရစ်ပြန်သည်။

ထိုနေ့မှာပင် သံလွင်အရှေ့ဘက်ကမ်း လှိုင်းဘွဲ့မြို့နယ်၊ မအဲအုပ်စု ကလုံစိန်ဘုရားသို့ ကြွရောက်ကြကာ သိမ်သမုတ်တော်မူကြပြန်သည် ဖြစ်၍ -

“ကရင်ပြည်နယ်၊ လှိုင်းဘွဲ့မြို့နယ်၊ မအဲအုပ်စု ကလုံစိန်ဘုရား ဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်း သာသန ကာရုဏိက သိမ်တော်ကို ဝဲပျံဆရာတော် ကြီးမှူး၍ သံဃာတော် (၃၉) ပါးတို့က သမုတ်တော်မူကြရာ

၁၃၅၂ ခုနှစ်၊ ဝသန္တဥတု၊ ကန်ရာသီ တော်သလင်း
 လဆန်း (၉) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ ည (၈) နာရီ (၁၇) မိနစ်၊
 စက္ကန့် (၄၀) တွင် ပြီးစီးအောင်မြင်တော်မူသည်။
 အလျား x အနံ ၂၅ တောင်။
 (၂၈-၈-၉၀)”

အလားတူ -

“ကရင်ပြည်နယ်၊ လှိုင်းဘွဲ့မြို့နယ်၊ မအဲအုပ်စု
 ရာသီကျော်ဘုရား ပရိဝုဏ်အတွင်း၌ သာသနာစိပုလ
 သိမ်တော်ကို ၁၃၅၁ ခုနှစ်၊ တော်သလင်း လဆန်း (၁၀)
 ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေ (၄) နာရီ (၃၆) မိနစ်၊ (၄၀) စက္ကန့်
 အချိန်တွင် သမုတ်ခြင်းပြီးစီးအောင်မြင်တော်မူသည်။
 အလျား x အနံ ၂၅ တောင်။
 (၂၉-၈-၉၀)”

“ကရင်ပြည်နယ်၊ လှိုင်းဘွဲ့မြို့နယ်၊ မအဲအုပ်စု
 မာရ်လာယုဘုရား ပရိဝုဏ်အတွင်း၌ သာသနာ့စွန့်
 သိမ်တော်ကို ၁၃၅၃ ခုနှစ်၊ တော်သလင်း လဆန်း (၁၁)
 ရက်၊ ညနေ (၂) နာရီ (၃၇) မိနစ်၊ (၅၀) စက္ကန့် အချိန်
 တွင် သမုတ်ခြင်းပြီးစီးတော်မူသည်။
 အလျား x အနံ ၂၅ တောင်။
 (၃၀-၈-၉၀)”

ထိုနှစ်အတွင်းမှာပင် သီတင်းကျွတ်လ၌ -

“ကရင်ပြည်နယ်၊ ဖာပွန်မြို့နယ်၊ ပုဇွန်မြောင်း
 အုပ်စု တောင်နီဗုဒ္ဓရောင်ခြည်ဘုရား ပရိဝုဏ်အတွင်း၌

သာသနာစိပုဏသိမ်တော်ကို ၁၃၅၂ ခုနှစ်၊ ဝသန္တဥတု၊
 တုရာသီ သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၇) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့
 ညနေ (၅) နာရီ (၁) မိနစ်၊ (၅၅) စက္ကန့်အချိန်တွင်
 သမုတ်ပြီးစီးအောင်မြင်သည်။
 အလျား x အနံ ၁၅ တောင်။

(၂၅-၉-၉၀)”

ဤသို့လျှင် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဘုရားစေတီ အပြု
 ဘုရားကို ပြုပြင်တည်ထားရင်း သိမ်တော်အချို့ ကို သမုတ်တည်ထား
 ပြန်သည်။
 ကျန် ဘုရား စေတီ သိမ် ကျောင်းတို့ကို အလျဉ်းသင့်သလို
 ပြန်တော်မူပြသွားပါမည်။

* * *

လျှောက်သောလမ်းမှာ အဆီးအတား

၁၃၅၄ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် စံရက်ပိုင်း။

မအဲရွာအနီးရှိ ဆကေသာ ဆံတော်ရှင်စေတီတော်အား ထီးတော် တင်လှူပူဇော်သည်။ ဆကေသာ ဆံတော်ရှင်စေတီ ပြန်လည်ပြုပြင်ရာမှာ သုံးကြိမ်သုံးခါတိုင်ခဲ့သည်။ ဘုရားဟောင်းကိုငိုကာ ပြန်လည်တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်မို့ အဟောင်းနှင့်အသစ်အကြား မိုးရေဝင်ကာ ရေစိမ့်ထွက်ရာမှ ပြိုပြိုကျခဲ့သည်။ ယခု နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင်မူ အဟောင်းနှင့် အသစ်အကြား ရေလေမခိုနိုင်အောင် စီမံဖန်တီး၍ တည်ခဲ့သည်။ ငွေရှစ်သိန်း အကုန်အကျခံ၍ ခိုင်မာသည်ထက် ခိုင်မာအောင် ဖန်တီးခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ခိုင်ခံ့တန်ကောင်းပါရဲ့။

ထီးတော်တင်ပြီးနောက် ကျန်ငွေမှာ အရပ်ရပ် အလှူရှင်တို့ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းသည့်ငွေပါဆိုလျှင် ရှစ်သောင်းမျှရှိလေသည်။ ဤငွေများဖြင့် ကယားပြည်နယ် ဆင်တော်မတောင်သို့သွား၍ ဆံတော်ရှင်စေတီကို တည်မည်မှန်းထားသည်။

မှန်းသာမှန်းထားသည်။

ကယားပြည်နယ်သို့ ယခင်က မရောက်စဖူးခဲ့။ လွိုင်ကော်ဆိုသည်မှာ ဘယ်နေမှန်းမသိ။ ဆင်မတောင်တော်ဆို ဝေးပါလေရော။ သို့သော် ထိုင်နေလိုက် ဘာမှဖြစ်လာမည်မဟုတ်။ သွားပါများ ခရီးရောက်၍ မေးပါများလျှင် စကားရလာပေလိမ့်မည်။ ပေါက်ကျိုင်းထုံးကို နှလုံးမူရတော့မည်။

ဤအတွေးဖြင့်ဆကေသာထီးတင်ပွဲမှပြန်လာခဲ့သည်။ မြိုင်ကြီးငူရောက်သော် ကျောင်းရှိသံဃာများကို ရွေးချယ်စိစစ်သည်။ ၃၇ ပါးသော သံဃာများကို ဦးဆောင်၍ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ထွက်ခွာခဲ့ရာတွင် သံဃာများ

သည်လည်း မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးနည်းတူ သပိတ်တစ်လုံး၊ သင်္ကန်းသုံးထည်မျှသာဖြစ်သည်။

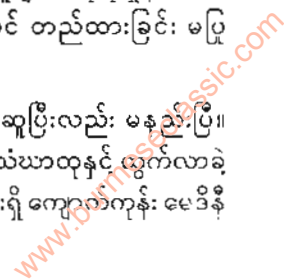
အပိုပစ္စည်း အသုံးအဆောင်ဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မပါသော်လည်း ဘုရားတည်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် သံလက်၊ ဂေါ်ပြား၊ ပန်းရံဒယ်၊ ပေါက်တူး စသော ပန်းရံပစ္စည်းကား အပြည့်အစုံပါရှိသည်။

ဆံတော်သာသနာကို ဘေးမဲ့ဖြင့် ပွင့်လင်းစေရန် လျှောက်ထားချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်သောအားဖြင့် ဆံတော်ရှင်စေတီဟောင်းများကို ကြီးစားပမ်းစား ရှာဖွေတည်ထားခဲ့သည်။ ပြီးပြည့်စုံခြင်းကား မရှိပါသေး။ မယ်ကဇောတောင် ဒသဗလ ဆံတော်ရှင်စေတီတော်၊ တြိကြီးသိဒ္ဓိပါလ ဆံတော်ရှင်စေတီတော် စသော စေတီအချို့ကိုသာ ပြုပြင်တည်ထားခဲ့ရသေးသည်။

ထို့ဖားဝီကြီး စသောတောင်များရှိ စေတီတော်များကိုကား အရပ်ရပ်သော အခြေအနေအရ တည်ခွင့်မသာသေး။ မပြုပြင်သာသေး။ နယ်မြေအေးချမ်းမှု လုံးဝမရှိသေး။ သည်ကာလအတွင်း ကယားပြည်နယ် လွိုင်ကော် ဆင်တောင်ရှိ ဆံတော်ရှင်စေတီတော်ကို တည်ရပါမူ ကောင်းလေစွ။ ကယားပြည်နယ်မှာ မိမိတို့ဒေသမှာကဲ့သို့ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်ခြင်း အခက်အခဲရှိမည်မထင်။ ဟန်တားသူလည်း ရှိမည်မထင်။

မိမိဒေသမှာကား တည်ထားရမည့် ဆံတော်ရှင်များ သီတင်းသုံးရာ အောက်ပြည်များမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်သူများ၏ စိုးမိုးမှုနယ်ပယ်ကြီး ကျရောက်နေသဖြင့် သွားရောက်ပြုပြင် တည်ထားခြင်း မပြုသာသေး။

ဆံတော်ရှင်စေတီ ၉ ဆူအနက် တစ်ဆူပြီးလည်း မနည်းပြီ။ အတွေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ ဘုရားတည်မည်ဟု သံဃာထုနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ရန်ကင်းမြို့နယ်တွင်းရှိ ကျောက်ကုန်း မေဒိန်

ကျောင်းတိုက်မှာ တည်းခိုသည်။ မြိုင်ကြီးငှူ ဘုန်းတော်ကြီး ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိနေသည်ကိုရန်ကုန်မြို့ ဝတ္တလစ်ရိ ဆရာဦးထွန်းထွန်းက သိရှိ သွားခဲ့ပြီး ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ကြွလာသလဲဘုရား။”

“ကယား သွားမယ်လေ၊ လွိုင်ကော် ဆင်တော်မ တောင်မှာ ဘုရားသွားတည်မယ်”

“မဖြစ်သေးပါဘူးဘုရား”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“တပည့်တော် စုံစမ်းကြည့်ပြီးပြီ၊ အဲဒီနေရာမှာ ဘာသာခြားတွေ ချည်း များတယ်”

“ဟ ... ဘာသာခြားများတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ သာသနာပြုတဲ့ ဟာပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာထဲမှာမှ ပြုရမတဲ့လား။ ဘုရားသခင် စတင်သာသနာ ပြုစဉ်ကာလကိုပြန်ကြည့်။ ကဿပစတဲ့ ရှင်တစ်ထောင်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တဲ့လား။”

“အဲဒါတော့ အဲဒါပေါ့ဘုရား”

“အဲဒါလည်း အဲဒါဆိုလို့ ခုဒီဟာလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့...”

“ပြောပါဦး”

“အရှင်ဘုရားကို မသွားစေချင်သေးဘူးဘုရား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီမှာ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေတယ်”

“ဟ ... သူဟာသူဖြစ်တာ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်တာလိုက်လို့”

“ဆိုင်တာတော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့ဘုရား၊ လှုပ်ရှားကိုင်ရ သွားရလာရ တယ်လည်းမလွယ်ကူဘူးပေါ့ဘုရား။ ဒါကြောင့် မသွားစေချင်တာပါ ဘုရား”

ဆရာဦးထွန်းထွန်း လျှောက်ထားချက်သည် သဘာဝကျနေ သည်။ မိမိတစ်ဦးတည်းသာဆို အရေးမဟုတ်လှသော်လည်းလူဒကာများ ပါဆိုလျှင် ၄၀ ကျော်သော ပရိသတ်ကြီးနှင့်မို့ နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားနေ မိသည်။

ဆရာဦးထွန်းထွန်းသည် မြိုင်ကြီးငှူဘုန်းတော်ကြီးအား ညီအစ်ကို ရင်းတမျှ ချစ်ခင်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ သီလသိက္ခာ၊ အကျင့်စရိုက်တို့ ကိုလည်း ကြည်ညိုလေးစားသည်။ ဘေးဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သော ထိုအရပ် သို့အဘယ်မှာလျှင် သွားစေချင်ပါမည်နည်း။ ဆရာဦးထွန်းထွန်း ပြန်လည် ဤ အမှတ်ရပါသေးသည်။ သောင်းရင်းမြစ်၊ သံလွင်မြစ်တို့ဆုံရာ မြစ်ဆုံ ဒေသ သူးမွဲထစခန်းမှာ ဣစ္ဆာသယ မောင်တော်ဦးစေတီ တည်ထားစဉ် ကာလက သူနှင့် အဖော်ငါးဦး ရောက်လာသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး သာသနာ ပြုရာ၊ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်ရာမှာ လုပ်အားဒါနတွေ ပြုခဲ့ကြ သည်။ လိုစဉ်မှာ တောတွင်းမှပုဂ္ဂိုလ်များက သူ့အား ထောက်လှမ်းရေး ဖြစ်ရမည် ဟူသော စွပ်စွဲချက်ဖြင့် ဆွဲတော့မည်ဆဲဆဲ သူတို့လူစုအား ချက်ချင်းပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။

ပို့စဉ်တုန်းက ဘာကြောင့်ရယ်မရှိ။ ကမမောင်းရောက်ခါမှ ဒါကြောင့်ပို့တာဟု သိခွင့်ရခဲ့သည်။ မကြောက်ဘူး ဆိုသော်လည်း ကျောတော့အချမ်းသာ။ ဖြစ်လာအံ့သော အန္တရာယ်မှ လက်မတင်လေး လွတ်ခဲ့ရသည်။ လွတ်အောင်လည်း ကြံမောင်ပေးခဲ့သည်မို့ မြိုင်ကြီးငှူ

ဘုန်းတော်ကြီးအပေါ် ကျေးဇူးတရားအနေဖြင့် ပို၍တင်ထား ကြည်ညိုမိလေသည်။

ဤမည်သော ကျေးဇူးရှင် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၊ ချစ်ခင်ကြည်ညိုလေးစားရသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် ဤအရပ် ဤမျှသောအရပ်သို့ ကြွသွားလိုသည်။ ထိုထိုဒေသမှာလည်း အန္တရာယ်တွေ ဤသို့ဤနယ်ရှိနေသည်ကို သိထားပါလျက် အဘယ်မှာ သွားစေချင်ပါမည်နည်း။ မိုးကားမပြုပါလေ။ ပြုခဲ့သည်ရှိသော် အတွေးဖြင့် ဟန့်တားနေခြင်းဖြစ်သည်။

လျှိုင်ကော်သို့သွားမည်ကိစ္စကို မတင်မကျဖြင့်ပင် ရပ်ထားပြီး အခြားအကြောင်းအရာများသို့ စကားဦးလှည့်ခဲ့သည်။ လာခဲ့သော သံဃာများပါ လိုရာခရီးသို့ မရောက်ရသော်လည်း လာရကျိုးနပ်စေတော့ဟူ၍ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆရာဦးထွန်းထွန်း အစီအစဉ်ဖြင့် ပြည်မြို့သို့ ဘုရားဖူးပို့ပေးသည်။

ပြည်မြို့မှ ပြန်လာရာ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ဆရာဦးထွန်းထွန်းက “ဒါလောက်ဆို ဘုန်းတော်ကြီး စိတ်ပြေ၍ လျှိုင်ကော် မသွားတော့တန်ရာ” ဟု စိတ်ချပြီး အိမ်သို့ခေတ္တပြန်ခဲ့သည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မူလစိတ်ဓာတ်ကိုက သွားဆို သွားရမူ၊ လုပ်ဆို လုပ်ရမူဖြစ်သည်။ သွားကြည့်မည်၊ လုပ်ကြည့်မည်။ မဖြစ်ကာမှနေရော။ အများက မဖြစ်ဘူးဆိုသည်နှင့် လက်မလျှော့တတ်။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားလာလုပ်ကိုင်တတ်လေ့ရှိသည်။

စာပေပရိယတ် သင်ယူစဉ်ကတည်းက ထိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ကိန်းခဲ့သည်။

တောရဆောက်တည်စဉ်မှာလည်း တရားကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုအပေါ် ထိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ပို၍ပြင်းထန်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အများတကာ အပြောမျှဖြစ်သော ပတ္တပိုဏ်ဇူတင်၊ ထုံနာကျဉ်နာရောဂါ ဖျောက်ခြင်း၊ ရေဆွမ်းအဓိဋ္ဌာန် စသည်တို့ကို ခွဲခတ်၍ ပြုလုပ်ကျင့်ကြံအောင်မြင်ခဲ့သည်။

“ရန်သူဝိုင်းထား၊ ထိုယောကျ်ားကား ပြေးသွားဖို့ရာ၊ အခွင့်သာလျက် ပြေးမထွက်၊ လမ်းထွက်အပြစ် မဟုတ်ချေ” ဟူသည်သို့ လမ်းကြောင်း သိသည်။ လမ်းခရီးလည်း သိပြီ။ သွားလာနည်းလည်း သိပြီ။ မသွားလျှင် ခရီးမရောက်။

သွားဖို့ဆိုရာက ဆန္ဒပြဋ္ဌာန်းရသည်။ အလို (ဆန္ဒ) အားကြီးလျှင် စိတ်လည်းပါလာမည်။ စိတ်ပါလာမည်ဆိုမှတော့ ဝီရိယကလည်း မနေဘူး။ နိုးကြွလာရသည်။ ၎င်းအဓိပတိသုံးပါး စုံညီလာပြီဆိုလျှင် ဝိမံသာ အဓိပတိ (ပညာ) ကလည်း မည်သို့မည်ပုံပြုလုပ်ရမည်ဟူသော အသိဉာဏ်၊ အကြံဉာဏ် ပေါ်လာရသည်။

ဤကား မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ လက်တွေ့ကျင့်စဉ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤကျင့်စဉ်ဖြင့်ပင် အချိုးအကွေများကို ဖြတ်သန်းကျော်နင်း ဖြတ်ပြောက်ခဲ့ရသည်။ အောင်မြင်မှုရှိသကဲ့သို့ ဆုံးရှုံးမှုလည်း ရှိခဲ့သည်။ အသေခံသိမ်း အောင်မြင်သည်ဟူ၍ကား မရှိစကောင်း။ လောကဝံတရား နှစ်သုံးကို ဘုရားဟောရာမှာသော်မှ လာဘော အလာဘော ယသော အယသော နိန္နံ ပသန္တံ သုခံ ဒုက္ခံ ဟူ၍ ဆန်ကျင်ဘက်တရားနှစ်ပါးစီကို ချွေးထားထားသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ ကောင်းဆိုးနှစ်ရပ်သည် ဒွန်တွဲလျက် ရှိစမြဲ။ အမှောင်၏ အခြားတစ်ဖက်၌ အလင်းရှိသကဲ့သို့ အလင်း၏ အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း အမှောင်က ရှိနေမည်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အမှောင်က ကြွနေသည်။ အလင်းက စောင့်နေမည်ဟု လမ်းခုလတ် အနေအထားတွင် ဆုံးဖြတ်ရန် မသင့်သေး။ ခရီးဆုံးအောင်တော့ သွားကြည့်မည်။ လမ်းဆုံးလျှင် ရွာတွေ့မည်။ တွေ့သော ရွာအပေါ် မူတည်၍ အလက်လုပ်ဆောင်သွားရုံသာ။

* * *

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မြိုင်ကြီးငှူဘုန်းတော်ကြီးသည် ဒိုင်နာကားတစ်စီးကို သွား/ ပြန် ၂၀၀၀၀/- (နှစ်သောင်းကျပ်) ဖြင့် ငှားခွဲတောင်ကြီးသို့ တက်ခဲ့သည်။ တောင်ငူအရောက်မှာ မိုးချုပ်သဖြင့် ဦးဘသန်း (သစ်တော) အိမ်မှာ တည်းခိုညအိပ်ရသည်။

ဦးဘသန်းမှာ သံဃာများနှင့်အတူ ပါသွားသော ဒေါ်ခင်ထွေးကြီး၏ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သည်။ ဦးတင်ကြည်၊ ဒေါ်ခင်ထွေးမြင့်တို့မှာ မြိုင်ကြီးဘုန်းတော်ကြီး ကြွလေရာမှာ လိုက်ပါ၍ ပါရမီဖြည့်နေသော စေတနာထက်သန်သည့် ဇနီးမောင်နှံဖြစ်သည်။

ဦးဘသန်းအိမ်မှာ အိပ်နေကြပြီး၊ မိုးမလင်းမီမှာ တောင်ငူထွက်ခွာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ ဆွမ်းအခက်အခဲ မထွေစေရန် အိမ်မှ ဆွမ်းကွက်များ လှုံလှုံလောက်လောက် ချက်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မြိုင်ကြီးငှူ ဘုန်းတော်ကြီး အမှုပြုသော သံဃာများသည် ပျော်ဘွယ်လမ်းမှတစ်ဆင့် တောင်ကြီးမြို့သို့ ဦးတင်မောင်နှင့်လူတို့ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရန်ကုန်မှာ ဆရာဦးထွန်းထွန်းတစ်ယောက် ခေါင်းမီးတောက်နေသည်။ ကျောက်ကုန်း မေဒီနီသို့ ပြန်ရောက်ချိန်မှ မြိုင်ကြီးငှူ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်အဖွဲ့ မထွေရတော့၊ ပြန်သွားပြီဆိုသဖြင့် အဝေးပြေးကားဂိတ်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ မေးမြန်းကြည့်ရာ တောင်ကြီးတက်သွားကြောင်း၊ ဒိုင်နာကားတစ်စီးကို သွား/ပြန် ငှားသွားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

မြိုင်ကြီးငှူ ဘုန်းတော်ကြီး သွားမည်လမ်းကြောင်းကို မှန်းမိလျှင် သည်။ တောင်ကြီး ကိုသန့်ဇင်မှတစ်ဆင့် လျှင်ကော်သွားလိမ့်မည်ဟု

“မဖြစ်သေး၊ သည်အတိုင်း လွတ်လိုက်လို့က မဖြစ်သေး။ သည်ခရီးစဉ်ကို မပျက်ပျက်အောင်တော့ ဖျက်ရပေတော့မည်။ မဖြစ်ပါဘူးဟု အာမ မခံနိုင်သလို ဖြစ်လာလျှင်လည်း မကောင်း။ ခက်တာပဲ၊ ဘုန်းတော်ကြီး ကလည်း လူငယ်ပီပီ ဇွတ်ချည်းပဲကိုး”

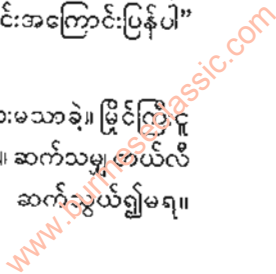
ဆရာဦးထွန်းထွန်း တစ်ယောက်တည်း မြည်တွန်နေမိသည်။ နှုန်၏။ ဟိုးဘဝတစ်ခိုတုန်းကလည်း ဆရာဦးထွန်းထွန်းက အစ်ကိုကြီးမြိုင်ကြီးငှူက ညီငယ်အထွေးဆုံး။ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူက အရာရာမှာ ဆွေးတွေးဆဆ ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ရှိသလောက် ညီထွေးဖြစ်သူက လုပ်ချင်တာကို ဇွတ်တရွတ်လုပ်လေ့ရှိသည်။ ညီလုပ်ပြီဆိုတော့လည်း အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူက ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါခဲ့ရသည်ချည်း။

ယခုလည်း မသွားသင့်သဖြင့် မသွားပါနှင့်ဟု အတန်တန် တားနေပါကလည်း ဇွတ်ထွက်သွားသည်။ နယ်မြေအခြေအနေကို သိရှိထားသည်မို့ ဦးထွန်းထွန်းရင်ထဲ စိုးရိမ်ပူပန်မှု သောကမီးတွေ တောက်လောက်လေတော့သည်။

ဆရာဦးထွန်းထွန်းမှာ သေသမားတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် အရပ်ရပ်သို့ သွားရန်မှာ တစ်ညတစ်ညပန်း ပေးများလှသည်။ ဘိုးဖြင့် မြိုင်ကြီးငှူ၏အဖွဲ့အစည်းကို ဝမ်းကြွစမ်းချိုမြို့များတို့သို့ တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်

“သံဃာအများကြီး တင်သွားသော ဒိုင်နာကားတစ်စီးကိုတွေ့လျှင် သင်္ကန်းသွားစေဘဲ ရုပ်ခိုင် ထားပါ။ ပြီးလျှင် ချက်ချင်းအကြောင်းပြန်ပါ”

“အခု အဖွဲ့အစည်းထွန်းအက် အလေးမသာခဲ့။ မြိုင်ကြီးငှူဘုန်းတော်ကြီးသက်သို့သာ ဖျက်ပစ်လိုက်သွားခဲ့သည်။ ဆက်သမျှ တယ်လီဖုန်းဆက်ဆံရေးလုံး လိုင်းကျနေသဖြင့် မည်သို့မျှ ဆက်သွယ်၍မရ။

ဦးထွန်းထွန်းလည်း တစ်နည်းမဟန်တော့သဖြင့် တစ်မျိုးကြံရပြန်သည်။ တပည့်ဖြစ်သူ ဦးတင်မောင် (စန္ဒီပရဆေး) ကိုခေါ်ကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ ဦးတင်မောင်၏ အကံအစားကို ဖြင့် အပြင်းမောင်း၍ နောက်မှ လိုက်တော့သည်။ အပြေးနှုန်းလည်းကောင်း၊ ဝန်ပေါ့ လည်းဖြစ်သဖြင့် နမ့်ပန်တက်လောက်မှာ သွားမိသည်။ မိသည်ကလည်း မြိုင်ကြီးငူအဖွဲ့ ကားကို လှမ်းမြင်ရရှိသော ရှိသေးသည်။ ဆရာဦးထွန်းထွန်း တို့စီးသောကား ဘီးပေါက်သွားသည်။

“အဲဒါပြောတာပဲ တင်မောင်ရေ၊ ကံမပေးတော့ ဉာဏ်ပြေးသော်လည်း မရဘူးဆိုသကွ”

ကားဘီးဖြုတ်၊ တပ် လုပ်သည်။ ပေါက်သွားသောဘီးကိုပါ ဖာလိုက်သည်။ ပြောဖြစ်လား၊ ဘယ်ထိလိုက်ရဦးမည်မသိ။ မတော် လေထိုးဆို မရှိသောနေရာမှာ ဘီးတစ်ခါထပ်ပေါက်မှဖြင့် အခက်ဟုတွေးကာ ဖာလေစေရသည်။

ထိုအချိန် မြိုင်ကြီးငူအဖွဲ့ကားကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားသည်။

မြိုင်ကြီးငူအဖွဲ့ကားသည် ဝက်ဖြူရေစခန်းအရောက်တွင် ကားလမ်းဘေးချ၍ နေ့ဆွမ်းဘုဦးပေးကြသည်။ ဆွမ်းဘုဦးနေစဉ် ဆရာဦးထွန်းထွန်းတို့ကားက ဖြတ်ကျော်တက်သွားသည်။

ကားဖြတ်ကျော်သွားသည်အဖြစ်ကို မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သည်။ ဦးတင်မောင်ကားမှန်းသိသဖြင့် ဆရာဦးထွန်းထွန်း လိုက်လာပြီဆိုသည်ကို ရိပ်မိလိုက်သည်။ ဆရာဦးထွန်းထွန်းတို့လည်း ရှေ့လောကြီးနေသဖြင့် သတိမထားမိ။ တောင်ကြီးသို့ တောက်လျှောက် မောင်းသွားသည်။ တောင်ကြီးသို့ရောက်သော် သွားမည်ထင်သည်နေရာ တို့သို့ လိုက်ရှာသေးသည်။ မတွေ့သည့်အဆုံး အင်းလေး ဖောင်တော် ဘက်ကိုများ သွားသလားအတွေးဖြင့် အင်းလေးသို့မောင်းသွားတော့သည်။ ထိုမှစ၍ လမ်းကွဲသွားတော့သည်။

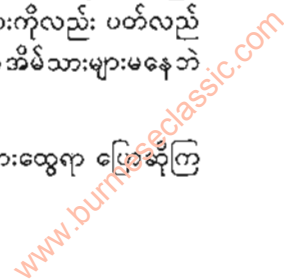
မြိုင်ကြီးငူအဖွဲ့သည် နေ့ဆွမ်းဘုဦးအပြီး လေးလေးမှန်မှန်ပင် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ညနေ ၅ နာရီလောက်မှာ တောင်ကြီးသို့ ရောက်သည်။ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ မုဆိုးရွှေချမ်းသာဘုရားသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်သည်။ ငြိမ့်ဖျတ်ကုန်းရပ် စံပယ်ဖြူလမ်း ကိုသန်ဇင်၊ ဒေါ်ခင်အေးမွန်အိမ်သို့ သွားသည်။

ကိုသန်ဇင်၊ ဒေါ်ခင်အေးမွန်တို့မှာ မူလက မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် သိကျွမ်းမှု မရှိခဲ့ကြ။ သထုံမြို့ညောင်ဝိုင်းကျောင်းဆရာတော်နှင့် ဆက်သွယ်မိပြီးကာမှ သိကျွမ်းလာခဲ့ရသူတွေဖြစ်သည်။ သိကျွမ်းလာခဲ့ပြီးနောက် တရားဓမ္မ ကျင့်ကြံသူများ၊ အကျင့်စရဏ အားထုတ်ကြသူများ ချင်း တူညီကြသဖြင့် တစ်နည်းဆိုသော် ပဋ္ဌာန်းဆက်ချင်း နီးကြသဖြင့် မြိုင်ကြီးငူနီးကျွမ်းဝင် ကြည်ညိုလေးစားသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ကြီးသို့ ရောက်လေတိုင်း “ဘုရားတပည့်တော်တို့အိမ်မှာ သင်္ဃာတော်ကျောင်းအမှတ်ဖြင့် သီတင်းသုံးတော်မူပါဘုရား” ဟုပင့်လျှောက်သွားသဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

စေတနာ ထက်သန်လှသော ကိုသန်ဇင်တို့ ဇနီးမောင်နှံကလည်း အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိတစ်ခုလုံးကို ဓမ္မာရုံကြီးတစ်ခုသဖွယ် ခမ်းနားစွာဖြင့် ဆင်ထားသည်။ ဘုရားသခင် စံတော်မူရာကျောင်းဆောင် (ပလ္လင်) တော်ကို အတင်တယ်ဆုံး၊ အသပွယ်ဆုံးဖြစ်အောင် မွမ်းမံထားသည်။ ဘုန်းစာအုပ်များကို စာတိုက် (ဗိဂ္ဂို) များဖြင့် စနစ်တကျထားသိုထားသည်။ ဆရာတော် သံဃာတော်ကြီးများ၏ ဓာတ်ပုံကြီးများကိုလည်း ပတ်လည် နေထိုင် ချိတ်ဆွဲပုံဖော်ထားသည်။ ဤအပေါ်ထပ်ဝယ် အိမ်သာများမနေဘဲ သင်္ဃာတော်ကျောင်းတော်အဖြစ်သာ ထားရှိသည်။

ကိုသန်ဇင်အိမ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် စကားတွေရာ ပြောဆိုကြရာမှာ -

ယခုကာလအတွင်း တောင်ကြီးမြို့မှာ ကျောင်းသားပွဲတော်ပဲ
ခန့်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပနေသဖြင့် ဘာသာရေးကိစ္စရပ်မှာ
ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရဟုဆိုကြောင်း သိရသည်။

ခုမှသတိရမိသည်။ တောင်ကြီးမြို့သို့ဝင်စဉ်က ရှေ့မှာမီးထိုးအောင်
လာသောကားတန်းကြီးကိုမြင်သဖြင့် မိမိတို့စီးလာသောကားက လမ်းအ
ချဉ်းရပ်ထားပေးလိုက်ရသေးသည်။ ကားတန်းကြီးလွန်မှ ဆက်မောင်း
ရသည်။ မိမိတို့ရပ်ပေးလိုက်ရသော ကားတန်းကြီးမှာ နိုင်ငံတော် အကြံ
အကဲတစ်ဦးဦး၏ ကားသာဖြစ်ရပေမည်ဟု ခုမှသတိပြုမိသည်။

လျှိုင်ကော် ဆင်တော်မတောင်ကိစ္စ မေးမြန်းသောအခါ
ကိုသန့်ဇင်လ -

“မှန်ပါ။ တပည့်တော်တို့လည်း အဆက်အသွယ် မရသေးပါဘူး
ဘုရား။ စုံစမ်းနေဆဲဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။”

“ဒီမောဆိုးမြို့နယ်တွင်းမှာလို့တော့ သိရပါတယ်ဘုရား။ တောင်
ကျကျ သိရအောင် လျှိုင်ကော်က ဦးလှစိန်တို့နဲ့ ဆက်သွယ်ထားပါတယ်
ဘုရား။”

“ခုသွားလို့ကော မရဘူးလား။”

“မှန်ပါ။ မသွားသင့်ပါဘုရား။”

“ဘာဖြစ်လို့...။”

“နေရာထိတ်ကပ်လို့...။ သိသေးသလောက်မှာ အဖျားရပြီးမှာနဲ့ရော၊ နောက်
တစ်ခုက အဲဒီမှာ တိုက်ခိုက်မှုတွေဖြစ်နေကြတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် မသွား
သေးပါဘုရား။”

“ဒါဆို ဘယ်တော့လောက်...။”

“တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ဆင်တော်မတောင်ကို သွားရောက်
စစ်ဆေးပါမယ်ဘုရား။ တွေ့ရင် အရှင်ဘုရားကို အကြောင်းကြားပါမယ်။
အထူးကုမု ကြွသင့်ပါတယ်ဘုရား။”

“... ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ လျှိုင်ကော် မသွားဖြစ်သေးရင်
... နေပါမယ်”

“... ပြန်ပြီး တောင်ကြီးမှာ တစ်ညခိုနား အိပ်စက်၍ နောက်တစ်နေ့
... ပြန်လာခဲ့တော့သည်။”

* * *

မြိုင်ကြီးရဲ့ မြန်ရောက်ရောက်ဖျက် နောင်နေသူနှစ်ဦးကို သွား
... မခေါင်ကေးမှ ဦးရွှေလုံးနှင့် သောလယ်ထမှ ဒေါ်မကိုင်းတို့နှစ်ဦး
... သည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် မြိုင်ကြီးရဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး ကရင်ပြည်နယ်
... ဘက်၌ သာသနာပြုရာဝယ် အထူးအားထားရသူတွေဖြစ်သည်။
... တော်ကြီးအားလည်း ကြည်ညိုလေးစားကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး
... နှင်သည်ဆိုသော အရာများကို အလေးထား ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိ
... အထူးသဖြင့် ဣစ္ဆာသယ ဖောင်တော်ဦးစေတီ တည်စဉ်ကာလ
... အားထားရသူတွေဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်နေ
... သည်။

“ဆို ... ဘာကိစ္စ”

“မှန်ပါ။ ဗိုလ်မြက မှာလိုက်ပါတယ်ဘုရား။”

“ဘာမှာလိုက်သတဲ့လဲ”

“မြိုင်ကြီး၊ ငှက်တော်ကို မင်းတို့ရအောင် ပင့်လာခဲ့ကြ၊ ဘုန်းကြီး မပါရင် မင်းတို့ပြန်မလာခဲ့နဲ့။ ဘုန်းကြီးပါမှ မင်းတို့ပြန်လာခဲ့တဲ့ဘုရား။”

“ဟေ... ဘာလုပ်ဖို့ ဦးဇင်းကို မှာရတာတုန်း၊ ဂုဏ်ပြုမှုဇော်ဖို့တော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။”

“အဲဒါတော့ မလျှောက်တတ်ပါဘုရား။”

“မသွားဘူးဆိုရင်ကော”

“တပည့်တော်တို့ မပြန်တက်ရဲပါဘုရား။”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ကိုင်းကိုင်း... ဒါဖြင့် ခုပဲသွားမယ်”

ဆိုကာ ရောက်မဆိုက် ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ မူလကတည်းက စိတ်မြန်စိတ်ဆတ်သူလည်းဖြစ်ပြန်၊ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့တတ်သူလည်း ဖြစ်ပြန်သဖြင့် ချက်ချင်း မာနယပ်လော့ရှိ ဗိုလ်မြအိမ်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

လိုက်ခဲ့သည်ဟု သာမန်မျှ ဆိုသော်လည်း သွားရသည့်ခရီးမှာ မနီးလှ။ ခရီးလမ်းပန်း ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသည်။ တောအသွယ်သွယ်တောင် အထပ်ထပ်ကို ကျော်ရသည်။ လျှိုမြောင်တွေကို ဖြတ်ရသည်။ ခြေကျင့် တစ်လှည့်၊ ကုန်းကြောင်း တစ်ခါဖြင့် လာခဲ့ရသည်။ ဤခရီးစဉ်ကို ရှေ့အခန်းများမှာ ရေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဆိုကြပါစို့၊ ဗိုလ်မြနှင့် တွေ့ဆုံစကား ပြောသည်။

“ဘုန်းကြီး၊ ဘုရားမတည်နဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့ မတည်ရမှာလဲ အဖိုး”

မြိုင်ကြီးက ဘုန်းတော်ကြီးက ဗိုလ်မြအား (အဖူး) အဖိုးဟု ရင်းရင်း နှိုးနှိုး ခေါ်ပြောလေ့ရှိသည်။

“ဘုန်းကြီးက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဘုရားတည်တာလဲ”

“အေးချမ်းစေဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဘုရားတည်တယ်၊ အဖိုးလဲ ကရင်ပြည်နယ် အေးချမ်းဖို့အတွက် လုပ်ဆောင်နေရသလို ဦးဇင်းလည်း ရပ်ရွာ အေးချမ်းအောင်ဆိုပြီး တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ပံ့ပိုးတဲ့အနေနဲ့ ဘုရားတည်နေတာပါအဖိုး”

“အေး... အခု ဘုန်းကြီး ဘုရားတည်နေတာများပြီ၊ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့်ပြီ၊ ဘယ်မှာအေးချမ်းလာလို့လဲ။ ဒီအတိုင်း ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား”

“အဖိုးလည်း ကရင်တော်လှန်ရေးဆိုပြီး လုပ်လာလိုက်တာ ခုဆို နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ပြီ၊ ဘယ်မှာအေးချမ်းလာလို့လဲ၊ တိုးတက်လာလို့လဲ”

“အေး... ဟုတ်သားဟ”

ဗိုလ်မြ သဘောကျပွားသည်။ သို့သော် ဆက်ပြောသည်။

“တို့တိုက်ပွဲဝင်နေတာဟာ အမျိုးသားရေး၊ ကရင်အမျိုးအားလုံး တိုးတက်ရေးကို အဓိက ဦးတည်နေတာ။ အေးချမ်းတာ၊ မအေးချမ်းတာ ဘို့နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကရင်လူမျိုးတွေ ကောင်းစားဖို့အတွက်ဆိုရင် တို့က ဘိုက်သင့်တိုက်ရမှာပဲ”

“ခုလဲ တိုက်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ တိုက်နေတာပဲပေါ့၊ မရမချင်း တိုက်နေရမှာပေါ့”

“ခု နှစ်လေးဆယ်ကျော်ပြီ၊ ရကောရလို့လား”

“မရသေးတာ တို့အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ရအောင်တိုက်ဖို့က တို့အလုပ်ပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ အဖိုးကလည်း အဖိုးယုံကြည်တဲ့အတိုင်း လုပ်သလို ဦးဇင်းကလည်း ကရင်ပြည်နယ်သူ၊ ပြည်နယ်သားများ အေးချမ်းအောင်ဆိုပြီး အေးချမ်းသေးတာ၊ မအေးချမ်းသေးတာ အဓိကမထားဘဲ အေးချမ်းအောင်ဆိုပြီး ဘုရားတည်နေတာပါ”

“အဲဒါတော့ ဘုန်းကြီး၊ အေးချမ်းမယ်ဆိုတာ တယ်တော့မှ မအေးချမ်းဘူး။ အင်းတစ်ရာ ဆရာတော်က အေးချမ်းဖို့ဆိုပြီး ဘုရားတည်တယ်။ တယ်မှာအေးချမ်းလို့လဲ။ အလကား။ ငွေကုန်တာသာ အဖတ်တင်တယ်။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးလည်း ဘုရားမတည်နဲ့ဟော။ ပြောချင်တာက ဒါပဲ”

“ဒါဆို ဦးစင်းပြန်မယ်” ဆိုကာ သူ့မွဲထစခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကော့အနည်းငယ် ဆိုဖွယ်ကျန်ခဲ့သည်။

ဣစ္ဆာသယ ဖောင်တော်ဦးစေတီကို တည်ထားရခြင်း ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုမှာ ကပ္ပိလနှင့် ကောလိယနှစ်ပြည်သား သာကီဝင် မင်းသားတို့အား ဘုရားသခင် ကြွရောက်၍ တရားဟောသည်။ ငြိမ်းချမ်းသွားစေသည်ကို ရည်ရွယ်ရင်း တစ်ရပ်လည်းပါသည်။ ယင်းရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်လည်း တည်ခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်သည်ကား အနန္တတန်ခိုးရှင်မို့ တရားတစ်ပုဒ်ဟောရုံဖြင့် နှစ်ပြည်သားတို့ အသိတရားရကြသည်။ ငြိမ်းချမ်းခဲ့ကြသည်။ အကျွတ်တရား ရခဲ့ကြသည်။ မိမိအနေဖြင့် ဘုရားတည်ရုံနှင့် မငြိမ်းချမ်းစေနိုင်။ အေးအေးဆေးဆေး ဖေးဖေးမမဖြင့် ဘုရားတရားတော်များကို တဖြည်းဖြည်း ဟောဆိုပြသ ဆိုဆုံးမသွားလျှင် ပြစ်နိုင်မည်ဟုတွေးကာ ပြည်မနှင့်ဆို ပေးသီခေါင်ဖျားလှသော ဤမြစ်ဆုံဒေသမှာ သာသနာ့ဆောင်က အအုံတစ်ခု အထင်ကရတည်ဆောက်မည်။ ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို ဟောပြောလမ်းညွှန်ပေးမည် စိတ်ကူးကာ ဝေးကွာပါးကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ရန် လျှာထားခဲ့သည်။ မြေနေရာ ရှင်းလင်းထားသည်။ ပစ္စည်းတော်အသင့် စုဆောင်းထားပြီးဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်မှ ဤသို့စုဆောင်းနေစဉ် အခြားတစ်ဖက်မှလည်း ဆက်ရပ်ဒေသမှ ပြုပြင်သင်သော ဘုရားစေတီများကို ပြုပြင်နေခဲ့သည်။ လက်နှစ်ဖက်သာရှိသည်ဆိုပြား အလုပ်များကိုတော့ အခုပေါင်း

များစွာ လုပ်နေသည်။ ခေါင်းထဲဝင်လာသော သာသနာရေးကိစ္စ၊ သာသနာပြုကိစ္စဆိုလျှင် မည်သည်အကုသိုလ်ကိစ္စ အပေးကွဲခနဲခြင်း မရှိတတ်။

သတိပဋ္ဌာန် အကျင့်စခန်းမှ တစ်လှမ်းဆုတ်ခဲ့သည်ကပင် သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို စိုင်းပြင်းရန်အတွက်ပင် မဟုတ်လော။

ဤကြောင့် သာသနာရေးကိစ္စဆိုလျှင် ဝေးသည်၊ နီးသည်၊ ခက်ခဲသည်၊ ကြမ်းလမ်းလည်ခရီးမှာ များလာလှပေကိုင်သည်။ ယခုလည်း သူ့မွဲထမှာ ကျောင်းဆောက်ဖို့ စီစဉ်သည်။ မြိုင်ကြီးကွဲမှာ နေကာသာ ဘုရားတည်သည်။ ကယားပြည်နယ် ဤခေကာလို့တိုင် သွားလိုက်သေးသည်။ ယခုပြန်အသောက်မှာ ဗိုလ်မြက အခေါ်အဝေါက်သဖြင့် အရောက်လာခဲ့သည်။ ဤသည် သို့သော် ဗိုလ်မြက ကောင်းချီးဩဘာပေးသည်။

“ဘုရား ဆက်မတည်နဲ့ကော့” တဲ့။

အေးလေ... သူ့နယ်ခြေပေးကိုး၊ ဘုရားမတည်နဲ့ဆို မတည်ရုံပေါ့။ ဒီပေမဲ့ ကျောင်းမဆောက်နဲ့ သူ့မဆိုဘူး။ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ကျောင်းကြီးကိုတော့ ဆောက်မည်။

အတွေးဖြင့် သူ့မွဲထသို့ ပြန်ရောက်စဉ်မှာ နေရာရှင်းလင်းပြီးသား မြေညှိပြီးသား ဖြစ်နေသည် နေရာမှာ ဣစ္ဆာသယကျောင်းတော်ကြီးအတွက် အုတ်မြစ်ချလိုက်သည်။ နောက်အခြေအနေပေးလျှင် ဝေးသည်နှင့်အမျှ ကျောင်းဆောက်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းအုတ်မြစ်ချပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ သံဃာများကိုခေါ်၍ မြိုင်ကြီးက သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ့မွဲထမှာ ဦးစောကွဲညွှန်နှင့် သာမဏေတပါးသာ ကျောင်းစောင့်ကျန်ရစ်သည်။

ဤဥာသယကျောင်းတော်ကြီးနှင့် သိမ်တော်အချို့

မြိုင်ကြီးငူသို့ ပြန်ရောက်သောနေ့ ည ၆:၃၀ နာရီ။

သံဃာများအားလုံး စုံလင်နေသည့် ဘုရားဝတ်ပြုချိန်။

ဘုရားရှိခိုးအပြီးမှာ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက သံဃာများအား အောက်ပါစကား ပြောကြားသည်။

“ကိုယ်တော်တို့၊ တပည့်တော်တော့ ၁၀ လနားမယ်၊ ဒီကာလ အတွင်း စာပေပရိယတ်ကို သင်အံ့လေ့ကျက်ကြတာပေါ့”

ဦးဆောင်ဖြစ်သူ ဦးစန္ဒောဘာသက လျှောက်ထားသည်။

“စာဖြစ်လို့လဲ အဘိုးဘုန်းကြီးဘုရား”

“ဟ... သူ့မွဲထမှာ ကိုယ်တော်တို့ကို ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ဗိုလ်မြက ဘုရား မတည်ခဲ့တော့ ဆိုတယ်လေ”

“အဘိုးဘုန်းကြီးက ဘုရားမတည်တော့ဘူး၊ နားတော့မယ်ဆိုရင် တပည့်တော် လူဝတ်လဲတော့မယ်ဘုရား”

“တပည့်တော်လည်း လူဝတ်လဲမယ်ဘုရား”

“တပည့်တော်ပါ ပါတယ်ဘုရား”

“တပည့်တော်လည်း သူတို့လိုပါဘုရား”

ဦးစန္ဒောဘာသ၏ စကားသံအဆုံးဝယ် ကျန် သံဃာများ၏အသံ များကပါ ပဲ့တင်ထပ်လာသည်။

“အေးအေး... မထွက်ရဘူးလို့ မပြောဘူး၊ တပည့်တော် စကား နည်းနည်းတော့ ပြောချင်တယ်။ တပည့်တော်တို့ ကိုယ်တော်တို့ဟာ ခတာအထပ်ထပ်၊ တောင်အထပ်ထပ်ကိုဖြတ်ကျော်ပြီးခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့

တောထဲတောင်ထဲမှာ အပင်ပန်း အဆင်းရဲကြီးစွာခံပြီး ဘုရားတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ တည်ခဲ့ကြတယ်။ ကရင်ပြည်နယ်ရှိ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်ခဲ့တဲ့ သာသနာ့ရောင်ခြည်ကို ပြန်လည်ထွန်းလင်းအောင် စွမ်းဆောင်နေကြ တယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“မှန်ပါ၊ သိပါတယ်ဘုရား”

“အေး... ကိုယ်တော်တို့ စဉ်းစားကြည့်၊ တပည့်တော်တို့ သွားလာ လှုပ်ရှားခဲ့တဲ့ နေရာတွေဟာ ဘယ်လောက်ခေါင်တယ်၊ သွားရလာရ ဘယ်ကလောက် ခက်ခဲတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိမယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ဟိုးရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တို့ကရင်လူမျိုးတွေ တည်ထားခဲ့တဲ့ ဘုရားစေတီဟောင်းတွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေ ခုဖျက်စီးနေပြီ။ ဒီဘုရားတွေကို ပြန်လည်ပြုပြင် တည်ထားဖို့ရာမှာ လောလောဆယ်ဆယ် အနေအထားက တို့မှအပ အခြားမရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ တို့နယ်မြေဟာ သောင်းကျန်းသူနယ်မြေ (အမည်းရောင်နယ်မြေ) အဖြစ် သတ်မှတ်ခံထားရလို့ပဲ”

“မှန်ပါဘုရား”

“အမည်းရောင်နယ်မြေဖြစ်တော့ကာ ပြည်မမှ ဘယ်သာသနာပြု ဗုဒ္ဓါလုံမှ မလာရောက်နိုင်ကြဘူး။ မလာရဲကြဘူး။ ဒါကြောင့် လောလော ဆယ်ဆယ် အနေအထားမှာ တပည့်တော်တို့၊ ကိုယ်တော်တို့မှလွဲပြီး ကရင် ပြည်နယ်ရှိ အထူးသဖြင့် မြိုင်ကြီးငူမှ အထက်ဘက်တစ်ခိုရှိ သာသနာ့ဆီမီး တို့ ထွန်းညှိနိုင်သူတွေ မရှိဘူး။ ဒီတော့က ကိုယ်တော်တို့ စဉ်းစားကြည့် ပါ၊ မိမိတို့ဟာ မိမိတို့ရဲ့ အမျိုးဘာသာ သာသနာကိုချစ်တယ်။ မြတ်နိုး တယ်။ ရှေးယခင် နှစ်ပေါင်းများစွာက တည်ရှိခဲ့တဲ့ ကရင်ပြည်နယ်ရှိ ဗုဒ္ဓ သာသနာကို ပြန်လည်ပွင့်လင်းစေချင်တယ်ဆိုရင် စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ကြ ဖို့ လူဝတ်မလဲနဲ့လို့လည်း တပည့်တော် မတားလို့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုချက်ချင်း မဆုံးဖြတ်နဲ့ဦး။ ဒီတစ်ည အေးအေးဆေးဆေး ပြန်စဉ်းစား၊ နှက်ဖြန်ကျရင် ဒီအချိန်မှာပဲ အဖြေပေးပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ကဲကဲ ... ကြွနိုင်ပါပြီ”

...ကံနေ့ည ဘုရားကတံမြို့ခြင်းမှာ သံဃာများအနက် ဤသို့

“အဘိုးဘုန်းကြီး၊ သူးမွဲထ ပြန်တက်ရင် တပည့်တော်တို့ လေးထွက်ဘူးဘုရား”

“ဟဟ... ဘိုးကို ဘုရားမတည်နဲ့ဆိုပြီး နောင်ချစ်ပြီးတဲ့ ဘိုးဘက်ရင် ပြဿနာဖြစ်မယ်လို့”

“အဘိုးဘုန်းကြီး မနေ့က အမိန့်ရှိခဲ့သလို တပည့်တော်တို့ ကရင် ပြည်နယ်ရှိ မေးမှိန်နေတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပြန်လည်လွန်းညှိနေတာ မဟုတ် လားဘုရား။ တခြားတာပင်သာမန်မှ မပါဘူးဆိုတာ တပည့်တော်တို့ သိနေ သားပဲ”

“အဲဒီတော့ ...”

“ကရင်လူမျိုး၊ ကရင်လူမျိုးရဲ့ ကိုးကွယ်ယုံကြည်ယုံ ကာသာ သာသနာအတွက် လုပ်တာပဲဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ဘာကိုမျှရမလဲ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ မတက်ဘူးဆိုရင် သူတို့ကို ကြောက်ရာကျမပေါ့ ဘုရား”

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ ကြိုက်သွားပြီကွ။ ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တော်တို့ ပြောတာ မှန်တယ်။ မတက်ရင် ကြောက်ရာကျမယ်။ ပြီးတော့ တဖြည်း ခြည်း နိမိလာနိုင်တယ်”

“မှန်ပါဘုရား။ ယုံကြည်မှု ကွဲပြားလို့ ဘာသာချင်း ခြားနေပေမယ့် ဘုရင်လူမျိုးချင်းတော့ အတူတူပါပဲဘုရား။ သူတို့လည်း သူတို့ယုံကြည်ရာ နဲ့ ကွယ်ယုံကြည်ပိုင်ခွင့်ရှိသလို တပည့်တော်တို့ကလည်း တပည့်တော်တို့ ယုံကြည်ရာကို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်ဘုရား”

“ကြိုက်သွားပြီဟေ့၊ ကိုင်း... ဒါဆို သူးမွဲထစခန်းတက်မယ့် သံဃာ ဘွဲ့ မတ်တတ်ထရပ်ပါ”

ရှိသမျှသံဃာတွေအားလုံး သာမဏေ သေးသေးလေးပါမကုန် - ဘတ်တတ်ထရပ်သည်။ သံဃာများ၏ မျက်နှာအသီးသီးကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာကိုမျှ ထိထင်သူများ မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သာမည့်ဘေးကို ပြေးတွေ့လိုစိတ် ရှိနေသည်ကိုလည်း အထင်းသား ဖြင့်နေရသည်။ ငယ်လွန်းသော သာမဏေငယ်များကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရ သည်။ ကျောင်းစောင့်ကုန်ရင်သင့်သူများကို ရွေးချယ်သည်။ သည်လိုနှင့် သူးမွဲထစခန်းကို ပြန်တက်ရန် သံဃာအရေအတွက် ၅၁ ပါး ရှိလာသည်။ ၅၁ သာလိုသည်။ တစ်ပါးပါးတော့ နေရစ်ပါဆိုသော်မှ မည်သူ့ကိုမျှ မယ်ထုတ်၍ မရတော့လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်က ပြင်းထန်နေသည်။

သူတို့လေးစားသော ဆရာတော်၊

သူတို့ကြည်ညိုသော ဆရာတော်၊

သူတို့အားထားသော ဆရာတော်၊

သူတို့ဘဝကို အလင်းရောင်ပေးသော ဆရာတော်အား ဤမည် သော ဝုရုဏ်က ဤနယ်ပြုလေသည်အမိန့်ပေးလေသည်။ သူတို့ယုံကြည် သော ဘာသာကို ဤသို့ကြိုနယ် နှိပ်ကွပ်လေသည်ဟူသော ခံပြင်းချက်က ဤရင်ဝယ် အသီးသီး ခိုအောင်းနေသည်မို့ မည်သူမျှ နောက်ချန်မနေ နေနိုင်ကြ။ သည်လိုနှင့် ၅၁ ပါးသော သံဃာတို့ကို -

“ကောင်းပြီ၊ ကိုယ်တော်တို့ အနုမတ်တတ်ရပ်တဲ့ ၅၁ ပါးလုံး မှန်ခံမပြည့်မချင်း ဒီကိုပြန်မဆင်းရဘူး၊ အာမခံနိုင်သလား”

“အာမခံနိုင်ပါတယ်ဘုရား”

သည်လိုနှင့် ၅၁ ပါးသော ရဟန်းသံဃာတို့ကို ဦးဆောင်၍ သူးမွဲထ စခန်းသို့ ပြန်တက်သွားလေသည်။

ယခင် ၇၃၅၁ ခုနှစ်တုန်းဆီက ဖောင်တော်ဦးဘုရားတည်ရန် အတွက် ရဟန်းသံဃာ ၅၁ ပါး ကြွခဲ့သည်။ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့သည်။ ယခုလည်း ၅၁ ပါးသော သံဃာအရေအတွက်နှင့်ပင် ဒုတိယမို့ ကြွချီခဲ့ရ ပြန်သည်။ သူးမွဲထရောက်လျှင် ဆောက်လက်စ ကျောင်းတော်ကို ဆက်ကိုင်သည်။ အုတ်များကို သူးမွဲထ အရှေ့ဘက်ကမ်း (ထိုင်) ပြည်ထဲ တွင် မြေနေရာတောင်း၍ ဖုတ်စေရသည်။ ၎င်းနေရာသည် ယခု ထိုင်းဘုရင်မယ်တော်၏ မွေးဖွားရာဒေသဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

သည်လိုနှင့် သူးမွဲထအရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ အုတ်ဖုတ်လိုက်၊ အနောက်ဘက်ကမ်း ပြန်သယ်လိုက်၊ ကျောင်းကြီးအတွက် ပစ္စည်းပစ္စယ စုဆောင်းလိုက်နှင့်ပင် ဝါဆိုချိန် ရောက်လာသည်။ သူးမွဲထစခန်းရှိ ကုဏ္ဍ သယ ဖောင်တော်ဦးစေတီအနီးရှိ တောင်ပေါ်ကျောင်းမှာပင် သံဃာများ နှင့်အတူ ဝါဆိုသည်။

သိသည့်အတိုင်း ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်မို့ ဘာမျှလုပ်၍ မရ။ မိုးကလည်း ထန်နေသည်။ လေကလည်း ထန်နေသည်။ နေနေ နားနားနားနေခွင့်ရကြသည်။ မကြာလှပါ။ ဝါခေါင်ပြီးမှာ တော်သလင်းလ ရောက်လာပါသည်။ မိုးတစ်ပြိုက်၊ နေတစ်ပြိုက် ဖြစ်လာသည်။

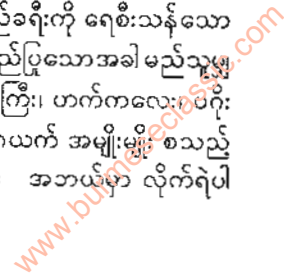
ဤဒေသမှာ မိုးသည် နယုန်လမှစ၍ သဲကြီးမဲကြီး ရွာလာသည်မှာ ဝါခေါင်လကုန်လောက်ထိ လေးလကြီးများသော်မှ ရွာခဲ့ပြီးမို့ တော်သလင်း လဆန်းလောက် ဆိုလျှင်ပင် မိုးနည်းစပြုလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ရွာတတ်သည်မှအပ မိုးဦးစကလို မရွာသွန်း လေတော့ ရာသီဥတု အခြေအနေအရ နှစ်လတာမျှ နားနေခဲ့ရသော မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ခြေခင်းလက်ခင်းသာလာသည်နှင့် အလုပ် စတင်ရန် ခိုင်းပြင်းတော့သည်။ သိမ်သမုတ်ရန်ဖြစ်သည်။

ယခင် မြိုင်ကြီးငူရှိ သိမ်ကြီးကို သိမ်အစစ်မဟုတ်၊ ထပ်မံ၍ သမုတ်မှဖြစ်မည်ဟု အမိန့်ရှိလာသော ဆရာတော်များအား သူတို့ဆန္ဒနှင့် အညီ သိမ်သမုတ်စေမည်။ မြိုင်ကြီးငူသိမ်ကိုတော့မဟုတ်။ မြိုင်ကြီးငူသိမ် သည် ရဟန္တာများ သမုတ်ခဲ့သော ရှေးဟောင်းသိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုသိမ် ကို ထပ်မံ၍ မသမုတ်ခြင်းမှာ သာ၍ကောင်းသည်ဟု ယူဆသည်ဟူသော မော်လမြိုင် တောင်လေးလုံးဆရာတော် ဆုံးဖြတ်ချက်အရ မသမုတ် ခြစ်ကြ။ သိမ်တော်ဆောက်လုပ်ပြီး၍ သိမ်ရေစက်ချပွဲသို့ပင် မဲဘောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး (အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ) ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြွရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့သေးသည်။

ယခုသမုတ်မည်သိမ်မှာ အခြားအခြားသော အရပ်ဒေသရှိ ဘုရား များအနီးမှာဖြစ်သည်။ ဘုရားရှိလျှင် ကျောင်းရှိရမည်။ ကျောင်းရှိလျှင် သံဃာရှိရမည်။ သံဃာရှိလျှင် ကံကြီးကံငယ်ဆောင်ရန် သိမ်ဆိုသည်ကား ချီထားသင့်သည်သာဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားသာရှိ၍ သိမ်လိုသေးသော နေရာများမှာ သိမ်သမုတ်ရန် စိတ်ကူးခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ဝါပန်၍ မြိုင်ကြီးငူသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အဆင်းဆိုတော့လည်း အလွယ်သား။ အလွယ်သားဟုသာဆိုသည်။ အန္တရာယ်က မသေးလှ။ မိုးတွင်းကာလမို့ သံလွင်မြစ်ရေစီးအဟုန်က အရှိန်ပြင်းလှသည်။ တစ်နာရီ ၁၀ မိုင်နှုန်းနီးပါး စီးနေသည်။ ထိုစီးနေသော မြစ်ပြင်ပေါ်မှာ ဒိုင်းနားစက် တပ်ထားသော ပဲချိပ်အမြန်ဖြင့် ဆင်းခဲ့သည်။

သူးမွဲထနှင့် မြိုင်ကြီးငူ၊ ထိုခရီးနှင့် သည်ခရီးကို ရေစီးသန်သော မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စက်လှေအမြန်ဖြင့် ဆင်းမည်ပြုသောအခါ မည်သူမျှ ဆောင်းမပို့ရကြ။ ရှေ့မှာကျော်သွားရမည့် ဟက်ကြီး၊ ဟက်ကလေးပုဂံ၊ တွက်တန်း၊ ရှမ်းမကျောက်၊ မသာတခါး၊ ဝဲဂယက် အမျိုးမျိုး စသည့် စသည့် အန္တရာယ်တွေ တန်းစီစောင့်နေသည်။ အဘယ်မှာ လိုက်ရပါ သော်နည်း။

ဘယ်သောအခါကမှ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှသည်ရာသီ၊ သည်အချိန်၊ သည်ကာလမှာ မဆင်းစပူးခဲ့။ ယခု မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးက ဆင်းမည်တဲ့။

“ကဲ... ဘယ်သူမှ လိုက်မမောင်းပေးရဲဘူးလား၊ မသွားရဲရင် ခလုဘစ်စင်၊ သာ စီစဉ်ပေး။ ဦးဇင်းတစ်ပါးတည်းဆင်းမယ်” ဆိုသောအခါ ဦးရွှေလုံး ထလာပြီး -

“ဘယ်လိုကော် မောင်းပို့ပါမည်ဘုရား” ဟု လျှောက်သည်။ နံနက် ၁၀ နာရီခွဲမည်နှင့် နှစ်ဦးသား စက်လှေတစ်စင်းဖြင့် ဆင်းလာသည်။ ရေခဲ၊ ကလည်းမြန်သည်။ စက်အရှိန်ကလည်း မြန်သည်။ ရေပန်းဖွေးဖွေးက ဟက်သစ်စ နေရောင်အောက်ဝယ် တဖွားဖွား လွင့်ပျံ့ကျန်ရစ်ရင် လှေက ရှေ့သို့ အရှိန်နှင့်ပြေးနေသည်မှာ ကြည့်နေသူအဖို့ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲသာ မြင်ရသည်သို့ရှိသည်။

လှေသည် ရေပြင်ထက်မှ နုပင် မျှဘက်တော့မတတ် ဦးမော့ပြေးလွှားနေသည်။ သည်ရေ၊ သည်လှေနှင့် သည်လူတွေကိုကြည့်ရင် ကျန်ရစ်သူများက သည်းထိတ်ရင်ဖို့ ရှိနေကြသည်။

မည်သို့မည်သို့ရှိစေ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီး မမှုပြီ။ သွားမည်ခရီးကို သွားမည်ဆုံးဖြတ်ပြီး သွက်ခဲ့သည်။ ရှေ့မှာ ဘာကြီးဆီးနေဦးတော့ သွားမည်သာ။

နာမည်ကြီး ဟတ်ကြီး၊ ဟတ်ကလေးတို့သို့ ရောက်လာသည်။ ဟတ်ကြီးဆိုသည်မှာ ရေတံခွန်ကြီးဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ယခုလို ရေပြည့်ချိန်ဝယ် ရေတံခွန်အဖြစ် မထင်တော့။ ရေပြင်ကြီးတစ်ခုနယ်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် အောက်ခံကျောက်အောက်ခံများရှိသဖြင့် ကော့လိပ်ပျံတစ်နေသော လှိုင်းလုံးကြီးများ၊ မြူးခွန်အေဘုကစားနေသော ရေပန်းရေရွာ

များက ဒေါနှင့် မောနှင့် ပျော်မြူးနေကြသည်။ ရေများချိန်မှိုကျောက်ဆောင်များကို သတိမူစရာ သိပ်မလိုသဖြင့် ရေလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆင်းခဲ့သည်။

လှိုင်းကြားထဲသို့ဝင်သည်။ ရေမှုန်ရေရွာကြားထဲ ထိုးဖောက်သည်။ လှေရောလူပါစို့သည်။ လှေတွင်းသို့ ရေအချို့ဝင်သည်။ သို့သော် နှုတ်ရာမလို။ ဝင်လာသောရေကို ပဲ့ချောင်မှ ရေထုတ်ပေါက်ဖြင့် ထွက်စေအောင် ဖန်တီးထားသည်။ ကြီးကြီးမားမား ပေါက်သွားခြင်းမျိုး၊ သွက်သွားခြင်း မဟုတ်သမျှ ဝင်လာသမျှသောရေသည် ရေထုတ်ပေါက်ထွက်သွားကြသည်သာ။

နစ်မြုပ်နေသော ကျောက်ဆောင်ကြီးများအပေါ် ရေလွှာပြင်သည် အများကြီး မြင့်တက်နေသည်မို့ ဗွက်ခုံးများ၊ ဝဲကတော့များလည်း ဆင်ရေနည်းစဉ်က သို့မဟုတ် ဝဲရိပ်ရှိယောင်မျှဖြစ်သည်မို့ အန္တရာယ်ရှိ ကျော်လွှားဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

သည်လိုနှင့် နေ့လယ် ၁၁ နာရီခွဲလောက်တွင် မြိုင်ကြီးငှ ဆိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့သည်။

နေ့ခင်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်နှင့် အနားမယူတော့ဘဲ သိမ်သမုတ်ဖို့ သွက် ဘုန်းကြီးပင်ရန်ထွက်ခွာသည်။ ပထမ ဝဲပျံကျောင်းသို့သွားသည်။ သည်ဘော် ၇၀ ကျော်ပြီဖြစ်သော ဆရာတော်အား လျှောက်ထားကာ ရေပြည့်ရယူသည်။ ထိုမှတစ်ဆက်တည်း ဘားအံသို့ ဆက်ဆင်းကာ ရောက်သည်။ သိမ်သမုတ် ကြွတော်မူပါရန် ပင့်လျှောက်သည်။ သံဃာတော်များလည်း အားလုံးလိုလိုပင် လိုက်လျှောက်တော်မူကြသည်။ သံဃာတော်ကြွတော်မူသည်။

နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် သံဃာများကို လိုက်လံပင့်ဆောင်ပြီး သူ့မွေထံ မြိုင်ကြီးဘက်ခဲ့သည်။ အတက်ခရီးမှာ ယခင်လာရိုးလာစဉ်လမ်းအတိုင်း

ခဏသရောမုစ၍ တောင်တက်ခရီးကို စတင်ရသည်။ တောအသွယ် သွယ်၊ တောင်အထပ်ထပ်ကို ထုံးစံအတိုင်း ဖြတ်ကျော်ရသည်။ သက်တော် ကြီးရင့်တော်မူပြီဖြစ်သော ဝဲယုံဆရာတော်သည်လည်း လူငယ်များနည်းတူ ခြေကျင်ကြွတော်မူသည်။

အေးလေ... ခြေကျင်မှ မကြာလို့မှ မဖြစ်ပေပဲကိုး။ အားနာစွာနှင့်ပဲ ပင့်ဆောင်လာခဲ့ရသည်။ ထီးပေါ်မှနော်တောင်ပေါ်ရွာမှာ ညအိပ်ရပ်နား ပြီး နောက်တစ်နေ့အရုဏ်ဆွမ်းအပြီးမှာ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့သည်။ မယ်ရာ ထ သို့ နေ့လယ် ၁၁ နာရီခွဲလောက်ရောက်သည်။ အဆင်သင့် ပြုလုပ်ထား သော နေ့ဆွမ်းကို ဆက်ကပ်သည်။ ထိုနောက် တစ်ဖက်သို့ကူးသည်။

ကမ်းမှ တစ်နာရီခွဲ ခြေကျင်လျှောက်ပြီးသောအခါ မဲပရွာသို့ ရောက်၏။ မဲပရွာမှသည် ခွေးအိပ်တောင် (ထွီးဖားဝိကြီး) တောင်သို့ တစ်နေ့ပြင်းပြင်းခရီးရှိသည်။ တောင်ခြေမှသည် ပေပေါင်း ၄၀၀၀ ကျော် (၄၀၄၄ ပေ) မြင့်သောတောင်ထိပ်သို့ သံဃာနှင့် လူပရိသတ် ၄၀ ကျော် တက်ကြသည်။

လူပရိသတ်မှာ ဦးရွှေလုံး၊ ဇနီး ဒေါ်မြစိန် မိသားစု၊ မောင်မြင့် မောင်သိန်းရီ၊ မောင်တင်မိုး၊ မောင်တင်ပါး စသူတို့ ပါဝင်သည်။ မဲပမှ ခွေးအိပ်တောင်သို့ တစ်နေ့ပြင်းပြင်းလောက် ခရီးနှင့်ကြရသည်။ တောင်ထိပ်သို့ရောက်အောင် ဝဲယုံဆရာတော်ကြီးမှာ အတော်ကို အားထူ၍ တက်ရသည်။ တော်ရုံသာသနာပြုစိတ်ဝတ်ဖြင့် ဤမျှမြင့်သော တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြွလာမည်မဟုတ်။ ယခုသော် ကရင် ပြည်နယ်ကြီးမှာ သာသနာ့ဆီမီး ထိန်ထိန်ညှိုးစေလိုသော ဗလဝစေတနာ အားကြီးစွာ ပြဋ္ဌာန်းလျက် အပင်ပန်းခံ ကြွတော်မူလာသည်။

တောင်ထိပ်သို့ရောက်လျှင် ပါသွားသောလူပရိသတ်နှင့် သံဃာ အချို့ပါကူလျက် နေရာရှင်းလင်း ပြုပြင်ခြင်း၊ မြေညှိခြင်း စသည်တို့

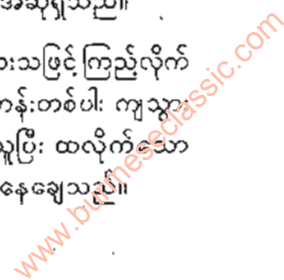
ပြုလုပ်သည်။ အသုံးပြုစရာ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြား၊ မျှော်ကြိုး၊ ထုံးအိတ် စသည်ကို စကတည်းက တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားကြသည်။

နေရာပြင်ဆင်ပြီး ညောင်စောင်းကွက်ရိုက်ကာ ညတွင်းချင်း သိမ်နတ်ခြင်း၊ သိမ်သမုတ်ခြင်း ပြုကြသည်။ သိမ်သမုတ်ရာဝယ် ညဘက် ဘုတ်ခြင်းဖြစ်ရာ မှောင်နှင့်မည်းမည်းတွင် လက်နှိပ်တတ်မီးကိုယ်စီဖြင့် ဖတ်ကြရသည်။ တစ်ပါးပါး အပိုတတ်မီး၊ တတ်ခဲ နှစ်စုံသုံးစုံလောက် ဆောင်ထားကြရသည်။

နံနက်အရုဏ်ဆွမ်းအတွက်၊ ပရိသတ်အားလုံးအတွက် ဝေပုံကျ ဆက်ဆွဲပြုတ်ဆွမ်း တစ်ပန်းကန်သာရသည်။ နောက်ထပ်ရဖွယ်မရှိ။ အားလုံး စကေးကိုက်ဖြစ်သည်။ တောင်ထိပ်မှာ ခေါက်ဆွဲပြုတ် ရသည်ကို စမလွယ်။ ရေမရှိသဖြင့် တောင်အောက်မှ သယ်ယူသွားသောရေဖြင့် ခွက်တိုက်ပြုတ်ကြရသည်။ တစ်ဦးဦးလျှင် တစ်ပန်းကန်စီ ရသည် သော်မှ ကံကောင်းသည်ဆိုရမည်။ ဤသည်သော်မှ မိုးမရွာ၍ တော်ပေ သည်။ မိုးများရွာပါလျှင် ခေါက်ဆွဲကို ရေနှင့်နှိုး၍ ဝါးမျိုရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

မြိုင်ကြီးငူဘုန်းတော်ကြီးသည် မိမိရသော ခေါက်ဆွဲဆွမ်းပန်းကန် သို့ အုတ်ပုံမျှသာ ကျန်တော့သော ဘုရားငုတ်တိုပေါ်သို့ တင်ကာ မြိုင်ကြီးတော်ကပ်လှူသည်။ ဤဘုရားငုတ်တိုသည် ဦးအောင်ဇေယျ ဦးသားနိုင်ငံသို့ စစ်ချီစဉ်က တည်ထားခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ဘုရားဆွမ်းတော် ကပ်လှူထားခိုက် အသံကြားသဖြင့် ကြည်လိုက် စေလှမ်းလှမ်း ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းထဲသို့ ရဟန်းတစ်ပါး ကျသွား သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မြောင်းထဲမှ အားယူပြီး ထလိုက်သော ဦးသော်တော်၏မျက်နှာမှာ ခေါက်ဆွဲဖတ်တွေ ကပ်လိုနေချေသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ မိမိခွဲတမ်းရသော ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကိုကိုင်၍ နေရာအိ
ပြန်အသွား မြက်များနှင့် ဖုံးလွှမ်းနေသော ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းထဲသို့
ချော်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုရဟန်းအဖို့ ကံခေရာသည်။ မည်သူများ
နည်းဟု ကြည့်လိုက်ရာ ရွှေဂွန်းမှ လိုက်လာသူများအခေါ် ဦးစင်းထိပ်မှ
ဆိုသူဖြစ်နေသည်။ ထိပ်မှာ ဖုနေသဖြင့် ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးစင်း
ထိပ်ဖုအဖို့ ရသောခွဲတမ်း မောက်သွားပြီမို့ နောက်ထပ်ရလမ်း မရှိတော့
ကာ ထိုနေ့အဖို့ ရိက္ခာပြတ်သွားခဲ့ရသည်။

လမ်းမှာလာစဉ်တုန်းကလည်း သူ့ခမျာ တစ်မျိုးကြုံခဲ့ရသေးသည်။
လမ်းခရီးထီးပေါ်မှ နော် တောင်ပေါ်ရွာ မရောက်မီမှာ ခဏခဏ ချော်ချော်
ကျနေသည်။ တစ်ကြိမ်မှာ အကျလွန်ပြီး ဘေးမှကျောက်နံရံနှင့် နုဏ
တိုက်မိသဖြင့် ထိပ်ဖုတစ်လုံး ထပ်ရခဲ့သေးသည်။

“ကိုယ်တော် ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ ပြန်စဉ်းစားပါဦး” ဆိုတော့မှ

“တပည့်တော် စဉ်းစားမိပါပြီ၊ ဒီရွာမရောက်မီ ကျော်ကပ်ဒီးစခန်း
က ဟောဒီကျောက်ကလေးတစ်လုံး သဘောကျတာနဲ့ ကောက်လာမိ
တာပါ”

“ပြန်ထားပေးလိုက်ပါ၊ သူတို့ပစ္စည်းကို ဒီလိုယူရင် သူတို့ထ
မကြိုက်ကြဘူး။ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပေးတတ်ကြတယ်။ ဒီလမ်းဒီခရီးကို တပည့်
တော် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သွားလာဖူးပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ ခြေလှမ်း
မဆော့တော့ ခုထိ ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်သေးဘူး”

ဦးစင်းထိပ်ဖုတစ်ပါး ကောက်လာသော ကျောက်တုံးကလေးကို
ပြန်ထားသည်လား၊ မထားသည်လား မသိ။ ယခု ခွေးအိပ်တောင်ထိပ်
ရောက်နေတောင်မှ ခြေချော်ကျနေရသေးသည်။ သူ့ချော်ကျသည်
ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းထဲသို့ဖြစ်သည်။ တောင်ထိပ်အနံ့ ဆက်သွယ်ရေး

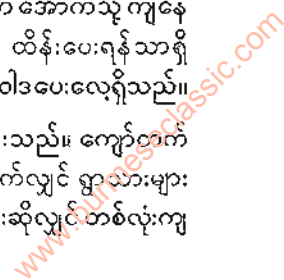
မြောင်းများ အနှံ့တူးထားသည်။ တချို့က ဤတောင်ထိပ်ကို တပ်မတော်မှ
သိမ်းပိုက်ပြီး စခန်းချ တပ်စွဲထားခဲ့ဖူးသည်ဟုလည်း ကြားသိထားရသည်။

ဝါးကျည်တောက်မျှကြီးသော ကျည်ခွဲများကို တွေ့ရသည်။
တက်သည်။ မဟုတ်သည် မိမိတို့နှင့်မဆိုင်။ သူ့အလုပ် သူ့လုပ်ခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန် တပ်စွဲ၍ ဘယ်အခါက တပ်ရုပ်သွားသည် မိမိ
သိမ်း မိမိတို့ရောက်စဉ်မှာ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းအားလုံးလိုလို မြက်ရိုး
ကျည်များဖြင့် ဖုံးအုပ်နေချေပြီ။

မိုးလင်းတော့ တောင်ထိပ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ ဝဲယျံဆရာတော်
ကြီးနှင့်အဖွဲ့ကို ရှေးဦးဆင်းထားစေသည်။ သိမ်နိမိတ်ကျောက်တိုင်
ဆင်းတိုင်သည် တစ်ဖက်ချောက်ထဲဘက်သို့ အနည်းငယ် ကျလှကျခင်
ဖြစ်နေသဖြင့် ကိုရင်ကြီးနစ်ပါးနှင့်အတူ ပြန်လည်၍ ပြုပြင်နေရသေး
သည်။ စိတ်ကြိုက်ပြုပြင်ပြီးသောအခါ ရှေးဦးဆင်းသူများ ဘယ်ဆီရောက်
ကြမည်ပြီမှန်း မသိရတော့။

အေးအေးဆေးဆေး ဆင်းနေ၍ မဖြစ်တော့။ သင်္ကန်းအားလုံးကို
အသေး၍ သိမ်းပိုက်၍ တောင်ပေါ်မှ အရှိန်ဖြင့် ပြေးဆင်းလာခဲ့ရသည်။
အသေးရှိန်နှင့် ဤတောင်ဆင်းနည်းသည် မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့
အသုံးပြုကျင့်သော တောင်ဆင်းနည်းဖြစ်သည်။ ကျမှာစိုး၍ ထိန်းထိန်းပြီး
ဆင်းနေလျှင် ခရီးမတွင်သည်အပြင် ခြေမမြဲ၊ လက်မမြဲဖြစ်ကာ ချော်ကျ
တက်သည်ဟုဆိုသည်။ အရှိန်ဖြင့်ဆင်းလျှင် အရှိန်ကို ကိုယ်ဟန်အနည်း
နည်း သိန်းပေးရုံသာဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အရှိန်က အောက်သို့ ကျနေ
အခြေငြိမ်ဖြင့် အားစိုက်လှမ်းနေစရာမလို။ ထိန်းရုံမျှ ထိန်းပေးရန်သာရှိ
သည်ဟု၍ တပည့်သားမြေးများအား မကြာမကြာ သြဝါဒပေးလေ့ရှိသည်။

ရှေ့မှသွားသောအဖွဲ့ကို ခဏနှင့် လိုက်မိသွားသည်။ ကျော်တက်
ဖြစ် သွားသေးသည်။ တောင်ခြေရှိ ဝါးခွဲရွာသို့ရောက်လျှင် ရွာသားများ
အသီးပင်များမှ အုန်းသီးများကို ခူးခွတ်ကာ တစ်ဦးဆိုလျှင် တစ်လုံးကျ

အနီးရည်ဆက်ကပ် လှူဒါန်းသည်။ မဲပရွာသို့သွားမည် သိသဖြင့် ဆွမ်းထုတ်
များကိုပါ တစ်ပါတည်း လှူလိုက်ကြသည်။

ဝါးခွဲရွာမှာ ကြာကြာနားနေ၍မဖြစ်။ မဲပသို့တစ်နေ့ခရီး ပြင်းပြင်း
လျှောက်ရဦးမည်မို့ ခဏနှင့် ထွက်ခဲ့သည်။ မဲပရွာသို့ ခရီးပြင်းနှင့်ကြာ
သည်။ နေ့ဆွမ်းချိန်ရောက်လျှင် လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာထိုင်၍ ပါးလာ
သော ဆွမ်းထုပ်ကိုဖြေ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြသည်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည့်
နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ မဲပရွာသို့ ရောက်သည်တွင် မိုးချုပ်လေပြီ။

မိုးချုပ်လည်း မတတ်နိုင်ပြီ။ ဝါတွင်းကာလကြီး သာသနာအထောက်အပံ့
အတွက်မို့ ဝါပန်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်မို့ အလုပ်တွင်ရန်က အရေးကြီး
သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း သတ်မှတ်ထားသောနေရာကို ရှင်းလင်းမြေ
ညောင်စောင်းကွက်ရိုက်ပြီး သိမ်နုတ်ခြင်း၊ သိမ်သမုတ်ခြင်းကို ပြုလုပ်
တော့သည်။

* * *

မိုးလင်းလျှင် မဲပမှ သူ့မွဲထသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ သူ့မွဲထရောက်
သော် ဝဲပျံဆရာတော်က -

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ခဏနားကြဦးစို့” ဟု အမိန့်ရှိလာသည်။

“မှန်ပါဘုရား၊ နားဆိုလည်း နားတာပေါ့ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား
ရသည်။

မိမိကလည်း မိမိပင်။ သက်တော်ကြီးရှင်လှပြီဖြစ်သော ဆရာ
တော်ဘုရားသည် လူငယ်များနှင့် ရင်ပေါင်တန်း၍ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော
ခရီးကို လှမ်းနေသည်ကို သတိမမူမိ။ ဆန္ဒစောလွန်းသော မိမိနှင့် ထပ်
သာရှိသည် ထင်မိထားခဲ့သည်။ အမှန်မှာ ဆရာတော် အမိန့်မရှိသေး
လည်း မိမိက သိရမည်သာ။ ယခုမူ ပြောလာမှသိရသည်။

အားလုံး သူ့မွဲထခန်း ဣစ္ဆာသယ ဖော်တော်ဦးစေတီအနီးရှိ
ဆောက်ကျောင်းကြီးမှာ တစ်နေ့နှင့်တစ်ညတိတိ အနားယူကြသည်။

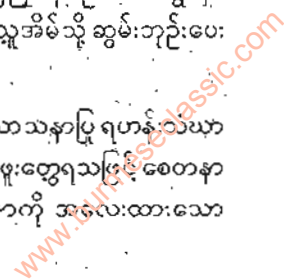
ခရီးကြမ်း လှမ်းလာခဲ့ပြီး အသင့်အတော် အနားယူကြပြီးနောက်
အားအင်များ ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုးလာသည်နှင့် မိုးလင်းလျှင် ခရီးဆက်ကြ
ပြန်သည်။

စက်လှေဖြင့် သောလယ်ထသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ သောလယ်ထမှ
ဆက်ပြီး ကျောက်ညှပ်သို့သွားသည်။ ကျောက်ညှပ်မှာ ဘုရားဟောင်း
သင်ဆူရှိသည်။ ထိုဘုရားဟောင်းနားမှာ နေရာရှင်းလင်း မြေညှိခြင်း
မရှိသည့်ကို ပြုလုပ်သည်။ မြေညှိရာဝယ် အတော်လေး အခက်အခဲတွေ့ရ
သည်။ မြေက ကျောက်ညှပ်ဆိုသည်အတိုင်း ကျောက်နှင့်ရောသော
မြေများသာဖြစ်သည်။ မာပြီး တင်းခဲနေသည်။ တစ်ညလုံးလုပ်သော်မှ
သင်ခြမ်းစာမျှသာပြီးသည်။

ကျောက်ညှပ်သည် နေရာကြမ်းလွန်းလှသည်။ အအေးဓာတ်
ပိုကဲသည်။ ပါသွားသောသံဃာများ နှာစေး ချောင်းဆိုးစပြုလာသည်။
နားနာစပြုလာသည်။ မိုးလင်းသည်ဆိုသော်မှ သိမ်တစ်နေရာစာအတွက်
အမြဲတွက်မရရှိသေးသဖြင့် အချိန်ကုန် မခံနိုင်သော မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်
ကြီးသည် အထက်ဘက် စီးမူးထသို့ ဝဲပျံဆရာတော်ကြီးနှင့်တကွသော
သံဃာများကို ပင့်သွားပြန်သည်။

စီးမူးထ ဘုရားဟောင်းတစ်ဆူနားမှာ မြေညှိနေစဉ် စော်ထရွာမှာ
နေသော ဦးတင်ပါး၏သား မောင်ပျော့ဆိုသူက သူ့အိမ်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး
ကြပါရန် ပင့်လျှောက်လာသည်။

မြိုင်ကြီးငူဘုန်းတော်ကြီးနှင့်တကွသော သာသနာပြု ရဟန်းသံဃာ
များကို မမျှော်လင့်သည့်နေရာမှာ တစ်ပေါင်းတည်းဖူးတွေ့ရသဖြင့် စေတနာ
နား ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းစေတနာကို အလေးထားသော

ဘားဖြင့် စော်ထသို့ ကြွကြသည်။ စော်ထရွာထဲ မဝင်မီ အပြင်ဘက်သို့ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိလူတစ်ဦး ရေထမ်းရန် ထွက်လာခဲ့ဟန်တူသည်။ သံဃာ ထုကို မြင်သည်နှင့် ရေထမ်းပုံးများကို ပစ်ချပြီးပြေးသည်။ ပါးစပ်မှလည်း-

“လူသားစား ဘုန်းကြီးတွေလာပြီ” ဟုအော်သည်။ သူ့အသံ ကြားသဖြင့် ရွာထဲမှ လူအချို့လည်း လိုက်ပြေးကြသည်။ အခြားသူတွေ အဖို့ အံ့သြကောင်း အံ့သြမည်ဖြစ်သော်လည်း မြိုင်ကြီးငူဘုန်းတော်ကြီး အဖို့ကား ရိုးနေပြီ၊ ကြံဖူးပေါင်းများပြီ။

မောင်ပျော့အိမ်သည် စော်ထမှာရှိသည်ဆိုသော်လည်း တော်တော် ဝေးဝေး သွားရသေးသည်။ ကေအင်န်ယူရုံး ပြုလုပ်ထားသော စော်ထ ဈေးတန်းကို ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် လယ်ကွင်းကို ဖြတ်ရသည်။ ၎င်းနောက် စမ်းချောင်း ဖုန်းဆိုးတော၊ လျှိုလဲဆင်း၊ ပြန်တက်၊ သစ်ဆွဲကားလမ်း အတိုင်း ဆက်လျှောက်ပြီးမှ မောင်ပျော့အိမ် ရောက်တော့သည်။

အိမ်က ငယ်ငယ်လေး၊ သံဃာထုနှင့် လူပရိသတ်ကား ၄၀ ကျော် သည်။ ဖြစ်သလို ကြံဖန်၍ နေကြရသည်။ အိမ်ပေါ်မှာ ဝဲပျံဆရာတော်၊ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် အခြားထေရ်ကြီးနှစ်ပါး ပေါင်းလေးပါးသာ နေ၍ဆန်သည်။ ကျန်ပရိသတ်များမှာ မိမိတို့ အစီအစဉ်ဖြင့် သင့်ရာမှာ ကြည့်၍နေကြရသည်။

သုသာနာပြုသံဃာများအား ကွန်မင်ဒိုပုခက်တစ်လုံးစီ ထုတ်ပေး ထားသည်မို့ ၎င်းဖြင့် ဟိုအပင်ချည်၊ ဒီအပင်ချည်၊ ဟိုတိုင်ချည်၊ ဒီတိုင် ချည်ဖြင့် ဖြစ်သလို နားနေကြရသည်။ အိပ်စက်ကြရသည်။ ဤသွင်ဟန် သည် အများအပြင်ကြည့်လျှင် သာမဏသာရဗုဒ္ဓနည်းနည်းမှဖြစ်ဖွယ်မရှိ။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါပြီ။ စော်ထတစ်ရွာလုံးမှာလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဟူ၍ မောင်ပျော့ တစ်အိမ်တည်း။ ကျန်အိမ်များမှာ ခုရစ်ယာန်ဘာသာဝင် များသာ ဖြစ်သည်။ လူမှုရေးအရ ကူညီချင်ကောင်း ကူညီချင်ကြမည်။

သို့သော် ဘာသာရေးက ဟန်တားထားသည် ထင်၏။ မသိလိုက် မသိ ဘာသာ နေကြသည်။

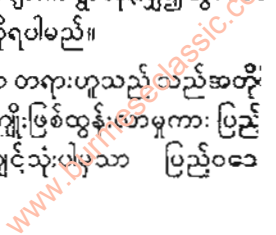
ဤအဖြစ်မျိုးလည်း မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ကြုံခဲ့ဖူးပြီ။ မယ်ရာ ထက်ဝက်မှာ သုံးအိမ်ရှိသည်။ ဦးဘီလုံးအိမ်တစ်လုံးသာ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ် သည်။ နားနေကြရသည်ကလည်း ဘီလုံးအိမ်မှာသာ။ အိမ်နားဝန်းကျင် သစ်ပင်ခြုံနွယ်အောက်မှာသာ။ အခြားအိမ်များက သူတို့အိမ်ပေါ် မခေါ် မပြုလေကြ။ သို့သော် ဆွမ်းချိန်ရောက်လျှင်မူ ထမင်းဟင်းများ ပေးပို့လာ တတ်သည်။ စကားစမြည် လာရောက်ပြောဆိုကြသေးသည်။

ယခုမူ စကားစမြည်သော် မှ ပြောဆိုလာသူမရှိ။ မောင်ပျော့ အိမ်သားများနှင့်သာ ပြောဆိုကြရသည်။ ညဘက်ရောက်လျှင် ရွာတွင်း၌ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များက တစ်ညလုံးလိုလို ဘုရားရှိခိုးသံ ကြားနေရ သည်။ မြိုင်ကြီးငူတို့ သံဃာအဖွဲ့မှာလည်း တစ်ညလုံး ပရိတ်ဒေသနာများ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း ဓမ္မတေးသံ၊ သည်ဖက်မှလည်း ဓမ္မအသံ။ တရားသံချည်းသာဖြစ်သည်မို့ အခြားမလိုလားအပ်သော အနိဋ္ဌာရုံအသံ များနှင့်စာလျှင် ဤဓမ္မအသံတို့သည် မင်္ဂလာရှိသော ဓမ္မအသံများပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဓမ္မသည် တရား၊ တရားသည် မတရားခြင်း၏ ဆန့်ကျင် ဘက်တည်း။

မတရားမှုသည် ဆိုးကျိုးကို ဖြစ်စေသကဲ့သို့ တရားမှုသည် ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်ထွန်းစေသည်။ ဤကား သဘာဝတစ်ရပ်။ ယခုလည် ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်ထွန်းစေသော ဓမ္မအသံများက ရွာလုံးလျှံ၍ ထွက်ပေါ် လာမှုသည် မင်္ဂလာအတိဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုရပါမည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဓမ္မမည်သော တရားဟူသည် သည်အတိုင်း ထားရုံမျှ။ နှုတ်တက်ရွှေဆီနေရုံမျှဖြင့် အကျိုးဖြစ်ထွန်းလာမှုကား ပြည် လာမည်မဟုတ်။ လက်တွေ့လိုက်နာ ကျင့်သုံးပါမှသာ ပြည့်ဝသေ

အကျိုးထူးကို ခံစားရမည်သာဖြစ်သည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့လိုက်နာ ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးရရှိ ခံစား ရမှု့ပြီဖြစ်သည်။ (၄င်းဖြစ်ရပ်များ ပထမတွဲမှာ ပါရှိသည်။ စာရေးသူ)

နံနက်လင်းသော် မောင်ပျော့တို့မိသားစု ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသော ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးပြီး အနုမောဒနာတရား ဟောကြားကာ ရေစက်ချ၍ ဇော်ထရာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ စီးမူးထသို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ရောက်လျှင် မြေနေရာကို ဆက်လက်ညှိသည်။ ညောင်စောင်းကွက်ရိုက် ကာ ညတွင်းချင်း သိမ်သမုတ်သည်။

သိမ်သမုတ်ပြီး စီးမူးထဘုရားပတ်လည်၌ပင် ညအိပ်၍နားသည်။ သာသနာပြုများအနေဖြင့် ဖြစ်သလိုပင် ဖန်တီးယူရသည်။ ဝဲပျံ ဆရာတော်ကြီးအတွက်မူ ပလတ်စတစ် ခေါက်ကုလားထိုင်လေးကို ယူသွား ယူလာပြီး ကျိန်းစက်ရာ ဖန်တီးပေးရသည်။ တော်ပေသေးသည်။ မိုးက ကြီးကြီးမားမား မရွာပေလို့။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးဖွဲကလေးတော့ ကျနေတတ် သည်။ ဤမျှမိုးဖွဲကလေးများကိုတော့ မမူသာပါ။

သစ်ပင်နှစ်ပင်မှာ ပုခက်ချည်၊ လူက ပုခက်ထဲဝင်လှုံနေလိုက်၊ ပလတ်စတစ်ပိုင်းစကို အပေါ်မှ ဖြန့်ထားလိုက်လျှင် တော်ရုံမိုးလောက်က မူစရာမလိုပါ။

တစ်ခုသာ ဆိုစရာရှိသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ယူထား သောနေရာ စမ်းချောင်းလေးရှိ သရက်ပင်အောက်ဝယ် ကျွဲမကြီးသေ တစ်ကောင်ရှိနေသည်။ အနံ့က ဟောင်စော်နံ့လောက်အောင် ထွက်နေ ပြီ။ မတတ်သာတော့ပြီ။ ညကလည်း မှောင်နေပြီ။ ဥပေက္ခာပါရမိ ဖြည့်သောအနေဖြင့် သည်အတိုင်းနေခဲ့ရသည်။ တစ်ညတာက အဘယ်မျှ ကြာပါမည်နည်း။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အပုပ်နံ့တလှိုင်လှိုင်ကိုရှုရင်း ကျွဲမကြီး ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော ခရီးလမ်းကြောင်းကို စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းကြည့်နေမိသည်။

ဤနေရာသည် မှောင်ခိုစခန်းတစ်နေရာဖြစ်သည်။ ကျွဲ၊ နွား မှောင်ခိုသူများသည် ဤကျွဲမကြီးအား ပြည်မတစ်နေရာရာ (သို့မဟုတ်) ပြည်နယ်တစ်နေရာရာမှ ယူဆောင်လာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လုပ်ငန်း ခွင် မဝင်နိုင်တော့သော အရွယ်လွန် ကျွဲမကြီးလည်း ဖြစ်ပေမည်။ အရွယ် လွန်ခဲ့ပြီမို့ လုပ်ငန်းခွင်တွင် အသုံးမတည့်တော့သဖြင့် သူသတ်ကုန်းသို့ ပို့သည့်အနေနှင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ရောင်းစားရန် ယူဆောင်လာခြင်းဖြစ် ပေမည်။

ခရီးတာ ကွာလှမ်းပြီး ခက်ခဲသော ခရီးကြမ်းကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လှမ်းခဲ့ရသဖြင့် အရွယ်လွန် ကျွဲအိုမကြီးခမျာ ဤနေရာအရောက်တွင် ဇရာကညည်း၊ ခရီးကလည်း ပြင်းသဖြင့် သက်ဇီဝိန်ကြွေပြုန်းကာ ဘုန်းခနဲ လဲသေရာခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ကျွဲနွားများအဖြစ်ကို စိစစ်ကာ တွေ့ကြည့်ရင် ရင်နှင့်စရာကြီးပါကလား။ သက်ရှိထင်ရှား လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တုန်းအရွယ် ကများ အလုပ်မပြတ်အောင် အခိုင်းခံရ၊ အရွယ်လွန်ပြန်တော့လည်း သူသတ်ကုန်းကို အပို့ခံရနဲ့ ဒါကြောင့် စာဆိုတစ်ဦးက ပြောထင်ပါရဲ့။ “အကောင်းဆုံး အရှုံးသမားတွေ” တဲ့။ သည်အဖြစ်ကိုလယ်တီဆရာတော် ဘုရားကလည်း -

* ကမ္ဘာဦးစတင်၊ ထက်ကာရီယခင်က၊ ချေသမင်တောသား၊ အများတို့ထုံးစံ၊ တိရစ္ဆာန်စရိုက်တို့၊ ဘာသာတစ်သိုက်၊ အလိုက်များနေခဲ့ ကြလျှင်၊ မသေမိစပ်ကြား၊ အိပ်ချင်အိပ်၊ စားချင်စား၊ သွားချင်သွား၊ လာချင်လာ၊ အပိုကြီးချမ်းသာသည်။

* ယခုမှာလားလား၊ အဓမ္မလူသားနှင့်၊ စီးပွားတူ ချမ်းသာဘက်၊ ခိုမိသည့်အတွက်ကြောင့်၊ ဇာတ်ကြီးအကုန်မှာ၊ ငါ့ပါးမှောက်၊ ခြောက်ဖဲ မှောက်၊ မှားသလောက် မပြောသာ။

* သက်ခန္ဓာရှိစဉ်လည်း၊ မချီအောင်စေစား၊ တို့ကိုယ်ကောင် အသားကို၊ ဟင်းတစ်ပါး သတ်၍လုပ်၊ ဘယ်သင်းသာဟုတ်သေးတုန်း၊ ယုတ်မာသည်အဖြစ်လား၊ သည်လောက်တောင် ရိုင်းပြသည် လူသားတို့ လက်ထဲတွင်။

* ဖွဲပြောင်းရိုးမြက်ရေ၊ စားသုံး၍နေသည်ထက်၊ တောကျားတွေ ပါးစပ်မှာ၊ ခေါင်းပြတ်၍သေရခြင်းသည်၊ လွန်အမင်း မြတ်သေး၏။

* ရှေးအထက်ကာရီ၊ ပဝေဏီအခြေက ရေလိုက်ကြီး မှောက်မှာ၊ ၍ တို့နောက်သားတစ်စုမှာ လူဘီလူးအစာ၊ ဟင်းလျာဖို့အပြီး၊ ဘူးသီးနှင့် ကြွလိုကြ၊ ဖရုံနှင့် ညားလိုညား၊ သခွားနှင့် တွဲလိုတွဲ၊ ချိုတစ်နည်း ချဉ်တစ်တွေတို့ ဖြစ်ပုံအနေနယ်၊ သေလျှင်လည်း လတ်တလော၊ ရှင်စဉ် လည်း ဖတ်ဖတ်မော၊ အဟောဒုက္ခ၊ ဘယ်အခါတွင်မှ သက်သာရာမရ အောင်၊ တို့ကြမ္မာပြုနည်းကို အသည်းထိ နာလိုက်ပါဘိ၊ ဉာတကာ တစ်သင်း၊ မိတ်ဆွေရင်းတို့ဟု ကျွဲနွားချင်းချင်း ဆိုကြရန် အခွင့်ရှိသည် အမှန်ပင်ဟူ၍ နွားမေတ္တာစာမှာ ရေးသားစပ်ဆိုတော်မူခဲ့သည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျွဲမကြီး၏ နောက်ကြောင်း ဖြစ်အင်ကို စိတ်အထင်မှာ မှန်းမြိုင်ကြည့်ရင်း ကရုဏာမိုးစွေလာသည်။ ကျွဲမကြီး ကောင်းရာမွန်ရာရောက်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုမိသည်။

ထိုမှတစ်ဆက်တည်း ကျွဲမကြီး အသေကောင်ကို အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းတင်၍ ရှုပြန်သည်။ သုဒ္ဓာန်ဂူတင် ဆောက်တည်ခဲ့သော အလေ့အကျင့်က များခဲ့သည်မို့ မကြာမီအတွင်းမှာ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံဝယ် စိတ်အစဉ် တည်တံ့ရပ်တန့်နေတော့သည်။ စောစောက လှိုင်အောင်ပုပ်နေသော အနံ့အသက်ကိုသော်မှ သတိမမူမီသကဲ့သို့ပင် ရှိနေတော့သည်။

မိုးအလင်းမှာ ကျောက်ညှပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြတော့သည်။ ပထမ အခေါက် လာစဉ်က တစ်ခြမ်းမျှ ရထားသောမြေကွက်ကို ဆက်လက်၍ ပြည့်သည်။ မြေကွက်ပြီးစီးချိန်မတော့ နေဝင်ခဲ့ပြီ။ ညောင်ဇောင်းကွက် ရိုက်ပြီးချိန်မှာ သိမ်သမုတ်ရန် အချိန်တော်ပင်။ တစ်ဆက်တည်း သိမ် သမုတ်သည်။

ကျောက်ညှပ်မှာချမ်းလွန်းသဖြင့် မေးချင်းရိုက်ကာတုန်နေသည်။ ဒလကမတိုက်၊ မိုးငွေပင် မရိုက်သော်လည်း သည်နေရာမှာကိုက အအေး ဓာတ်ပိုနေသည်။ ညဉ့်နက်လေ အအေးဓာတ်ပိုလေဖြစ်သည်။ ကန်ရာသီ တော်သလင်း မိုးတွင်းကာလဖြစ်သော်လည်း ဆောင်းတွင်းလလယ်နယ် အအေးဓာတ်က ကဲလွန်းလှသည်။

အေးလွန်းသဖြင့် မအိပ်နိုင်သူများက မီးထည့်၍ လှုံကြရသည်။ ရာသီဝက်ကို အဖန်ဖန် ခံခဲ့ရပါသည်ဆိုသော မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး သည်း မနေသာ။ မီးပုံထည့်၍ လှုံရသည်။ ရှေ့နောက်တစ်လှည့်စီ မီးလှုံပေး ရသည်။ သည်တော့မှ နေသာသလိုရှိသည်။

တစ်ကြိမ်မှာ မီးပုံအား ကျောပေး၍ လှုံနေစဉ် ကျောက်ဘက် မှလွန်းပါသည် အောက်မေ့၍ လက်နောက်ပြန် စမ်းကြည့်သည်။ လက်ပူ သွားသည်။ ခြုံထားသော ဒုက္ခဒုက္ခသက်န်းကြီးကို မီးစွဲနေမှန်း သိရသည်။

“ဟယ် ... ငါ့ ဒုက္ခကြီး မီးလောင်နေပါလား။”

ကိုယ်ပေါ်မှ ခွာချ၍ ဖြန့်ကြည့်စဉ်မတော့ ဒုက္ခဒုက္ခခေါက်ချိုး ဒလယ်တည့်တည့်လောက်ဆီမှာ ထွာပတ်လည်ခန့် မီးလောင်ပေါက်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကပ္ပာကသီ မီးကိုပွတ်ချေ ငြိမ်းသတ်လိုက် သည်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဒုက္ခဋီမီးလောင်သွားပြီ၊ မကောင်းတော့ဘူး၊ ဘာပညာတော်တို့ကိုစွန့်ပါ။ အရှင်ဘုရားရဲ့ သင်္ကန်းစုတ်ကို တပည့်တော်တို့ ဆောင်ချင်လို့ပါ” ဟု တောင်းကြသည်။

မဖြစ်၊ မဖြစ်။ ပေးလို့မဖြစ်သေး။ ငါ့မှာ ဒါမရှိရင် အေးလို့သေ ရောပေါ့ဟုဆိုကာ မီးလောင်ပေါက်မှ ခေါင်းလျှိုပြီး ခြွဲလိုက်သည်။ ကွက်တိ ပင်၊ ဟန်ကျသွားတော့သည်။ အလယ်လောက်ဆီမှာ မီးပေါက်သည်မို့ တစ်ကိုယ်လုံးကို လုံခြုံအောင်တိုင်းပြီး ကိုက်ဖောက်ထားသည့်နယ်ဖြစ်သွား သည်။ စိတ်ထင်၍ပဲဖြစ်သလား၊ ခုမှ နွေးထွေးသလိုရှိသွားသည်။

အိပ်စက်နားနေတော့မည်ဟု မီးဖိုနားမှ ထွက်ခဲ့သည်။ မိမိ အတွက်ဟု ရည်စူးကာ ပြင်ထားပေးသည့် ပလတ်စတစ်စခင်း၊ ကျောက်ခဲ ခေါင်းအုံးအိပ်ရာဆီသို့ လာခဲ့သည်။ လှဲအိပ်တော့မည်စိတ်ကူးဖြင့် အိပ်ရာ ကို အက်ခတ်နေစဉ် ခေါင်းရင်းမှာ မြေမို့မို့ပိုပိုကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။

အနေအထားက မသာအလောင်း မြှုပ်ထားသည်သဏ္ဍာန်ဖြစ် သည်။ မြှုပ်ထားသည်က ဘာမှကြာသေးဟန်မတူ။ မြေကြီးများ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိသေးသည်။ ဘာကြောင့် ဤနေရာ၊ ဤဌာန ဝယ် လူသေလာမြှုပ်ထားရသနည်း။ ခရီးသွားရင်း လတ်တလော ဆုံးပဲ သွား၍လောဟု စဉ်းစားမိသည်။

ရတနာရှိရာ ရတနာစုသည် ဆိုသောစကားပုံ မှန်နေသလား။ သချိုင်းတကာ လှည့်ခဲ့၍ အသုဘရှုခဲ့သော မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ မနေညကလည်း စီးမှုထချောင်းဘေးနား ကျွဲသေနင့် ဆုံခဲ့ရသည်။ ယနေ့ ည လူအသုဘနှင့် ကြုံနေရပြန်သည်။

လူအချို့က ဆိုကြသည်။ အသုဘနှင့် ကြုံရဆုံရလျှင် အတိတ် နိမိတ်မကောင်း၊ ခရီးသွားမည်ဆဲဆဲမှာတောင်မှ ရပ်ထဲရွာထဲ အသုဘ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ခရီးစဉ်ကို ဖျက်လိုက်တတ်သူများပင်ရှိသည်။ မြိုင်ကြီးငှ

ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ကား ဒါတွေကို ဘာမှအရေးမထား။ ငယ်စဉ် စာသင် သား ဘဝတည်းက အဘိဓမ္မာသင်ထားသူပီပီ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရကို စာတွေ့အဖြစ် သိထားပြီး ဆင်ခြင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

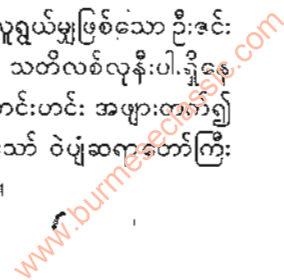
ဘုရားဟောသော အနိစ္စသဘော၊ အသုဘသဘောကို အထိုက် အလျောက် နှလုံးသွင်းထားပြီးဖြစ်သည်။ ရှင်သူနှင့် သေသူသည် အသက် နှိုင်းနိရို/မဲ့သာကွာသည်။ အသုဘကောင်ချင်းအတူတူသာဟု သိမြင်ထား ခဲ့သည်။

စိုးရွှံခြင်း၊ ရွံရှာခြင်းသော်မှ မရှိတတ်လှ။ ယခုကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံ မြင့်တက်စပြုလာပြီးဖြစ်သော တရားသမား ဖြစ်လာစဉ်ခါမှာမူ အသုဘ သည်ဘက် ပို၍ရင့်သန်လာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်မို့ တွေ့ကြုံလာသော ယောနိ ဘဝ မနသိကာရဖြင့် ဘာဝနာကုသိုလ်ပွားအောင် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း ပြုလိုက်သည်ချည်းသာ။

ယခုလည်း ခေါင်းရင်းမှ အသုဘမြေပုံကိုကြည့်၍ အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံယူကာ ဘာဝနာစီးဖြန်းမှုပြုရပေဦးမည်ဟု တွေးကာ နေထားသော အိပ်ရာထဲသို့ လဲလျောင်းလိုက်လေသည်။

မိုးလင်းလျှင် သောလယ်ထဲသို့ စက်လှေဖြင့် ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ မြိုင်ကြီးသည်ဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် သက်တော်ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သော မြိုင်ကြီးတော်ကြီးမှာ နေမကောင်းဖြစ်ချင်လာသည်။ ဆေးမူးခေါ်ကာ မြိုင်ကြီး ချိတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ဝဲပျံဆရာတော်ကြီးအား မဆိုထားဘိ၊ လူရွယ်မျှဖြစ်သော ဦးဇင်း ကောသလ္လ (ခေါ်) ဖိုးတရုတ်သည်ပင် သတိလစ်လုနီးပါးရှိနေ သည့်အခါမှ ဦးဇင်းထိပ်ဖုမှာလည်း တဟင်းဟင်း အဖျားတက်၍ ချိတ်ပေးကာ လဲနေလေပြီ။ ၎င်းတို့နှင့်စာသော် ဝဲပျံဆရာတော်ကြီး မြိုင်ကြီးမှာ ပိုကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဦးဇင်းထိပ်ဖု ဖျားရသည်က အကြောင်းတစ်ကြောင်းရှိသည်။
ငြိမ်းငြိမ်း ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်အဖွဲ့သည် တောထဲတောင်ထဲ စိမ့်စိမ့်ဖျားသို့
သွားလာနေကြရသည်မို့ ငှက်ပျောသီးဆို ဖိုးကြမ်းမှအပ မဘုဉ်းပေးကြ။
သတိအမြဲထားသည်။ သိပ္ပံနည်းကျသည်လား၊ မကျသည်လားတော့မသိ။
ငှက်ပျောသီးစားလျှင် အထူးသဖြင့် ရခိုင်ငှက်ပျောသီး စားပြီးလျှင် အဖျား
တက်တတ်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှောင်ကြသည်။

ဦးဇင်းထိပ်ဖုမှာ တစ်နေ့ဆီက အလှူရှင်တစ်ဦး ပေးလှူခဲ့သော
ရွှေငှက်ပျောသီးကို အားပါးတရ ဘုဉ်းပေးခဲ့သည်။

“အဲ... တောထဲတောင်ထဲမှာ ငှက်ပျောသီးမစားနဲ့လေ၊ ငှက်ဖြစ်
တတ်တယ်”

“အမလေးလေး... တပည့်တော်ဟာ စစ်သားဟောင်းတစ်ဦးပါ။
ဒီငှက်ပျောသီးလေးလောက်က အပျော့ပါ” ဟု ဆိုကာ အားပါးတရ
ဘုဉ်းပေးခဲ့သည်။

ထန်းသီးကြော့ခိုက်မှာပဲ ကျီးနင်းသလား၊

ကျီးနင်းခိုက်မှာပဲ ထန်းသီးကြော့သလား အတပ်မပြောနိုင်သော်
လည်း ဦးဇင်းထိပ်ဖုတစ်ပါး တဟင်းဟင်းဖြင့် အဖျားတက်နေလေပြီ။

အခြားနာမကျန်းသူများကိုပါ ဆေးဝါးကုသရင်း သောလယ်ထဲမှာ
တစ်ရက်ပြည့်ပြည့် အနားယူလိုက်သည်။ ပန်းသမျှဒဏ်တွေ တစ်ရက်
တလေ အနားမှာ ပျက်ပြယ်သွားလေမလားဟူ၍။

နောက်နေ့မိုးအလင်းမှာ သောလယ်ထဲမှ တစ်ဖက်ကမ်း ကုန်း
သည်။ လေးကျော့ကူတောင်သို့ ခရီးဆက်သည်။ သွားရင်းဖြင့် ကနဲ
မည်သော တောင်ပေါ်ကရင်ရွာသို့ရောက်သည်။ သံဃာထု အများ
မြင်ရသော်လည်း သူတို့မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်၍ မပြေးလွှားကြ

သို့သော် သူတို့အနားရောက်သွား၍ လေးကျော့ကူတောင်သို့
သွားသောလမ်းကို ညွှန်ပြနိုင်စဉ်မတော့ မည်သူမျှ ခွန်းတုံ့မပြန်၊ အဖြေ
ပေးကြ။ သည်အပြင် လှမ်းထားသော ဖာလာများကို အပြေးအလွှား
ရုပ်သိမ်းနေကြသည်။ မိုးကာစများ၊ ပလတ်စတစ်စများဖြင့် ဖုံးအုပ်နေ
ကြသည်။ သူတို့အလုပ်ဖြင့် သူတို့ရှုပ်နေကြသည်။ မေးလာသူကို စကား
အစခွန်းသော်မှ ပြန်မပြောချေ။

သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အလောသုံးဆယ်နိုင်လွန်းလှသည်။
အပဲ မိုးရွာတော့မည်နယ် ဖျာယာခတ်နေကြသည်။ အမှန်မှာ
ကင်းကင်းမှာ မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ ကင်းစင်နေသည်။ ပြာလဲကြည့်လင်
ကောင်းကင်ပြာကြီးက မိုးရိပ်လေရိပ် သန့်စင်စွာဖြင့် အုပ်မိုးထား
ပြီး နေရောင်သည်ပင် ထွန်းလင်းစွာ တောက်ပနေသည်။

သို့ပါလျက် သူတို့တစ်တွေမှာ စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် လှမ်းထားသော
သူများကို ရုပ်သိမ်းနေကြသည်။ လေးကျော့ကူတောင်ကိုသွားဖို့ လမ်းပြ
ပိုက်ဆံပေးပါမည်ဟု ပြောကြည့်သည်။

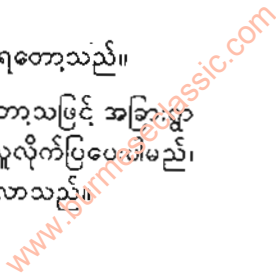
“မယူဘူး၊ မယူဘူး၊ ပိုက်ဆံလည်း မလိုဘူး၊ ပြလည်း မပြပေး
ဘူး”

“ဟောဗျ...” ဟု ဆိုရုံသာရှိတော့သည်။ ပြောဖန်များတော့မှ-

“အဲဒီတောင်ကို ဘုန်းကြီးတွေ သွားတက်ရင် မိုးရွာတတ်တယ်”
စကားတစ်ခွန်း ရလိုက်သည်။

“အိုဟိုး... ဒါကြောင့်ကိုး” ဟု မှတ်ချက်ချရတော့သည်။

သူတို့ကို ဘယ်လိုမှ လမ်းပြပြောခိုင်းမရတော့သဖြင့် အခြားရွာ
လမ်းပြတစ်ဦးကို ခေါ်ရတော့သည်။ သူလိုက်ပြပေးပါမည်၊
သူက ကက်ဆက်ပါမှ လိုက်နိုင်မည်ဟု ဆိုလာသည်။

“အင်း... သူကတော့လည်း တစ်မျိုးပါလား၊ တကယ်ဝါသနာရှင်နဲ့မှ တိုးနေပြန်တယ်”

တော်သေးရဲ့ ဆွမ်းချက်အဖွဲ့မှာ ကက်ဆက်အသေးတစ်လုံး ပါလာသည်။ ကက်ဆက်ဖွင့်ပြု၍ နားထောင်စေကာ လမ်းပြခေါ်သွားရသည်။ ဝါသနာရှင်ကြီးမှာလည်း ရွှေသဘောတော်ကျကာ ကက်ဆက်သံ တငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ရှေ့မှဦးဆောင်သွားတော့သည်။ ညနေ ၅ နာရီကျော်ကျော် ၆ နာရီလောက်မှာ တောင်ခြေသို့ရောက်လာသည်။

တောင်ခြေရောက်သည်နှင့် အစလိုက်စဉ်က ဆွမ်းချက်အဖွဲ့မှာ အပ်ထားသော သူ့စားကိုတောင်းကာ တစ်ချိုးတည်း ပြန်ပြေးတော့သည်။ “အဖွဲ့နှင့်အတူလိုက်ပါ၊ မိုးလင်းမှပြန်ပါ” ပြောသော်လည်း မရတော့။ ကြုံတွေ့ရမည့် အန္တရာယ်ကို ရင်မဆိုင်လိုသည့်နယ် နောက်ကြောင်းတို့ လုံးဝပြန်မကြည့်ဘဲ ပြန်သွားတော့သည်။ လမ်းမှာတင် ကြိုသလို အိပ်သွားတော့မည်ဟုလည်း ဆိုသွားသေးသည်။

ဖြစ်ရပြန်ပြီတစ်မျိုး ဟုတော့ ဆိုရမလိုဖြစ်နေပြန်ပြီ။ (နောင်မှ သိရသည်မှာ သည်တောင်ပေါ်သို့ လမ်းကင်းမပါဘဲ (သေနတ်သမားမပါဘဲ) သွားလျှင် ကျားဆွဲတတ်သည်တဲ့။)

လမ်းပြမည့်သူ ပြန်သွားပြီ။ ရှိစေတော့၊ တောင်ကြီးတွေနေရာမှာ တက်ရုံသာရှိတော့သည်မို့ ပေပေါင်း ၄၇၀၀ ကျော်မြင့်သော လေးကျော်တောင်ထိပ်သို့သာ သနားပြုအဖွဲ့ တရွေ့ရွေ့ တက်ခဲ့သည်။ ခါးလယ်လောက် အရောက်တွင် ကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံးကို မှတ်မှတ်ရရ သတိထားလိုက်သည်။ (နောင်သိရသည်မှာ ဘုန်းကြီးရဟန်းများ တက်လာလျှင် ဤကျောက်တုံးကြီးကိုကျော်လွန်ပါက အခါမဲ့ပင်ဖြစ်သော်လည်း မိုးရွာချတတ်သည်တဲ့)

မြိုင်ကြီးငူအဖွဲ့ တက်၍လာခဲ့သည်။ ကျောက်တုံးကြီး ကျော်ခဲ့ပြီ။ အမှမဖြစ်။ တောင်ထိပ်သို့ရောက်သော်လည်း ဘာဆိုဘာမှမဖြစ်။ သေတော့တိုက်သည်။ တိုက်မည်လေး၊ ပေ ၄၇၀၀ ကျော်မြင့်နေမှဖြင့် အဆိုးအတားမဲ့ လေဟာပြင်မို့ လေတိုက်သည်မှာ ဆန်းသည်မဆိုသာချေ။ ခြင်္သေ့နို့ဖြစ်စဉ်မျှသာ။ လေတိုက်သည်မှာ တိုင်းဝိုင်းကိုမြည်နေသည်။ ထူးခြားတစ်ခုတော့ သတိပြုမိသည်။ ငွေပန်းနှင့် ဆင်ဆင်တူသော နှောင့်တော့ပန်းများ တစ်တောလုံးလိုလို အနှံ့အပြား ပေါက်ရောက်နေသည်။ လေအပြန်ဝယ် ပန်းရုနံ့များက သင်းပျံ့လျက်ရှိသည်။ မိုးကန်တော့သည် ဤတောင်မှာ သုံးရာသီစလုံး ပူးပွင့်နေတတ်သည်။

တောင်ထိပ်ရောက်သည်နှင့် နေရာရွေးချယ်သည်။ ရွေးချယ်နေရာမှာ တောင်စွယ်တစ်ခုအကွယ်မှာ ဖြစ်သဖြင့် လေအတိုးတက်သာသည်။ သို့သော် ချမ်းအေးသည်က ချမ်းအေးသည်သာ။ နေရာရွေးချယ်ပြီး မြေပြုပြင်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ညောင်စောင်းကွက်ရိုက်သိမ်နုတ်၊ သိမ်သမုတ်ပြုသည်။ ညသန်းခေါင်ကျော်လေပြီတည်း။

(နောင်သိရသည်မှာ ဤတောင်ထိပ်မှာ ဆံတော်ဌာပနာ ကိန်းဝပ်သည်။ ဤကျောက်တုံးကြီးနှစ်လုံးမှာ ဆံတော်နယ်မြေထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော သင်္ကေတဖြစ်သည်။ ဆံတော်ကိန်းဝပ် စံပယ်သည်အတွက် သင်္ကေတကို ယက္ခဂုဗ္ဗာန် ဂန္ဓဗ္ဗ နတ်ဘီလူးများ စောင့်ကြပ်ကြရသည်။ ဤတောင် မသမာသူများ တက်ရောက်ပါက ထူးခြားမှုများဖြစ်တတ်သည်။ သိရှိရသည်။ စာရေးသူ)

မိုးလင်းသည်နှင့် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ မဲပခွဲခွဲရှိသောခိုး တောင်သို့ ခရီးဆက်သည်။ တောင်ပေါ်ရောက်လျှင် အတိုင်း နေရာရွေးချယ် မြေညှိ သိမ်သမုတ်သည်။

လေးကတောင်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး မဲပဏ္ဍမှာ တစ်ညနားသည်။ နားသည် ဆိုသည်မှာ ဝဲပျံဆရာတော်နှင့် သံဃာများသာ နားသည်။ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ “ကျေတို့နို့” သို့သွား၍ ဝါးဖောင်သွားလုပ်သည်။ ဒကာ ရင်း တောင်ပေါ်ကရင်များကို လုပ်စေသည်။ ဖောင်လုပ်ပြီးလျှင် နံနက် ၆ နာရီမှာ ဝဲပျံဆရာတော် အမှုူးရိုသော သာသနာပြု ရဟန်းတော်တို့အား ဖောင်ပေါ်တင်၍ သံလွင်မြစ်ကြောင်းကို စုန်ဆင်းခဲ့လေသည်။ ရေများဆဲ ရေစီးသန်ဆဲမို့ ဟတ်ကြီး၊ ဟတ်ကလေး စသည်တို့ကို ချောမောစွာ ကျော်လွှားဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ သိမ်သမုတ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှု ကြောင့် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ မကျရောက်သည်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘောသရောဆိပ်ကမ်းအရောက်မှာ ဖောင်တော်ဆိုက်ကပ်၍ တစ်ထောက်နားသည်။ ပါလာသော ဆွမ်းထုပ်များကိုဖြေ၍ နေဆွမ်းဘုဉ် ကြသည်။ နေဆွမ်းဘုဉ်အပြီးမှာ ဖောင်တောင်ကို ဆက်လက်စုန်ဆင်း လာခဲ့ရာ ညနေ ၅ နာရီတွင် မြိုင်ကြီးငှသို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေ တော့သည်။

* * *

သွားပန်များတော့ တစ်ခါတလေ

ဤမျှ သံလွင်မြစ်ကြောင်းကို စုန်ချည်တစ်ခါ၊ ဆန်ချည်တစ်လှည့် ဖြင့် အခေါက်ပေါင်းများစွာ သွားလာနေသူ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ အမြဲတမ်း ကံသာနေသလောဟူ၍ အံ့။

လူသားထဲက လူသားပေမို့ လူသားတို့ ကြုံတွေ့မြဲဖြစ်သော လောကဝံတရားမှ ရှောင်လွှဲ၍ မရသာချေ။ ရေသာမှာ သက်သာခဲ့သကဲ့ သို့ ရေစီးမှာ အသက်ပါလုမတတ်ဖြစ်ရပ်နှင့် ကြုံဆုံခဲ့ရသေးသည်။

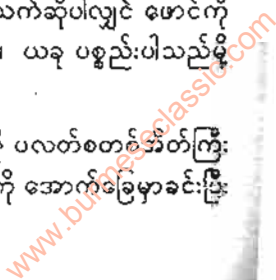
၁၃၅၂ ခုနှစ်ဆီက ဖြစ်သည်။ မိုးဖွဲကလေးများ ကျနေသော ဇိုးတစ်နေ့။

မေတော်ကြီး ဆံတော်ရှင်ဘုရား တည်ရန် သူးဖွဲ့ထစခန်းမှာ ခေ့ညှင်းစုသည်။

သွပ် ၆၀ ချပ်၊ ဘိလပ်မြေ ၄၀ အိတ်၊ ငါးကောင်ဟွန်ဒါမီးစက် တစ်လုံးတို့ကို စုစည်းရရှိသည်။ မြေတော်ကြီးသို့ပို့ရန် ဝါးဖောင်တစ်ဖောင် ဖောင်စေသည်။ ဖောင်ကို ဝါးပိုးဝါးများဖြင့် နှစ်ထပ်ဖောင်စေသည်။ ဗုဒ္ဓညှင်းများ အထူးသဖြင့် ဘိလပ်မြေများ တင်ရမည်မို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ချေးစိုစေရန်၊ စိုသော်လည်း အစိုနည်းစေရန်ဖြစ်သည်။ အောက်ခြေဝါး တဖောင်ကိုယ်ထည် ရေမှာပေါ်စေရန်နှင့် ဖောင်သွားရန်၊ အပေါ်ထပ် ထဲက ပစ္စည်းတင်ရန်နှင့် လူစီးရန်ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ပစ္စည်းမပါ၊ လူချည်းသက်သက်ဆိုပါလျှင် ဖောင်ကို နှစ်ထပ်မလို၊ တစ်ထပ်ဖြင့်သာ ကိစ္စပြီးသည်။ ယခု ပစ္စည်းပါသည်မို့ နှစ်ထပ်လုပ်စေရသည်။

ဖောင်ပြီးလျှင် ဘိလပ်မြေအိတ်များကို ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီး များဖြင့် ထပ်စွပ်သည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီးကို အောက်ခြေမှာခင်းပြီး

င်္ဂလိပ်မြေအိတ်များကို စီတင်သည်။ ၎င်းအပေါ်ကမှ သွပ်ပြာ၊ ဖိဝ ဝါ၊
ပြန်၍ပုံသည်။ မရွှေစေရန် ဝါးများဖြင့် ကုပ်နှိပ်ထားသည်။ ဟွန်ဒါစတီ
ကို ဖောင်ထောင့်တစ်နေရာမှာ ချည်ထားသည်။ တော်ရုံဖောင်လှုပ်ရှား
ဖြင့် ၎င်းပစ္စည်းများ လွင့်ထွက်စဉ်ကျရန် အကြောင်းမရှိချေ။ အားထုံ
ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ လိုက်ပါမည့်သူများ တက်ရောက်ကာ သူးမွဲထစခန်း
မှ ဖောင်လွှတ်ဆင်းခဲ့သည်။ မိုးကာလ ရေများချိန်မို့ ရေစီးသန်သော
သံလွင်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဖောင်သည် တနိပ်ရိပ်မျောပါခဲ့သည်။

အစဉ်အတိုင်း မျောပါလာခဲ့ရာ အန္တရာယ် ကြီးမားလှသော
ဟတ်ကြီးရေတံခွန်ကိုပင် ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီး ရေအခုန် လှိုင်းအဆော့မှာ
တနေ့တနေ့ပါခဲ့သည်မို့ ရေလှိုင်းများ၊ ရေစက်ရေပေါက်များကဖြင့် လှူနှင့်
ပစ္စည်းများအပေါ် ထွမ်းခြံသွားသည်မှအပ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမဖြစ်ခဲ့။

ဖောင်စီး၊ ဖောင်ခတ်သူများကလည်း အတွေ့အကြုံရင်ကျက်ပြီးသူ
များမို့ ဖောင်ကို လိုသလိုသွားနိုင်အောင် ပဲ့ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဟတ်ကြီးမှာ
ဝဲကတော့ကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ကျယ်ပြန့်သောဝဲကြီးဖြစ်၍ ၎င်းဝဲကြီးထဲ
ဝင်မိပါက အန္တရာယ်က မသေးလှ။ ဖောင်မပျက်၊ အသက်မသေတောင်မှ
ဝဲဂယက်အတွင်းမှ တော်ရုံနှင့်မထွက်နိုင် ဖြစ်တတ်သည်။

ယခုမူ ဖောင်သည် ဝဲရိပ်နှုတ်ခမ်းကိုနင်းပြီး ဆင်းလာခဲ့သဖြင့်
အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာဖြင့် ဟတ်ကြီးမှ လွန်မြောက်ခဲ့ရသည်။ ဟတ်ကြီး
လွန်ပြီးဆိုလျှင် အန္တရာယ်က မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ စိတ်အေးရပြီး
တငြိမ်ငြိမ် မျောပါလာသော ဖောင်တော်ဝယ်အမြင့်သားစီးပါလာခဲ့သည်။
သို့ဖြင့် ခေါ်တော့ဟတ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရေလက်ကြားသို့ ဝင်လာ
သည်။ ရေကြောင်းကျဉ်းသည်မို့ ရေစီးကမြန်သည်။ အရှိန်ဖြင့် မျောပါလာ
သော ဖောင်သည် လက်ဝဲဘက်ကျောက်စွန်းနှင့်ငြိပြီး ဦးမော့ကာ ခေတ္တ
တန့်သွားသည်။

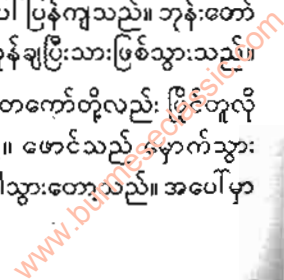
ဖောင်အတန်ဝယ် နောက်မှဝင်လာသော ဗွက်ခုံးဝဲကတော့က
နိမ့်နေသော ဖောင်ကြီးကို ပို၍နှိမ်ချလိုက်သည်။ ဖောင်က တဖြည်းဖြည်း
စောင်းစပြုလာသည်။ ဖောင်ပေါ်မှ လူများက ကျောက်တုံးကြီးအား
ခိုင်းတွန်းကြသည်။ ငြိနေသည်မှ လွတ်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် နစ်မြုပ်စ
ပြုနေသော ဖောင်နောက်မြီးကို အရှိန်ဖြင့် စီးဆင်းလာသော ဗွက်ခုံး
နှုတ်ခမ်းက ဖိနှစ်လိုက်သည်။ ရုတ်ခြည်း တစောင်းထောင်သွားသည်။
ဖော်မတ်ကြီးတော့ မထောင်လှသေး။

ဖောင်ပေါ်လူများက လွှင့်ပြီးသားတွေမို့ အနီးရှိကျောက်တုံးပေါ်
သို့ခုန်တွယ်တက်ကြသည်။ ဖားသားဖိုးဆိုသူ လူငယ်က ဒုတိယ နောက်ဆုံး
ထူး ပြီးတော့မှ ဘုန်းတော်ကြီး၊ ဖားသားဖိုး တွယ်တက်နေစဉ် ဖောင်က
ငိုစောင်းလာသည်။ သူ့ကိုဆွဲ၍ ဘုန်းတော်ကြီးလိုက်တက်ပါက ရနိုင်သည်။

သို့သော် မဖြစ်။ မတော် နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ကျနေမည်။
နေပါစေ၊ မြိုင်ကြီးဂူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သက်နန်းများကို ကိုယ်လုံးမှာ
ခိုင်အောင်ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ သပိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ပြီးချိန်မှာ
ဆောင်က ပတတ်ရပ်သကဲ့သို့ ရေလယ်ခေါင်ဝယ် မားမားကြီး တစောင်း
ထောင်ရပ်နေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျောက်တုံးပေါ်သို့တက်ရန် မရည်ရွယ်
တော့ဘဲ တစောင်းထောင်နေသော ဖောင်ပေါ်သို့ ဝါးများကို ဆွဲကိုင်ကာ
ဆက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ထိပ်သို့အရောက်၊ ဖောင်သည်
ဆက်အောက်ပြောင်းပြန်မှောက်ပြီး ရေပြင်ပေါ် ပြန်ကျသည်။ ဘုန်းတော်
ကြီးလည်း ဖောင်၏အခြားဘက်သို့ လှစ်ခနဲ ခုန်ချပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ဖားသားဖိုးနှင့် ခွီးတကော်တို့လည်း ပြိုင်တူလို
ခုန်ချကြသည်။ ကျန်လူများ ခုန်ချမမီတော့။ ဖောင်သည် မှောက်သွား
သော အနေအထားအတိုင်း ဆက်လက်မျောပါသွားတော့သည်။ အပေါ်မှာ

နေမစိုစေရန် တင်ထားခဲ့သော ဘိလပ်မြေအိတ်များ ဖောင်အောက်ဝယ် တွဲလွဲခို၍ လိုက်ပါခဲ့တော့သည်။

မရွေလျားစေရန် ကြီးဖြင့်ချည်ထားသဖြင့် ပြုတ်လည်းမထွက် သွား။ သည်အတိုင်း ဖောင်အောက်မှ ရိုးလေးခို၍ လိုက်ပါလာသည်။

ခေါတောဟတ် လွန်သည်နှင့် ရှေ့မှာလာမည့်ဟတ်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရသည်။ ပစ္စည်းပစ္စယများအားလုံး ရေထဲပါသွားပြီ။ ရေထဲ ကျစရာဆို၍ လူသာရှိတော့သည်။ ဖောင်က မှောက်နေပြီ။ လက်ကိုင် တန်းများ ရေအောက်ရောက်နေပြီ။ ဖိုးသာဖိုးနှင့် ခွီးတကော်တို့မှာ ပုခို ချွတ်၍ ခြေထောက်တို့ကို ဖောင်မှ ဝါးလုံးနှင့်ချည်သည်။ ဘောင်းဘီပြုတ် ကလေး ကိုယ်စီဖြင့် ဖောင်မှဝါးလုံးများကို တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ထား သည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဖောင်ချည်ရာမှ ပိုထွက်နေသော နိုင်လွန်ကြီးစဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကို ဖောင်နှင့် တွဲချည်လိုက်သည်။ ခြေနှစ်ချောင်းကိုမူ ဝါးလုံးနှစ်လုံးကြားထဲသို့ ထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။ အန္တရာယ်ရှိမှန်းတော့သိသည်။ လှုပ်ရှားမှုအရှိန်ဖြင့် ဝါးနှစ်လုံး ကြိတ်ပါ လျှင် ခြေနှစ်ချောင်း သွင်သွင်ကျိုးသွားနိုင်သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပြီ။ လောလောဆယ် ဖောင်ပေါ်မှလွင့်စဉ်မကျစေရန်က အရေးကြီးနေသည်။

ရှေ့လာမည့် ကေးဟိုးဟတ်မှာ အိမ်ငယ်တမျှကြီးသော လှိုင်းလုံး ကြီး ခုနှစ်လုံးက ရှေ့နောက်စီတန်းပြီးရှိနေသည်။ လှိုင်းအခုန် ရေအကြွမှာ ကြီးမချည်ထားပါလျှင် လူများ လွင့်စင်ကျသွားနိုင်သည်။ ကျသွားခဲ့ဖူး သည်လည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါတောဟတ်လွန်သည်နှင့် ရှေ့လာမည့် ကေးဟိုးဟတ်ကို ဖြတ်သန်းကျော်လွှားနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဖောင်သည် ကေးဟိုးဟတ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဖောင်သည် ပထမလှိုင်းလုံးကြီးသယ်ဆောင်ရာသို့ အစွင့်သွားမြောက်တက်သွားသည်။

လှိုင်း၏ အမြင့်ဆုံးအပိုင်းမှာ ဖောင်က မြူးပျံ့နေသလား ထင်ရသည်။ သက်လျှောလာသော လှိုင်းနှင့်အတူ ကျလာစဉ်မတော့ လှိုင်းထိပ်မှ ကျလာသော အရှိန်နှင့် ဖောင်၏အလေးချိန် ပေါင်းစပ်ကာ ဖောင် တစ်ခုလုံး ရေအောက်သို့ စုန်းစုန်းမြုပ်သွားတော့သည်။ မြုပ်သွားသည့် အတိုင်း ဆက်လက်မျောပါသွားသည်။ ဖောင်ပေါ်မှ လူသားများသည် လည်း ရေအောက်ကမ္ဘာသို့ တစ်ဒဂံမျှ လိုက်ပါသွားရတော့သည်။ အသက်အောင့်ထားလိုက်ရသည်။

ကျသည့်အရှိန်အကုန်မှာ ဖောင်ပြန်ပေါ်လာသည်။ လူတွေက အသက်ကို အလှအယက်ရှုရသည်။ ဒုတိယလှိုင်းလုံး သယ်ဆောင်ရာသို့ ပါသွားပြန်သည်။ လှိုင်းထိပ်သို့အရောက် အားရပါးရ အသက်ရှူမည်ကြံကာ ရှိသေး။ လှိုင်းအဆင်းမှာ ရေအောက်တွင်းသို့ နစ်မြုပ်သွားရပြန်သည်။

ထိုနည်းတူ လှိုင်းလုံး ၇ လုံးကို ငုတ်ချည်တစ်လှည့်၊ ပေါ်ချည် တစ်ခါဖြင့် ဖြတ်သန်းလွန်မြောက်ခဲ့ရသည်။ ကေးဟိုးဟတ်မှာ အဝေးက ကြည့်လျှင် မှိုင်းပြာနေသော တောင်တန်းပြာကြီး၊ စိမ်းညိုနေသော တောရိပ်တောင်တန်းကို နောက်ခံထားလျက် လှိုင်းလုံးကြီး ၇ လုံးက စီတန်း ပေါက်ကွဲနေသည်။ ရေပန်းရေမွှားများက လက်ရာမြောက် ကနုတ်ပန်း ဒီဇိုင်းအလား လှိုင်းအလှကို ပန်ရစေသည်။ မြစ်သံလွင်ကို တန်ဆာဆင် ထားသည် လှပလိုက်သည်ရှုခင်း၊ ကြည့်မဝ ရှုမဆုံးနိုင်အောင်ပင်။

ကဗျာဆရာကြီး ဆရာဇော်ဂျီသည် ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းက ဗေဒါ ပင်ကလေး၏ သွားရာလမ်းကို -

“ညိုပြာပြာ လတာပြင်ခြေရင်း
လှိုင်းတက်ရာ ဗေဒါတက်
လှိုင်းသက်ရာဆင်း...” ဟု စာအလှနှင့် ကဗျာသခဲ့သည်။

ဆရာဇော်ဂျီကဗျာသည် စာသားလှသည်။ ကာရန်လှသည်။ အဓိပ္ပာယ်လည်း ပြည့်ဝသည်။ မျက်စိထဲတွင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်စေသည်။ ရင်ထဲမှရသကဲ့ ဖြစ်စွမ်းစေသည်။ သာယာကြည်နူးမှု၊ သနားကြင်နာမှု၊ ဇွဲမာန်ရှိမှုဟူသော ခံစားချက်ကို ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက် လာစေသည်။

အကယ်၍သာ ဆရာကြီးသည် သက်ထင်ရှားရှိ၍ မြိုင်ကြီးငူ ဆရာ တော်၏ ဤမည်သော သာသနာပြုခရီးကြမ်းကို သိရှိခဲ့ပါလျှင် ဂန္ဓဝင် မြောက်သော ကဗျာတစ်ပုဒ် ဓွေးဖွားလာနိုင်ပေမည်။ ဤကား စာရေးသူ ၏ ကြားဖြတ်အတွေးဖြစ်သည်။ ဖောင်ပေါ်မှာ ရေစိုနှင့် ချမ်းချမ်းတုန်တုန် ဖြစ်နေသည်။ သံလွင်ရေကအေးသည်။ မိုးဖွဲကလေးက ပက်ဖျန်းသည်။ လေချိုအေးက ကူဖေးလို တိုက်နေသေးသည်။ ချမ်းသမု ခိုက်ခိုက်တုန်နေ ပြီ။ အန္တရာယ်ကြားမှ သက်စွန့်ဆံ့များ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီမို့ “ငါ မသေ သေး” ဟု သိလိုက်ရပြီးသော မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ခုလေးတင် ကမှ ဖြတ်သန်းကျော်လွှားခဲ့သော ခရီးစဉ်ကို ပြန်တွေးနေမိသည်။

မဖြစ်စဖူး အဖြစ်ထူးသော ဖောင်ပတတ်ရပ်ပုံ၊ စောင်းထောင်၍ မှောက်သွားခြင်းတို့မှာ သတိမရှိပါက အသက်သော်မှ ပါသွားနိုင်သည်။ မှောက်သည့်အတိုင်း ဖောင်က စုန်မျောသည်။ ဖောင်အောက်မှာ ဘိလစ် မြေအိတ် ၄၀ အလေးချိန်က ရေအောက်သို့ ဆွဲချနေသည်။ ခိုင်ခံ့အောင် ချည်ထားသည်မို့ တော်ရုံနှင့် ပြတ်မထွက်ကြ။

ကေးဟိုးဟတ်ကို ဖြတ်ကျော်စဉ် လှိုင်းလုံးကြီးများအောက်မှာ ကျောက်ဆောင်တွေ အသီးသီးရှိသည်။ ထိုကျောက်ဆောင်များနှင့် တွန်းထိုးပွတ်တိုက်မိခဲ့လျှင် ဖောင်သည် တစ်စစပြတ်ထွက်သွားနိုင်သည်။ ဖောင်ပေါ်ပါ လူများသည်လည်း လှိုင်းအောက် ကျောက်ဆောင်များ အကြားမှာ ဒလိမ်ခေါက်ကွေး မျောပါသွားမည်။ လှိုင်းခွပ်သည် ဒလိမ်ခြင်

ကျောက်ဆောင်မှာ ကိုင်ရိုက်သကဲ့သို့ ရှိမည်။ ထိုအခါ အရိုးတခြား၊ အသားတခြားဟူသော စကား၏သရုပ်ကို တမလွန်မှ လှမ်းကြည့်ရမည် ကဲ့သို့ ရှိနေမည်။

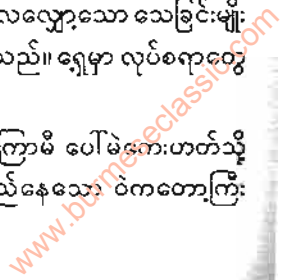
ယခုမူ တော်ပေသေးသည်။ ကံကြီးပေလို၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း။

ခုမှတွေးကြည့်၍ လန့်သလိုဖြစ်မိသား။ သို့သော် ကြောက်တော့ မကြောက်။ သည်လမ်းနှင့် သည်ခရီးကို သည်လိုနည်းနှင့်မှ မသွားလျှင် မဖြစ်ပေဘဲကိုး။ သာသနာအကျိုး သည်ပိုးလိုသည်ဆို သည်လောက်တော့ နှိုရမည်သာ။ ရေစီးရေသာစကားရှိသည်။ ရေသာနှင့်လည်း အဆင်ပြေစွာ ဆုံးပူးပြီ။ ယခု ရေစီးအကြမ်းမှာ သေမည်ခရီးလမ်းသဖွယ်လည်း ဖြတ်သန်း ခဲ့ရပြီ။

သည်အတွေးကို ခုမှတွေးမိသည်။ ထိုစဉ်ကမူ ဘာဆိုဘာမှ ဆွေးမနေအား။ လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေပေါ် မူတည်၍ ကြံလာသည်အန္တရာယ်ကို ဖြတ်သန်းကျော်လွှားနိုင်ရန်သာ ကြိုးစားနေရ သည်။ အသက်လုနေရသည်။

လူသားနှင့် သေခြင်းတရားကား ဇာတိဟူသော ဓွေးဖွားခြင်းနှင့် လာကတည်းက ယှဉ်တွဲပါပြီးသား။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါတော့ သေရ သည်သာ။ ကြောက်လည်း သေရမည်။ မကြောက်လည်း သေရမည်။ သေရခြင်းအတူတူ အကျိုးရှိသော သေခြင်းမျိုးနှင့်သာ သေလိုသည်။ ကြီးစားရုန်းကန်ရင်းဖြင့်သာ သေလိုသည်။ လုံ့လလျှော့သော သေခြင်းမျိုး နှင့်ကား မသေလို။ ထိုကြောင့် အသက်လုခဲ့ရသည်။ ရှေ့မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေသေးသည်ကိုး။

ကေးဟိုးဟတ်မှ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ မကြာမီ ပေါ်မဲကေးဟတ်သို့ ဆုတ်လာသည်။ ပေါ်မဲကေးဟတ်မှာ ဝဲလည်နေသော ဝဲကတော့ကြီး

ရှိသည်။ သည်ဝဲကြီးထဲ ရောက်သွားမိပါက တော်ရုံနှင့် မထွက်နိုင်။
ဖောင်ခတ်သူများ လက်ပန်းကျလှအောင်ခတ်၍ ထုတ်နိုင်ပါမှ ထွက်နိုင်
သည်။ ယခု ဖောင်သမားများ မစုံလင်ကြတော့။ အချို့ကျန်ခဲ့ပြီ။
ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ရှိနေကြမည်။ ကယ်လာ
မည့်သူကို ငုံ့မျှော်နေပေမည်။ ဖော်ပေါ်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်ပါမှ သုံးဦး
တည်း။ ဖောင်ခတ်သော လှော်တက်များလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီမသိ။
သည်ဝဲထဲ ရောက်သွားလို့ကဖြင့်...။

အတွေးက မဆုံးသေး။ ပေါ်မဲကေးဝဲနားသို့ ရောက်လာသည်။
သည်တစ်ခါ ကံသာသည်ထင်ရုံ။ ဖောင်သည် ဝဲတွင်းသို့ လည်မသွားဘဲ
ဝဲနှုတ်ခမ်းကိုနင်းကာ အရှိန်ဖြင့် လွတ်ထွက်ခဲ့သည်။

ခုမှ သက်မကြီးချနိုင်သည်။

ဖောင်ကိုပံ့နိုင်ရန် ခတ်တက်များ မရှိပြီမို့ ရေစီးအတိုင်း မျောလိုက်
လာရသည်။ အောက်ဘီလပ်မြေအိတ် ၄၀ အလေးချိန်က တွဲလွဲ ဆွဲထား
သည်မို့ ရေရှိန်နည်းသည်ဆိုလျှင်ပင် ဖောင်က ရွေ့ရုံမျှသာ သွား
တော့သည်။

သည်လိုနှင့် ကေးတလူဟတ်ထိပ်သို့ရောက်လာသည်။ သည်ဟတ်
မှာလည်း ဝဲကရှိသည်။ ဝဲအတွင်းသို့ ဖောင်ဝင်သွားသည်။ ဝဲအတိုင်း
လည်နေပြီ။ ထိုစဉ် ကမ်းနားနှင့်နီးရာဘက်သို့ ဖောင်အရောက်မှာ
အောက်မှတွဲနေသော ဘီလပ်မြေများ ဆိုင်းကြီးပြတ်ကာ ရေအောက်ကွ
သွားသဖြင့် ဝုန်းခနဲ ဖောင်ပေါ်တက်လာသည်။

ဖောင်ပေါ်တက်လာပြီးမှ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးက သူသပိတ်
ကို သတိရသည်။

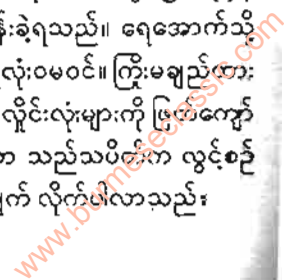
“ဟယ်... ငါ့သပိတ် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ဖောင်ပတတ်ရပ်
တော့ သပိတ်လွယ်ပြီး ဖောင်ပေါ်တွယ်တက်တာတော့ သတိရမိသည်။
သည့်နောက်တော့ အသက်လုံနေရသည့်အတွက် သတိမပြုမိတော့။ ခုမှ
သတိရသည်။ ဘယ်မှာလဲသပိတ်၊ ဒီသပိတ်မှ မရှိရင်တော့ ငါ့သာသနာပြု
လုပ်ငန်း ဒီတင်ပဲ စခန်းရပ်ပြီ” ဟု တွေးနေမိသည်။

ထိုစဉ် ဖောင်တစ်ဖက်စွန်းသို့ မျက်စိရောက်သွားရာ ဝါးနှစ်လုံး
ကြား အကျညှပ်နေသော သပိတ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဝါးကို လူအားဖြင့်
ဆွဲဖယ်၍ သပိတ်ကို ထုတ်ယူသည်။ သပိတ်မှာ အဖုံးပိတ်လျက်နှင့်
မှောက်လျက်သား။ သပိတ်အိတ်တော့ မရှိပြီ။ အနီးအနားကြည့်ရာ
ဘစ်လံလောက်အကွာမှာ သပိတ်အိတ်က ဖောင်နှင့်ငြိနေသည်။

သပိတ်ကိုယူပြီး အဖုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သပိတ်ထဲမှာ ရေ
လုံးဝမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဘတ်ငွေ ၃၀၀၀ သည်ပင် လုံးဝရေမစို။
ဆေးပစ္စည်းများ၊ အခြားတိုလီမိုလီများလည်း ဘာတစ်ခုမှမစို။

ထူး၍တော့ အဆန်းသား။ သပိတ်လွယ်ထားသည်။ ရှုပ်ရှုပ်
သုက်ယုက် ကြားမှာ သပိတ်တခြား၊ လူတခြားဖြစ်သွားသည်။

သပိတ်အိတ်ကို အဖုံးပေါ်မှာ ကြီးချည်ထားပါလျက် အိတ်တခြား၊
သပိတ်တခြားဖြစ်သွားသည်။ ချည်ထားသော သပိတ်အိတ်သာ တခြား
ဖြစ်သည်။ ဖုံးရုံမျှ ဖုံးထားသော သပိတ်နှင့် အဖုံးကား မကွဲမပြား ပုံမှန်
အတိုင်း။ ရေလှိုင်းအတန်တန်ကြား ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ ရေအောက်သို့
အကြိမ်ကြိမ် နစ်မြုပ်ခဲ့ရသည်။ သပိတ်ထဲ ရေလုံးဝမဝင်။ ကြီးမချည်ထား
လျှင် လူပါလွင့်စဉ်တတ်သော ကေးဟိုးဟတ် လှိုင်းလုံးများကို ဖြတ်ကျော်
စဉ်မှာ ခြေမဲ့လက်မဲ့ အနှောင်အဖွဲ့တွေမဲ့သော သည်သပိတ်က လွင့်စဉ်
တော့သွား။ ဝါးနှစ်လုံးကြား အကျသားညှပ်လျက် လိုက်ပါလာသည်။

အခြေအနေကိုသုံးသပ်ကြည့်ပါက ထူးဆန်းနေသည်။ ဤထူးဆန်းချက်ကပင် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအား သာသနာ ဆက်ပြုရန် တိုက်တွန်းနေပေသည်။ စိတ်ကူးခဲ့သည်လေ။

သပိတ်ပျောက်ဆုံးခဲ့လျှင် ငါ သာသနာပြုလုပ်ငန်း ရပ်ပြီလို့ ဆိုသကဲ့။

ယခုမူ မပျောက်ဆုံးသည်ပြင် သပိတ်တွင်းသို့ပင် ရေတစ်စက် သော်မှ မဝင်ခဲ့လေသည်မို့။

သာသနာပြု ခရီးလမ်းအတွက် ရှေ့ဆက် လျှောက်လှမ်းရန် တွန်းအားပေးသည့်နှယ်ဖြစ်လာလေသည်။

ဖောင်သည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိလာသည်။ ကမ်းနားဆီမှာလည်း သစ်ဖောင်လုပ်သားများ ရှိနေကြသည်။ ၎င်းတို့၏ အကူအညီဖြင့် ဖောင်ကို ကမ်းသို့ကပ်လိုက်သည်။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ကျွန်ရစ် မည့်သူများအား စက်လှေတစ်စီးရှာ၍ သွားကယ်ရန်ကိုပါ အကူအညီ တောင်းလိုက်သည်။

ကမ်းပေါ်ရောက်သည်တွင် ခွီးတကော် (ခေါ်) ဦးဖောင်သန်းမှာ ခုထိအကြောက်မပြေသေး။ ကမ်းပေါ်ရောက်သော်မှ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသေးသည်။ ချမ်းလို့တုန်နေသည်ထင်သည်။ ပြောရင်းဆိုရင်းမှ သူ့စကားအရ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေသေးကြောင်း သိရသည်။ ဤတွင် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက စိတ်ကု ကုပေးရတော့သည်။

“ဒကာကြီး၊ ဘာမှကြောက်မနေနဲ့၊ ဟောဒီမှာကြည့်၊ ဒကာကြီး တော်တော်ကံကောင်းတယ်။ ဖောင်ပေါ်ကပစ္စည်းတွေအားလုံး ဆုံးရှုံးပေ မယ့် ကျုပ်သပိတ် ကျန်နေတယ်။ သပိတ်ထဲမှာ ဆေးတော်ကြီးဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီဆေးတော်ကြီးကို စားလိုက်ရင် ဒကာကြီး ကြောက်စိတ်တွေ

ပျောက်သွားမယ်။ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ဒါမျိုးကြုံမှာ မဟုတ် တော့ဘူး”

ဟုတ် မဟုတ်တာတွေ အသာထား၊ လောလောဆယ်ဆယ် စိတ်ဓာတ်ကျကာ ချောက်ချားနေသူတစ်ဦးအား စိတ်ဓာတ်မြှင့်ပေးနေရ သည်။ သပိတ်ထဲမှ မနောမယသိဒ္ဓိဆေးတော်ကိုထုတ်၍ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ဘုဉ်းပေးသည်။ ခွီးတကော်အားလည်း ကျေးသည်။ ခွီးတကော်တစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာပြီး အကြောက် ပြေသွားသည်။ ပြီးတော့ ဘုန်းတော်ကြီးက ဆက်ပြောသေးသည်။

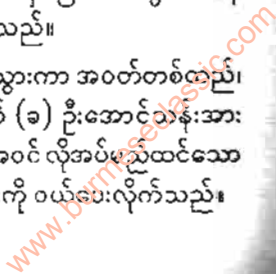
“ဒကာကြီး၊ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဆုံးရှုံးကုန်လို့ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့၊ ဒီမှာတွေ့လား၊ ဘတ် ၃၀၀၀ ရှိနေတယ်။ အားလုံးပြန်ဝယ်ပေးမယ်။ ဇုတ်လား၊ ဘာပစ္စည်းတွေ ပါသွားသလဲပြော”

“ဆေးတံရယ်၊ ဆေးဘူးရယ်ပါဘုရား”

“သေလိုက်ပါတော့ဟယ်” ဟုသာ ငြီးချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။ အခြားပစ္စည်းတွေကိုမဆိုထား၊ သည်ပစ္စည်းနှစ်မျိုးကိုသာ တမ်းတမ်းတတ် နှိပ်လာသည်။ အပြစ်မဆိုရက်ပါ။

“ဪ... ငါတို့အမျိုးသားများ ရိုးသားရှာကြသည်။ ပုံမှန် စားဝတ် မြေရရှိမှုဖြင့် ရောင့်ရဲနေနိုင်ကြသည်။ လောဘသက္ကာယ နည်းပါးကြ သည်။ အခြား ဘာကိုမှ မက်မက်မောမော မရှိတတ်ကြ။ ကွမ်းစား မသောက်တစ်ခုသာ သူတို့မှာ လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက စွဲစွဲမြဲမြဲ နှိပ်ခဲ့သည်မို့ သည်ဆေးတံနှင့် ဆေးဘူးကိုသာ နှမြောတသ စွဲလမ်းနေ တာပေ” ဟု တွေးကာ ကရုဏာသက်မိရသေးသည်။

သို့ဖြင့် ထိုမှဆင်းခဲ့ပြီး ကမမောင်းသို့သွားကာ အဝတ်တစ်ထည်၊ နှိပ်တစ်ခုသာ ကျန်တော့သော ခွီးတကော် (ခ) ဦးအောင်သန်းအား လှူဒါန်းခြင်းပေးသော ဆေးတံ၊ ဆေးဘူး အပါအဝင် လိုအပ်မည့်ထင်သော အထိအစား၊ အခြားတို့တိုထွာထွာပစ္စည်းများကို ဝယ်ပေးလိုက်သည်။

ဤသည်သော်မှ ဆိုလာသေးသည်။

“ဆေးတံနှင့် ဆေးဘူးသာ လိုတာပါဘုရား” ဟူ၍ ပကတိ ရိုးသား
ဇွာ ဆိုရာသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မြစ်စောင့်နတ်နှင့် သစ်ခုတ်သမား
ပုံပြင်ကို သတိရလိုက်မိသည်။

သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက် ခြစ်တစ်ခုနားမှာ ပုဆိန်ဖြင့် သစ်ပင်
ခုတ်သည်။ တစ်ကြိမ်မှာ လက်မှလွတ်၍ ပုဆိန်ရေထဲကျသွားသည်။
သူ့ခမျာ ဤပုဆိန်တစ်ချောင်းတည်းဖြင့်သာ အသက်မွေးနေရသည်မို့
ရှေ့ရေးတွေးကာ နှမြောတသစွာ ငိုကျွေးမိသည်။ မြစ်စောင့်နတ် ပေါ်လာ
ပြီး မေးမြန်းသည်။ အကြောင်းရုံ ပြောပြရာ မြစ်စောင့်နတ်က ရေထဲငုပ်ပြီး
ရွှေပုဆိန်တစ်လက် ယူထုတ်ပြသည်။

“ဒါ သင့်ပုဆိန်လား” မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး” ဖြေသည်တွင် နောက်တစ်ကြိမ် ငုပ်ပြန်ကာ
ငွေပုဆိန်ကို ယူပြပြန်သည်။ မဟုတ်ပါဘူးဟုဆိုဆဲပင်။ တတိယအကြိမ်
မှာမူ ကျသွားသော သူ့မူရင်းပုဆိန်ကို ယူပြခါမှ -

“ဤသည်ပင် ကျွန်တော်၏ ပုဆိန်အစစ်ဖြစ်ပါသည်” ဟုဆိုသည်
နှင့် မြစ်စောင့်နတ်လည်း ထိုသူ၏ ရိုးဖြောင့်မှုစိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျ
ကာ ရွှေငွေပုဆိန်များကို ပေးအပ်ခဲ့လေသည်တဲ့။

ကြားဖူးခဲ့သော ပုံပြင်ကလေး။

ဤမျှရိုးသားသူများ ပုံပြင်ထဲမှာသာ ရှိနိုင်ကောင်းသည် ထင်ခဲ့
သည်။ ယခုမှ လက်တွေ့ မိမိတို့အမျိုးသားများသည် ပုံပြင်ထဲမှ လူသား
တိုင်း တကယ်ကို ရိုးသားရှာကြပေသည်။ ဤသည်သို့သော မိမိအမျိုးသား
တို့အတွက် အမွန်မြတ်ဆုံးသော ဗုဒ္ဓသာသနာ့အမွေကို ဆက်ခံနိုင်အောင်
ဆောင်ရွက်နေသော မိမိလုပ်ငန်းသည် -

“အမျိုး ဘာသာ သာသနာအတွက် တကယ်မွန်မြတ်သော
ပုဆိန်တစ်ရပ် ဖြစ်ပါပေသည်တကား”

* * *

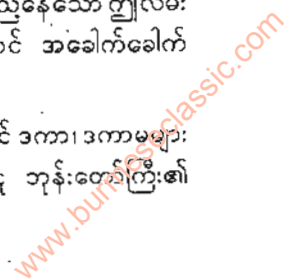
မေတော်ကြီးဘုရားတည်ရန် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ထိုင်းမှ
ယူဆောင်သွားသည်။ သူ့မွဲထမတစ်ဆင့် ဖောင်ဖြင့်ယူဆောင်လာ
သည်။ ဖောင်မှောက်၍ ပစ္စည်းဆုံးပါးခဲ့သည်။

“ကိုင်း...အပေါ်မှ ယူလာလို့မရရင် အောက်ကယူသွားမယ်”
လို့အပ်ပစ္စည်း ဘိလပ်မြေ၊ ထုံး၊ အုတ်မှအစ ဒိုင်းနားစက်လှေဖြင့်
အထက်သို့ပြန်တင်သည်။ သံလွင်မြစ်သည် မိုးတွင်းမို့ ရေစီး
သည်။ ရေစီးသန်သည်။ ဝဲရိပ် ရေရိပ်က အဆင်မသင့်လျှင်
အောက်ယံပေးတတ်သည်။ ဤသည်ကို ကျော်လွှားကာ ပစ္စည်းအလေ
့ပိုင်ခွင့်ရရှိ မောင်းပို့သူကား ရှင်ဝရဏ။ အားကောင်းမောင်းသန်ဖြစ်သည်။

ရဲရင့်သည်၊ ဖျတ်လတ်တက်ကြွသည်။ အတွေ့အကြုံများသည်။
ပိုင်အပေါ် စေတနာထားသည်။ ယခင် ဖောင်ဆိုက်သံညှိနေရာသို့
တည်ရန်ပစ္စည်းများ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုမှသည် မြေတော်ကြီး
အထိ လူအားဖြင့် သယ်ယူရသည်။ ခရီးမှာ သုံးနာရီကျော်ကြာ
တက်မှရောက်သည်။

ဤမျှဝေးသောခရီး၊ ခြေကျင်သွားရုံမျှဖြစ်သော တောလမ်း
ထဲကခရီး၊ ဆူးခလုတ်၊ ငုတ်များ တင်းကြမ်းပြည့်နေသော ဤလမ်း
ဤမည်သော ပစ္စည်းများကို ရောက်အောင် အခေါက်ခေါက်
အလီလီ အလာလာ သယ်ယူကြရသည်။

ရဟန်းသံဃာများနှင့်အတူ တောင်ပေါ်ကရင် ဒကာ၊ ဒကာမများ
လုပ်အားပေး သယ်ယူကြသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး၏

ငိတ်တတ်၊ စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့် မွန်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်ကို နားလည်သိရှိပြီးဖြစ်သည်မို့ လုပ်အားလို့သည်ဆိုလျှင် လုပ်နေရာမှာ ဟိရက်စွကိုပင် ချထားပြီး ချက်ချင်းထလုပ်ပေးကြသည်။ လုပ်အားပေါင်ကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးအနေဖြင့် ဘုရားအဆူဆူ တည်ခဲ့သည်။ ရင်မတည်မှု အနည်းငယ်ဖြင့် စတင်သည်။ တည်ရင်း လူသူလာရင် တည်သည်။ ဘုရားကို ထိုမျှသော အချိန်တိုကာလအတွင်း အမြဲတေအောင် တည်သည်။ ဘုရားပြု၍ ငွေအလှူခံခြင်းမျိုး လုံးဝမရှိ။

အချို့ကား တည်လက်စဘုရားကိုပြု၍ အရပ်ရပ် အလှူခံသည့် ရက်ရှည်ဆွဲ၍တည်သည်။ ရက်ရှည်လေ သူတို့အတွက်တွက်ခြေကိုက် ဖြစ်သည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးမှာမူ ထိုသို့မဟုတ်။ အချိန်တိုအတွင်း ပြီးအောင်တည်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ထီးတင်သည်။

ထီးတော်တင်ပြီးချိန်ဝယ် ငွေအချို့အဝက် သောင်းချိ၍ကျန်ခဲ့ ထိုငွေများဖြင့် နောက်တစ်ဆူ တည်ပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘုရားတည်ခြင်း လည်ပတ်နေသည်။ ဤသဘောတရားစဆုံးကို သိထားကြပြီးသည်မို့ တိုင်းရင်းသားအသီးသီးတို့က အင်အားသမျှ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းကြသည်။ ယုံကြည်ကိုးစားကြသည်။ အားကိုးကွယ်ကြသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက လိုအပ်သည်ဆိုလျှင် နေနေညည တွက်မနေ။ မိုးရွာရွာ နေပူပူ ဆောင်းချမ်းချမ်း ရောင်စခရီးနီးနီးဝေးဝေး ရွေးမနေ။ အားသွန်ခွန်စိုက် ပြုလုပ်ကြသည်။

အာဂ စေတနာရှင်များပါပေဟု ဆိုနိုင်သည်။

ပစ္စည်းအချို့အဝက်ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် မြေတော်ကြီး ဆံ့ရှင်စေတီကို ပြုပြင်တည်ထားဖို့ ပဋ္ဌာန်းဖွင့်သည်။ သာသနာ့အလံထူထောင်အုတ်မြစ်ချသည်။ ဘုရားအုတ်မြစ်ချသည်အချိန်မှစ၍ ဘုရားတော်

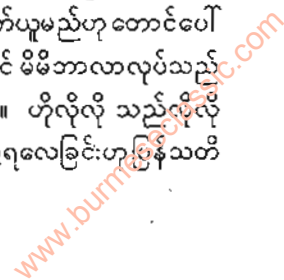
ထီးတော်တင်သည်ထိ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာကို အသံမစဲ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သည်။ သာသနာ့အလံကိုမူ သည်အတိုင်း လွှင့်ထူထားခဲ့သည်။

မြေတော်ကြီးဘုရားကို ၁၃၅၂ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၉ ရက်နေ့မှာ စတင်သည်။ တစ်လကျော်ကျော် နှစ်လနီးပါး အချိန်ကြာပြီး တပေါင်းလပြည့်နေ့မှာမှ ထီးတော်တင် ပြီးဆုံးသည်။

မြေတော်ကြီး၏ မူရင်းအဓိပ္ပာယ်မှာ မြေတောင်စွန်းဖြစ်သည်။ ကြီးဟူသည်မှာ အစွန်းကို ဆိုလိုသည်။ မြေတောင်အစွန်းမှာ တည်ထားခဲ့သဖြင့် မြေတောင်စွန်း၊ ၎င်းမှ မြေတော်ကြီး၊ ထိုမှ မေတော်ကြီးဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

မြေတော်ကြီးဘုရားကို ရှေးဦးစွာတည်ခဲ့သော ဘုရားအမမှာ ဆွေးမယ်နော်၏ အစ်မတစ်ဦးဖြစ်သူ မိဖုရား နန်းသိင်္ဂီဖြစ်သည်။ နန်းသိင်္ဂီသည် မိမိရဲ့ခဲ့သော မြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော်ကို ဤမြေတောင်စွန်းမှာ ခြေပုံစေတီ တည်ခဲ့သည်။ သံလွင်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ရှိ ဘုရားစေတီ ၈၄ ဆူအနက် ဤမြေတော်ကြီး ဆံတော်ရှင်သည် တစ်ဆူအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ရေဆွမ်းအဓိဋ္ဌာန်ဝင်စဉ်က ရုပ်မဲ့အသံရှင်တစ်ဦး၏ လျှောက်ထားချက်အရ ဆံတော် ၉ ဆူအနက်မှာလည်း တစ်ဆူအပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ဤဆံတော်ရှင်စေတီတော်၏ ထူးခြားချက်မှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်သာ သူသည် ဤဘုရား၏ ဌာပနာတိုက်ကို ဖောက်ယူမည်ဟု တောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သော်လည်း ဘုရားထံသို့ရောက်လျှင် မိမိဘာလာလုပ်သည်ဟု ဘုရားသတိမရ။ လာရင်းကိစ္စကို မေ့သွားသည်။ ဟိုလိုလို သည်လိုလို ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး အိမ်ရောက်ခါမှ ဌာပနာ မတူးခဲ့ရလေခြင်းဟု ပြန်သတိရသည်။

နောက်နေ့လာပြန်သော်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းသာဖြစ်သည်။ သည်သို့ဖြင့် ဘုရားဌာပနာတိုက် အဖောက်မခံရဘဲ ယနေ့ထိတိုင် တည်ရှိ ခဲ့သည်။ တည်ခဲ့သည်ဘုရားက အုတ်ကျောက်များဖြင့် တည်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ မြေပုံသက်သက်ဖြင့်သာ တည်ခဲ့သဖြင့် ဤသို့မှထူးခြားမှုမရှိ ပါလျှင် ထည့်သွင်းပူဇော်ထားသည့် ဘုရားဌာပနာများ အဘယ်မှာလျှင် အခွန်ရှည်ကြာပါမည်နည်း။ ဤကား ပထမ ထူးခြားချက် ဖြစ်သည်။

မြေပုံစေတီမှာ သံပုံစေတီကဲ့သို့ တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆံတော်ဓာတ်မြတ်ကို စေတီ၏ငှက်ပျောပူးနေရာအထက် ဌာပနာတိုက် တွင် ထည့်သွင်းပူဇော်ထားသည်။ လပြည့်နေ့၊ လကွယ်နေ့များတွင်မှာ ဆံတော်ထည့်ထားသော အုပ်ဆောင်းခြင်းကို ဖွင့်လိုက်လျှင် ထည့်သွင်း ပူဇော်ထားသော ဆံတော်ရှင်ကြွတ်ကို ထိန်လင်းစွာ ပူးတွေ့ကြရသည်။ ခြင်းတွင်းမှ မြေသားများ အောက်သို့ကျသွားသည်။ ပူးမြော်ပူဇော်ပြီး ခြင်းကို ပြန်အုပ်ထား။ နောက်နေ့မိုးလင်းလျှင် ညတုန်းက ကျဆုံးသော မြေသားများသည် တစ်မြူတစ်မူန့်မှ မကျန်ဘဲ ခြင်းအတွင်းသို့ ပြန်လည် စုရုံးရောက်ရှိနေသည်။ ဆံတော်ကြွတ်ကိုလည်း ပူးမြင်ခွင့် မရကြတော့။

ဤကား ဒုတိယ ထူးခြားချက်ဖြစ်သည်။

မြေတော်ကြီးတောင်မှာ စေတီနှစ်ဆူ တည်သည်။ ဒေဝပူဇော် စေတီနှင့် နရာနာထစေတီဟူ၍ သွဲ့အမည်ရှိသည်။ ဒေဝပူဇော်ဘုရား မှာသာ ဆံတော်ရှင် ကိန်းဝပ်စံပယ်လျက်ရှိသည်။ စေတီတော် နှစ်ဆူစတော် ဉာဏ်တော်အမြင့် ၁၃ တောင်ချည်းဖြစ်သည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ဘုရားစေတီ အဆူဆူ တည်ခဲ့ရာမှ ဤမြေတော်ကြီးစေတီ တည်ရာမှ ရင်နှင့်ဖွယ်သော အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရ သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြံခဲ့ရခြင်းမဟုတ်။ လုပ်အားပေးထား

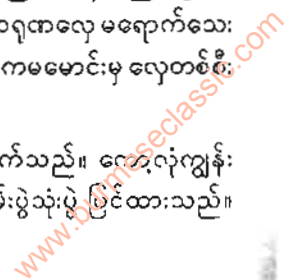
ကြံသွားခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်မကောင်းဝရာ၊ ကြေကွဲစရာပါ။ ဘုရား တည်ရာသို့မြိုင်ကြီးငူ အောက်ဘက်နားရှိ တခွက်မိုးရွာမှ ရွာသူရွာသားများ လုပ်အားပေး သွားကြသည်။

တစ်နေ့မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် နေထိုင်မကောင်းသဖြင့် ကမမောင်းဆေးရုံမှာ တက်နေရသည်။ လူနာလာမေးကြသူ မပြတ်မစဲ ရှိနေသဖြင့် ထိုစဉ်က ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးအောင်သိန်းက ဘုန်းတော်ကြီးအား ငွေ၍ တပ်တွင်းမှာထားလိုက်သည်။ ဤတွင်မှ ပရိသတ် စံသွားတော့ သည်။ လူကသာ ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူနေသည်။ စိတ်က ဘုရားမှာသာ ရှိသည်။ လိုအပ်မည်ဖြစ်သော ပစ္စည်းပစ္စယများကို ညွှန်ကြားရှာဖွေ ဖယ်ယူစေကာ လက်စွဲတော် တပည့်ကြီး ရှင်ဝရုဏအား သွားပို့စေသည်။

တပ်တွင်းမှာ တစ်ညသာနေခဲ့ပြီး သက်သာလာသည်။ မိုးလင်း သာသည်နှင့် အပြင်ခဏထွက်ဦးမည်ဆိုကာ ထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်က မနေ့ က ပစ္စည်းတင်ပို့လွှတ်လိုက်သော ရှင်ဝရုဏဆီ ရောက်နေသည်။ ဟိုခရီး နှင့် သည်ခရီးသည် စက်လှေအမြန်နှုန်းဖြင့်ဆို မနေ့ကတည်းက ရောက်ခဲ့ နှိသင့်ပြီ။ တစ်ညကူးခဲ့ပြီ၊ ယခုသော်မှ ရောက်မလာသေး။ စိတ်မအေး ဖြစ်လာသည်နှင့် မြိုင်ကြီးငူသို့ ကူးခဲ့သည်။

မြိုင်ကြီးငူရောက်လျှင် ယနေ့မှာ တပို့တွဲလဆန်း ၁၀ ရက်ဖြစ် သည်။ ဆန်း/ဆုတ် ၁၀ ရက်တိုင် မြိုင်ကြီးငူ သံဃာများ ကမမောင်း၊ ကောလုံကျွန်းတို့သို့ ဆွမ်းဆန်သွားနေကျဖြစ်သည်။ ယနေ့လည်း ဆွမ်းခံ သွားရန် သံဃာများ အသင့်ပြင်ထားသည်။ ရှင်ဝရုဏလှေ မရောက်သေး သဖြင့် စောင့်နေကြသည်။ အချိန်မလင့်စေရန် ကမမောင်းမှ လှေတစ်စီး ခေါ်စေ၍ ဆွမ်းခံကြစေသည်။

ကမမောင်းပြီး၍ ကောလုံကျွန်းသို့ဆက်သည်။ ကောလုံကျွန်း သို့ပျောက်တော့ရှိ ဆရာလင်းမြိုင်အိမ်မှာ ဆွမ်းပွဲသုံးပွဲ ပြင်ထားသည်။

သခင်က သံဃာတွေ အများကြီးရှိသောကျောင်း၊ ယခု ဘုရားတည်သွား
နေကြသဖြင့် သံဃာနည်းနေသည်။ သုံးပွဲစာမျှသာမှန်း၍ ပြင်ထားကြ
သည်။ ငှက်ပျောတောရောက်သည်ဆိုလျှင် ပါသွားသော သံဃာများကို
ဟိုအိမ်ဒီအိမ်တို့မှ တစ်ပါးစ၊ နှစ်ပါးစ ပင့်သွားကြပြန်သည်။

ဆရာလင်းမြိုင်အိမ်မှာ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ပြင်ထား
သော ဆွမ်းသုံးပွဲဖြစ်နေသည်။

“ကိုင်း... မထူးဘူး၊ ဆွမ်းသုံးပွဲလုံးကပ်၊ ဒါနမြောက်အောင် သုံးပွဲ
စလုံး ဘုဉ်းပေးမယ်”

ဆွမ်းကပ်ကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်။

“အင်း ... ဒီကနေ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ငါတစ်ယောက်တည်း
ဆွမ်းသုံးပွဲနဲ့ ဘာများဖြစ်မလဲ၊ ဘာတွေများ ဖြစ်နေမလဲ” ဟူ၍ ဆွမ်းဘုဉ်း
ပေးရင်း တွေးမိသည်။ စိတ်ထဲမှာ လေးသလိုလည်းရှိလာသည်။ တွေးရင်း
လေးရင်းဖြင့် ဆွမ်းဘုဉ်းပြီးသွားသည်။ ပြီး၍ လက်ဆေးနေစဉ် မြေတော်
ကြီးမှ ဦးဣန္ဒ ဂျောက်လာသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဝရဏ လှေမှောက်တယ်ဘုရား”

“ဟေ ... ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်သေးတုန်း”

“မှန်ပါ၊ ကိုရင်တွေ ဦးဇင်းတွေတော့ ဘာမှမဖြစ်ကြဘူးဘုရား”

“အလို ... ဘယ်သူတွေတော့ ဘာဖြစ်ကြသေးလဲ”

“တခွက်ဖိုးရွာက အမျိုးသမီးသုံးယောက် ပျောက်နေတယ်၊ ခုထိ
ပြန်မတွေ့သေးဘူးဘုရား၊ ရှာနေကြတုန်းပါဘုရား”

“အင်း ... ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့၊ ငါတစ်ပါးနဲ့ ဆွမ်းသုံးပွဲ၊ ဆွမ်းသုံးပွဲနဲ့
တစ်ပါးတည်း” တွေးမိသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမကောင်း။ ဘာမှ
ပည်း တတ်နိုင်မှာမဟုတ်တော့သဖြင့် လှည့်မြဲဆွမ်းခံကို လှည့်စေသည်။

လှည့်ကျွန်း ကိုမောင်ကျေးရွာအုပ်စုအရောက်မှာ မိုးချုပ်သွားသဖြင့်
တစ်ဦးအိမ်မှာ ညအိပ်သည်။

နောက်နေ့မိုးလင်းသည်နှင့် ဦးဣန္ဒ ဂျောက်လာပြန်သည်။

“တစ်လောင်းတော့ ပြန်တွေ့တယ်ဘုရား၊ ခု သောင်ပြင်မှာ
ဘေးတယ်။ သူ့အမေအဖေက အရှင်ဘုရားအလာကို စောင့်နေကြ
တယ် ဘုရား”

မြိုင်ကြီးငှသို့ ချက်ချင်းတက်လာခဲ့သည်။ ရောက်တော့ သောင်ပြင်
အဝတ်ကလေးလွမ်း၍ သိပ်ထားသော အမျိုးသမီးအလောင်းတစ်ခုကို
တွေ့ရသည်။ ရင်ထဲဆိုသွားသည်။ မိဘဆွေမျိုးများက ခုမှပို၍ငိုကြွေးနေ
ကြသည်။ ပရိသတ်များကလည်း မျက်ရည်ကလေးစမ်းစမ်း ဖြစ်နေ
ကြသည်။

သည်တွင် အလောင်းပြန်မရသေးသူ မိဘရှင်များက ခံစားချက်
ထက်သာလာသည်ထင်၏။ တုတ်တစ်ပြက်၊ ဓားတစ်ပြက် ထဖြစ်သည်။
သေသွားကြောင့်ပေါ့၊ ဘယ်သူခေါ်သွားလို့ပေါ့” စသည်ဖြင့် ဓားကြိမ်း
ပြင်းနေသည်။

ဤအရပ် ဤနယ်ပယ် ဤဒေသဝယ် မဖွယ်မရာသော အမှု
အခဲခုကျူးလွန်ပြုများမိပါက အဖြစ်ဆိုမျိုး တစ်ခုခု ကြုံတွေ့ရတတ်သည်
ဒေသခံတို့က ယုံကြည်ရင်းစွဲရှိသည်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု
ဦးဣန္ဒ တိုက်ဆိုင်သည် ဆိုရမည်လားမသိ။

သူတို့အုပ်စုထဲမှ အမည်မဖော်လိုသော နတ်ကတော် မိန်းမလျှာ
ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ မှောက်မှာမိသည်။ ဤတော၊ ဤတောင်
သည်ကလည်း ဤလိုအများမျိုးကို ခွင့်မလွှတ်တတ်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန်
သတိပေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်ဖြစ်သည်လား၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်သည်
ဟူ၍တော့ အဖြေရာမရသေးသော်လည်း မပြေးသော် ကန်ရာရှိလေပြီ
ဟုဆိုသို့ ဒင်းကြောင့်ဖြစ်ရသည်ဟူ၍ ထိုသူအားလည်းဖမ်းထားကြပြီ။

ဖြစ်ချင်တော့ လှေမှောက်ရာမှာ ထိုသူမပါဝင်။ သူက ဟိုနှစ်ချန်ရစ်သည်။ ဝရုဏက လိုအပ်ပစ္စည်းများကို သွားပို့ပြီးလှေပြန်အဆင်မှာ တာဝန်လဲလှယ် ထမ်းဆောင်မည့် ရဟန်းသံဃာများကို တင်နေစဉ် ငှင်းအမျိုးသမီးသုံးဦးနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးပါ လိုက်ပါခဲ့သည်။ လှေမှောက်သည်ကလည်း ဆန်းသလိုရှိသည်။

ထမင်းငတ်ဝဲအထက်နားမှာ ကျောက်ခေါင်းဖြူကြီးဆိုတာရှိသည်။ ရေပေါ်မှာ လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်မြင့်၍ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ပေါ်နေသည်။ ရှင်ဝရုဏ ဆိုသူကလည်း ဤလမ်း ဤခရီးကို ကျွမ်းမြီးသားသွားလာနေကျဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် ဤကျောက်ခေါင်းဖြူကြီးကို တည်တည်ကြီးကြီးဝင်တိုက်မိလျက်သားဖြစ်နေသည်။ လှေမှောက်သွားသည်။

လှေမှောက်တော့ လူအားလုံး မှောက်သောလှေကိုတွယ်ပြီး ကူးခတ်ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာ ထိုအမျိုးသမီးသုံးဦးလည်း အပါအဝင် လှေမှာ တွယ်လျက် ကူးနေသည်ကို သတိပြုမိကြသေးသည်။ ထမင်းငတ်ဝဲအရောက်မှာ သစ်ဖောင်သမားများ ရှိနေသဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကူသယ်ကြသည်။ သယ်ယူပြီးစီး၍ လူစစ်လိုက်ချိန်မတော့ -

မခင်ကြည် (၁၉ နှစ်)။

မုမုကြည် (၁၈ နှစ်)။

မြသောင်းကြည် (၂၁ နှစ်) အမျိုးသမီးသုံးဦး ပျောက်နေသည်။ မြစ်ကမ်းနားနေသူများမို့ ရေကူးတတ်ကြပြီးသားဖြစ်သည်။ ရေမကူးတတ်သော မိန်းကလေးအငယ်လေးတောင်မှ အသက်မသေ ကျန်ရစ်သည်။ သူတို့သုံးဦး ဘာကြောင့်ဒီလိုဖြစ်ရသနည်း။ အမေးသာရှိသည်။ အဖြေမရှိခဲ့။ အဖြေသိသော ငှင်းတို့သုံးဦးလည်း မရှိတော့ပြီ။

သောကပရိဒေဝမီး လောင်ကျွမ်းပူလောင်နေသော မိသားစုများ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ လက်တဆဆ စားတပြုလုပ်နေကြသော မိဘရှင်များအား ဘုန်းတော်ကြီးများက ဖျောင်းဖျစ်ကားဆိုရလေသည်။

“အိမ်... အကောင်းလုပ်တဲ့နေရာမှာ အဆိုးလည်းပါတတ်တာ သဘာဝပါပဲ။ အကောင်းချည်းပဲ မရှိသလို အဆိုးချည်းပဲလည်း မရှိတတ်ပါဘူး။ ကောင်းဆိုးဆိုတာ ဒွန်တွဲနေစမြဲပါ။ ဒါကို လောကဝတ်တရားလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီလိုပြောတော့ ဘုန်းကြီးကို သားသမီးမရှိသူမို့ ဒီစကား ပြောတယ် မဆိုချင်ပါနဲ့။

“ဘုန်းကြီးမှာ သမီးတော့ မရှိဘူး၊ သမီးအစားပေးချင်ပေမယ့် မပေးနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားရဟန်းသာမထေတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီ သားတွေထဲက မိမိတို့နှစ်သက်ရာ တစ်ပါးပါးကို ရွေးချယ်ယူသွားကြပါ။ ဦးဇင်းကိုရင်တွေကလည်း သူတို့ရွေးချယ်ခေါ်ငင်ရင် ငြင်းဆန်ပယ်လှန် ခြင်း မပြုဘဲ အသာတကြည် လိုက်သွားကြပါ” ဟု။

“မှန်ပါဘုရား၊ အရှင်ဘုရားရဲ့ မေတ္တာစေတနာကို တပည့်တော်၊ တပည့်တော်မတို့ နားလည်ကြပါတယ်ဘုရား။ ဖြစ်ပြီးမှပဲဘုရား၊ သူတို့ ကံကြမ္မာလို့သာ တပည့်တော်တို့ မှတ်ယူပါတယ်ဘုရား။”

အလောင်းကိုသင်္ဂြိုဟ်သမှုပြုကြသည်။ သေသူတို့အတွက် ရည်စူး၍ ပိဋကတ်သုံးပုံအလှူကိုပါ ထည့်သွင်းလျက် ဆွမ်းသွတ်ခြင်းအလှူကို သိုက်မြိုက်စွာ ပြုလုပ်ပေးသည်။ ကာယကံရှင်မိဘဆွေမျိုးများ မပြေနိုင်သော်လည်း ဖြေသာသည်သဘောမျိုးရှိသွားသည်။

အလှူလုပ်၍ ဆွမ်းသွတ်ပြီးသည်ထိ ရှာမရသော အလောင်း နှစ်ခုကို ပြန်မတွေ့တော့ပေ။

မခင်ကြည်၊ မုမုကြည်၊ မြသောင်းကြည်တို့သည် ကောင်းရာ သုဂတိသို့ လားရောက်နိုင်ကြပါစေ၊ ဘုရားတည်ခြင်းအမှု စသော ပြုပြင်သမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ်အစုစုတို့၏ အဖို့ဘာဂကို ရောက်ရာဘုံဘဝမှ တွေ့သော အကျိုးကို ရရှိခံစားနိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုရုံသာ ရှိပါလေတော့သည်။

* * *

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မြိုင်ကြီးငူနှင့် သူးမွဲထစခန်းကို အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင် သဘောထား၍ သံလွင်မြစ်ကြောင်းကို ရာသီမရွေး ငုန်ချည်ဆန်ချည် တက်ဆင်း၍ သာသနာပြုခရီးထွက်ခဲ့ရာ ဖော်ပြပါ အတိုင်း ရေသာနှင့်လည်း ဆုံခဲ့သည်။ ရေစီးနှင့်လည်း ကြုံခဲ့သည်။ အန္တရာယ်နှင့်လည်း ဖက်ခဲ့ရသည်။ အသက်ကိုတောင်မှ စွန့်ရအံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

သို့သော် ဘာသာ သာသနာကို ကြီးပွားပြန့်ပွားစေလိုသော ဆန္ဒ ဝိပတိ အရင်းခံထားသည်မို့ ကြုံလာသမျှဘေးရန်ကို ဆံခြည်တစ်မြူမျှ အရေးမထားဘဲ သွားမြဲသာသနာပြုခရီးလမ်းသို့ ဆက်လက်လျှောက်လှမ်း နေဆဲဖြစ်သည်။

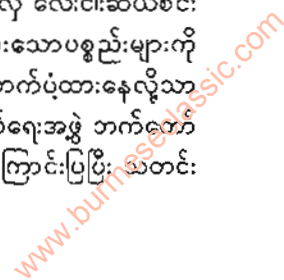
* * *

စီးနေဦးမည့် သည်သံလွင်

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သာသနာပြု ခရီးလမ်းကြောင်း ဆီဝယ် အတန်အနားမရှိ၊ ဆက်တိုက်သွားလာနေသည်။ ထိုသို့သွားလာ ရသယ အစစ အဆင်ပြေစေရန် (ထိုစဉ်ကာလ အနေအထားအရ ဆိုရ သကဲ့သို့) မြို့ကိုလည်း မြို့အလျောက်၊ တောကိုလည်း တောအလျောက် ဆင်းထားရသည်။ ဤသည်ကိုကပင် ဘုန်းတော်ကြီးအား ထင်စရာဖြစ် ထားသည်။ နှစ်ဖက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တစ်ရံမပြတ် မျက်စိဒေါက်ထောက်၍ ကြည့်ခြင်းကို ခံနေရသည်။ ဤသည်ကို မသိမဟုတ်၊ သိသမှ သိသိလိုကို နှစ်နေသည်။

မြို့တိုင်းကဆိုသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် တောတွင်းနှင့် ဆက်သွယ်နေသည်။ သည်အတိုင်းထား၍မဖြစ်။ သတိထား ကြည့်နေရ သော်လည်း သူသည် ကရင်အမျိုးသား၊ နေသည်ကလည်း ကရင်တော်လှန်ရေး တွင် ပါဝင်သူများ၏ ပိုင်နက်နယ်ပယ်မှာဖြစ်သည်။ ထိုနယ်ပယ်တစ်ခွင်ကို အဆီး အတားမဲ့ သွားလာနေနိုင်သည်မှာ တောတွင်းနှင့် အပေးအယူ တစ်ခုခု မရှိထား၍သော်လည်းဖြစ်မည်။ မြို့များတွေပေါ်သို့လည်း မကြာမကြာ ဆက်လာလေ့ရှိသည်။ အရပ်ရပ်သတင်းတွေကို ထောက်လှမ်းပေးပို့နေ သည်။ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။

တောတွင်းကလည်း ဆိုပြန်သည်။ ဘုရားတည်ဖို့ပစ္စည်းတွေကို နှစ်နိုင်ငံ မဲဆောက်မှာ သွားဝယ်လေ့ရှိသည်။ သွားစဉ်က စက်လှေ နှစ်စင်းသာဖြစ်သော်လည်း ပြန်လာလျှင် စက်လှေ လေးငါးဆယ်စင်း ထိ ပြန်အပြည်တင်ပြီး ပါလာသည်။ ဤမျှများပြားသောပစ္စည်းများကို တင်လာနိုင်သည်မှာ နောက်ပိုင်းမှ တစ်ဦးဦးက ထောက်ပံ့ထားနေလို့သာ ဖြစ်ရမည်။ နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဘက်တော် ဖြစ်ရမည်။ တို့နယ်ပယ်ထဲ ဘုရားတည်အကြောင်းပြပြီး သတင်း ပေးလာတာ ဖြစ်ရမည်တဲ့။

“ရယ်ချင်လိုက်ပါဘိ ဖတ်ဖတ်မော၊ ရင်ဘတ်နောက်ကကျော”
ဟူသကဲ့သို့ပင်။ မည်သူတွေ့မည်သို့ဆိုလေစေ ဘုန်းတော်ကြီးကား မမူခဲ့။
မြွေမှန်သူမို့ တွင်းဝင်ဖြောင့်သည်။ မိမိကိုယ်မိမိ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ မိမိ
မှာ နိုင်ငံရေး ပယောဂ လုံးဝကင်းရှင်းကြောင်း မိမိသာသိသည်။

အမှန်ကိုဝန်ခံရလျှင် လူမျိုးရေးတော့ အနည်းငယ်ရှိသည်။ ကရင်
အမျိုးသားတစ်ဦးပေကိုး။ ရှိသည်လူမျိုးရေးစိတ်ဓာတ်ဆိုသည်မှာလည်း
သူတို့တစ်တွေ ထင်ကြသကဲ့သို့မျိုး မဟုတ်။

“တို့လူမျိုးဟာ တစ်ချိန်က ဒီတောကြီးမျက်မည်းမှာ ဘုရားပေါင်း
များစွာ တည်ထားနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဗုဒ္ဓသာသနာကို ပြန့်ပွားစည်ပင်အောင်
ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ ပြုပျက်နေတဲ့ ဘုရားငုတ်တို၊ စေတီမြို့
ကိုမှ ပြန်လည်ပြုပြင်ရကောင်းမှန်း မသိကြဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ ကရင်ဘိုးဘွား
ဘီဘင်လက်ထက်က စည်ပင်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာရောင်ကို နောက်မိသားစု
စဉ်ဆက်တွေက ထွန်းလင်းအောင် မပြုလုပ်နိုင်ကြဘူး။ စောင့်လေမျိုးနွယ်
ဆိုသော ဝတ္တရား ပျက်ကွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကိုငါအသိပေးမှတော်မယ်။
ခက်တာက တို့အမျိုးသားတွေကလည်း ရိုးလွန်းတော့ အသိပေးရုံနဲ့တင်
မလုံလောက်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ထလုပ်ပြမပဲ သိကြတော့ ငါကိုယ်တိုင်ပဲ
အပင်ပန်းခံပြီး ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်သွားမှဖြစ်မယ်”

ရှင်းနေသည်။ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးထံမှာရှိသော လူမျိုးရေး
ကား ဘာသာရေးနှင့် ဆက်နွယ်သော လူမျိုးရေးသာဖြစ်သည်။ မျိုးနွယ်
စဉ်ဆက်ဂုဏ်ကို မထိန်းသိမ်းလေခြင်းဟူသော ယူကျုံးမရခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။

ဘုရားအဆူဆူ တည်ခဲ့ရာမှာလည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့်
ဘုန်းတော်ကြီးမှာရှိ၍ တည်ခြင်းမဟုတ်။ တည်ချင်၍ တည်ခြင်းသာဖြစ်
သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ ရှိလည်းမရှိ။ သို့သော် ရှားလည်းမရှားဟူသော
အမျိုးအစားထဲကဖြစ်သည်။ သူပြောဆိုလေ့ရှိသော စကားတစ်ခွန်း
ရှိသည်။

“ဘုရားအလုပ်လုပ်တာ ဘုရားသားသမီးကို ဘုရားက ကျွေးနာစေ၊
ဘာမှမပူလေနဲ့” ဟူသတည်း။

မှန်ပါသည်။

ဘုရားတစ်ဆူ တည်တော့မည်ဆိုလျှင် သာသနာ့အလံတင်၊
ပဋ္ဌာန်းဖွင့်၊ အုတ်ပန္နက်ချလိုက်ပြီဆိုကလည်းက လူ့မည်သူတွေ့ အလိုလို
ပေါ်လာသည်။ ဤဘုရားနှင့် ဆက်စပ်သော ဘဝဟောင်းမှ ဆွေမျိုး
ဆက်စပ်ကြသူများက ထည်ဝင်လှူဒါန်းခြင်းဖြင့် ပြီးစီးသွားရသည်ချည်း
ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို အသုံးများသော ခေတ်သုံးဝေါဟာရတစ်ခုက
“ပဋ္ဌာန်းဆက်” ဟု ဆိုကြသည်။

“ပဋ္ဌာန်းဆက်” ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ ဘာဟာကို ခေါ်သနည်း၊
ဘာကြောင့်ခေါ်သနည်းဆိုသည်ကို စေ့စေ့ငုငု သိချင်မှသိမည်ဖြစ်သော်
လည်း ဤလိုပြောလျှင် ဘာရည်ရွယ်သည်ဟူ၍တော့ နားလည်ကြသည်။
သဘောပေါက်ကြသည် ဆိုပါစို့။

ဤသည်ဆိုသော ပဋ္ဌာန်းဆက်များက ဝိုင်းဝန်းကူပုံကြခြင်း
ကြောင့်သာ ဘုရားအဆူဆူ တည်ထားပြီးစီး အောင်မြင်ခဲ့ရသည်ကို မိမိ
သာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

တစ်ခုဆိုဖွယ်ရှိသည်။

မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ လိုတရ မဟုတ်သည့်တိုင် မရှိမရှား
အနေမျိုးဖြစ်အောင် သီလ၊ သိက္ခာ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ကို အများနည်းနှင့်
မတူ၊ အသက်ကို ပမာမထားဘဲ ဇွန်ငြိကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်။ အဘယ်မျှ ကြိုးစား
ခဲ့ရသည်ကို အများက မသိရှာကြ။ (ဤအဖြစ်ကို ပထမတွဲ၌ ဖော်ပြပြီး
ဖြစ်သည်။)

ဥပမာ သာဓကတစ်ခု ဆိုပါမည်။

ချိုမြိန်သော သစ်သီးတစ်လုံး၊ လှလွန်းသော ပန်းတစ်ခွင့်။
ဤအရာကို မျက်စိရှိသူတိုင်း မြင်တွေ့ကြသည်။ သို့သော် ချိုမြိန်သော

သင်္ခယာတစ်လုံးဖြစ်လာအောင်၊ လှပသောပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်လာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ရသော ဥယျာဉ်မှူး၏ လုပ်အားကို အသိအမှတ်ပြုသူ နည်းတတ်သည်မှာ သဘာဝ။ များသောအားဖြင့် လူတို့အမြင်မှာ သစ်သီး နှင့် ပန်းပွင့်မှာသာ တန်ဖိုးသွားတတ်ကြသည်။

ဤအတူ ...

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဘုရားအဆူဆူ တည်ထားပြီးစီး အောင်မြင်သည့် အောင်သီး၊ အောင်ပွင့်ကိုသာ မြင်ကြသည်။ ဥယျာဉ်မှူးကြီး ဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကြီး၏လုပ်အားကို မသိရှာကြ။ သိအောင်လည်း မပြုကြ။ အသိအမှတ်သော်မှ မပြုကြ။

မြိုင်ကြီးငူမှာ ရှေးဦးဆုံး တည်ခဲ့သော နောင်တော်ဦးစေတီ၊ ဒုတိယ တည်သော နန်းဦးစေတီ၊ တည်စက မူးစုပုံစုဖြင့် စခဲ့ရသည်။

သည့်နောက်ပိုင်း ဘုရားများ တည်ထားခဲ့ရာမှာ သဒ္ဓါရှင်၊ စေတနာရှင်များ ပေါ်လာပြီမို့ မူးစုပုံစုတဝှာမှ လွတ်ခဲ့သော်လည်း ပစ္စည်းပစ္စယ ရှာဖွေမှုမှအစ ကိုယ်တော်တိုင် ထကြွလုံ့လပြုခဲ့ရသည်။ ဤသည်ကို သာဓကအနေဖြင့် မယ်ကစော ဆံတော်ရှင်စေတီတော်နှင့် ကုဏ္ဍိသယ ဖောင်တော်ဦးစေတီ တည်ထားမှုမှတ်တမ်းတို့အရ သိနိုင်ပါသည်။

ဤသို့လျှင် ကြီးစားရုန်းကန် လှုပ်ရှား၍ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းလာ သည်ကို မသိရှာလေသူ ထိုထိုသူတို့က သူ့အမြင်၊ သူ့ရှုထောင့်မှ မြင်ချင် သလိုမြင်၍ ထင်ချင်သလိုထင်ကာ ပြောချင်သလို ပြောလာသည့်အခါ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ ကိုယ်အကြောင်း ကိုယ်သာအသိဆုံးမို့ “ရယ်ချင်လိုက်ပါဘိ ဖတ်ဖတ်မော၊ ရင်ဘတ်နောက်က ကျော” ဖြစ်ရ လေသည်။

အမှန်မှာ မိမိ၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်း အောင်မြင်ရေးကိုသာ အဓိက ရှေးရှုထားလို၍ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်တို့ကို သင့်သလို ဆက်ဆံလာခဲ့ရ ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ငှက်မသိတော့ ဆက်ရက်ချိုးထင်” ဟူသောစကားကဲ့သို့ အထင် လွဲခံရသေးသည်။

သူ့မွဲထစခန်းမှာ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်ပြုစဉ်ကာလက ကျောင်းမှာ ရိက္ခာပြတ်ပြီဆိုလျှင် မဲသဝေါသို့တက်၍ ဆွမ်းဆန်စိမ်း အလှူ ခံ ထွက်ရသည်။ ဆွမ်းခံထွက်လျှင် ရှေ့မှ အသံချစ်စက်ဖြင့် ကြေညာသွား သည်။ ကြေးစည်ထုသည်။ နောက်မှ သံဃာတန်းကလိုက်သည်။ ဤသည် ကို သူတို့က ဆိုကြသည်။ မဲသဝေါဆရာတော်အား လျှောက်ကြသည်။

“အဲဒီအဖွဲ့လာရင် အသံချစ်စက် မယူလာစေနဲ့၊ ကြေးစည်လည်း မထုစေနဲ့၊ ကြေညာတာလည်း မကြိုက်ဘူး” တဲ့။

ဘာကြောင့်လဲမေးတော့ သူတို့ဖြေပုံမှာ -
အသံချစ်စက်က လူစုတာ၊

ကြေးစည်က တပ်လှန်တာ၊

ကြေညာတာက စည်းရုံးလှုံ့ဆော်တာဖြစ်လို့တဲ့။

သူတို့အကြောင်းပြချက် အဖြေကား မမှားပါ၊ မှန်ပါသည်။

သို့သော် ရည်ရွယ်ချက်ထားပုံချင်းတော့ လုံးဝမတူလေပါ။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးတို့ ရည်ရွယ်ချက်မှာ -

အသံချစ်စက်က လူစုတာမှန်သည်။ တို့တစ်တွေ အလှူခံလာမည်၊

စေတနာရှင်တွေ လှူဖို့တန်းဖို့ စုလာကြပါ။

ကြေးစည်ထုတာက ရှေးကပြောသွားသည့်အတိုင်း ဒီကြေးစည်

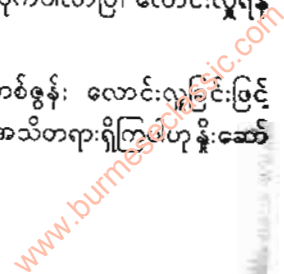
နောက်က တို့တစ်တွေ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာပြီ၊ လောင်းလှူရန်

အဆင်သင့် ပြုလုပ်ထားကြပါ။

ကြေညာတာကလည်း တစ်အိမ်တစ်ဇွန်၊ လောင်းလှူခြင်းဖြင့်

သံသရာ ရိက္ခာထုပ်ကို ထုပ်သွားနိုင်အောင် အသိတရားရှိကြပါဟု နှိုးဆော်

ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာ သိသည်ဟူသကဲ့သို့ ရိက္ခာပြတ်ခဲ့ပြီမို့ ရိက္ခာအတွက်နှင့် နှိုးဆော်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူတို့ဆိုသော နိုင်ငံရေးပယောဂဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှမရှိ။ သိလည်းမသိ။ အရေးလည်းမထား။ မိမိအလုပ်လည်းမဟုတ်။

မြန်မာစကားပုံမှာ “ရှုမြင်ပုံ ကွဲပုံပြ” ကျွတ်၊ မုန်း၊ ဝင်” ဟူသော ဖြစ်ရပ်ကတော့ အမှန်တကယ် ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ရေပစ်၏ခါးပန်းတွင် “ကျွတ်၊ မုန်း၊ ဝင်” ဟူသောအက္ခရာ ရေးထားသည်။ တစ်နေ့မှာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဗိမ္ဗောဆရာတစ်ယောက်နှင့် အဂ္ဂိရတ်ဆရာတစ်ယောက်အားဖြင့် သုံးဦးသားတို့ ၎င်းစရပ်မှာ ဆုံမိကြသည်။ စာကိုတွေ့ရသည်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးက -

“သံသရာမှ ကျွတ်လိုလျှင် လောကကိုမုန်းအောင် ကျင့်နိုင်မှ နိဗ္ဗာန်ဝင်နိုင်မည်” ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသည်။

ဗိမ္ဗောဆရာကမူ -

“ကျွတ်ဆိုတာ မှီကြွပ်ပင်၊ မုန်းဆိုတာ သမုန်းကတိုး၊ ဝင်ဆိုတာ သင်းဝင်ပေါက်ဖြူပင်။ အဲဒီသုံးမျိုးကို အညီအမျှပုဒ်း သုံးခွက်တစ်ခွက် တင်ပြီး ကျိုသောက်ရင် ခူလာပါဒါရက်အလွန်ကောင်းတဲ့ဆေးစာဖြစ်တယ်” ဟု အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုသည်။

အဂ္ဂိရတ်ဆရာကလည်း -

“လုပ်ရပ်စာမှာ၊ ကျားမင်းကြက်ဦး၊ ဆဒ္ဒန်ရိုက်က၊ ပြောလျှင် ကျ၏၊ မုချနိဗ္ဗာန်ဝင်ကြောင်းတည်းလို့ဆိုတယ်။ ကျွတ်ဆိုတာ တနင်္လာနံ ကျား၊ မုန်းဆိုတာ ကြာသပတေးနံ ကြက်၊ ဝင်ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဟူးနံ ဆင် ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီစာဟာ ထွက်ရပ်ပေါက် နည်းကောင်းတစ်ရပ်သာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ဖွင့်ဆိုကြပြန်သည်။

ဤသုံးဦးတို့ပြောသောစကားကို အနားမှာရှိနေသော အရူးက သောအခါ အားရပါးရ အော်ဟစ်ရယ်မောသည်။ ထိုအခါ အရူးကို ကားဘာသိလို့ ရယ်တာလဲ၊ ဒီစာအဓိပ္ပာယ်ကို မင်းကကော သိလို့လား။

“မသိနေရဲ့လား၊ ဒါ ကျွန်တော်ရေးတဲ့စာပဲဟား၊ သိသမူ သိပ်သိ

“အဓိပ္ပာယ် လင်းစမ်းပါဦး”
“ကျွတ်ဆိုတာ သိတင်းကျွတ်ပြီးလို့၊ မုန်းဆိုတာ တန်ဆောင်မုန်း ကဲ့တဲ့အခါ ဝင်ဆိုတာ ဝက်ပါအရပ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးလိမ်မယ်၊ လို့ကောင်းတာပဲ။ အဲဒါကို မမေ့အောင်လို့ အတိုကောက်မှတ်ထား တဲ့ ဖြေလေသည်။

ဥပမာ ဥပမေယျ နှိုးနှောစရာမလိုအောင် ရှင်းလှပါသည်။
ဗုဒ္ဓဝင်လာ အာဂမယုတ္တိဒဠီကရဏတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။
ဘဝနေပစ္စိမယ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါ သို့လိုက်သော် ဘာရဒ္ဒါပုဏ္ဏား၏ ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူ၍ နေသော ဘာရဒ္ဒါပုဏ္ဏားထံ သွားရောက်ကာ ဆွမ်းရုပ်

ပုဏ္ဏားက -
“လဟန်းဂေါတမ၊ သင်ကား ငယ်ရွယ်သေးသည်၊ ကုန်သွယ် ချွတ်စီးပွားရှာနိုင်သေးပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ခွက်လက်ဆွဲ၍ အားပါဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်စကားဆိုလေ၏။
“အသင်ပုဏ္ဏား လယ်လုပ်သလို ငါလည်းလယ်လုပ်ပါ၏”
“သို့ဆိုလျှင် သင်လယ်ဘယ်မှာနည်း၊ နွားကော ထွန်တုံးကော ပါနည်း”
“အိပုဏ္ဏား၊ ငါသည် သမ္မာသမာဓိ ဟူသော လယ်မြေနှင့် ငိုက်ပျိုး၍ သမာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပ ဟူသော နွားနှစ်ကောင်ကို

သမ္မာဝါယမဟူသော ထမ်းပိုး၌ ယှဉ်စေပြီး သမ္မာဝါစာဟူသော ထွန်တံမှာ သမ္မာကမ္မန္တ ဟူသော ထွန်တံဆင်၍ သမ္မာအာဇီဝ ဟူသော ထွန်သွားကို တပ်ကာ သမ္မာသတိ ဟူသော နှင်တံကို မြှောက်နှင့်လျက် မဂ်ဖိုလ်တည်း ဟူသော အပွင့်အသီးကို ပွင့်သီးစေခဲ့လေပြီ” ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။ နောက်ဆုံး ပုဏ္ဏားကြီး အကျွတ်တရားရသွားသည်။

ဤ၌လည်း ဥပမာ ဥပမေယျ နီးနောပြုရန် လိုမည်မထင်ပါ။ ဆိုလိုသည်မှာ -

အက္ခရာစာလုံးချင်း၊ စကားလုံးချင်းတော့ တူပါသည်။ ရည်ရွယ်ခံယူပုံချင်း၊ သဘောထားချင်းကား မတူကြသည်မှာ သဘာဝဖြစ်သည်။ ဤသဘောကို သိရှိနားလည် လက်ခံထားပြီးသော ဘုန်းတော်ကြီးအနေနှင့် “မြေမှန်သည်မို့ တွင်းဝင်ဖြောင့်သည်” သဘောပိုက်ခဲ့သည်။ တစ်ခုတစ်ရာ ရှင်းလင်းပြောဆိုခြင်းမပြု။ မိမိလုပ်မြဲဖြစ်သော သာသနာပြုလုပ်ငန်းကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် ဆောင်ရွက်နေလေသည်။

ထိုသို့ဆောင်ရွက်နေစဉ် နိုင်ငံတော်မှ သာသနာရေးဆိုင်ရာ ဘွဲ့တံဆိပ် ဆက်ကပ်ခြင်းပြုလိုသည်ကို လုံးဝလက်မခံခဲ့သည်မှာ သုံးကြိမ်တိုင် ရှိခဲ့သည်။

ဘာကြောင့်လက်မခံလိုသနည်း။

ကြည့်သောသူတိုင်း မြင်နိုင်ပါသည်။ တွေးသောသူတိုင်း သိနိုင်ပါသည်ဟုသာ မြွက်ကြားသည်။

ထိုနှင့်ပတ်သက်၍ မူလစိတ်ရင်းကို အလျဉ်းသင့်သော အခါများမှာ ထုတ်ဖော်ပြောတတ်သည်။

သာသနာပြုလုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်နေသည်မှာ ဒီဘွဲ့တံဆိပ်ကို ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ ဘွဲ့တံဆိပ်ဟူ၍ သတ်မှတ် မပြုဋ္ဌာန်းမိကတည်းက လုပ်ဆောင်နေခဲ့သည်။ နောင်လည်း လုပ်ဆောင်နေဦးမည်။ ဘွဲ့တံဆိပ်ရရှိ မရရှိမှုသည် မိမိအား မည်သို့မျှ ထူးခြားလာစေမည်မဟုတ်။

ဂုဏဝန္တေ ပဿန္တိနော (ဂုဏ်ရှိသူကိုသာ လူတွေမြင်ကြသည်) စကားအရ ဂုဏ်ဟူသည် ဂုဏ်လိုသောသူတို့အတွက် မြို့ကြီးပြကြီးမှာ လိုကောင်းလိုမည်ဖြစ်သော်လည်း ဂုဏ်မလိုသူ မိမိအဖွဲ့ ဤမည်သော တောတောင်တွင်းမှာ မလိုအပ်လှ။ တောတောင်စိမ့်စမ်းမျှရှိသော ဒေသဝယ် ဤမည်သော ဂုဏ်ဒြပ်တော်သည် မည်မျှမြင့်မားသည်။ မည်မျှ အဖိုးဘန်သည်ဟု ၎င်းတောတောင်စိမ့်စမ်းများက သိရှာကြည်မဟုတ်။

ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဘွဲ့တံဆိပ်ကို မယူလိုခြင်းဖြစ်သည်။

“ယွန်းစလင်းအမြဲတော” တစ်နေရာဝယ် ဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။

“မြိုင်ကြီးငူဆရာတော်သည် ‘ဝ’ ကို ‘ဝိ’ လုပ်ချင်သူ မဟုတ်၊ ‘ဝ’ ကို ‘ဝ’ အတိုင်းသာ ထားလိုသူဖြစ်သည်။” သို့ဖြစ်၍ ယခုတင်လာသော လုံးကြီး တင် (၁) ကို အတင်မခံဘဲ “ဝ” အတိုင်းသာ လိုသည်အဖြစ်ကို အကြောင်းတစ်ပါး စိစစ်ဖွယ် မရှိချေ။

ဤကား မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ စိတ်ချင်းမှန်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

ခေတ်တွေဘယ်လိုပြောင်းသော်လည်း နိုင်းမြစ်ကြီးစီးမြိပင်ဟု လူအများက ပြောကြသည်။ အများလက်ခံသော ၎င်းစကားအတိုင်း ဆိုရမိမူ ...

သမိုင်းမတင်မီကာလကတည်းက ယနေ့ထိတိုင်၊ နောင်လည်း ခေတ်ပေါင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်တိုင် သံလွင်မြစ်ကြီးက စီးနေဦးမည်။ သူ့အား ကဲ့ရဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ ချီးမွမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ ရှုတ်ချသည်ဖြစ်စေ၊ ဂုဏ်ပြုသည်ဖြစ်စေ တုန်လှုပ်ခြင်းမဲ့စွာ ဆက်လက်စီးဆင်းနေမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဤအတူ ...

ဝဲယုံဆရာတော်တို့အား ပြန်လည်ပို့ဆောင်ခဲ့သည်။ ဝါပန်ရက် ကုန်ဆုံးခဲပြီကိုး။ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူးမွဲထ ပြန်ကြွခဲ့သည်။

ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကုမ္ဘာသယကျောင်းကြီးအတွက် လုံးပမ်းရ ပြန်သည်။ လိုအပ်သော ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများကို ရှာဖွေဝယ်ယူ စုဆောင်းပေးရသည်။ ပစ္စည်းများကို မဲဆောက်သို့ သွားရောက်ကာ ဝယ်ပေးရသည်။ အလွယ်တကူ သွားလာနိုင်ရန် အလင်းမိုးတို့က ခိုင်းနား စက်လှေကမ်းစီး ဝယ်လှူထားသည်။

၎င်းလှေဖြင့် မဲသဝေါကိုတက်၊ ထိုင်းဘက်ကမ်း မဲသဝေါမှာ လှေထားသည်။ လှေကြည်မိုးအိမ်မှာ နားနေ၍ စီစဉ်သည်။ လိုအပ်လျှင် ကိုယ်ပိုင်ကြွရသေးသည်။

မဲဆောက်တရုတ်ဟုတ်စိန်ဆိုင်မှာ အဝယ်များသည်။ သူ့ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းစုံသည်။ သူတစ်ဆိုင်တည်း အဓိကထား ဝယ်လာသည်မို့ ဖောက်သည်ဖြစ်လာသည်။ ယုံကြည်သွားပြီးမို့ လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းများကို အကြွေးစနစ်ဖြင့် ရောင်းပေးသည်။ အကြွေးရသည်ဆိုတော့ ယူသည်ပေါ့။ နဂိုကမှ ရှိ၍လုပ်သည်မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်စေချင်လွန်း၍သာ လုပ်ခြင်းဖြစ် သည်။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း လှူသူလာရင်း၊ ကြွေးဆပ်ရင်းဖြင့်ပင် ပြီးစီး အောင်မြင်ခဲ့ရသည်။

အကြွေးရသည်ဆိုတော့ ခဏခဏလည်း မလာရောက်ရလေ အောင် ပစ္စည်းများကို တစ်နိုင်တစ်ပိုင်ပါမက ဝယ်ယူခဲ့သည်။ လှေလေးငါး စင်းစာလည်း ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ၁၀ စင်းစာလောက်ထိ ပါသည်လည်း ရှိသည်။ အပြန်ခရီးမှာ ပစ္စည်းလှေများကို ရှေ့မှကြိုလွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက နောက်ဆုံးလှေဖြင့် ပါလာရသည်။

သည်တော့မှလည်းဖြစ်သည်။ ရှေ့မှလွှတ်လိုက်သောလှေများကို ဂိတ်များက ဟန်တားထားလေ့ရှိသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးလှေ ရောက်လာမှ

ပြောဆိုပြီး အားလုံးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ သည်အခါမှာ မလွယ်။ ပစ္စည်းဆုံးရှုံးမည်။ ဆုံးရှုံးခဲ့ရဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းဝယ်ယူ လာလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးက နောက်ဆုံးလှေဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သွားတော့တစ်လှေ၊ ပြန်တော့ လေး ငါးဆယ် လှေဖြစ်လာသည်မို့ သူတို့သူတို့အမြင်မှာ ဆန်းနေသည်။

“ဤမျှပစ္စည်းများများစားစားဝယ်နိုင်ပုံထောက်လျှင်သည် ဘုန်းကြီး နောက်မှာ အထောက်အကူ တစ်ခုခုတော့ ရှိမည်။ ၎င်းအထောက် အကူ သည် နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သာ ဖြစ်ရမည်” ဟူ၍ ဆိုကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးခမျာ လက်ငင်းငွေမချေနိုင်လျှင် အကြွေးဝန်ခံဖြင့် ဝယ်ခဲ့ရသည်။ သူးမွဲထမှ အလှူခံလိုရသမျှလေး မစားရက်၊ မသောက်ရက်၊ ရသည်နှင့် ကြာကြာမဆိုင်းဘဲ အကြွေးဖဲ့ဖဲ့ဆပ်နေရသည်ကို သူတို့မသိရ လေကြ။ အထင်ကြီး တစ်ခွဲသာနှင့် ပြောရက်ကြပလေသည်ဟုသာ တွေးလိုက်မိသည်။ နှုတ်မှမူ ထုတ်မပြောချေ။

မစားရက်၊ မသောက်ရက် ဟူသည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။ သူတစ်ပါး သဒ္ဓါ၍လူဒါန်းသောပစ္စည်းများ၊ ဘုရားအတွက် ရည်စူး၍ လှူအပ်သော ငွေကြေးမှအစ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မစားသုံး။ တပည့်တံ အားလည်း မစားသုံးစေခဲ့။ သို့ဆိုလျှင် ဤလူတွေ ဘာနှင့်စားကြသနည်း လွယ်ပါသည်။ လွယ်လွန်းသမှ ခက်လိုက်နေပြန်သေးသည်။

သင်္ကန်းစဝတ်ပြီး ဘုရားသားတော်ဖြစ်ပြီဆိုသည့် အချိန်မှစ၍ ဘုရားသခင်က သပိတ်တစ်လုံး အမွေပေးလိုက်သည်။ သလုံးမြင်းခေါ် အရင်းတည်၍ ဤသပိတ်ဖြင့် ဆွမ်းခံစားလေဟု စားရေးအတွက် မပူပေး ရလေအောင် စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သံဃာ့လောကမှာ ခဏ တစ်ခွန်း တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“သပိတ်တစ်လုံးကို လယ်ဆယ်ဧကနှင့်သော်မှ မလဲနိုင်” ဟူ၍။

သပိတ်တစ်လုံး ရှိနေသမျှ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအရေး ပူစရာ မလို။ အချိန်ဆိုက်က သပိတ်ပိုက်၍ထွက်ရုံသာ။ ဝမ်းရေးက အလိုလို ပြေလည်ပြီးဖြစ်သည်။

ယခုလည်း စားရေးသောက်မှုရေးရာအတွက် လိုအပ်လာလျှင် သပိတ်ပိုက်၍ ဆွမ်းခံထွက်သည်။ မဲသဝေါသို့။

ရှေ့ဆုံးမှ အသံချဲ့စက်ဖြင့် သံဃာတော်များ ကြွလာပြီ။ ဆွမ်းဆန် စိမ်းများ လောင်းလှူနိုင်ပါကြောင်း နှိုးဆော် အသံပေးသွားသည်။ (လောင်းလှူမည်သူများ သိရှိပြင်ဆင်နိုင်ရန်)

အသံချဲ့စက်နောက်မှ အတော်လှမ်းလှမ်းမှာ ကြေးစည်သံ တဝေ ဝေ၊ သံဃာတော်များ ကြွရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း အသံပေးသည်။ သည့်နောက်မှာမှ မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော် ဦးဆောင်သော သံဃာတန်းက သပိတ်ကိုယ်စီပိုက်လျက် ဆွမ်းဆန်စိမ်း အလှူခံကြွလာသည်။ အနည်း အများသာကွာသည်။ ရတော့ရသည်ချည်းသာ။ ဝမ်းရေးအတွက် စားသောက်ဖို့ အဘယ်မှာ ပူပန်ဖွယ်ရှိပါမည်နည်း။

ဤမည်သော ဆွမ်းဆန်စိမ်းခံသည်အဖြစ်ကိုလည်း သူတို့ တစ်တွေက အမြင်မကြည်လင်လေကြ။

အသံချဲ့စက်က လူစုတာ၊
ကြေးစည်က တပ်လှန်အချက်ပေးတာ၊
ကြေညာတာက လှုံ့ဆော်တာ ဟူ၍ စွပ်စွဲလာသည်သာမက မဲသဝေါ ဆရာတော်အားလည်း -

“ဒီသူ့မွဲထအဖွဲ့ ဒီကိုလာရင် အသံချဲ့စက် မပါလာစေနဲ့၊ ကြေးစည် မထုစေနဲ့၊ ဘာဘာညာညာ ကြေညာတာလည်း မကြိုက်ဘူး” ဟု လျှောက် ထားသည်။

ဤစကား ကြားရသည်နေ့မှစ၍ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မဲသဝေါသို့ ဆွမ်းဆန်စိမ်း မထွက်စေတော့ပေ။ မဲသဝေါကို ဖြတ်သွား ပြတ်လာသာ ပြုတော့သည်။ ၎င်းမှကျော်၍ ဒုက္ခသည်စခန်းများဖြစ်သော ဘောနော်၊ ချိုးကလိုး၊ ဘဲကလော်စခန်းတို့ဆီသို့သာ သွားတော့သည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဒုက္ခသည်တွေဆီကမှ အလှူခံရသေးသလား၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်ကပြန်ပေးရမယ်ဥစ္စာ။

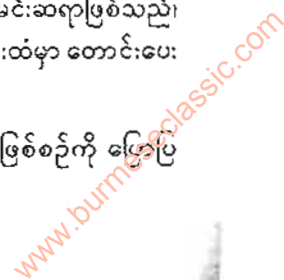
ပြောချင်သူက ဆီလိုအပေါက်ရှာပြီး ပြောပေမည်။ အမှတ်တစ်ခု ခေါ်သည်။

မြန်မာ့သာသနာ့သမိုင်းမှာ နေတစ်ဆူလတစ်စင်းသဖွယ်ထင်ရှား ခဲ့သော ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓိဆိုလျှင် မသိသူ မရှိသလောက်ဖြစ်သည်။ “ဒုဒါအစ၊ ဗုဒ္ဓိအလယ်၊ ဗုဒ္ဓိအဆုံး” ဟူ၍ ပြောစမှတ် တွင်ခဲရလောက် အောင် စာပေကျွမ်းကျင်သည်။ မင်းအပူဇော်ခံရသည့် မင်းဆရာတော် လည်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်မှာ မယ်တော်သီလရှင်ကြီးလည်း စံကျောင်း ဆော်နှင့် မနီးမဝေး ဧရပ်ကလေးတစ်ဆောင်မှာ နေသည်။

တစ်နေ့ မယ်တော်ကြီး မြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးဆင်းသွားခိုက် ဧရပ် ကလေးမီးလောင်လေသည်။ ပြန်လာသောအခါ အားလုံးပြာကျနေလေပြီ။ ဆုချိုးသွားခိုက်မို့ တာပစ္စည်းတစ်ခုမှ မရလိုက်။ အတူပါသွားသော တဘက် ကလေးတစ်ထည်သာ ကျန်သည်။ မယ်တော်ကြီးက တွေးသည်မှာ -

“ငါ့သားမောင်ပဉ္စင်းသည် မင်းကို ကွယ်သောမင်းဆရာဖြစ်သည်။ ဒီလိုဒုက္ခရောက်စဉ်မှာ နေရာလေးတစ်ခုအဖြစ် မင်းထံမှာ တောင်းပေး တန်ရာ၏”

အတွေးဖြင့် ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓိထံသွားကာ ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြ သည်။ ဆရာတော်က -

“မယ်တော်ကြီး သိပ်စိတ်ဆင်းရဲသွားသလား”

“ဆင်းရဲတာပေါ့ သားပဉ္စင်းရယ်”

“အနို့၊ ချမ်းသာကော ချမ်းသာချင်သလား”

“ချမ်းသာချင်ပါပြီလား”

“မယ်တော်ကြီး ချမ်းသာချင်ရင် အဲဒီမှာကျန်တဲ့ တဘက်ကတော်စိတ်ထည်ကိုပါ သံဃာကို အာရုံပြုပြီး သားပဉ္စင်းကို လှူလိုက်ပါ” တဲ့။

ဆရာတော် အမိန့်ရှိသည်ကို သာမန်ကြည့်လျှင် ရက်စက်လွန်းကျသည် ဆိုနိုင်သည်။ အမှန်တကယ် တွေးပါမူ -

ဆင်းရဲမှု အမှန်တရား (ဒုက္ခသစ္စာ)

ဆင်းရဲခြင်းအကြောင်း (သမုဒယသစ္စာ)

ဆင်းရဲခြင်းချုပ်ရာ (နိဂ္ဂောဓသစ္စာ)

ဆင်းရဲခြင်းချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း (မဂ္ဂသစ္စာ) ဟူသော

သစ္စာလေးပါးကို ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အခြေအနေပေါ် မူတည်၍ ဟောကြားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤသည်ကို သေချာစေ့ငု၍ တွေးတောဆင်ခြင်သုံးသပ်ပါမှ သိနိုင်သည်။

ယခုမှာလည်း ဒုက္ခသည်စခန်းဆီမှ အလှူခံခြင်းသည် ဒုက္ခလွတ်ကင်းစေလိုသော မေတ္တာကရုဏာ အရင်းခံလျက် အလှူခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုက္ခဟူသည် တဒင်္ဂ ခံစားနေရသည့် ဤဒုက္ခအသေကလေးကို မဆိုလို။ အနုမတဂ္ဂ သံသရာမှစ၍ ခံစားလာရသော စာသိစသော မီး ၁၁ ပါး ဒုက္ခတုံး၊ ဒုက္ခခဲ အစုအဝေးကြီးကို ဆိုလိုသည်။

ဒုက္ခသည်စခန်းတို့ကို သွားရောက်အလှူခံတော့လည်း မြိုင်ကြားဘုန်းတော်ကြီး စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်ရသေးသည်။ ဒုက္ခသည်စခန်းမှ ရောက်ရှိနေသူများသည် အများအားဖြင့် မိမိတို့အမျိုးသား ပြည်နယ်သားချည်းလိုလိုဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးအား မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် လျှောက်ကြသည်။

“တပည့်တော်တို့ ကိုယ်ရပ်ဌာနကို ပြန်ချင်ကြပါပြီဘုရား”

“ကျန်ခဲ့တဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို သတိရ လွမ်းဆွတ်လှပါပြီဘုရား”

“ရဟန်းသံဃာတော်တွေကို မဖူးတွေ့ရတာလည်း ကြာပါပြီဘုရား”

“တပည့်တော်တို့ဆီ ခုလို မကြာမကြာ ကြွလာတော်မူပါဘုရား”

“တပည့်တော်တို့ ဒီဒုက္ခသည်စခန်းမှာ မနေလိုကြတော့ပါဘုရား”

“.....ဘုရား”

“.....ဘုရား”

“.....ဘုရား”

စသည် ဘုရားပေါင်းများစွာ လျှောက်ထားကြသည်။ ဤကိစ္စနဲ့ပတ်သက်၍ တရားစကားဖြင့် ဖျောင်းဖျာပြောဆိုရုံသာ တတ်နိုင်သည့် မိမိမှာ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ကိုင်နိုင်ခွင့်မရှိ။ ကူချင်ပါသည်။ မကူသာသည်။ စိတ်မကောင်းခြင်းသာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူ့မွဲထစခန်းမှာ ကျောင်းဆောက်နေသော ပရိသတ်တို့အတွက် ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများ၊ ရိက္ခာများကို စုဆောင်းပေးပြီးသည်နဲ့ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ့မွဲထစခန်းမှ ထွက်ပြန်သည်။

၁၃၅၄ ခု၊ ပြာသိုလ။ ရှေးဦးစွာ တာဘုလော်ကြီးတောင်ကို အနေအနေ သွားကြည့်ဦးမည်ဆိုကာ သိမ်သမုတ်ရာမှာ အမြဲလိုလို ပါနေဖြစ်သော ဦးရွှေလုံး၊ ဒေါ်မြစိန်၊ သားမောင်ဉာဏ်သိန်းတို့နှင့်အတူ ထွခဲ့သည်။

ဦးရွှေလုံးတို့နေသော မဲခေါင်ကေးမှ ကားလမ်းအတိုင်း နို့ပူရွာသို့ လျှောက်သည်။ နို့ပူရွာမှတစ်ဆင့် တောင်၏ သုံးချိုးနှစ်ချိုးမှာရှိသော ချောလယ်တဲရွာသို့ လျှောက်ရပြန်သည်။ ချောလယ်တဲရွာရောက်တော့ မိုးချုပ်ပြီး ညအိပ်ရပ်နားသည်။ မိုးလင်းသည်နှင့် တောင်ထိပ်သို့ တက်သည်။

တောင်ထိပ်ရောက်တော့ တောတွင်းမှ လက်နက်ကိုင်အချို့ ကတုတ်ကျင်းတွေ တူးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးတို့အဖွဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသည်ကို အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြောင်၍ကြည့်နေ သည်။ မိမိတို့ကလည်း ဤသူတွေ ဤမှာမရှိတန်ဟု ယူဆထားသည်မို့ ပက်ပင်းတွေမိသည်တွင် ခြေလှမ်းတန်ကာ ကြောင်၍ကြည့်နေမိသည်။

ခဏနေမှ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသော ကျောက်ပုံစေတီသို့သွား ရောက်ကာ ရှိခိုးဝတ်ပြုသည်။ သူတို့လည်း သူတို့အလုပ် ဆက်လုပ်နေ သည်။ စေတီတော်အား မီးပူဇော်ခြင်း၊ ဆွမ်းကပ်ခြင်းတို့ကိုပြုပြီး နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှာ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

တာခုလော်ကြီးတောင်၏ထူးခြားချက်ကို ဤသို့ကြားခဲ့ရဖူးသည်။

ကျောက်ပုံစေတီ နှစ်ဆူရှိသည်။ တစ်ဆူမှာ ချောလယ်တဲဘက်မှ တက်ရသော လမ်းထိပ်မှာရှိသည်။ ချောလယ်တဲရွာသားအများက ဘုရား ဒကာဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ဆူမှာ ဘိုလန်ရွာဘက်မှ တက်ရသော လမ်းထိပ် မှာရှိသည်။ ဘိုလန်ရွာသားများက ဘုရားဒကာဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်ရွာမှ တက်လာသူသည် မိမိတို့ရွာနှင့် သက်ဆိုင်သော ဘုရားမှာသာ ဝတ်ပြုသည်။ တစ်ဖက်ဘုရားဆီသို့ ယောင်လိုတောင်မှ မသွားလေနှင့်။ ပြီးတော့ ဘုရားနှစ်ဆူကြားကိုလည်း မဖြတ်လေနှင့်။ သွားသည်။ ဖြတ်သည်နှင့် ဘယ်က ဘယ်သူ ပစ်လိုက်သည်မသိသော ခဲတစ်လုံးက ပစ်သူမရှိဘဲ ရောက်လာတတ်သည်။ ရောက်သမှ ခေါင်းကို ချည်း ထိသည်။

ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရသည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်ကြ။ ယုတ်စွာအဆုံး အပေါ့အလေးသွားသည်ဆိုရာမှာပင် သူ့နယ်ပယ်ပိုင်နက် အတွင်းမှာသာ သွားရသည်။ မလိုက်နာပါက ပစ်သူမဲ့သော ခဲဖြင့် ပစ်ပေါက်ခံရတတ်သည်။

ဘုရားချင်းချင်း မတည့်သည်တော့ မဟုတ်တန်ရာ။ ဘုရားစောင့် များ မတည့်ကြ၍သာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးတို့ သွားရောက်၍ နှစ်ဆူစလုံးမှာ ဆီမီးပူဇော်ခြင်း၊ ဆွမ်းတော်ကပ်ခြင်းကို ပြုသော်လည်း မည်သို့မျှ ဖြစ်မလာခဲ့။ တောင်ခြေသို့ ပြန်ဆင်းသည်ထိ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာခဲ့။

တောင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ချောလယ်တဲရွာ ရောက်သော်လည်း နေ့ဆွမ်းမဘုဉ်းသေးဘဲ ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။ နေ့လယ် ၁၁ နာရီလောက် ရှိကာမှ လမ်းတစ်နေရာမှာ နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းသည်။

နေ့ဆွမ်းအဖြစ် ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်၊ ပဲသီးစိမ်း၊ ကြက်သွန်နီ၊ ငရုတ်သီးထောင်းတို့ကို သည်အတိုင်းစား၍ ရေသောက်ခြင်းဖြင့် ဆွမ်းကိစ္စ ကိုပြီးစေရသည်။

ထိုမှဆက်လျှောက်ရာ နို့ပူရွာအရောက်မှာ မိုးချုပ်၍ ညအိပ်ရ သည်။ မိုးအလင်းမှာ မဲခေါင်ကေးသို့လျှောက်၊ တစ်ဆက်တည်း သူးမွဲထသို့ ဆင်း၊ ပြောဆိုမှာကြားသင့်သည်များကို ပြောဆိုသည်။ တာခုလော်ကြီး တောင်တွင် သိမ်သမုတ်ရန်အတွက် ဝဲပျံဆရာတော်တို့အားပင့်ရန် မြိုင်ကြီးငူသို့ စုန်ခဲ့လေသည်။

ဝဲပျံဆရာတော် စသော သံဃာတော်တို့အား ပင့်ဆောင်ကာ သူးမွဲထစခန်းသို့တက်ရာမှာ ယခင်ကအတိုင်း ခြေကျင်ကြွကြရသည်။ သူးမွဲထသို့ တက်ခဲ့သည်။ ထိုမှ ယခင်ခရီးစဉ်အတိုင်း မဲခေါင်ကေး၊ နို့ပူ၊ ချောလယ်တဲရွာတို့ကို ကျော်လွန်၍ တာခုလော်ကြီးတောင်သို့ ရောက် သည်။ သိမ်သမုတ်သွားသော သံဃာထုကို ချောလယ်တဲရွာသားများက မြင်ကြရာမှာ -

“ဟေ့ဟေ့... ဒီလောက်များတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေကို တို့တော့ ထင်ချင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး” တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြောဆိုသံ ကြားရသည်။

မေးမြန်းကြည့်သဖြင့် သိရသည်မှာ “ဤတောင်ထိပ်သို့ ဘုန်းကြီးရဟန်းများ မတက်ကြရ။ တက်လျှင် နာဖျား၍လည်းကောင်း၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်လည်းကောင်း နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ကာ ထမ်းထမ်းချွန်ချွန်ချကြရသည်။ ထိုကိုရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။”

ဤတာဝန်ပေးကြီးတောင်၏ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ ဤတောင်ပေါ်သို့ သားငါးများ ယူဆောင်စားသောက်ခြင်း မပြုကြရ။ ပြုခဲ့သော် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် ကြုံရတတ်သည်တို့။

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်အရ သိရသေးသည်မှာ တပ်တစ်တပ်သည် စစ်ဆင်ရေးအတွက် တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သူတို့နှင့်အတူ အမဲစည်သွတ်ဘူးများ ပါသွားသည်။ စားကြသောက်ကြသည်။ မကြာမီမှာ ရဲဘော်တစ်ယောက်သည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာလည်ပင်းနောက်ပြန်ဖြစ်ပြီး ဇက်ကျိုးကာ သေသွားသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်း ပြန်လှန်ပစ်ခတ်ကြသည်။ သေသူ၊ ဒဏ်ရာရသူများ မနည်းဖြစ်ကာ ဖွဲ့စည်းပုံများ ပျက်ခဲ့ရသည်ဟု သိရသည်။

သိမ်သမုတ်အဖွဲ့သည် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိပြီး ထုံးစံအတိုင်း သိမ်သမုတ်ခြင်းအမှုကိုပြုသည်။ သိမ်သမုတ်ချိန်ဝယ် ညသန်းခေါင်ကော်လေးပြီ။ ထိုအချိန်ဝယ် လက်နက်ကြီးပစ်သံများ၊ ပေါက်ကွဲသံများကို အထောက်အကူရာဆီမှ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

ကြားသာကြားသော်လည်း ပူစရာမရှိချေ။ မိမိတို့နှင့် ဘာမှပတ်သက်ခြင်းမရှိ။ ကြောက်လန့်ခြင်းလည်းမရှိ။ ကမ္မဝါဖတ်သော်မှ မပျက်ခဲ့ကြ။

သိမ်သမုတ်ရာမှ ထူးခြားချက်များ

ထူးဆန်းသည်ဆိုမလား၊ ထူးခြားသည် ပြောရမလား။ ဝေါဟာရမည်သို့ပြုရမည် မသိသော်လည်း သမားရိုးကျမဟုတ်သော ဖြစ်ရပ်နှင့် ကြုံခဲ့ရသည်ကား အမှန်ပင်။

သိမ်သမုတ်ရာဝယ် ပွဲအသီးသီးပေးရသည်။ ပွဲပေးရသည်မှာ ဆွေတွေထူးထူး မဟုတ်ပါ။ ပန်းကန်ပြားထဲ ဆန်တစ်ဘူးစာနှင့် ဖယောင်းဆိုင် သုံးတိုင်မျှသာဖြစ်သည်။

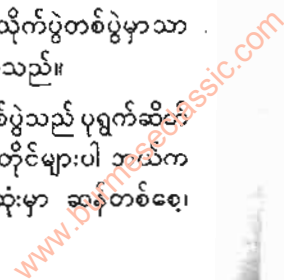
- ဘုရားပွဲ ၁ ပွဲ
- နတ်မင်းကြီးလေးပါး ၁ ပွဲစီ (၄ ပွဲ)
- တောင်ပိုင်ကြီး ၁ ပွဲ
- သိုက်ပွဲ ၁ ပွဲအားဖြင့် ပွဲ ၇ ပွဲ ပေးရသည်။

အချို့ နေရာများမှာ ကမ္မဝါဖတ်နေစဉ်အတွင်း အချို့ပွဲများကို ပုရွက်ဆိတ်မည်းမည်းများ စုပြုံစားသောက်နေကြသည်မှာ တက်တက်ပြောင်ကုန်သည်။ ဖယောင်းတိုင်များကိုပါစားပစ်သည်။ အချို့ပွဲများတော့ ထင်ကောင်တစ်မြီးမှ တက်ရောက်သည်ကို မတွေ့ကြရ။

ပွဲများစီစဉ် ထားရှိသည်မှာ ဝေးကွာကြီး မဟုတ်ကြ။ ထိပ်ဆုံးမှာ ဘုရားပွဲ၊ အောက်မှာ နတ်မင်းကြီး ၄ ပွဲ၊ တောင်ပိုင်ပွဲ၊ သိုက်ပွဲဟူ၍ မနီးမဝေး ထားရှိထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မယ်ကဇောတောင်မှာ သိမ်သမုတ်စဉ်က သိုက်ပွဲတစ်ပွဲမှာသာ ပုရွက်ဆိတ်မည်းမည်းများ လာရောက်စားသုံးပစ်ကြသည်။

တြိကြီးတောင်မှာတုန်းကမူ တောင်ပိုင်ပွဲတစ်ပွဲသည် ပုရွက်ဆိတ်မည်းများ စားသုံးခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဆန်ရော၊ ဖယောင်းတိုင်များပါ ဘယ်ကဘယ်လို ပျောက်ဆုံးကုန်သည် မသိ။ ကမ္မဝါ အဆုံးမှာ ဆန်တစ်စေ့

ဖယောင်းတိုင် အစအနတစ်စသော်မှ မကျန်ရစ်အောင် ပန်းကန်တွင်းမှာ ပြောင်သလင်းခါသွားသည်။

ဤကား သိမ်သမုတ်ရာမှာ တွေ့ကြုံခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ထူးဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းသည်ဟုတော့ မဆိုချင်ပါ။ သို့သော် ထူးခြားခဲ့သည်တော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

သိမ်သမုတ်ပြီး တောင်ခြေသို့ မိုးအလင်းမှာ ဆင်းလာကာမှ “ကူးဆိပ်” တံတား ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရပြီဟု သိရှိရသည်။

တာခုလော်ကြီးမှ ပြန်လာပြီး သူးမွဲထအရောက်မှာ ဝဲယုံဆရာတော်က -

“တို့တော့ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူးဟေ့၊ ကြည့်ကျက်လုပ်ပါဦး” ဟု ဆိုလာသည်။

“မှန်ပါ၊ တပည့်တော် စီစဉ်ပါမယ်ဘုရား။ မနက်လေးနာရီထိုးရင် မြစ်ကမ်းနားက တပည့်တော် လက်နှိပ်မီးရောင်ပြမယ်ဘုရား၊ အဲဒီခါမှာ အရှင်ဘုရားတို့အားလုံး မြစ်ဆိပ်ကို ဆင်းခဲ့ပါဘုရား။”

ဟု လျှောက်ထားပြီး မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မဲခေါင်ကေးသို့ တက်ရပြန်သည်။ ရောက်လျှင် ဦးရွှေလုံးတို့မိသားစုအား ညတွင်းချင်း ဖောင်လုပ်စေသည်။

“မနက်မှ လုပ်ကြမယ်ဘုရား။”

“မဖြစ်ဘူး၊ ဒီညလုပ်ပါ။ မနက်လေးနာရီမှာ ဝဲယုံဆရာတော်တို့ကို ပို့ဖို့ ပြောထားပြီးပြီ။”

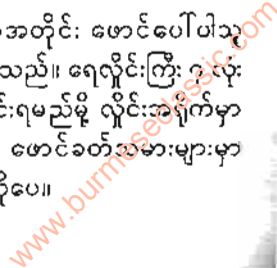
“မှန်ပါဘုရား။ ညချင်းပြီးအောင် လုပ်ပါမယ်”

ဦးရွှေလုံးတို့သားအဖတစ်တွေ ညတွင်းချင်း ပြီးအောင် ဖောင်လုပ်သည်။ ပြာသိုလကြီး ဆောင်းညချမ်း၊ မြောက်ပြန်လေက ဝေယမ်းတိုက်ခတ်နေသည်။ နှင်းမှုန်တွေက ကျနေသည်။ ချမ်းလိုက်သည်မှာ ခိုက်ခိုက်တုန်သည်။ အေးလိုက်သည်မှာ စိမ့်နေသည်။ သို့သော် ချမ်းအေးသော မြစ်ရေထဲမှာပင် ဦးရွှေလုံးတို့ သားအဖတစ်တွေ ဝါးဖောင်လုပ်နေကြသည်။ တကယ့်စေတနာရှင်များပါပေ။ မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော်က လိုအပ်သည်ဆိုလျှင် ဤကဲ့သို့ နေ့ညချိန်နာရီမရွေး လုပ်အားဒါနပြုကြသည်မှာ သူတို့အဖို့ အဆန်းမဟုတ်ပါပြီ။

နံနက် ၃ နာရီလောက်မှာ ဖောင်လုပ်ပြီးစီးသည်။ ဖောင်ကို ငက်လှေဖြင့် ဆွဲလာသည်။ သူးမွဲထဆိပ်ကမ်းအရောက်တွင် ဖောင်ရပ်နား၍ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ မီးထိုး၍ အချက်ပြလိုက်သည်။ ဝဲယုံဆရာတော် အပါအဝင် သံဃာများ ဆင်းလာကြသည်။ ဖောင်ပေါ်တက်ပြီး သံလွင်မြစ်ကြောင်းကို စုန်ဆင်းလာသည်။

သည်တစ်ခါတော့ ဖောင်ကို တိုက်ရိုက်တစ်ဆက်တည်း မစုန်ဆင်းနိုင်တော့။ ပြာသိုလ ရေနည်းနေပြီး ဟတ်ကြီးမှာ ရေတံခွန်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ ဖောင်တော်ကို ဟတ်ကြီးထိပ်မှာ ဆိုက်ကပ်ကာ သံဃာများက ကမ်းပေါ်ဘက်၍ ဟတ်မြီးသို့ တစ်မိုင်ခွဲမျှ လမ်းလျှောက်ကြရသည်။ ဖောင်တော်ကို ဦးသူမဲ့ ဟတ်ကြီးသို့ လွှတ်ချလိုက်ပြီး အောက်သို့ရောက်ကာမှ ဖောင်ခတ်သမားများက ဖောင်ပေါ်ပြန်တက်ရသည်။ ဟတ်မြီးမှာ ဖောင်ဆိုက်ကပ်ကာ သံဃာများကို တက်စေသည်။

အိုးလိုဟတ် ရောက်ခါနီးတွင် ထုံးစံအတိုင်း ဖောင်ပေါ်ပါသူအားလုံး ဖောင်တော်နှင့်လက်ကို တွဲချည်ကြရသည်။ ရေလှိုင်းကြီး ငှက်လုံးစီးဘန်းပေါက်ကွဲနေသည်ကို ဖြတ်ကျော်စီးဆင်းရမည်မို့ လှိုင်းအရိုက်မှာ လှုပ်ရှား လွင့်စဉ်မကျသွားစေရန်ဖြစ်သည်။ ဖောင်ခတ်သမားများမှာ လှည်းကျင်ပြီးသားမို့ သူတို့တော့ ချည်စရာမလိုပေ။

သည်လိုနှင့် ခေါ်တော့ဟတ်၊ ကေးတလု၊ ကေးတညဟတ် စသည်
ဘို့ကို ကျော်ဖြတ်စီးဆင်းခဲ့ပြီး ဘောသရောစခန်းမှာ ခေတ္တဖောင်ဆိုက်ကာ
နေဆွမ်းဘုဉ်းသည်။ ဆွမ်းမှာ သံဃာများအတွက် ဦးရွှေလုံးအိမ်မှပင် စီစဉ်
ချက်ထည့်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးရွှေလုံးတို့သားအဖ ဖောင်ချည်နေစဉ်
အတွင်း နန်းဖြစ်သူ ဒေါ်မြစိန်က ဆွမ်းအတွက် စီစဉ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နေဆွမ်းအပြီးမှာ ဖောင်တော်ကို ဆက်လက်စုန်ဆင်းလာရာ
ညနေလောက်မှာ မြိုင်ကြီးငူသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

သူးမွဲထစခန်းမှာ နှစ်ထပ် ဣစ္ဆာသယကျောင်းတော်ကြီးကို
ဆောက်လုပ်နေစဉ်အတွင်း မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော်သည် ၁၃၅၄-၅၅ ခုနှစ်
အတွင်း အခြားသာသနာရေးကိစ္စများကိုလည်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သည်။

အရပ်ရပ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရောက်ကာ သိမ်သမုတ်ခြင်း၊
ဘုရားတည်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သည်။ ကျောင်းအတွက် ပစ္စည်းလိုလျှင်
လိုက်လံစုဆောင်း ရှာဖွေပေးပြီး စီစဉ်စရာများကို ညွှန်ကြားမှာထားပြီး
မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ သံဃာအချို့နှင့်အတူ အခြားအရပ်ဒေသများ
သို့ သွားရောက်ကာ သာသနာရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်သည်။

သည်လိုနှင့် အလျားပေ ၅၀၀၊ အနံပေ ၁၀၀၊ ရှစ်လက်မ
ဝတ်လည်ကျွန်းတိုင် ၈၈ လုံးဖြင့် ခမ်းနားထည်ဝါစွာ တည်ဆောက်ခဲ့သော
ဣစ္ဆာသယကျောင်းတော်ကြီးသည် ၈ လနှင့် ၁၅ ရက်မှာ ပြီးစီးခြင်းသို့
ရောက်ခဲ့သည်။ ကုန်ကျငွေမှာ ဘတ်ငွေ ၂၈ သိန်းခန့်ဖြစ်သည်။ ၁၃၅၅
ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့မှာ ကျောင်းရေစက်ချွဲကို စည်ကား
ပိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပသည်။

ရေစက်ချွဲသို့ ပရိသတ် သုံးသောင်းကျော် လာရောက်ကြသည်။
ပိုအထဲတွင် ဒေသခံနယ်သူနယ်သားများ၊ ထိုင်းဘက်ကမ်းရှိ သောလယ်ထ
သည်မှ ယခင် ဒေသခံ ရွာသူရွာသားများ၊ ထိုင်းမှ ရှမ်းလူမျိုးများ၊
တာတွင်းရဲဘော်များအပြင် နိုင်ငံခြားသားများပါ လာရောက်ကြသည်။

သူးမွဲထစခန်းကဲ့သို့သော မြန်မာပြည်မမှဆို အလွန်မှ တေထံ
သံခေါင်သည် သွားရလာရ ခက်ခဲသည်နေရာမှာ ဤမျှကြီးကျယ် ခမ်းနား
သော နှစ်ထပ် ဣစ္ဆာသယကျောင်းတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းကို
လေ့လာစူးစမ်းချင်၍ လာရောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ ဤမြေဤဒေသသို့ မြန်မာပြည်မမှ လာရောက်ဖို့ရန်
လွယ်။ ပြည်နယ်သူ ပြည်နယ်သားများသော်မှ အလိုရှိတိုင်း သွားရောက်
နိုင်သည့် အနေအထားမျိုးမရှိ။ ခရီးလမ်းပန်း သွားလာရေး အခက်အခဲ
ရှိသည်အပထား။ တစ်ခေါက်တစ်ခါ သွားရောက်နိုင်ဖို့ဖို့ရန်ကိုပင် ဆိုင်ရာ
ဘာဝန်ခံများ၊ ဂိတ်များမှာ တိုင်ကြား၊ အစစ်ဆေးခံကာ ပြုပြင်ပြင်
သွားလာခဲ့ကြရသည်။ ဤကဲ့သို့သောဒေသမှာ ထီးထီးမားမား ကျောင်း
တော်ကြီး တစ်ဆောင်အဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာ အံ့မခန်းနိုင်စရာ၊
မယုံကြည်နိုင်စရာဖြစ်လောက်အောင် ထူးဆန်းနေသည်။

အမျိုးမျိုးတွေးသူကလည်း တွေးသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့ ဤနေရာ၊ ဤဒေသမှာ ဤမျှ ခမ်းနား ကြီးကျယ်လှ
သော အဆောက်အအုံကြီးကို တည်ဆောက်ရသနည်း”

“ဌာနချုပ်လုပ်ရန်လော ...”

“အနီးကပ်စောင့်ကြည့် သတင်းရယူရန်လား” စသည် သံသယ
မျက်လုံးပေါင်းများစွာဖြင့် ဒေါက်ထောက်ကြည့်ကြသည်။

မည်သူတွေ မည်သို့ထင်ကြပါစေ၊ ကြည့်ကြပါစေ။ မြိုင်ကြီးငူ
ဘုန်းတော်ကြီး၏ သဘောရင်းမှာ အများသူငါ ထင်ကြသော အကြောင်း
ခြင်းရာများနှင့် လုံးဝပတ်သက် ဆက်စပ်ခြင်း မရှိပေ။

ဖောင်တော်ဦးစေတီ တည်ထားခဲ့စဉ်က ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်းပင်
ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာကို ပွင့်လင်းစေမည်၊ တစ်ချိန်တုန်းအခါက

ထွန်းလင်းခဲ့ပြီး ယခုမှ ညှိုးမိန်နေရသည့် ဗုဒ္ဓသာသနာ့ဆီမီးကို ပြန်လည် ထွန်းညှိမည်။

ဤနှင့်အတူ ကျွဲကူးရေပါ ဆိုသလို ဘာသာ သာသနာကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရင်း မငြိမ်သက်သေးသော မိမိတို့ ကရင်ပြည်နယ်ကြီးထို့ အေးချမ်းစေလိုသည်။ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမကို လိုက်နာကျင့်သုံးကြခြင်းဖြင့် ကပ္ပိလနှင့် ကောလိယ နှစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့ အချင်းများပါ ပြေငြိမ်းခဲ့ဖူးသည်ကို အတုယူစေလိုသည်။

ဤသည်သော ဘာသာရေးစိတ်ဓာတ် အရင်းခံဖြင့်သာ ဤနေရာ ဤဒေသ ဤဌာနမှာ သာသနာပန္နက်ချခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သူတွေ့မည်သို့ထင်ထင်၊ မည်သို့ဆိုဆို၊ မည်သို့ပြောပြော လုပ်မြဲဘာသာရေးကိစ္စကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အရေးအခင်းရေးရာကိစ္စများ ရှိသည့်အနက် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအနေဖြင့် ဘာသာရေးကိစ္စတစ်ခုသာ သိရှိနားလည်သည်။

နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတို့မှာကား လုံးဝမသိချေ။ သိမို့လည်း မရည်ရွယ်ခဲ့ပေ။ မိမိသည် ဤအဝတ်၊ ဤအသွင်ဖြင့်ပင် တောရဆောက်တည်၍ တရားဓမ္မနှင့် ဓမ္မလျော်တော့မည် စိတ်ကူးဖြင့် မြိုင်ကြီးငူ သို့ရောက်ခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်ကျိုးဖြစ်သော တရားဓမ္မ ကျင့်ကြံနေထိုင်စဉ် သာသနာ့အကျိုးကိုပါ နိုင်သမျှ ထမ်းရွက်စေရန် အကြောင်းက ဖန်လာသည်။ ဖန်လာသည်အလျောက် ဆောင်ရွက်သည်။

သို့ဆောင်ရွက်ရာမှာ မူလက အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်နေရာမှ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဆောင်ရွက်စေရန် တွန်းအားပေးခံရသည်။ ၎င်းမှာ ဗိုလ်မြက ဘုရားမတည်ရန် ပိတ်ပင်ခြင်းပင်။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ပင်ကိုယ်စိတ်ဓာတ်ကိုက ဆတ်လွန်းသော်လည်း သည်းညည်းခံလေ့ရှိသည်။ သို့ပါလျက် ထပ်ဆင့်လာလျှင် ဗိုလ်မြတတ် သည်။ အရွဲတိုက်တတ်သည်။

ငယ်စဉ် မခင်ထားနှင့်ဖြစ်ရသောကိစ္စမျိုး၊ ဓားပြတိုက်ခံရသော အဖြစ်မျိုးတို့မှာ သာဓက ထင်ရှားသည်။ ယခုလည်း ဗိုလ်မြက ဘုရားမတည်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ပြောသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိပေးသည်။

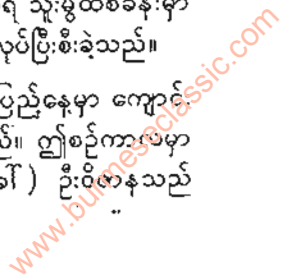
သည်းညည်းခံ၍ တပည့်သံဃာများကိုပါ ခေါ်ယူကာ ပြန်ဆင်းဆာခဲ့သည်။ မြိုင်ကြီးငူရောက်၍ သံဃာ့ဆန္ဒ ယူသည်။ “သံဃာအား ဘုရားသော်မှ မလွန်ဆန်သာ” ဟူသောစကားကဲ့သို့ ဘုရားသခင်သော်မှ မလွန်ဆန်သာသေး ဆိုပါလျှင် မိမိမြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအနေနှင့်မူ ထိုက်လျောရုံသာ။

ငယ်စိတ်ကလေး ပြန်ထလာသည်။ ခံပြင်းစိတ်ကလေး ပြန်ကြွလာသည်။ ထိုအခါ -

“ဘာသာ သာသနာကိစ္စ ဆောင်ရွက်သည်ပဲ။ ဘာကိစ္စမျှ မပူပြီ။ အဆင်မသင့်၍ အသက်သေသည်ဆိုရာမှာလည်း တစ်ဘဝ တစ်ခါတော့ သေကြရသည်ချည်းပင်။ သေချင်းအတူတူ ကောင်းမှုလုပ်ရင်း ဘာသာ သာသနာအတွက် ဆောင်ရွက်ရင်း သေရသည်ဆိုပါမူ မြတ်သောသေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သေပျော်သည်” ဟု ခံယူလာသည်။

သို့ဖြင့် ဘုရားမတည်ပါနှင့်တော့ဟု တားနေရခြင်းကြားမှ ဘုရားမတည်သည်၊ သိမ်သမုတ်သည်၊ ကျောင်းဆောက်သည်။ သည်တော့ မကျေနပ်သူအဖို့ သူ့ကို အရွဲတိုက်သလိုများ ထင်နေသလား မပြောနိုင်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးကား လုပ်မြဲလုပ်ငန်းဆောင်တာအရ သွေးဖွဲ့ထစခန်းမှာ ညွှာသယ နှစ်ထပ်ကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့သည်။

ယနေ့ ၁၃၅၅ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့မှာ ကျောင်းဆောက်ချပွဲကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပသည်။ ဤစဉ်ကား ဗမာ့အမျိုးသားဆရာတော် (ခေါ်) ရမ်ဘို ဘုန်းကြီး (ခေါ်) ဦးဝိဇ္ဇာနသည်

မာမယ်ပလော့၌ ကျောင်းဆောက်၍နေပြီဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မြက ယုံကြည်
သည်လော၊ အားထားကိုကွယ်သည်လော၊ ကြည်ညို၍လော သို့မဟုတ်
ခင်နိုင်း နိုင်း သုံးနှုန်းရပါလျှင် လက်ကိုင်တုတ်လုပ်လို၍လော အတိအကျ
မချေအနိုင်သော်လည်း ဤနယ်တစ်ဝိုက် ရမ်ဘိုဘုန်းကြီး တန်ခိုးထွားနေ
သည်က အမှန်ပင်။

စည်ကားသိုက်မြိုက်သော ဤကဲ့သို့သော ကျောင်းရေစက်ချပွဲသို့
ဤမည်သော တန်ခိုးထွားနေသည့် ရမ်ဘိုဘုန်းကြီးကိုမှ မပင်လျှင် အထေး
မမူရာကျလိမ့်မည်။ ပင်ပါမှ သင့်ပါမည်ဟု ဒကာတို့ လျှောက်ကြားချက်
အရ “ကျောင်းရေစက်ချပွဲသို့ ကြွရောက်ချီးမြှောက်တော်မူပါဘုရား”
ပင်လျှောက်ထားလေသည်။ အကြောင်းများစွာအနက်မှ တစ်ကြောင်း
ကြောင်းကြောင့်ဟု ထင်သည်။ ရေစက်ချပွဲသို့ ရမ်ဘိုဘုန်းကြီး ကြွရောက်
တော် မမူလာလေချဲ့။

တစ်ကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရမ်ဘိုဘုန်းကြီး ကြွရောက်တော်
မမူလာနိုင်သည်ကို ခွင့်လွှတ်ပါသည်။ “လူတစ်ခု ပူမှုဆယ်ကုဋေ” ဟု
ဆိုစကားရှိသည်။ မအားလပ်ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ညွတ်နှုတ်ကြည်ညို
ခွင့်လွှတ်ပါ၏။

အဲ ... ပြောစရာ အပြစ်တစ်ခု၊ နို့ဖြူဆရာတော် (ခ) ရမ်
ဘုန်းကြီးကိုကား မဟုတ်။

ဣန္ဒာသယ နှစ်ထပ်ကျောင်းတော် ရေစက်ချပွဲသို့ အရပ်ရပ် အ
ရွာမှ လာကြသည်။ အခြားရပ်ရွာမှ လာခဲ့ကြသူများအဖို့ မည်သို့ကြိုဆို
ကြသည်ကို မသိရသော်လည်း သိရသော သတင်းတစ်ခုမှာ မဲသထေး
ရေစက်ချပွဲသို့ လာရောက်သူများကို ဟိုးဖာလယ်ဂိတ်မှာ ဖမ်းထားသည်
သူးမွဲထသို့ ပေးမလာကြ။ သည်ထက်ဆိုးတာက နေပူထဲမှာ မတ်တတ်
ခိုင်းထားသည်။ သည်နောက် စက်နှင့်စကားပြောကြပြီး မာနယ်ပလော့

ပေးလိုက်ကြသည်။ ရောက်လျှင် ရမ်ဘိုကျောင်းသို့ လွှတ်တင်ကြပြန်
သည်။ တချို့ကကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ရမ်ဘိုကျောင်းသို့တက်ကြ
သည်။ အချို့က “သူ့မွဲထကို မသွားရမယ့်အတူတူ တို့ရွာတို့ပြန်မယ်”
ဟု ကာ ပြန်သွားကြသည်။

ဤဖြစ်ရပ်ကား အမှန်မှာ လိုလားအပ်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု
မဟုတ်ပေ။

တန့်တားခံရသောရွာသား မပါသော်လည်း ပရိသတ် သုံးသောင်း
ကျော်ဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာဖြင့် ဣန္ဒာသယ နှစ်ထပ်ကျောင်း
တော်ချပွဲသည် ၁၃၅၅ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့တွင်
အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

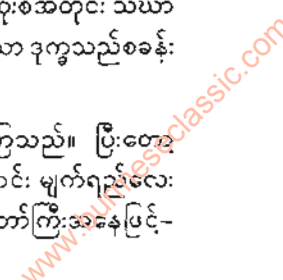
* * *

၁၃၅၅ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၈ ရက်။

သူ့မွဲထမှ ရှေ့ဘက်ကမ်း (ထိုင်းဘက်ကမ်း) ၌ မဏိထူပစေတီ
သည်ထားရန်အုတ်မြစ်ချသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပဋ္ဌာန်းရွတ်ပွဲဖြင့်ပွင့်လှစ်သည်။

မဏိထူပစေတီ တည်ရာဒေသသည် ထိုင်းဘုရင့်မယ်တော်၏
ချေးဉာဏ်ဖြစ်သည်။ ထိုင်းမှ ဒကာ၊ ဒကာမများ၏ ပင်လျှောက်ချက်အရ
ထိုင်းဘုရားတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။ တည်ထားရာဝယ် ထုံးစံအတိုင်း သံဃာ
များနှင့် ဘောဇနာကလုံး၊ မဲကလေး၊ ခွေးကလုတ် စသော ဒုက္ခသည်စခန်း
တို့သို့ ဆွမ်းဆန်စိမ်း အလှူခံကြွရသည်။

စခန်းရှိ တိုင်းရင်းသား အလှူရှင်များက လှူကြသည်။ ပြီးတော့
လှူကြသည်။ ဓမ္မေဋ္ဌာနေကို သတိတရ လွှမ်းဆွတ်ကြောင်း မျက်ရည်လေး
စွန်းစမ်းစမ်းဖြင့် ပြောကြသည်။ မြိုင်ကြီးဂူ ဘုန်းတော်ကြီးအနေဖြင့်-

“အားလုံး သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ အမြန်လွတ်ငြိမ်းကြပါစေ” ဟူ၍ မေတ္တာအတန်တန်ပွားရုံမှတစ်ပါး အခြား မတတ်နိုင်ချေ။

အလှူခံရသော ပစ္စည်းပစ္စယများဖြင့် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို မဲဆောက်သို့သွားရောက် ဝယ်ယူရသည်။ ၎င်းကိစ္စကို မဲသဝေါမှ လှကြည် ပါးက ပင်တိုင်ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

သို့ဖြင့် ...

ညက်တော် ၂၇ တောင်ရှိသော မဏိထူပ စေတီတော်ကို အရံ စေတီ ၈ ဆူနှင့်တကွ အချိန်တိုအတွင်း ပြီးစီးခဲ့သည်။

ကျောင်းတစ်ဆောင်နှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသစ်ခမ်းငယ်တစ်ခုကိုပါ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သူ့မွဲထရွှေဘက်ကမ်းတွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က စတင်ဆောက်လုပ်ထားပြီး ယနေ့ထိတိုင် မပြီးစီးနိုင်သော ကျောင်းတစ်ဆောင်ကိုပါ အုတ်ပတ်ကာစီး သွပ်မိုးကာ သေသပ် လှပစွာ အလျင်အမြန် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့သည်။

မဏိထူပ စေတီတော်နှင့် အရံစေတီများ၊ ကျောင်းသစ်ခမ်းများ လုပ်ဆောင်ပြီးစီးပြီးနောက် စေတီတော်အား ရွှေထီးတော်တင် ဆက်ကာ လှူရန် စီစဉ်သည်။

၁၃၅၅ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်နေ့၌ ထီးတော်တင် ကပ်သွား ပူဇော်မည်ဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။

ထီးတော်မတင်လှူမီ တစ်နေ့ ...။

ထိုင်းဘက်ကမ်း မိုင်းလုံးကြီးရှိ မန္တလေးကျောင်းမှာ ဘုရားထီးတော် ပွဲသို့ အပင်ရောက်လာသဖြင့် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ကြွရောက်သည်။ ထီးတင်ပွဲမှာ မြန်မာဆိုင်ရိုင်ကြီးဖြင့် ခမ်းခမ်းနားနား စည်ကားသိုက်မြိုက် လွန်းလှသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ တကူးတကခေါ်ယူတီးမှုတ် သီဆိုစေသည်။

ထီးတော်တင် အခမ်းအနားသို့ ပရိတ်ချည်မျှင် ဆရာတော် ကြွရောက်ကာ ပရိတ်ချည်ဖြင့် ထီးတော်တင်လှူသည်။ ပရိသတ်ကား ဝက်ဝက်ကွဲမျှ စည်ကားလှသည်။

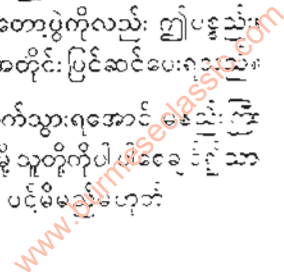
မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မိမိ၏ မဏိထူပစေတီတော်တင်ပွဲ သို့ ကြွရောက်ချီးမြှင့်တော်မူပါရန် ပရိတ်ချည်မျှင် ဆရာတော်အား ပင့်လျှောက်သည်။ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပါမည်ဟု ဝန်ခံသည်။ ထိုထီးတင်ပွဲ မှာပင် မြန်မာပြည်သားများဖြစ်သော ဒကာစိုးထူး၊ အောင်ကျော်၊ လှသန်း တို့နှင့် ဆုံရသည်။ ၎င်းတို့မှာ ပြည်ချစ်အဖွဲ့မှဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ၎င်းပြင်-

“ဆရာတော် သာသနာပြုလုပ်ငန်းမှာ ဆရာတော် အလိုရှိသမျှ ကူပါမည်၊ ဆီကိုလည်း လှူပါမည်” ဟု လျှောက်ထားလာသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကား ဘာမှပြန်မမြှောက်ကြားချေ။ ခပ်မဆိတ်သာ နေလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် မဏိထူပစေတီ ထီးတော်တင်သည့်နေ့သို့ ရောက်လာ သည်။ ထီးတင်ပွဲသို့ ထိုင်းမှ ဆရာတော် လေးပါးကိုပါ ပင့်ဆောင်ထား သည်။ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ကြသော်လည်း သံဃာများ နံနက်ဆွမ်းဘုဉ်းချိန် ဝယ် သူတို့ကား ဆွမ်းမဘုဉ်းကြ။ နက်စံကော်ဖီနှင့် မုန့်များကိုသာ ဘုဉ်းပေး ကြသည်။ နေ့ဆွမ်းချိန်မှာလည်း မြိုင်ကြီးငူဘုန်းတော်ကြီးတို့၏ သက်လွတ် ဆွမ်းကို သူတို့မဘုဉ်းလိုကြဆိုသဖြင့် သူတို့အကြိုက် စားသောက်ဖွဲ့သံက မှအစ စီစဉ်ပေးရသည်။ သည်အပြင် ကန်တော့ပွဲကိုလည်း ဤပစ္စည်းပွဲ ထိုပစ္စည်းတွေ ပါရမည်ဆိုသဖြင့် ပြောသည်အတိုင်း ပြင်ဆင်ပေးရသည်။

ပင့်ထားပြီးဖြစ်သည့်မို့ စေတနာမကွက်သွားရအောင် မန္တလေးကြီး ကို ထိန်းထားရသည်။ သူ့မြေသူ့ရေ သူ့ဒေသမဲ့ သူတို့ကိုပါ ပါဝင်ခွင့်သာ ပင့်ခဲ့ရသည်။ ဤမျှစေကြောင်း မှန်းသိလျှင် ပင့်မိမည်မဟုတ်

ကြိုတင်ပင်မှာထားသည်အတိုင်း ပရိတ်ချည်မျှင်ဆရာတော်လည်း ကြွရောက်လာသည်။ ပရိတ်ချည်မျှင် ၉ ပင်ဖြင့် ထီးတော်တင်စေသည်။ တင်ပုံမှာ -

စေတီတော်ရှိ ငြိမ်းဆီသို့ သွယ်တန်းထားသော စက်သီးကြိုးထို့ကြိုးပေါ်မှာ စက်သီးတပ် ပန်းရထား၊ တင်ရိုးတင်စဉ် ဆိုလျှင် ထိုပန်းရထားပေါ်မှာ ထီးတော်ဘုံအဆင့်ဆင့်ကို တစ်ဘုံချင်းတင်၍ ဆွဲကာ တင်လှူဆက်ကပ် ပူဇော်သည်။

ယခုမူ ...

ထီးတော်ပထမဘုံအဆင့်ကို ပန်းရထားပေါ် မတင်ဘဲ ထီးတော်သုံးဘက်သုံးတန်းမှာ ပရိတ်ချည်မျှင် သုံးပင်စီ ချည်နှောင်၍ ပန်းရထားမှာ ချိတ်ဆွဲကာ စက်သီးကြိုးဖြင့် ဆွဲတင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချည်မျှင်တစ်မျှင်၏ ခိုင်ခံ့မှုသည် အဘယ်မျှရှိသည်မဟုတ်။ ၉ ပင် ပေါင်းဦးတော့ကော မည်မျှ ခိုင်ပါဦးမည်နည်း။ သို့သော် လေးလံသော ထီးတော် ပထမဘုံဆင့်ကို ထိုချည်မျှင် ၉ ပင်မျှဖြင့် ချည်နှောင်ချိတ်ဆွဲ၍ စေတီထိပ်ပေါ်သို့ တင်စေသည်။ ချည်တစ်မျှင်သော်မှ ပြတ်တောက်ခြင်း မရှိခဲ့။

သည်မျှသာမကသေး။ ထီးတော်ကို စက်သီးဖြင့် စတင်၍တင်သည်တွင် ပရိတ်ချည်မျှင်ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ထီးတော်အောက် သံကိုင်းကို ကိုင်၍ စက်သီးဆွဲတင်ရာသို့ တွဲလှဲခို လိုက်ပါလိုက်သေးသည်။ လူတစ်ရပ်ကျော်အမြင့်မျှ လိုက်ပါသွားပြီးနောက် စက်သီးကြိုးကိုပြန်လျှော့ချပေးရာ ခြေထောက်မိလောက်သည်တွင် ထီးတော်ကို ကိုင်ထားရာမှ လက်လွှတ်လိုက်သည်။ ထီးတော်ကား ချည်မျှင် ၉ ပင်အားဖြင့်ပင် စေတီထက်သို့ ဆက်လက်ဆွဲတင် ပါရှိသွားသည်။

ဒုတိယ၊ တတိယ ဘုံဆင့်များကိုလည်း အလားတူ ချည် ၉ ပင်ဖြင့်သာတင်သည်။ ဤဘုံဆင့်များ တင်စဉ်တွင်မူ လူလိုက်ပါခြင်း မရှိချေ။

ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ထက် လွန်လာလျှင် ထူးခြားသည်။ ထူးဆန်းသည်ဆိုကြသည်။ “သဘာဝလွန် သဘောတရား” ဟုလည်း ဝေါဟာရဖြင့် ကြသည်။

သို့ဆိုလျှင် -

၁၅ ပိဿာအထက်လေးသော ထီးတော် ပထမဘုံဆင့်၊ ပိဿာ ၃၀ ခန့်လေးသော လူအလေးချိန်၊ နှစ်ရပ်ပေါင်းလျှင် ၄၅ ပိဿာမျှရှိသော အလေးချိန်ကို အပ်ချည်မျှင် ၉ ပင်မျှဖြင့် ချိတ်ဆွဲယူရာ မပြတ်မတောက် ဖြစ်သည်အဖြစ်သည် သဘာဝလွန် သဘောတရားဟု ဆိုနိုင်ကောင်းရပါသောမည်။ ပြောမှယုံ၊ ကြိုးဖူးမှသိ စကားအရ ပရိသတ်များမှာ ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့နေရပြီမို့ ယုံလိုက်ရပေတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့် အပ်ချည်မျှင် ၉ ပင်က ဤမျှထိ ခိုင်ခံ့နေရသနည်း၊ သိချင်ကြမည်။ ဘာကြောင့်ဆိုသော အကြောင်းရင်းကို သိရဖို့မူ ဦး၍ အံ့ဩစရာကောင်းရာသည်။ သိလည်း သိသင့်ထိုက်လှသည်မို့ ရေးပြရပါမူ...

ဗုဒ္ဓသာသနာဝယ် သိက္ခာသုံးရပ်ဖြစ်သော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဘုံ၏ အစွမ်းပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းသုံးရပ်အနက် သမာဓိဟူသော သိက္ခာကို အာသဝနပစ္စည်းတပ်အောင် လေ့လာဖြစ်မီးထားစေရသည်။ သမထကမ္မဋ္ဌာန်း ၄၀ အနက် ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဝသီဘော်ပေါက်အောင် ဤထားရသည်။ စိတ်စူးစိုက်မှု သမာဓိကို နိုင်နင်းစေရသည်။ ကျင့်သားရထားပြီးခါမှ အရဟံ စသော ဘုရားဂုဏ်တော် (၉) ပါးကို အဆက်မပြတ် ခေဘ အပြန်အလှန် ရွတ်ဆိုလေ့ကျင့်ရသည်။

အသက်ရှုစဉ်တွင်ပင် မပြတ်စေဘဲ နှဲသမားများကဲ့သို့ လေပြန်အသက်ရှုရင်း ဆိုတတ်အောင် လေ့ကျင့်ရသည်။ လေထွက် လေဝင် အသက်ရှုရင်း ဘုရားဂုဏ်တော် (၉) ပါးကို အဆက်မပြတ်ခေဘ

တတွတ်တွတ်ရွတ်ဖတ်တတ်စေရန် ကျင့်ရသည်။ စိတ်အားသမာဓိကလည်း တည်ကြည်စူးစိုက်မှုရှိနေရသည်။ အာရုံတစ်ပါးသို့ စိတ်မသွားစေရ။ ဤသို့ စိတ်ကို အတော်အသင့် နိုင်နင်းအောင် ဆုံးမထားရသည်။

ထီးတင်တော့မည်ဆိုလျှင် ချည်မျှင်ကို စတင်ကိုင်တွယ်သည်မှ စ၍ ဖော်ပြပါကဲ့သို့ ဂုဏ်တော်ကို အဆက်မပြတ် ရွတ်နေရသည်။ အကယ်၍ အဆက်ပြတ်ခဲ့သော် အပ်ချည်မျှင် ပြတ်သွားတတ်သည်ဟုဆိုသည်။ ဤနည်းဖြင့် ပရိတ်ချည်မျှင် ဆရာတော်သည် ဘုရားအဆူဆူအား ထီးတော်တင်လျှင် ပူဇော်ပေးခဲ့သည်။

ဂုဏ်တော်အာနိသင်ကြောင့်လော၊

စိတ်စွမ်းအင်ကြောင့်လော

မဆိုနိုင်သော်လည်း ထီးတော်တင်မှု ပြီးစီးအောင်မြင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ မည်သို့ရှိစေ စွမ်းအင်နှစ်ပါးလုံးကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

(ကြားဖြတ်အမှာ။ ပရိတ်ချည်မျှင် ဆရာတော်၏အကြောင်းကို ရေးရာဝယ် ထိုစဉ်ကာလက ကြုံတွေ့ရသောဖြစ်ရပ်ကို ရေးပြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မကြာလှသေးသောနေ့များ ၂၈-၅-၉၆ မှ ၃၀-၅-၉၆ နေ့အထိ သုံးရက်အတွင်း မှော်ဘီမြို့တစ်နေရာတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောဖြစ်ရပ်ကို ရည်ညွှန်းခြင်းပြုသည် မဟုတ်ပါ။ ကာယကံရှင်များ နားလည်ခွင့်လွှတ်စေချင်သည်။ စာရေးသူ)

ထီးတော်တင်ရာဝယ် မိုင်းလုံးကြီး မန္တလေးကျောင်းမှာကဲ့သို့ မြန်မာ့ဆိုင်းဝိုင်းကြီးမဟုတ်။ နာမည်ကြီး အဆိုတော်များ၊ ပညာရှင်များကား မဟုတ်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ဘုရားထီးတော်တင်လေတိုင်းမှာ ပါမြဲဖြစ်သော အရပ်ဝိုင်း (ခါးပြတ်ဝိုင်း) သာ ဖြစ်သည်။ ပညာရှင်များအဖြစ် ယခင်က ဇာတ်ကြီးများမှာ ပါဝင်တီးမှုတ်ခဲ့သော ဦးခင်ပေမိသားစု

ဦးဘဆွေ မိသားစုနှင့် ဦးဖိုးထင် မိသားစု၊ ချွန်းနားကြည် (ကလယ်ကုလား) မိသားစုတို့ဖြစ်သည်။

ထိုအနက်မှ ဦးဖိုးထင်၊ ဒေါ်လှရွှေတို့၏ ဒုတိယသမီးဖြစ်သူ အေးအေးခိုင်က အငြိမ်လည်း ကတတ်သည်မို့ ကြွလာသူ ဧည့်ပရိသတ်အား အငြိမ်အကဖြင့် ဖျော်ဖြေတင်ဆက်လေ့ရှိသည်။ ထိုသဘင်ပညာသည် အုပ်စုတွင် ချွန်းနားကြည်တို့မိသားစု ပါဝင်လေရာ အသားအရောင် အနေအထားအရ လူအုပ်အလယ်တွင် ထင်းခနဲနေအောင် မြင်သာနေသည်ကို က ထူးခြားလွန်းလှသည်။

ဘုရားထီးတော် မတင်သေးမီမှာ ဧည့်ခံအဖြစ် ထူးမခြားနား၊ အောင်မင်္ဂလာ၊ ဇေယျတူသဗ္ဗမင်္ဂလံ စသော သီချင်းကြီး၊ သီချင်းခန့်များကို အေးအေးခိုင်က ဝိုင်းတော်နှင့်အတူ သီဆိုပူဇော်သည်။ ထီးတော်စတင်ရန် ပြင်ဆင်သည်အချိန်မှစ၍ -

- * သိန်သရေ ထိန်ဝေ၊ စိန္တေလေ မြတ်ဘုရား မြတ်ဘုရား (ညွတ်နိမ်ကာ ထွတ်စိန္တာ)၊ ညွတ်နိမ်ကာ ကန်တော့ပါပေါ့ဘုရား။
- * မိုန်ချွေ ရှိန်တေ၊ ထိန်ဝေဝေ မြတ်တရား မြတ်တရား (ပူဇော်ကာ ရည်မျှော်ကာ)၊ ပူဇော်ကာ ကန်တော့ပါပေါ့ဘုရား။
- * နေဖလ်ဝါ ရွေလျှံဖြာ ထေရ်သံဃာ ရှစ်ပါး ရှစ်ပါး (ဦးနိမ်ချီဖူးချိန်မိ)၊ ဦးနိမ်ချီ ကန်တော့ပါပေါ့ဘုရား။
- * လက်ကြာငုံပန်းများနှင့် အိုလေလေ ရှိပူဇော်၊ စေတနာနှင့် ဝေဆာပွင့်၊ နေမှာတင့် ကြာနှင့်တူစွနော်။
- * မဏိထူပ စေတီတော်ကိုလေ၊ တူရွှင်ပျော် တည်ထား တည်ထား (တတ်မွေတော် မှတ်ရွှေလှော်)၊ မပြတ်နေပျော် ကိန်းဝပ်စေဘိသား။

စသော ထီးတော်တင် ကောင်းကင်ကြီးဖြင့် သိဆိုပူဇော်သည်။ သိဆိုသူများမှာ မိသားစုအသီးသီးမှ အေးအေးခိုင်၊ ဝါဝါစိုး၊ အိသန္တာခိုင်၊ အေးအေးဝင်းဆိုသော သမီးပျိုလေးများဖြစ်သည်။ ပညာရှင်ကြီးများ မဟုတ်သည်မှာမှန်၏။ သို့သော် အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါအရ အလွန်မှ လိုက်ဖက်လှသည်။ တက်သစ်စနေခြည်ဝယ် တလက်လက်တောက်ပနေသော ရွှေထီးတော်က ရထားယာဉ်ပျံနှင့်အတူ စက်သီးကြီးမှတစ်ဆင့် ဘုရားငြိမ်းပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ ညင်သာစွာ မြင့်တက်နေသည်။ ဝိုင်းတော်မှ ထီးတော်တင် ကောင်းကင်ကြီးသီချင်းသံက ငြိမ်ငြောင်းသာယာစွာ ပေါ်ထွက်နေသည်။

ကြည်နူးသာယာဖွယ် ရှိလှပါဘိတောင်း။

ထီးတော်တင်လှနေသည်မှာ နောက်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်သည့် စိန်ဖူးတော်သည် ရထားယာဉ်ပျံနှင့်အတူ စက်သီးလမ်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ မြင့်တက်လာနေသည်။ ဝိုင်းတော်မှ -

- * မြိုင်ကြီးငှု ထေရ်ရှင်ဆရာရှင်ရယ်လေ၊ ဖွားစေတနာ ပဝင်းပဝင်း (ပြည်မော် အမတာ ရည်မျှော်ကာ)၊ ရှည်သော်သာသနာ ကပ်လုံးတိုင်ထိချဉ်း။
- * စုံညီညာ မယွင်းပါဘု၊ အိုလေလေ့လေ့ ဆွေမြို့သူ စေတနာဖြူလွှ ဝေဖြာတူကြ သေလာငှအလှ၊ သာသနာ့အောင်လံဝင့်ထူ။

ကောင်းကင်ကြီးသီချင်းသံက ဆက်လက်လွင့်ပျံ ထွက်နေသည်။ ပွဲတော်လာ ပရိသတ်များမှာ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားသော စိန်ဖူးတော်ဆီသို့ ပန်းများ၊ ပေါက်ပေါက်များ၊ ဖယောင်းတိုင်များဖြင့် မမိမကမ်းလှမ်း၍ ပစ်ပေါက် ပူဇော်နေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော စေတနာ သဒ္ဓါတရားဟုပင် ဆိုရပါမည်။ မမိမကမ်း

ပစ်ပေါက်ပူဇော်ရသဖြင့် ဘေးအမြင်မှာ အလကားဖြစ်သွားရသည်ဟု မြင်ကြပေမည်။ အမြင်အရ မှန်သည်ဆိုဘိသော် “စေတနာ ဟံ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံဝဒါမိ” စိတ်ထားစေတနာသည်ပင် ကံဖြစ်သည်ဟူသော ဘုရားဟောမိန့်မြွက်ချက်ကို ထိုသူတို့ သိနိုင်ကြလိမ့်မည်မထင်။ ကြားဖူးသော်မှ ကြားဖူးပါလေစ။ နားလည်ဖို့ဆိုသည်မှာ ဝေးရော။

ဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်လာနေသော စိန်ဖူးတော်ကို မော်ဖူးနေသည့် ပရိသတ်အားလုံး၏ စိတ်အစဉ်သည် ဘုရားနှင့် စိန်ဖူးတော်ဆီမှာသာ ရှိနေသည်။ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ရှင်လန်းလျက် အားတက်ရွှင်လန်းနေသည်။ ထီးတော်တင်ပွဲ၏ အထွတ်အထိပ်အဖြစ်ဆုံးအချိန်၊ စိတ်ဓာတ်ဘက်ကြွနေဆုံးအချိန်။ မကြာမီ ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြီးပြည့်ပုံတော့မည့်အချိန်။

“ဝန်း” ခနဲ...

“အုန်း” ခနဲ...

ဒုံးကျည်လေးလုံးပစ်သံက ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ သုံးလုံးသောဒုံးကျည်မှာ ပရိသတ်ထုကို ကျော်လွန်၍ အဝေးကြီးဆီမှာ ကျရောက်သည်။ သို့သော် မပေါက်ကွဲချေ။ နောက်ဆုံးဒုံးကျည်တစ်လုံးမှာမူ အများအမြင်မှာပင် ဘုရားရှိရာသို့ ရောက်လာပြီး ဘုရားကို တစ်ပတ်ပတ်ကာ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ကျော့သွားပြီး ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည်။ ထိုခိုက်မှ တစ်စုံတစ်ရာတော့ မရှိချေ။

ဒုံးကျည်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ ပရိတ်ချည်မျှင်ဆရာတော်သည် မြိုင်ကြီးငှု ဘုန်းတော်ကြီးကိုမှ နှုတ်ဆက်မနေတော့ဘဲ တစ်ချိုးတည်း ထပြန် သွားတော့သည်။ ထိုင်းဆရာတော်များကပ်ညး မျက်ကလဲဆန်ပြာဖြစ်ကုန်ပြီ။ ပရိသတ်အချို့သည်ပင် ရုတ်တရက်သံသယဖြစ်ကာ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလွှားနေကြပြီ။

ဟန်မပျက် ဆက်လုပ်နေသူတို့ကား မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တပည့်သံဃာပရိသတ်၊ သောလယ်ထရွာသားများ၊ ဘားအံမှ လိုက်ပါသွားသော ဦးတင်ကြည်၊ ဒေါ်ခင်ထွေးမြင့်မိသားစု၊ ကမမောင်းမှ ဒေါ်အေးသန်းတို့လူစု၊ တောင်ပေါ်ကရင်အမျိုးသားများနှင့် တီးမှုတ်သီဆို ပူဇော်နေသော သတင်ဂီတပညာရှင်များ။

သူတို့မှာ ပြေးဖို့ရာ မြေရှိမည်မထင်။ ရေမြေခြားလည်း ဖြစ်နေသည်။ ဘုရားတည်ရန်အရေး၊ ဆရာတော်ပါရမီ ကူညီကာဖြည့်ရေးကိုသာ အလေးထားလာခဲ့ရသူတွေမို့ ဘုရားမှအပ မသွားလာတတ်။ “ဖြစ်ကာမှ ဖြစ်ပေရော့၊ ဘုရားဖက်၍ အသက်ထွက်စေတော့” စိတ်ထားဖြင့် မထူးဇာတ်ခင်းထားကြသည်။ လုပ်ကိုင်နေသူများလည်း ဟန်မပျက်။ တီးမှုတ်သီဆိုနေသူများကလည်း မူမပျက်ပင်။

- * မဏိထူပ စေတီဘုရားကိုလ၊ အိုလေလေလေ ရှိပူဇော်၊ ပြင်ဆင်ကွက်၊ ဆင်ယင်လျက်၊ မြင် မြင်မက်၊ လူဆက်တင် ထီးတော်။
- * စိတ်နှလုံးကြည်ကြည် ပျော်တယ်လေ... ရည်ရည်မျှော် စိတ်မှန်း စိတ်မှန်း (နန်းနံဗွူ မှန်းစိတ်ယူ)၊ လွမ်းရိပ်ဖြူ မြန်းရပါစို့မှန်း။
- * ပြည်မြန်မာတစ်ဝှမ်းမှာလ အိုလေလေလေ များဗိုလ်လူ ကျန်းမာဖို့ ချမ်းသာလို့၊ လန်းဖြာမို့ မှန်းလို့ချွေဆုယူ။
- * တိုင်းရင်းသား တို့သူငါတွေမှာလေ၊ တက်လက်ညီစုပေါင်း စုပေါင်း (အေးချမ်းမည် ဘေးမသမ်းပြီ)၊ ဘေးမသမ်းပြီ၊ မြတ်ဆုချွေလို့တောင်း။

တောင်းသောဆု မပြည်ပါလေခဲ။ လေးလုံးသော ခုံးကျည်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ခံခဲ့ရသည်။ တော်ပေသေးသည်။ နောက်ထပ် ဘာသံမှ ထွက်ပေါ်

မလာတော့။ ထီးတင်ပွဲကား ရုတ်ရုတ်သံသဲဖြင့် ပြီးဆုံးသွားရသည်။ ရုတ်ရုတ်သံသဲဆိုသည်မှာ ဣန္ဒြေပျက်ပြားသွားသည်ဟု မဆိုလို။ ပရိသတ်များ၏ အာရုံထွေပြားသွားမှုကိုသာ ဆိုလိုသည်။

စိန်ဖူးတော် ဆက်ကပ်တင်လှူအပြီးမှာ ခေါင်းလောင်းများ ချိတ်တွဲ ဆက်ကပ် လှူဒါန်းသည်။ အပြီးမှာ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဘုရားခြမ်းထိပ်သို့တက်ရောက်ကာ ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာသွန်းပေးသည်။ ၂၇ တောင်အမြင့်ရှိသော ငြမ်းပေါ်မှ ကြိချပေးခြင်းဖြစ်သဖြင့် မြန်မာငွေစက္ကူများ၊ သိုင်းဘတ်ငွေစက္ကူများ ပလူပျံကာ လေအဝှေ့ဝယ် ဝေ့၍ဝေ့၍ ကျဆင်းလာနေသည်။ ထိုကို ပရိသတ်များက ခုန်၍ခုန်၍ ဆီးဖမ်းကြသည်။ အောက်ကျသည်တို့ကို တိုးဝှေ့လုယက် ကောက်ယူကြသည်။

ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာသွန်းပေးအပြီးမှာ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် နာကြားသင့်သည်များကို မှာကြားကာ သောလယ်ထသို့ စက်လှေပြင် ရေးပြင်နှင့်ခဲ့သည်။ နေ့ဆွမ်းအမိရောက်သည်။ ရိုလိမ့်မည်အထင်နှင့် လာခဲ့သည်အတိုင်း ပရိတ်ချည်မျှင်ဆရာတော်အား တွေ့ရသည်။

ခုံးကျည်ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မထင်မှတ်ထားဘဲ ဖြစ်လာသည်အတွက် ဆရာတော်အား အားနာခြင်းဖြစ်မိရပါကြောင်း၊ ညှို့သို့ဖြစ်မည်မှန်း သိထားပါက ဆရာတော်အား ပင့်ဖိတ်၍ စိတ်ပင်ပန်း ခေမည် မဟုတ်ပါကြောင်း၊ ယခုဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ မိမိအနေနှင့် မည်သို့မှ မတတ်နိုင်စေကာမူ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဟု တောင်းပန်လျှောက်သားသည်။

ပရိတ်ချည်မျှင်ဆရာတော်ကား မည်သို့မျှ ထူးထူးထွေထွေ မြို့ကြားမနေတော့။ “ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဟု ဆိုစေကာမူ မျက်နှာအမူအရာက ထိတ်လန့်မှု မပြေသေးကြောင်း တွေ့နေရသည်။ ခွင့်လွှတ်တော်ရှိ လွှတ်သော်ရှိ ဖိတ်မန်သူ အိမ်ရှင်ဝတ္တရားအရ တောင်းပန်ပြီးနောက် နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်နှင့် ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထီးတော်တင်နေစဉ် ခုံးကျည်လေးလုံး ပစ်ခတ်ခံရမှုနှင့် စပ်၍
ဒိတ်ထဲ မရှင်းမရှင်း ဖြစ်နေရသည့်အထဲ မကိစ္စပဲ ရောက်သည်နှင့်
အမင်္ဂလာသတင်းတစ်ခုက ဆီးကြိုနေသည်။ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း
လျှောက်ထားကြသည်။

“ထီးတင်ပွဲသို့ လာရောက်ကြသော မဲသင်္ဂါမှ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကို
ဟိုဖာလယ်ဂိတ်မှ အကုန်ဖမ်းထားပြီး နေပူထဲမှာ တစ်နေကုန် မတ်တတ်
ရပ်နေခိုင်းကြောင်း၊ ညနေမိုးချုပ်မှ ပေးပြန်စေကြောင်း” စသည်စသည်။

သူးမွဲထဲရှိ ဣစ္ဆာသယကျောင်းတော်ကြီး ရေစက်ချပွဲတုန်းက
လည်း အလားတူဖြစ်ရပ်မျိုး ကြားခဲ့ရသည်။

နားရှိသည်။

ပြောသူက ပြောပြသည်။

ထို့ကြောင့် ကြားရသည်။

ဘာတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

မိမိကိုယ်တိုင်သော်မှ သူတို့ပြုသမျှ နုနေရသည် မဟုတ်သည်တိုင်
လှုပ်ရှားနေရသည်ကမူ အနိုင်နိုင်။

မတတ်နိုင်ပြီ။

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု သဘောထားလိုက်ရတော့သည်။

“ဪ... သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပေတကာ” ဟူ၍။

(မကိစ္စပဲတော်တော် တည်ရာဌာနသည် ထိုင်းဘုရင့်မယ်တော်
မွေးရပ်ဌာနဖြစ်သည်။ မိမိ၏ မွေးဌာနမှာ ဘုရားစေတီတစ်ဆူ တည်ထား
ပြီးစီးခဲ့သည်ကို ဝမ်းမြောက်လှသည်နှင့် ဘုရားတည်ထားရာတွင် ကုန်ကျ
ခဲ့သော စရိတ်စက ဘတ်ငွေ ၆ သိန်း ၄ သောင်းကို မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်
ကြီးထံသို့ ပေးပို့လှူဒါန်းခဲ့သည်။

၎င်းငွေသည် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးထံသို့ ရောက်မလာခဲ့။
သောလယ်ထဲဘုန်းကြီးနှင့် ထိုင်းလူကြီးအချို့တို့က ကြားမှ အပျောက်ရိုက်
လိုက်သည်ဟု သိရသည်။

(ဤကားမကိစ္စပဲတော်တော်ထီးတင်ပြီးနောက်ပိုင်းမှ သိရသော
သတင်းစကားတစ်ရပ်တည်း။ စာရေးသူ)

* * *

လေ့ကျေကူတောင် ဘုရားတည်ရာမှာ

လေ့ကျေကူတောင် ဘုရားတည်စဉ် မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော်သည် ဗိုလ်မြတို့နှင့် အရေးအခင်း အနည်းငယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၎င်းကို ပိပြင်စေရန် ထိုစဉ်က ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သူ အရာခံဗိုလ် ကျော်သန်း၏ မှတ်တမ်းမှ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သန်း (ယခု ဒီကောဘီအေ) ၏ ဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်းကို စာရေးသူအား တိတိပပ ပြောပြထားသဖြင့် မှတ်တမ်းပြုထားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဖြစ်ရပ်မှန်ကို စာရှုသူများ လေ့လာသိရှိနိုင်ရန် မှတ်တမ်းအချို့ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

စာရေးသူ

ဗိုလ်ကျော်သန်းမှတ်တမ်းမှ

၉၁-၉၂ ခုနှစ် အစမှာ ခွေးအိပ်တောင် တိုက်ပွဲ စဖြစ်တယ်။ တိုက်ပွဲစဖြစ်ဖြစ်ချင်းမှာ ကျွန်တော်ကို အရာခံဗိုလ် တာဝန်ပေး ထမ်းဆောင်စေကြောင်း အကြောင်းကြားလာတယ်။ ၉၂ ခုနှစ်၊ ၅ လပိုင်း အရောက် တိုက်ပွဲအပြီးမှာတော့ တိတိကျကျ စာနဲ့ပေခွဲထုတ်ပြီး အရာခံ ဗိုလ်ရာထူး ပေးတယ်။ အရာခံဗိုလ် ဗိုလ်ကျော်သန်း ဖြစ်လာတယ်။

၉၂ ခုနှစ်၊ ၇ လ/ ၈ လပိုင်းမှာ နိုင်ငံရေးသင်တန်း ခေါ်လို့ တပ်မဟာ (၇) နယ်မြေ မဲလခွင်မှာ သင်တန်းကာလ ၂ လကြာ တက်ရောက်ရတယ်။ တပ်မဟာ (၁) မှ တပ်မဟာ (၇) အထိ အရာခံဗိုလ် မှအစ ဗိုလ်များအားလုံးလိုလိုပါတယ်။ သင်တန်းဆရာများအဖြစ် ဗိုလ်ချုပ် မောင်မောင်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကျော်သောင်း၊ ဖဒိုယာယု၊ ဖဒိုမန်းရင်စိန်တို့က ပို့ချ ပေးတယ်။ ၃၁-၁၁-၉၂ မှာ သင်တန်းပြီးလို့ မယ်လယ်ထ ပြန်လာတယ်။

၁၁-၁၁-၉၂ မှာ သင်တန်းတစ်ခု ပြန်တက်ရပြန်တယ်။ မာနယ်ပလော မှာပါ။ “ကရင်လူငယ် ခေါင်းဆောင်မူသင်တန်း” လို့တော့ ပြောတာပဲ။ သင်တန်းပြီးတွေက သြစတြေးလျမှ မစွတာပေါလ်နှင့် မစွတာခဲလပစ် ဆိုသူတို့ ဖြစ်တယ်။

သူတို့က အင်္ဂလိပ်လိုပို့ချတာပါ။ ဒါကို ဖဒိုကနဲမီက ကရင်ဘာသာ ပြန်ပေးတယ်။ သင်တန်းအမည်က “ကရင်လူငယ် ခေါင်းဆောင်မူ သင်တန်း” တဲ့။ ပို့ချသူက နိုင်ငံခြားသားတွေ။ ဟုတ်ပါပေမယ့်တော့ မတ်ချက်ချမိပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာတုန်း။ ၃ ပတ်ကြာ သင်တန်းကို ပြီးဆုံးအောင် တက်ခဲ့ပါတယ်။

သင်တန်းအပြီးမှာ မယ်လယ်ထစခန်းသို့ပဲပြန်ပြီး တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ၉၃ နှစ်ကျိုးပြီး ၅ လပိုင်းသို့တိုင် ရောက်လာတယ်။ ဘာမှတ်ရရ မှတ်တမ်းထဲမှာ ရက်အတိအကျ ရေးမှတ်ထားတယ်။

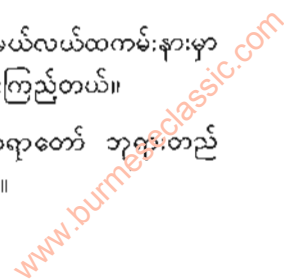
၉-၅-၉၃။

လေးကျေကူတောင် ဘုရားတည်ရာမှာ အရာခံဗိုလ်ကျော်သန်းနှင့် အဖွဲ့ ၅ ဦး အုတ်သယ်၍ လုပ်အားပေး ကုသိုလ်ပါဝင်သည် လို့။

လုပ်အားပေးဖို့ဖြစ်လာတာကို နည်းနည်းပြောပြဦးမယ်။ ဒီနေ့ ဒီခါနီးခါထိ မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော်ဆိုတာ မတွေ့ဖူးသေး။ သိလည်း မသိ သေး။ ပြောသံဆိုသံတော့ ကြားဖူးပါရဲ့။

မယ်လယ်ထဂိတ်မှာ တာဝန်ကျနေစဉ် မယ်လယ်ထကမ်းနားမှာ အဘိတွေ့၊ ဘိလပ်မြေတွေ ပုံနေတာတွေလို့ မေးကြည့်တယ်။

“လေးကျေကူတောင်မှာ မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော် ဘုရားတည် နေတာ” လို့ သိရတယ်။ ဒီတော့ စဉ်းစားမိတယ်။

“ငါဟာ တော်လှန်ရေးထဲ ရောက်ကတည်းက ဘုရားတရားနဲ့ ကင်းကွာခဲ့တယ်။ ဘုရားတရားနဲ့ မဆုံခဲ့သေးဘူး။ ခုဆုံနေပြီ။ ဘုရား တည်ရာမှာ အုတ်တစ်ချပ်၊ သံတစ်ပွင့်အဖြစ်ပဲ ကုသိုလ်ပါဝင်ရ ပါဝင်ရ လုပ်အားသွားပေးရရင်ကောင်းမယ်” စိတ်ကူးပြီး စိတ်တူတဲ့ ရဲဘော် ၅ ဦး နှင့်အတူ အုတ်များကို ကိုယ်စီလွယ်ဖိုး ထမ်းသယ်ပြီး လေးကေကူတောင် ထိပ်သို့တိုင် အခေါက်ခေါက် အခါခါ သယ်ယူတယ်။

အုတ်များကို ကမ်းနားမှာ ပုံထားပြီး လူအား၊ ဆင်အား အသုံးပြုပြီး တောင်ထိပ်သို့ သယ်ယူရာမှာ ကျွန်တော်တို့လည်း လူအားဖြင့် သယ်တင် ပေးခဲ့ကြတယ်။ ဒီလို လုပ်အားသွားပေးတာ ကျွန်တော်တို့က စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ထင်တိုင်း သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်ရာအကြီးအကဲထံမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ကျေကျေနပ်နပ် ခွင့်ပြုလို့ သွားခဲ့ကြရတာပါ။

သွားသာ သွားတာပါ။ တကယ်ကိုမှ လုပ်အားပေးသက်သက်။ မြိုင်ကြီးငူဆရာတော် ဆိုတာကိုလည်း မသိ။ တောင်ပေါ်မှာ အခြား ဘုန်းကြီးတွေကလည်း အများကြီး။ သိဖို့လည်းမလွယ်။ သိဖို့လည်းမလို။ သွားသည်က ဘုရားအား ရည်စူး၍ အုတ်သယ်ရန်သာ။ ကုသိုလ်ရရေး ကိုသာ ရည်ရွယ်ထားတယ်။ တောင်ခြေမှ အုတ်ကို တောင်ထိပ်သို့ ရောက်အောင် သယ်ပေးရုံဖြင့် လာရင်းကိစ္စ အထမြောက်ပြီမို့ မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော်အား မည်သူမှန်း အသိလုပ်မနေတော့ဘဲ ညနေစောင်းတော့ ပြန်လာခဲ့တယ်။

* * *

၁၁-၅-၉၃။

ခွင့်ကမ်းမဘောင်းခံပြီး လုပ်အားပေးသွားပြန်တယ်။ ဒီနေ့တော့ ကိလပ်မြေသယ်ရာ လုပ်အားပေးတယ်။

၁၂-၅-၉၃။

ဒီနေ့လည်းခွင့်ထပ်တောင်းပြီးလုပ်အားပေးသွားတယ်။ နေ့လယ်စာ စားချိန် (၁၁:၀၀) နာရီလောက်မှာ အများတတွေ့က ထမင်းစားနေကြ သော်လည်း ကျွန်တော်က နောက်မှ အေးအေးရှင်းရှင်းစားမယ်အတွေးနဲ့ ဘည်လက်စ ဘုရားနားမှာ ထိုင်နေတယ်။ ထိုစဉ် -

“လုပ်အားပေးတဲ့လူထဲမှာ ရဲဘော်တွေလည်း ပါတယ်သိရတယ်။ အကြီးအကဲ ဘယ်သူရှိသလဲ” မေးလို့ ဆရာတော် လာခေါ်ခိုင်းတာနဲ့ သွက်လာပြီး မြိုင်ကြီးငူဆရာတော်ဆိုသူနှင့် တွေ့တယ်။

“ဟယ် ... ဆရာတော်လို့သာဆိုတယ်၊ အရွယ်က အငယ်လေး ပါလား” လို့ မှတ်ချက်ချမိလိုက်သေးတယ်။ ဆရာတော်အား ဝတ်ဖြည့် ခြားမှာ -

“ဒကာက ဘယ်သူလဲ”

“တပည့်တော် အရာခံမိုလ်ကျော်သန်းပါဘုရား”

“အင်း ...”

“ကိစ္စအမိန့်ရှိပါဘုရား”

“ကိစ္စကတော့ ဟောဒါပဲဒကာ” ဆိုကာ စာရွက်ပိုင်းတစ်ခု ထိုးပေး ဘာတယ်။ စာမှာ -

(ဘုရားကို ဆက်မတည်နဲ့၊ ညနေ ၃ နာရီအပြီး ပစ္စည်းသိမ်း၍ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းရမည်) တဲ့။

“ဒါက ဘာပါလဲဘုရား”

“ကြေးနန်းလေ၊ ရဲဘော်တို့ အထက်လူကြီးတွေက ပိုလိုက်တာ နေမှာပေါ့”

“ဘယ်တုန်းက ရသလဲဘုရား”

“ဒီမနက် အလုပ်လုပ်နေတုန်း လာပို့သွားတာပဲ”

“မှန်ပါဘုရား”

“အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးချင်လို့ ဒကာကိုခေါ်ရတာပဲ”

ထို့နောက် ကြေးနန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုပ်သင်လုပ်ထိုက်တာတွေကို ဆွေးနွေးတယ်။ ညနေရောက်တော့ မယ်လယ်ထဲ ပြန်လာတယ်။ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ရင်း (၂၀) က ဒု-တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကျော်ခူးနဲ့တွေ့လို့လည်း ဆွေးနွေးကြသေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့အတူရွာလူကြီး ဘုရားဒကာ ဖိုထိခေါ်အပါအဝင် လူကြီး ၁၀ ဦးလည်း ပါလာတယ်။

မယ်လယ်ထဲရောက်တော့ တာဝန်ခံဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးကျော်အေး (ဗုဒ္ဓဘာသာမှ ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ပြောင်းသွားသူ) အား တင်ပြတယ်။

ဘုရားပြီးအောင် တည်ခွင့်ပြုဖို့နဲ့ အကယ်၍ တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ပစ်ထားခဲ့ရင် ကော်သူးလေးတွေ နာမည်ပျက်မှာစိုးကြောင်း၊ ဘာကြောင့် ဘုရားမပြီးရသလဲ၊ ပြီးအောင် မတည်သွားရသလဲ၊ နောင်အခါ သူများတွေ မေးလာရင် တို့ကော်သူးလေးကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပါလို့ အပြောမခံချင်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် ဘုရားကို ပြီးအောင်တည်ဖို့ ခွင့်ပြုရန် တင်ပြတယ်။

တာဝန်ခံက သဘောပေါက်သွားပြီး ဘုရားပြီးအောင်တည်ဖို့ ခွင့်ပြုတယ်။ ထိုစဉ်မှာ အနားမှာရှိသူ ဒု-ဗိုလ် ဟစ်ကလယ် (ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်) ပြောရာက အချေအတင် စကားပြောဖြစ်သွားတယ်။

ဟစ်ကလယ် - မင်းတို့အမြင်မှာနေပြီ။ အဲဒါဟာသူတို့ အလုပ်ပဲ။ မင်းတို့ဟာ နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့နဲ့ တစ်ဂိုဏ်းတည်း ပဲ။

ကျော်အေး - ဒီလိုပြောတာမကောင်းဘူး။ မိမိတို့ယုံကြည်ရာကို ကွယ်ကြတာပဲ။ ဒီလိုပြောရင် ပြဿနာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ကျော်သန်း - ကျွန်တော်တို့ ခွင့်တောင်းဖို့လာတာပါ။ နက်ဖြန်လည်း လာကြဦးမယ်။ ခွင့်ပြု/မပြု သိရအောင် ကျွန်တော်တို့က ကြိုပြီး လာပြောတာပါ။

ဟစ်ကလယ် - ရဲရင့် ဆင်းလာကြည့်၊ လာသမျှတွေကို သတ်ပြီး သံလွင်ထဲ မျှောလိုက်မယ်။

ကျော်သန်း - မင်းက ထိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ ဒီစကားပြောရတာလဲ။ မင်း သတ်ချင်ရင် ငါ့ကိုအရင် သတ်ပြီးမှ ပြည်သူတွေကို သံလွင်မြစ်ထဲ မျှောရမှာ နားလည်ထား။

ကျော်အေး - မင်းတို့ စကားမများကြပါနဲ့ကွာ။ ဒါတွေဟာ မကောင်းဘူး။ ဒီပြဿနာ ငါ့ရှင်မယ်။ ဒီကိစ္စဟာ တို့နဲ့ချည်း မပြီးဘူး။ လက်ရှိတပ်ရင်း (၂၀) ခွင့်တစ်ခုလုံး ဗိုလ်မှူးဝါထယ်အား တာဝန်ပေးထားတယ်။ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်အောင် သူ့ဆီခေါ်သွားပေးမယ်။

* * *

၁၃-၅-၉၃၊ နံနက် ၇:၀၀ နာရီ။

(၁၃) ဂဏန်းဟာ ကံကောင်းလေ့မရှိဘူး ပြောကြတာမို့ စိတ်ထဲက ခံလေးလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ မသွားမဖြစ်မို့ ထွက်ခဲ့ရတယ်။ စက်လှေတစ်စင်း ငှားပြီး ကျောင်းဒကာ ၁၀ ဦးနှင့်အတူ ဗိုလ်မှူးဝါထယ်ရှိရာ မဲယသို့ လာခဲ့တယ်။ ရောက်တော့ ဘုရားပြီးအောင်တည်ဖို့ ခွင့်တောင်းတယ်။

“ငါတားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အထက်ကပေးတဲ့ အမိန့်အတိုင်း လုပ်နေရတာ။ ဘုရားတည်ဖို့၊ မတည်ဖို့ဆိုတာ အထက်ကပေးတဲ့ အမိန့်ဖြစ်တယ်။ အမိန့်အရ တားနေရခြင်းပါကွာ”

ဗိုလ်မှူးဝါးထယ်က ပြောအပြီးမှာ သူ့အိပ်ရာဆီသွားပြီး အရက်မော့သောက်တယ်။ ပြီးတော့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ စက်နဲ့ တစ်နေရာဆီ လှမ်းစကားပြောတာ တွေ့ရတယ်။ ပြန်လာပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“အဆက်အသွယ်လုပ်လို့မရဘူး။ လူကြီးတွေ နိုင်ငံခြား သွားနေတယ်”

ထိုစဉ်မှာ ပါလာသူ မော့လို့ခိုရွာလူကြီး ဘုရားဒကာ ပိုးထိခေါ့က ဗိုလ်မှူးဝါးထယ်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူမို့ -

“မင်းကူညီရင် ရပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းမှာ လှော်ပိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ၊ တို့အလုပ်က မဟုတ်တာလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဗိုလ်မှူးဝါးထယ် စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ နေရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ သူငယ်ချင်း ပိုးထိခေါ့ပုခုံးကို ရှေ့ဘက်မှ ဆောင်ကန်ချလိုက်တယ်။ ပိုးထိခေါ့ ပက်လက်လန် လဲကျသွားပြီး ပြန်ထကာ ပုခုံးအားပွတ်တယ်။ ဗိုလ်မှူးဝါးထယ်က -

“နာသလားကွ” မေးတယ်။ ပိုးထိခေါ့က -

“နည်းနည်းတော့နာတယ်” ဟု ပြန်ဖြေတယ်။

ထိုအခိုက် ဘုရားဒကာ ဦးတင်ပါး (ခ) ဦးအုက -

“ဒီလိုမလုပ်ကြပါနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့။ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလိုမလုပ်သင့်ပါဘူး။ ကျန်တဲ့လူတွေက အားနာဖို့သင့်ပါတယ်။ ခုလာတာ အတိုက်အခံလုပ်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်းဖို့ လာတာပါ။ ပြေလည်မှုမရှိရင် ပြန်မယ်” ဝင်ပြောတယ်။

ဗိုလ်မှူးဝါးထယ်က -

“မင်းတို့ဒီလောက်ဘုရားတည်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းတို့ဆရာတော်ကို ပြန်လျှောက်လိုက်၊ လူကြီးတွေနဲ့ သွားဆွေးနွေးပါ။ ငါနဲ့ကျော်အေးလိုက်ပို့ပေးမယ်။ မင်းတို့ဘုရားတည်လို့ ငြိမ်းချမ်းမယ်ဆိုရင် တို့တပ်တွေ အကုန်ရှုပ်ပေးမယ်။ မင်းတို့ပဲ ဘုရားဆက်တည်ကြ”

ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင် ပြောလာလို့ တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်လာတဲ့ ကျွန်တော်က -

“အဲသလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးဗိုလ်မှူး၊ ဧတေနာ သဒ္ဓါတရားရှိလို့ တည်ကြတာပါ။ ဘုရားတည်ရင် ငြိမ်းချမ်းရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး” ဝင်ပြောအပြီးမှာ စကားပိုင်း ကွဲသွားတယ်။ အသိမိတ်ဆွေနဲ့တွေ့လို့ထမင်းကျွေးတာနဲ့ စားပြီးပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

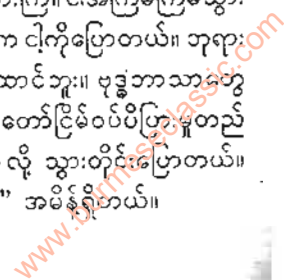
၁၃-၅-၉၃ ည။

ပြန်လာတာ မယ်လယ်ထရောက်ပြီး ဆက်သွားရာမှာ မော့လို့ခိုရွာရောက်တော့ မိုးချုပ်သွားတာနဲ့ အဲဒီရွာမှာပဲ ညအိပ်လိုက်တယ်။

၁၄-၅-၉၃ နံနက်။

မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော်ရှိရာသို့ သွားကြပြီး လျှောက်ထားကြတယ်။ ဆရာတော်က -

“ရှိပစေ၊ ငါမသွားချင်ဘူး၊ မင်းတို့ပဲသွားကြ။ ငါအကြိမ်ကြိမ်သွားပြီးပြီ။ သွားတိုင်း ခံရပေါင်းများနေပြီ။ ဗိုလ်မြက ငါ့ကိုပြောတယ်။ ဘုရားမတည်နဲ့ပြော တည်တယ်။ ပြောတာနားမထောင်ဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာတော်တစ်ကောင်မှ မယုံရဘူး။ ဘုန်းကြီးဟာ နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ထောက်လှမ်းရေးဖြစ်ရမယ် လို့ သွားတိုင်းပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ငါမသွားချင်ဘူး။ မင်းတို့ပဲသွားကြ” အမိန့်ရှိတယ်။

ဆရာတော်စကားကြားရတာ ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်။

“ဒီလိုဆို ငါလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ဦးဖြစ်ကာမို့ ငါကော ထောက်လှမ်းရေးသမားဖြစ်နေပြီလား” စသည်ဖြင့်လည်း တွေးနေမိ သေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆရာတော် မသွားတော့ဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဦးတင်ပါးမှတစ်ပါး မနေကလူ ၉ ဦးနှင့် အသက် ၆၀ ခန့် အဘွားတစ်ဦး လိုက်ပါလာတယ်။ အဘွားအိုက -

“သားတို့လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ပြီးဆုံးအောင်လုပ်ကြ။ ဒင်းတို့ လုပ်တိုင်း ခံနေရတာကြာပြီ။ ဒင်းတို့ကို ပြောလိုလည်းမရ၊ တောင်းပန် လို့လည်း မရ။ ငါ့သားတွေလည်း ဒင်းတို့စနက်နဲ့ သေကျန်ပြီ။ ဒင်းတို့ လာခေါ်ပြီဆိုရင် ငွေပေးလို့လည်းမရ၊ အသနားခံလို့လည်းမရ။ ငါ့လိုပဲ လူတိုင်းခံရမယ်ဆိုတာသိတယ်။ ခုဘုန်းကြီးကိုတောင် ဒင်းတို့ဗြဲယံလှယ် ချင်နေပြီ။ သားတို့ကို အမေထောက်ခံတယ်။ ပြီးဆုံးအောင်သာလုပ်ကြ” စသည်ဖြင့် တဖွဖွ နာကျင်စွာ ပြောနေတယ်။

မယ်လယ်ထ အရောက်မှာ အဘွားကို ထားခဲ့လိုက်ရတယ်။ သွားမယ့်ခရီးက ဘာမှန်းလည်းမသိသေးဘူး။ တစ်လျှောက်လုံး ဒီလိုပဲ ပါးစပ်သေနတ်ပစ်နေလို့က အခြေအနေတွေ ဆိုးဝါးလာနိုင်တာမို့ ထားခဲ့ တယ်။ အဲဒီ မယ်လယ်ထ အရောက်မှာပဲ ဆက်သွယ်ရေးတပ်က မိုလ်တင်မြင့်နဲ့ တွေ့ရာမှာ -

- “ဝါးထယ်က ပြောတယ်၊ မနေ့က သူများသွားတယ်တဲ့”
- “ဒါကို သူနားလည်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ တို့ကလည်း ဗွေမယူပါဘူး”
- “ဆရာတော် ဒီကိုလာမယ်ကွ”

“ဟုတ်ပါ့မလား၊ မနက်ကပဲ သူမလာဘူးဆိုလို့ တို့ချည်းလာ ခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူနဲ့အတူ ဦးတင်ပါး (ဦးအဒူး) ကိုပါ ဖိတ်ထား တယ်။ နှစ်ဦးပဲ လာရမယ်။ တခြားလူ မလာရဘူး။ ဆရာတော်ကို သူးမွဲထ မှာဖြစ်ဖြစ်၊ မာနယ်ပလောမှာဖြစ်ဖြစ် နေ့ဆွမ်းကပ်မယ်တဲ့၊ မင်းတို့ စောင့်နေကြဆိုလို့ စောင့်နေတယ်”

နံနက် ၁၀ နာရီမှာ ဆရာတော်နှင့်အတူ ဘုရားတည်နေသူ အားလုံး သံဃာ ၅၁ ပါးပါ ဆင်းလာတယ်။ မိုလ်မူးဝါးထယ်က ဖိတ်တယ် ဆိုလို့လာတယ်။ ခု သူ့ကိုမတွေ့ဘူး။ ဆရာတော်က သူးမွဲထပြန်မယ်လုပ် တော့ လှေက မရှိဘူး။ ဦးတင်ပါးက လှေငှားမယ်လို့ ဆင်းအလာမှာ ကျွန်တော်ကပဲ သူ့အစား လှေငှားပေးပြီး အားလုံးကို ပို့ပေးလိုက်ရတယ်။ သုံးခေါက်ကျ သွားတယ်ပေါ့။

ဆရာတော် သူးမွဲထရောက်တော့ မိုလ်ကြီးကျော်အေးလည်း လိုက်တာတာနဲ့ ဆရာတော်နဲ့ သွားအတွေ့မှာ ဆရာတော်က -

- “မိုလ်မူးဝါးထယ် ဘယ်သွားသလဲ”
- “မသိပါဘုရား”

“အေးကွယ်၊ ပြေပြေလည်လည် ပြောကြဆိုကြပေါ့၊ လာတာ ကလည်း ပြေပြေလည်လည် ပြောကြရအောင်ပါ”

“ဒါဆို တပည့်တော် သွားရှာပေးပါမယ်” ဆိုကာ မာနယ်ပလော မှာရှိတယ်ထင်ပြီး သွားတယ်၊ မတွေ့ခဲ့ရ။ သူငယ်ချင်း မိုလ်ကြီးတစ်ယောက် နင်္ဂလာဆောင်ဆီ သွားတယ်ဆိုလို့ စခန်းမှာ သွားကြည့်တယ်။ မရှိလို့ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။

၁၅-၅-၉၅။

ဗိုလ်ကြီးကျော်အေးကား မင်္ဂလာဆောင်ရှိတဲ့ရွာဆီ လိုက်ပြန်တယ်။ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ဆရာတော်နဲ့အဖွဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ပါ ဗိုလ်မှူးဝါးထယ် အလာကို သူးမွဲထမှ စောင့်နေတယ်။ နောက်နေ့ ၁၆-၅-၉၅ နေ့လည်း ဆက်စောင့်တယ်။ ရောက်မလာခဲ့ဘူး။

၁၇-၅-၉၅။

ဗိုလ်မှူးလောဝါဒီ ဖြတ်သွားဖြတ်လာစဉ် သူးမွဲထမှာ လူတွေစုဝေးနေတာကို မြင်သွားရလို့ စုံစမ်းမေးမြန်းဖို့ ဗဟိုမှ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လွှတ် ဆင်းလာခဲ့တယ်။ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် -

- ၁။ တပ်မဟာ (၁) ဖဒိုတက်ဘော (သထုံခရိုင် ဥက္ကဋ္ဌ)
- ၂။ တပ်မဟာ (၁) ဖဒိုအောင်ရွှေ (ခရိုင်ဘဏ္ဍာရေးမှူး)
- ၃။ ဗိုလ်ကြီးရာကစ်
- ၄။ အရာခံဗိုလ် ဗိုလ်မောင်ညွန့်
- ၅။ မယ်လယ်ထင်တိမ်မှူး စောက်ကီးဒိုတို့ ပါဝင်ကြတယ်။

သူတို့က -

“ဒီမှာ ဘုရားပွဲဖြစ်နေသလား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လူစုနေသလဲ” မေးလို့ အကြောင်းရင်းကို ဆရာတော်နဲ့ ကျွန်တော်က ရှင်းပြလိုက်တယ်။

“ဒါလောက်ဆို သိရပါပြီ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်ရှင်းမှရမယ်။ မရှင်းရင် အုံကြွကုန်မယ်။ ပြေးပြေလည်လည်ဖြစ်အောင် ပြန်တင်ပြပေးမယ်” ဆိုပြီး ပြန်သွားကြတယ်။

ဥနေ့ ၆:၀၀ နာရီ။

ဗိုလ်ကြီးရာကစ်နဲ့ ဗိုလ်မောင်ညွန့် ရောက်လာတယ်။ ဗဟိုစစ်ရေးချုပ်က ဗိုလ်မှူးကြီးဘိလပ်စိန် လက်မှတ်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်မြကိုယ်စား စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ စာမှာ -

လူသားတိုင်း မိမိတို့ယုံကြည်ရာ ကိုးကွယ်ခွင့်ပြုကြောင်း၊ ဘာသာရေးအနေဖြင့် ခွဲခြားခြင်းမရှိကြောင်း စသည်ဖြင့်ပါတယ်။

ဒီရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ သိမြင်ချင်သူတွေ စုဝေးရောက်ရှိလာတာ လူထုတစ်ထောင်ကျော်လောက်ရှိလာပြီးဖြစ်တယ်။ လူထုနဲ့အတူ ကျွန်တော်က -

“ဗိုလ်ချုပ်မြကိုယ်တိုင် လာရောက်ရှင်းပြမှရမယ်။ သူကိုယ်တိုင် သူနှုတ်မှ မခွဲခြားပါဘူးဆိုတာ လူထုရှေ့မှောက်မှာ လာပြောမှ ကျေနပ်မယ်။ သူကိုယ်စား စာကိုသာ လက်ခံလိုက်ရင် တစ်ချိန်ချိန် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့သော် သူခေါင်းလွဲချ၊ ငါခေါင်းလွဲချနဲ့ ဘော်လီဘောပုတ်နေမှာစိုးလို့ ဒီလို ပြောရတာပဲ” တောင်းဆိုတော့ -

“ဒါဆိုလည်း မင်းတို့ကိုယ်တိုင် သွားပြောကြပေါ့” ဆိုပြီး ဗိုလ်ကြီးရာကစ်တို့ ပြန်သွားတယ်။

၁၈-၅-၉၅ နံနက် ၇:၀၀ နာရီ။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဟိုကဒီက ရောက်လာတဲ့ တပ်ပေါင်းစုက ခဲဘော် ၇၀ တို့ဟာ အရပ်ဝတ်နဲ့ပဲ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်မြဆီ ခြေကျင်သွားကြမယ်လေ။ မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော်၊ နှင်းတစ်ပြေးဆရာတော်နှင့်အတူ ပရိသတ်ထောင်ကျော်ပါ လိုက်လာကြမှာဆိုတော့ မလိုလည်း လိုလည်း ရှေ့သွားပျိုင့်ကင်းအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ခဲဘော်တစ်စုက ကြိုထွက်ခဲ့ကြတာပါ။

ကျွန်တော်တို့ရှေးဦးစွာရောက်တော့ ဗိုလ်ရာကစ်၊ ဗိုလ်မောင်ညွန့်၊ ဦးဘတီဘော၊ ဖဒိုအောင်ရွှေ၊ ဗိုလ်မှူးသူရ၊ ဗိုလ်ကြီးကီပေါတို့က ကြိုဆိုပြီး ဘားတိုက်မှာ နေရာချထားပေးတယ်။

“ဗိုလ်ချုပ်မြကို သွားခေါ်ပေးမယ်၊ စောင့်နေပါ” လို့ ဆိုတယ်။
ဒီတယ် မဟုတ်ဘူးလေ။ သွားခေါ်၊ ခေါ်သူက သွားခေါ်နေတယ်။ အဲဒီ
အခိုက်မှာပဲ ဆရာတော်တို့အဖွဲ့ ရောက်လာတယ်။ ဗိုလ်မြကို သွားခေါ်သူ
လည်း ပြန်လာတယ်။

“ဗိုလ်ချုပ်မြ မရှိ၊ မင်္ဂလာဆောင် သွားနေတယ်” တချို့က
ဆိုတယ်။

“နိုင်ငံခြား သွားနေတယ်” တစ်ဦးက ဆိုပြန်တယ်။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ရှိနေတယ်” တစ်ဦးက တီးတိုးလေးပြောပြတယ်။

ဒီတော့ မြင်းတစ်ပြေးဆရာတော်နှင့် လူထုက -

“ရှိလျက်သားနဲ့ အတွေ့မခံရင် ပြဿနာတွေ ပိုပြီးကြီးထွားကုန်
မယ်” ဆိုနေကြပြီ။

ဗိုလ်မောင်ညွန့် ရောက်လာပြီး “သွားရှာကြည့်ဦးမယ်” ဆိုပြီး
ထွက်သွားတယ်။ ၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာမှာ ပြန်လာတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်မြပါ
ပါလာတယ်။

“ခုပဲပြန်ရောက်တယ်၊ အတော်ပဲ၊ ငါသာပြန်မလာရင် ပြဿနာ
တက်ကုန်မယ်။ လာလာ ... လူထုတွေအားလုံးလာကြ”

လူထုကြီး ကွင်းထဲစုဝေးလာကြတယ်။ ကွင်းထိပ်က စားပွဲ ကုလား
ထိုင်မှာ -

- မြိုင်ကြီးငှု ဆရာတော်၊
- မြင်းတစ်ပြေးဆရာတော်၊
- ဦးအုန်း၊
- ဗိုလ်ချုပ်မြ နှင့်

သူစာရေးတစ်ယောက်တို့ ထိုင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်
တို့နဲ့ မနီးမဝေးမှာ မဒိုတက်ဘောနဲ့အတူ ရှိနေတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်မြက -

“မင်းတို့တစ်တွေ ပြောတာနားမထောင်ဘူး၊ တစ်ချိန်က ငါလည်း
... ဒုသာသာပဲ။ ဘာသာရေးဆိုတာကို ငါတစ်ခါမှ မခွဲခြားဘူး။ အောက်တ
... ဘင်ပြချက်အရ တားနေရတယ်။ မသင့်တော်ဘူးထင်လို့ တင်ပြလာချက်
... အရ အမိန့်ထုတ်ပေးရတယ်။ မင်းတို့ ဘုရားတည်ပြီး ထုံးသုတ်ပြီးရင်
... နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့အတွက် ပစ်မှတ်ပြပေး
... သလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့်တားနေရတယ်။ တို့လုပ်ငန်းအတွက်
... နဲ့ ခွဲမှုမရှိဘူး။ မင်းတို့ ဒီလောက် ဘုရားတည်ချင်ရင် စစ်အေးရင်
... တည်ချင်သလောက်တည်ကြစမ်း၊ မတားဘူး” ပြောနေစဉ် မဒိုတက်
... ဒကာက -

“တို့ဒီကိုလာတဲ့ကိစ္စက တိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်သွားတာပဲ။ ထိနေတဲ့
... ဆေးခိုးတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ လာခဲ့ရတာ။ တို့ကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်”
မဒိုတက်ဘောက သူ့ကို အထင်လွဲမှာစိုးလို့ ကြောင့်ကြောင့်
... ကြပြောလာတယ်။

“မဒိုတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ဗိုလ်ချုပ်မြပေးမယ်
... အခွင့်အရေးကိုသာ သိရဖို့ လာတာပါ” သူနှင့်တီးတိုးပြောပြီး ဗိုလ်ချုပ်မြ
... သုံးဦးတည်ကာ အသံမြှင့်၍ -

“အဘိုးတို့၊ ဒီလိုဆုံးဆုံးမမလေး ပြောဆိုဆုံးမရင် လက်ခံနိုင်ပါ
... ဘယ်။ ဘုရားဒကာကို ဝါးထယ်က ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုမှုတာဟာ
... ငါ့ဘီမကောင်းစရာဖြစ်တယ်။ စိတ်ထိခိုက်ရတယ်။ အပြစ်ရှိလို့ ဆုံးမတာ
... ဘဲ စစ်ရေးအရ နားလည်ပါတယ်။ မယ်လယ်ထဲမှာ တင်ပြခွင့်တောင်းစဉ်
... ကလည်း လာသမျှတွေကိုသတ်ပြီး သံလွင်ထဲ မျှောပစ်မယ်ဆိုတာလည်း
... ဒကာင်းပါဘူး။ စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာ၊ စိတ်ဝမ်းကွဲစရာပါ။ အဘိုးက
... ကျွန်တော်တို့အတွက်ကြည့်ပြီး သုံးသပ်ပေးစေချင်ပါတယ်”

မထူးတော့ဘူးလေ။ ရတဲ့အခွင့်အရေးကိုမလွတ်တမ်းအသုံးချလိုက်
... တယ်။ ဒီဆရာတော်တွေ၊ ဒီလူထုတွေရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်မြအား

ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အရေးအခင်းကို ထင်ပြတ်တဲ့ အခွင့်အရေးက နည်းတဲ့ အခွင့်အရေးမှ မဟုတ်တာ။ ဒီကိစ္စမျိုးက ဗိုလ်ချုပ်မြအား အခြားအချိန်မှာ ပြောဖို့ဆိုတာမျိုးက မလွယ်ရေးချ မလွယ်။ ပြောဖို့ထားလို့ တွေ့ဖို့ဆိုတာ ကမှ အတော်ကြီးကို ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စကြီး။ ခုတော့ ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်လာလို့ အသုံးချလိုက်တာ ကွက်တိဖြစ်သွားတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ် မြက အရေးတယူလုပ်ဖော်ရလာတယ်။

“ဗိုလ်ဟစ်ကလယ်၊ ဘယ်အဖွဲ့ကလဲ”

“ကေအင်ဒီအို ဗဟိုအဖွဲ့က ဗိုလ်ကြီးကျော်အေးရဲ့ လက်အောက် က ဗိုလ်တစ်ဦးပါ”

(စာရေးဘက်လှည့်၍)

“အဲဒီလူကိုမှတ်ထား။ တစ်နေ့မှာ သူခေါင်းဆောင်တွေကို ခေါ်ပြီး ဆုံးမခိုင်းရမယ်။ ပြီးတဲ့ကိစ္စ ပြီးပါစေတော့။ တကယ်တော့ တို့လည်း လိုတယ်။ မင်းတို့လည်း လိုအပ်တယ်။ ကဲကဲ ... ငါက အားလုံးကို ခွင့်လွှတ် တယ်”

စကားအဆုံးမှာ ဦးအူးက ဝင်ထောက်တယ်။

“ခွင့်ပြုပါတယ်ဆိုရင် စာနဲ့ပေနဲ့ တိတိကျကျလေး ထုတ်ပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ကလေးတွေရဲ့ နောင်ယုတ်တာကို ခံနေရတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်မြက စာရွက်တစ်ရွက်ယူပြီး စာကြမ်းကောက်ရေးတယ်။ ရုံးမှာ သွားရိုက်ခိုင်းတယ်။ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ပေးလာတဲ့စာမှာ -

“ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ မခွဲခြားပါ။ အားလုံးကို ခွင့်ပြုတယ်။ လေးကေကူဘုရားကိုလည်း ပြီးအောင်တည်ခွင့်ပြုတယ်။ နောင်ဆိုရင် ဘာသာရေးကို နိုင်ငံရေးနဲ့ ရှုပ်ထွေးအောင်မလုပ်ဖို့ ထုတ်ပြန်လိုက်တယ်” ပါတယ်။

စာက ကရင်ဘာသာနဲ့ပါ။ ဒါကို မြန်မာပြန်ရင် အဲသလို အဓိပ္ပာယ်ရမယ် ထင်ပါတယ်။ ကိစ္စတွေပြီးတော့ သူးမွဲထ ပြန်လာကြ တယ်။ ဣစ္ဆာသယ ဖောင်တော်ဦးစေတီကို ရှိခိုးပြီး မယ်လယ်ထပြန်လာဖို့ လုပ်နေတုန်း ညနေ ၃ နာရီလောက် ရှိပါပြီ။

ထိုအချိန်မှာ ဗိုလ်ကြီးကျော်အေးက စက်လှေနဲ့ လိုက်လာခေါ် တယ်။

“မပြန်သေးဘူးလား၊ အရေးအခင်းပြီးပြီပဲ။ မင်းတို့ငါ့နောက်ကို တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ကြ”

အစက အခြားလှေတစ်စင်းနဲ့ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာ။ ဗိုလ်ကြီး ကျော်အေးခေါ်လို့ အားနာနာနဲ့ သူလှေပေါ်တက်ပြီး လိုက်ပြန်ခဲ့တယ်။ ပြောဖို့တစ်ခုကျန်သေးတယ်။ ကမ်းနားမှာ ကျွန်တော်တို့ပြန်မယ် စီစဉ် နေစဉ်မှာ ဗိုလ်စေးဝါးက မာနယ်ပလောသွားတဲ့ ရဲဘော်တွေစာရင်းကို လိုက်မှတ်နေတယ်။ တချို့ကလည်း စာရင်းပေးကြတယ်။ ကျွန်တော်တော့ စာရင်းလည်းမပေးဘူး၊ အမှတ်လည်းမခံဘူး။ ဗိုလ်ကြီးကျော်အေးနဲ့အတူ ပြန်လာခဲ့တယ်။

မယ်လယ်ထရောက်တော့ ဗိုလ်ကြီးကျော်အေးက သူ့အိမ်ကိုခဏ လာပါဦးဆိုလို့ လိုက်သွားတယ်။ အရေးအခင်းကိစ္စ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရှင်းသလဲဆိုတာမေးတယ်။ အစအဆုံး ရှင်းပြလိုက်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်မြ ပြောတဲ့အတိုင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ ကျေနပ်သွားတယ်။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့အားလုံးသွားတော့ စခန်း မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ မင်းတို့တာဝန်မကျောဘူး။ အမိန့်ကို မနာခံကြဘူး”

“မနာခံတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သိတဲ့အတိုင်း ခွင့်တောင်းပြီး သွား တာပဲဟာ။ အများဆန္ဒကို နားလည်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဗိုလ်ဟစ်ကလယ်နဲ့ ဆရာငွေကြိုင်ကိုလည်း ထားခဲ့သားပဲ။ နောက်တန်းမှာ တာဝန်ခံတွေ အများကြီးရှိတာပဲ”

“ရှိရှိလေ၊ အဲဒီတာဝန်ခံတွေက စိတ်မချရဘူး”

“စိတ်မချရရင် ဘာဖြစ်လို့ ဆရာတင်ထားသေးသလဲ၊ ဒီဆရာတွေဟာ အရက်သေစာ သောက်စားတတ်သူတွေလည်းမဟုတ်၊ အေးအေးဆေးဆေးသမားတွေပဲ။ ဒါကို ဗိုလ်ကြီးက ဘာလို့စိတ်မချရတာလဲ”

သူ့ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူး။ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်တယ်။ အရေးအခင်းကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့သွားတာကို ကျေနပ်ပုံမရလို့ ယုံချင်တဲ့ဆီ အပေါက်ရှာတာပါ။ သွားမယ်စိတ်ကူးပြီးကတည်းက သူ့မှာ အခွင့်တောင်းထားတယ်။ ဗိုလ်ဟစ်ကလယ်နဲ့ ဆရာငွေကြိုင်ကိုလည်း တာဝန်အသီးသီး လွှဲပြောင်းပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဘက်က ဟာကွက်မရှိအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးမှ သွားတာပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဂိတ်မူး စောကီဒိုက သတင်းကြားချင် မေးချင်လို့ ကလေးလေးတစ်ယောက်ချီပြီး ရောက်လာတယ်။

“မင်းတို့ကိစ္စ ပြီးသွားပလား”

“ပြီးတော့ပြီးသွားပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုနည်းနည်းမေးချင်တယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်က ကမ်းနားမှာ လာချထားတဲ့ ဘုရားတည်ရင်စားဖို့ ဆန်အိတ်လေးငါးအိတ်ကို ချောင်းထဲကန်ချမယ်လို့ မင်းက ဘာလို့ပြောရတာလဲ”

“ငါပြောတယ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ဆရာဖားအဝဲက ကျွန်တော့်ကို လာတင်ပြလို သိရတယ်၊ အဲဒါ ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လား မေးတာပဲ”

“ဟုတ်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ ငါက သက်သက်နောက်ပြီး ပြောတာပါ။ အပြောင်အပျက်သဘောပါကွာ။ စိတ်ထဲရှိလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ တို့လည်း တစ်ခါတလေ မှားတာပေါ့”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် စောကီဒို၊ နောက်ပြီး အဲဒီနေ့မှာပဲ ဆင်သမားတွေက ကမ်းနားမှာချထားတဲ့ ဘုရားတည်ဖို့အုတ်တွေ လာတင်တဲ့အခါမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဆင်တွေကို ခုတ်မယ်လို့ ပြောရသလဲ”

“အဲဒါလဲ နောက်ပြောင်ပြီး ပြောတာပါကွာ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဟုတ်မဟုတ် သိချင်လို့သာ မေးတာပါ။ ဟုတ်လဲပြီးတာပါပဲ။ စိတ်ထဲရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြောင် ပြောတာဆိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ စောကီဒိုအနေနဲ့ ဒီစကားမျိုးကို နောက်ပြောင်ပြီး ပြောပေမယ့် ကြားရသူတွေအနေနဲ့ ရင်ထဲမှာ ခံစားချက် ဘစ်ရပ်ရပ် ကိန်းသွားနိုင်တယ်။ အကျယ်ကျယ် မငြိမ်းဖွယ်တွေဖြစ်တတ်တယ်။ အေးလေ... ပြီးတဲ့ကိစ္စ ပြီးပါစေတော့။ ခုလဲ ဗိုလ်ချုပ်မြဆီ သွားတဲ့ ကိစ္စ ပြီးသွားပါပြီ။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

“အေးလေ ... ဒါဆိုလဲ ပြီးနေပြီပေါ့”

စကားပြောဆိုပြီးတော့ ညနေ ၅:၀၀ နာရီရှိပြီ ဘားတိုက် ပြန်လာခဲ့တယ်။

* * *

၂၃-၅-၉၃ ည ၁၁:၀၀ နာရီခန့်ရှိရော့မယ်။

စတိုခန်းမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အိပ်နေတုန်း ဗိုလ်ကြီး ကျော်အေး ရောက်လာတယ်။ ဆရာချစ်သန်းနဲ့အတူလာတာ။ အရက်လည်း မူးလာတယ်။

“အိပ်နေပြီလား”

“အေး... အိပ်နေပြီ”

“ထပါဦး” ဆိုလို့ အိပ်ရာမှထပြီး ဧည့်ခံစကားပြောရတယ်။

“လာကွာ ... အပြင်မှာပြောတာ မလွတ်လပ်ဘူး၊ အခန်းထဲ သွားပြောရအောင်” ဆိုပြီး သီးသန့်စတိုခန်းထဲ ခေါ်သွားတယ်။

“မင်းကိုနည်းနည်းမေးချင်တယ်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့”

“မေးပါ၊ ရပါတယ်”

“နေ့လယ်က ငါ မာနယ်ပလောဘက်သွားတယ်။ ရုံးထိုင်နေ (ဗိုလ်မှူးကြီး ဆတ်ကလယ်မှူး) က မေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ် အရေးအခင်းမှာ မင်းလူတွေပါတယ်လို့ သိရတယ်။ မင်းလူတွေ ဘယ်သူတွေ ပါသလဲ၊ ဘယ်သူဦးဆောင်သလဲ၊ အသေးစိတ်စာရင်းပေးပါတဲ့။ အထက်က မေးခိုင်းလို့ မေးရတာပါ။ ငါ့ကို စိတ်မရှိပါနဲ့”

“စိတ်မရှိပါဘူး၊ သံသယလည်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ဦးဆောင်ပြီး ၇ ယောက်ဖြစ်ကြပါတယ်။ နာမည်လိုချင်တယ်ဆိုလည်း ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ။ သွားရင်သွားတယ် ပြောပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့လုပ်ရပ် မှားတယ်ဆိုလည်း အပြစ်ပေးလို့ ရပါတယ်။ အစွဲအစည်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တယ်ဆိုလည်း ပေးတဲ့အပြစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ခံပါမယ်။ ခံနိုင်ပါတယ်။ ဘုရားတည်ပြီးဖို့က အဓိကပဲ။ ဘုရားကိုစွဲပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ အပြစ်ရှိလို့ အပြစ်ပေးရင်လည်း ခံနိုင်ပါပြီ။ ဒီစကားပြောတာ စိတ်တိုလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ရင်းအတိုင်း ပြောတာပါ”

“အပြစ်ပေးဖို့ မေးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အထက်က မေးခိုင်းနဲ့ မေးရတာပါ။ ဒါကို မင်းသဘောပေါက်ပါကွာ”

“သွားတဲ့လူအားလုံးကို သူတို့လိုက်မှတ်ကြသလား”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ မင်းတို့အဖွဲ့ကိုပဲ လာမေးခိုင်းတယ်”

“ပြန်လာတဲ့ညနေက ဗိုလ်စေးဝါးတို့အဖွဲ့က စာရင်းမှတ်တာနဲ့ သွားသူအားလုံးကို မှတ်တာလား”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကြားတာပဲရှိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

ည ၁၂:၀၀ နာရီလည်း ထိုးပြီ။ ဗိုလ်ကြီးကျော်အေး ပြန်သွားတယ်။ အခန်းပြန်ပြီး ကျွန်တော်လည်း အိပ်လိုက်တယ်။

* * *

၁၁-၆-၉၃ ညနေ ၃:၀၀ နာရီ။

မိုးဦးကျွဲမြို့မြို့မြေက အအေးတတ် လုံလုံလောက်လောက် ရနေပြီ ဖြစ်တယ်။ လွတ်နေတဲ့မြေကွက်မှာ ပေါက်တူးတစ်လက်နဲ့ တူးဆွဲပြီး ငရုတ်ပင်လေးတွေကို စိုက်နေတုန်း ကမ်းနားဂိတ်မှာ အစောင့်တာဝန်ကူနေတဲ့ ဆရာဖားအစ် ရောက်လာတယ်။

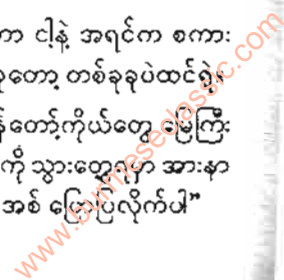
“ဗိုလ်ကျော်သန်းရေ၊ ဗိုလ်မှူးဝါးထယ် ရောက်လာတယ်”

“အဲဒါတော့ ...”

“အဲဒါတော့ လုပ်မနေနဲ့၊ သူရောက်လာတော့ ငါ့လည်ပင်းကို ဒက်ပြီး ကျော်သန်းဆိုတာ မင်းလားလို့မေးတယ်။ ကျွန်တော်က မဟုတ်ဘူး၊ ကျော်သန်းက ‘အပေါ်ဂိတ်မှာရှိနေတယ် ပြောတော့ ဒါဆို မင်း ဘစ်ချက်လောက်သွားခေါ်ပေးပါ ဆိုလို့ ခုလာခေါ်တာ။ မင်းကို ဗိုလ်မှူး ဝါးထယ် ခေါ်နေတယ်”

ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ဖြစ်မိတယ်။ ဒီလူဟာ ငါနဲ့ အရင်က စကား မပြောဖူးခဲ့ဘူး။ ဘာကြောင့်ခေါ်သလဲ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲထင်ရဲ့။

“ဆရာဖားအစ် ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ ခံမြဲကြီးတွေနဲ့ပေးနေတယ်။ ဒီကိုယ်ကြီးနဲ့ လူကြီးတွေကို သွားတွေ့ရမှာ အားနာဘယ်။ ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်အောင် ဆရာဖားအစ် ပြောပြလိုက်ပါ”

“အေးအေး... ဒါဆိုလဲ ငါပြန်လိုက်မယ်”

ဆရာမားအစ် ကမ်းနားဂိတ်ကို ပြန်ဆင်းသွားတယ်။ အတော်လေးကြာတော့ ပြန်တက်လာတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဗိုလ်မှူးဝါးထယ် ပြန်သွားပြီ။ ခွေးအိပ်တောင် (မဲပ) စခန်းကို”

“အစအဆုံး ပြန်ပြောပါဦး”

“ဒီကဆင်းသွားလို့ သူ့အနားရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဘယ်မှာလဲ ကျော်သန်းလို့မေးတယ်။ ဗိုလ်ကျော်သန်း မအားဘူး၊ ငရုတ်ပင် စိုက်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်တွေ ပေရေနေလို့ လူကြီးကို အားနာလို့ မလာချင်ဘူး။ ကိစ္စရှိရင်လည်း ရေချိုးပြီးမှ လာခဲ့မယ်တဲ့ဗိုလ်မှူး လို့ပြောတော့ ကိစ္စက အထူးမရှိပါဘူးကွာ၊ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေ၊ ဘာမှ သံသယတွေ၊ အာသာတတွေ မထားကြပါနဲ့လို့သာ ပြောပေးပါဆိုပြီး ပြန်သွားတာပဲ”

“အေးပါကွာ၊ အချင်းချင်းတွေပဲ။ ဒါက ပြောစရာမလိုပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်မြ ပြောပြီးကတည်းက ကျေနပ်ပြီးသားပါ။ အားလုံးကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ”

“အဲဒါပါပဲကွာ၊ ငါပြန်မယ်”

* * *

အထက်ပါကိစ္စတွေပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အခြေအနေက ပုံမှန်ဖြစ်သွားတယ်။ အေးဆေးငြိမ်သက်နေတယ်။ ဒီကာလအတွင်းမှာ တပ်ရင်း (၂၀) အဖွဲ့က စစ်ကြောင်းတွေရှိတဲ့နေရာတွေဆီ ကွင်းဆင်းပြီး စည်းရုံးရေး ခဏခဏလုပ်ကြတယ်။ ဟောပြောကြတယ်။

“ဘာသာရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝမ်းမကွဲကြဖို့ အဓိကဟောပြောတယ်။ လေးကေကူဘုရား တည်တဲ့ကိစ္စ အကြောင်းခံပြီး ချင်းလင်းပြကြတယ်။ မြိုင်ကြီးငူဆရာတော်အားလည်း ဘုရားကို သွတ်လွတ်လပ်လပ် တည်ခွင့်ပြုပြီးဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ စတာတွေကို ရင်း (၂၀) က ဖဒိုတွေ ဦးဆောင်ပြီး စည်းရုံးဟောပြောကြတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်မြက ခွင့်ပြုပြီးဖြစ်လို့ ဘုရားလည်း တည်ခံပြီးပြီဆိုတော့ အခြေအနေတွေက ဘာမှထူးမလာတော့ဘူး။ ပုံမှန်ပါပဲ။ အားလုံး ယခင်အတိုင်း ဆက်လက်လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နေလာရာက ...

* * *

၉၄ ခုနစ်၊ ၇ လပိုင်း ရောက်လာတယ်။

ဗိုလ်မှူးကျော်မှူး (ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်) ဦးစီးတဲ့ စစ်ကြောင်းအဖွဲ့က အစည်းအဝေးခေါ်တယ်ဆိုပြီး မယ်လယ်ထဂိတ် ဘားတိုက်မှာ ခုဝေးစေတယ်။ ဗိုလ်ကြီးကျော်အေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူတို့ဒီတိုက်လို့ သွားခဲ့တယ်။ အစည်းအဝေးမှာ သဘာပတိအဖြစ် ဗိုလ်ကျော်မှူးက ဆောင်ရွက်တယ်။

အခမ်းအနား စစချင်း ဗိုလ်ကျော်မှူးက အစည်းအဝေးခေါ်ရတဲ့ အကြောင်း၊ စစ်ရေးစစ်ရာအကြောင်းတွေပြောရင်းက ဘာသာရေးကိစ္စဆီ ချောက်လာတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး -

“ဘာသာရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းပြောချင်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အရေးအခင်းမှာ ဘယ်ကလေးမှမလွန်ဘူး။ ဘယ်လူထုမှ မမှားဘူး။ ဒီကိစ္စတွေ ငါအကုန်သိတယ်။ ဒီကိစ္စ ဘယ်ကစဖြစ်သလဲ၊ ခင်းတို့ကို ငါပြောပြရမယ်ဆိုရင် -

ဒီကိစ္စဟာ ဗိုလ်မှူးကျော်ဟဲနဲ့ ဗိုလ်ဝါးထယ်က စဖြစ်တာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းကျွတ်လက သောလယ်ထရွာက ဘုရားဖူးအဖွဲ့ မယ်ကစောဘုရားကို သွားဖူးဖို့အသွားမှာ ဗိုလ်ဝါးထယ်က အဲဒီဘုရားဖူးအဖွဲ့ကိုခေါ်ပြီး ရိုက်တဲ့ကိစ္စက စတာပါပဲ။ ဗိုလ်မှူးကျော်ဟဲက သတင်းကြားလို့ မခံနိုင်တာနဲ့ စက်နဲ့ဟန့်တာပြီး လှမ်းပြောတယ်။ အဲဒီမှာ ဗိုလ်ဝါးထယ်က ဗုဒ္ဓဘာသာကို အမျိုးမျိုး နှိမ်ပြောတယ်။ စက်ထဲမှာ ဘာသာရေးကိစ္စ အပြန်အလှန် ပြောကြတယ်။

ဗိုလ်မှူးကျော်ဟဲက သူနောက်မှာ နောက်ခံဘက်ကောင်း မရှိလို့ တင်းတင်းမာမာတော့ မပြောခဲ့ဘူး။ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနဲ့ပဲ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ဒါလောက်တောင်ပဲ အနှိမ်ခံရပါလား။ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာတွေကို သူငယ်ချင်းတို့က အနိုင်ကျင့်ရာကျနေပြီ။ နှိမ်သလို ဖြစ်နေပြီ။ တခြားနေရာတွေမှာ အပြစ်ရှိလို့လုပ်တာဆို လုပ်ပါ။ မပြောလိုဘူး။ ခုလို ဘုရားဖူးသွားတဲ့နေရာမှာ လုပ်တာတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်။ အဲဒီစက်နဲ့ အပြန်အလှန်ပြောရာကစပြီး အဖုအထစ်တွေ စဖြစ်တာပဲ။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းဖြစ်လာတယ်။ အခြေခံဖြစ်လာတယ်ဆိုရမယ်။

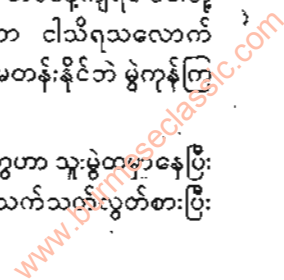
အရေးအခင်းဟာ အဲဒီကတည်းက စဖြစ်ချင်နေပြီ။ အဲဒါကို မင်းတို့အားလုံး သိထားဖို့ ငါပြောနေတာ။ အဲဒီကိစ္စကို ဗဟိုကလူကြီးတွေက ဖုံးဖိထားလို့ တော်နေတာ။ ၉၃ ခုနှစ် အရေးအခင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘာဟုတ်သေးလဲ။ တကယ်က အဲဟိုကတည်းက ဖြစ်ချင်နေတာ။ ဒီတော့ ဘာသာရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြီးခဲ့တာတွေကို သင်ခန်းစာယူပြီး အချင်းချင်း နားလည်ကြဖို့၊ သံသယကင်းကြဖို့၊ အာဃာတတွေ မထားကြဖို့ လိုမယ်။ ဒီလိုအရေးအခင်းမျိုး ထပ်မံမဖြစ်ပွားရအောင် သတိထားပြီး ပြုမူပြောဆိုကြဖို့လိုတယ်” စသဖြင့်ပြောပြီး အခြားစစ်ရေးစစ်ရာတွေဘက်က စကားဆက်သွားတယ်။

သဘာပတိဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်မှူးကျော်မှူးဟာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တစ်ဦးဖြစ်ပေမယ့် သဘောထားပြည့်ဝပုံရကြောင်း သူ့စကားက သက်သေခံနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့အစည်းကြီးထဲမှာ အဓိက ဘာသာကြီးနှစ်ခု ကိုးကွယ်မှု ကွဲပြားနေခဲ့တာ စကတည်းကပါကဲ။ ဗိုလ်မှူးကျော်မှူးလို ဘာသာရေးဆိုတာ မိမိယုံကြည်ရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုးကွယ်နိုင် တယ်လို့ အမြင်ရှင်းရှင်းနဲ့ ခွဲခွဲခြားခြား မြင်ထားကြရင် ဘာသာရေးနဲ့ နိုင်ငံရေးကို ကွဲကွဲပြားပြား ထားခဲ့ကြမယ်ဆိုပါရင် ဘာဘာညာညာ အရေးအခင်းတွေ ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး။ တစ်ဦးရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို တစ်ဦးက မထိပါးသရွေ့ ဘာမှဖြစ်လာမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဗိုလ်မှူးကျော်မှူးလို လူတိုင်း သဘောထားနိုင်ရင် ကောင်းမယ်။

ဒါက ကျွန်တော့်အတွေးပါ။ ဗိုလ်မှူးကျော်မှူးရဲ့ စကားအပေါ် အခြေခံပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရင်ထဲကအတွေးပါ။ ကျွန်တော့်အတွေး မဆုံးသတ်သေးဘူး။ ဗိုလ်ကော်လာ ဆိုသူ အစည်းအဝေးမှာ ထပြောတယ်။ အဲ...အစည်းအဝေးမှာ ကိုယ်မြောချင်တာ ပြောခွင့်ပြုထားကြောင်း ခွင့်ပြုချက်ရှိတယ်လေ။ ဗိုလ်ကော်လာ က -

“ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါနည်းနည်းပြောချင်တယ်။ ဘာမှတော့ မဟုတ်ဘူး။ သက်သတ်လွတ်ကိစ္စပါ။ ဒီသက်သတ်လွတ်ကိစ္စဟာ ဘာသဘောလဲ။ သူ့မွဲထဲမှာ စုပုံပြီး သက်သတ်လွတ် သွားစားနေတာ ဘာသဘောလဲ။ ကျွဲနွားတွေရောင်းချပြီး သူ့မွဲထဲမှာ သွားစုပုံနေတယ်။ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက် လုပ်နေကြတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် ဒင်းတို့ ဘာနဲ့ သွားစားကြမလဲ။ သက်သတ်လွတ်စားတာ ငါသိရသလောက် ကြာရုံညမခံနိုင်ဘူး။ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ မလွန်နိုင် မတန်းနိုင်ဘဲ မွဲကုန်ကြ လိမ့်မယ်။

ခုသူ့မွဲထဲအဖွဲ့ကို ကြည့်ပါလား။ ဒီအဖွဲ့တွေဟာ သူ့မွဲထဲမှာနေပြီး ရိုတာတွေရောင်း၊ ဘာတစ်ခုမှ မချန်ထားဘူး။ သက်သတ်လွတ်စားပြီး

တအားကြီး အယူသည်းနေကြပြီ။ မင်းတို့မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေ။ သုံးနှစ်ကြာလို့ ခုရောင်းရပြီးတဲ့ငွေကုန်ရင် နောင်သုံးနှစ်ကြာတဲ့အခါ လူ့ဗိုဇွေငါးကျပ်တောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ ခေါင်းထောင်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘဲ လိုက်တောင်းစားရမယ့်ဘဝ ရောက်သွားမယ်။ ငါပြောတဲ့စကား မှားလား။ မှန်သလားဆိုတာ မင်းတို့သုံးသပ်ကြည့်ကြပေါ့။ ငါ့အမြင်က ဒီလိုပဲရှိတယ်” ပြောပြီး ဗိုလ်ကော်လာ ထိုင်သွားတယ်။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲ အတော်ကြီးကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ မခံချင်စိတ်တွေ နိုးထလာတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီအစည်းအဝေးနဲ့ မပတ်သက်လှပါဘူး။ ပြောရေးဆိုခွင့်လည်း မရှိပါဘူး။ ဖိတ်ခေါ်ခံရသူ ဧည့်သည်အနေနဲ့ တက်ရောက်လာခဲ့ရသူပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ မခံချင်ဖြစ်လာတယ်။ ရင်ထဲမှာ ကလိကလိဖြစ်လာတယ်။ ပြောချင်တဲ့စကားတွေ လည်ချောင်းဝဆီမှာ စုပွိုတိုးထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတယ်။ ဒီတော့ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး၊ နောင်မှကြည့်ရှုင်းမယ် အတွေးနဲ့ နေရာမှ ထလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် အရာခံဗိုလ် ကျော်သန်းပါ။ ကျွန်တော့်ကို စကားအနည်းငယ်ပြောခွင့်ပြုစေလိုပါတယ်။ ခုနက ဗိုလ်ကော်လာ စကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းပြောချင်ပါတယ်။ မှားရင်ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခုနက ဗိုလ်ကြီးပြောတာ ဗိုလ်ကြီးအမြင်နဲ့ မှန်ကောင်းမှန်တယ်ဆိုနိုင်ပေမယ့် သက်သတ်လွတ်စားတဲ့ကိစ္စဟာ သူတို့က သူတို့ယုံကြည်ချက်နဲ့ စားကြတာပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို အသလိုပြောရင် ကျွန်တော်မခံနိုင်ဘူး။ သုံးနှစ်ပြည့်ရင် တောင်းစားရမယ်ဆိုတဲ့စကားကို ဗိုလ်ကြီးအနေနဲ့ မပြောသင့်ဘူး။

ဒီစကား ဆရာတော်ကြားရင် မကောင်းဘူး။ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း စည်းဝေးပွဲမို့

ဗိုလ်ကြီးကို ပြန်ပြီးပြောတာပါ။ အမြင်ချင်းတော့ မတူဘူး။ ဆန့်ကျင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်လိုပြောရတာပါပဲ။ မှားတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။ စည်းဝေးပွဲတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တီးတိုးတော့ ပြောနေကြတယ်။ ဗိုလ်ကြီးကော်လာဝေဘာ ဘာမှဆက်မပြောဘူး။ ခဏနေတော့ အရာခံဗိုလ်ဗိုလ်စကီးကထပြီး သူ့အခက်အခဲကို တင်ပြတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တန်းမှာ လှုပ်ရှားနေရတာ အခက်အခဲရှိတယ်။ ဆရာတော် ဘုရားတည်တဲ့နေရာမှာ အစိုးရတပ်တွေလည်း ပါတယ်။ အစိုးရတပ်နဲ့အတူ ရောနှောပြီး တည်လေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရန်သူကိုပစ်ဖို့ဟာ အခက်အခဲရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မပစ်ရက်ဘူး။ ဒီကိစ္စကို လူကြီးတွေအနေနဲ့ ဘယ်လိုလမ်းညွှန်မလဲ ဆိုတာ တင်ပြပါတယ်”

၎င်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်မှူးကျော်မူးက -

“အဲဒီကိစ္စမှာ ဟိုကလည်းဒကာ၊ ဒီဘက်ကလည်း ဒကာပဲဆိုတော့ အလှူအတန်းလုပ်နေချိန်မှာ မနှောင့်ယှက်နဲ့ပေါ့။ ကွဲပြားနေချိန်မှာ ပစ်ပေါ့။ လူထုရဲ့ အခက်အခဲကို နားလည်ကြပေါ့”

အဖြေပြန်ပေးတယ်။ ဒီနောက်ပိုင်းစကားတွေဟာ စစ်ရေးစစ်ရာတွေနဲ့သာ ပတ်သက်လို့ မပြောတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လိုဗိုလ်အသေးစားလေးတွေရဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာဘဲကိုး။ ပြီးတော့ ဒီအရေးအခင်းနဲ့လည်း မဆိုင်ဘဲဟာကိုး။

* * *

ထိုင်းနိုင်ငံမှာ မဟာသုပိနစေတီ တည်ထားခြင်း

သူ့မွဲထအရှေ့ဘက်ကမ်း ထိုင်းနိုင်ငံတွင်း၌ မဏိထူပစေတီတော်အား ရွှေထီးတော်တင် ဆက်ကပ်ပူဇော်ပြီးနောက် တစ်ဆက်တည်း မှာပင် မဟာသုပိနစေတီတော်ကို တည်ရန် စိုင်းပြင်းပြန်သည်။

မဟာသုပိနတောင်သည် ဇင်းမယ်နယ်ထဲမှာရှိသည်မို့ ဘားအံ၊ ကမမောင်း၊ စသည်မှ ပါလာသူများကို မပါစေချင်ပေ။ တစ်ပါးသူနိုင်ငံထဲ နေရက်ရှည်ကြာ နေရမည်ဆိုလျှင် မသင့်တော်လှ။ မိမိတို့မှာကား သံဃာများဖြစ်၍ မထောင်းတာလှချေ။

သို့ဖြစ်၍ မဏိထူပ ထီးတင်ပွဲအပြီးမှာ ကားခြောက်စီးခန့် လူနှင့် ပစ္စည်းများရှိရာတွင် နှစ်စုခွဲလိုက်သည်။

ကမမောင်းမှ ဒေါ်အေးသန်းတို့လူစု၊

ဘားအံမှ ဦးတင်ကြည်၊ ဒေါ်ခင်ထွေးမြင့်တို့မိသားစု၊

ဦးခင်ဖေး၊ ဦးဖိုးထင် ဦးဆောင်သော သဘင်ဂီတမိသားစုနှင့် အခြားလူတချို့။

ကားနှစ်စီးစာခန့်ကို ကားပေါ်တင်ပေးပြီး မဲဆောက်သို့ ဒေသန္တရ မဟာသုတ လေ့လာရေးခရီးသွားစေလိုက်သည်။ ၎င်းမှအပြန် အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလိုကဆင်း၊ မဆင်းလိုက သူ့မွဲထမှာ နေလိုကနေ ဟု မှာထားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် ပရိသတ်၊ မိမိတပည့်သံဃာများနှင့် ဒေသခံအချို့နှင့် မဟာသုပိနဘုရားတည်မည် မှန်းထားသည်။

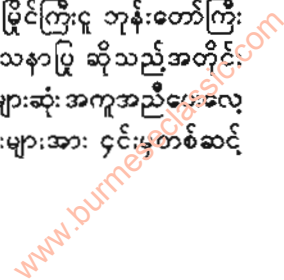
မြိုင်ကြီးငူဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ ရဟန်း ၄ ဝါအရ မြိုင်ကြီးငူသို့ တောရဆောက်တည်ရန်စင်ဦးစကပင် မဟာသုပိနတောင်သို့ သာသနာပြု

ခရီး ကြွရောက်ရန် လျှောက်ထားခြင်းကို ခံထားရသည်။ ၎င်းတောင်မှာ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ယာဘက်ခြေတော်ရာတစ်ဆူရှိကြောင်းကိုပါ သိထားရသည်။ အခြေအနေ မပေးသဖြင့် ဘာမှမလုပ်ဖြစ်ခဲ့။ ပေးလာမည့် အခြေအနေကိုစောင့်ရင်း ကြာခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပင် အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ ယခု မဏိထူပစေတီအပြီးမှာ ခရီးသင့်သဖြင့် တစ်ဆက်တည်း အပြီးတည်ရန် ရည်ရွယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းပစ္စယများနှင့် လူအချို့ကို ထိုင်းဘက်ကမ်း မဲသဝေါသို့ ပို့ထားလိုက်သည်။ သူ့မွဲထမှာရှိသော အုတ်များ၊ ရိက္ခာများကို ပြန်ယူသည်။ ပစ္စည်းများ စုံလောက်သောအခါတွင် ကားလေးစီးဖြင့် မဟာသုပိနတောင်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ ခရီးဆက်သည်ဆိုငြား မဟာသုပိနတောင်သည် ဘယ်နားမှာရှိမှန်း မသိသေး။ မေးပါများ စကားရထုံးကို နှလုံးမူရပေဦးမည်။ ဘယ်မှာရှိမှန်း မသိသေးသော်လည်း ထိုင်းတောင်တန်း သာသနာပြု မဲလမုရွာကျောင်းဆရာတော် ဦးဣန္ဒာစရိယအား ယခင်ကလည်း မှာကြားထားခဲ့သည်။

“ထိုင်းနိုင်ငံက ဆရာတော်ကြီးများကို လျှောက်ထားပေးပါ၊ မြန်မာပြည်မှ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက လာရောက်ပြီး မဟာသုပိနတောင်မှာ ဘုရားလာတည်ပါမယ်ဘုရားဟု ကြိုတင်ပြီး လျှောက်ထားပေးပါ” ဟု မှာကြားထားခဲ့သည်။ ယခုလောက်ရှိ ကြိုတင်လျှောက်ထားပြီး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

မဲလမုဆရာတော် ဦးဣန္ဒာစရိယမှာ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအောက် ငယ်သော်လည်း တောင်တန်းသာသနာပြု ဆိုသည်အတိုင်း သာသနာပြုစိတ်ဓာတ် ထက်သန်လှသည်။ အများဆုံး အကူအညီပေးလေ့ရှိသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ ထိုင်းဆရာတော်ကြီးများအား ၎င်းမှတစ်ဆင့် လျှောက်ထားစေခြင်းဖြစ်သည်။

မဲသဝေါမှ ပစ္စည်းများကို ကားများဖြင့် သယ်ယူသည်။ လူရော
 - ခွည်းပါဆို နှစ်ကြိမ်ကဲ့ရဲမည်ဆိုရှိသည်။ ကားမှာ သုံးစီးဖြစ်ပြီး တစ်စီး
 လျှင် ဘတ်ငွေ ၅၀၀ ဖြင့် ငှားရသည်။ သွားနေကျခရီး မဟုတ်သဖြင့်
 ကားသယ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့သည်။ မဲသရီလမ်းခွဲသို့ရောက်ကြောင်း
 ကားဆရာ ပြောပြ၍ သိရသည်။ လမ်းခွဲမှ တောင်တက်ခရီးအတိုင်း
 တဖြည်းဖြည်းတက်လာရာ ပေပေါင်း ၂၀၀၀ အမြင့်တွင် “စောပလာတီး”
 မည်သောရွာသို့ရောက်သည်။ ရွာကိုဖြတ်သွားစဉ် ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုး
 ကျောင်း တစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ထိုမှဆက်သွားရာ မဲလမုရွာသို့
 ရောက်သည်။

(ကားလမ်းဆုံးပြီး၊ ရှေ့ဆက် ခြေကျင်သွားလျှင် “ဦးကွယ်”
 မည်သောရွာသို့ရောက်မည်။ ဆက်သွားလျှင် ဇင်းမယ်သို့သွားရာကားလမ်း
 သို့ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကားဆရာများ ပြောသဖြင့် သိရသည်။)

မဲလမုကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ဆရာတော် ဦးညွန့်စရိယအား
 မတွေ့ရပေ။ ခရီးထွက်သွားသည်တဲ။ ကျောင်းရှင် မရှိသဖြင့် နေရာ
 ထိုင်ခင်းသော်မှ ပေးမည်သူမရှိဖြစ်သည်။ အချိန်က လင်လှပြီဖြစ်၍
 မဲလမုကျောင်းမှာပင် စခန်းချ ရပ်နားလိုက်ရတော့သည်။ နေ့ဆွမ်းအဖြစ်
 ပါလာသော မုန့်ပုံးများကိုဖောက်၍ ဘုန်းပေးကြရသည်။

နေ့ဆွမ်းအပြီးမှာ လမ်းပြတစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ မဟာသုပိန
 တောင် ရှာဖွေရန် ထွက်ခွာခဲ့သည်။ လမ်းပြ၏ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း
 ကားကိုမောင်းခဲ့ကြသည်။ တောင်တက်လမ်းကိုလည်း ဖြတ်ခဲ့ရသည်။
 မြေပြန့်လွင်ပြစ်ကိုလည်း ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ တောင်တက်လမ်း ၁၂ ခု
 (တောင် ၁၂ လုံး) ကျော်လွန်ပြီးကာမှ လမ်းခွဲကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။
 မဟာသုပိနတောင်ကိုလည်း အတိုင်းသား လှမ်းမြင်ရသည်။

မိုးထိမြင့်မားသော တောင်ထွတ်ကြီးဖြစ်သည်။ ပေပေါင်း ၈၄၀၀
 ရှိသည်ဟု သိရသည်။ တောင်မှာ သစ်ပင်ဟူ၍ ကြီးကြီးမားမား ရှိပုံမရ။
 တောင်ကတုံးအသွင်သာ မြင်ရသည်။ တောင်ခြေသို့ ကားကိုမောင်းစေ
 လိုက်သည်။ ရောက်သည်နှင့် ပန်းရုံအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးစန္ဒောဘာသတို့
 လူစုအား တောင်ပေါ်သို့တက်စေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးပါလိုက်တက်သည်။

မဟာသုပိနတောင်ကို တက်ရာမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှိလွန်းလှသည်။
 ခွန်ခံခွန်စာ တက်ရသည်။ တက်ရိုးတက်စဉ် ခြေလက်တို့ဖြင့် မတက်နိုင်
 သော နေရာတော်တော်များများတွင် တောင်တက်သမားများနယ်ကြီးဖြင့်
 ဘွယ်တက်ခဲ့ရသည်။

သည့်နယ် တက်ရခက်မည်အရေးကို ကြိုတင်စုံစမ်း သိရှိထား
 သဖြင့် နိုင်လွန်ကြီး ၃၅ ခွေကို ဝယ်ယူလာခဲ့သည်။ တက်ရန်ခက်ခဲသည့်
 နေရာတို့တွင် ကြိုးကို အပေါ်တောင်ထွတ် ကျောက်စွန်းပေါ်ကျော်၍
 ပစ်တင်လိုက်သည်။ ကျလာသော တစ်ဖက်ကြီးစကိုယူပြီး မူလကြိုးနှင့်
 ကွင်းလျှောလုပ်ပြီး မူလကြိုးကို ဆွဲလိုက်လျှင် ကြိုးသည် ကျောက်စွန်းမှာ
 ချည်ပြီးဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါမှ တစ်ယောက်ချင်း ကြိုးကိုကိုင်၍
 တောင်နံရံကို ခြေဖြင့်ကန်ကာ အပေါ်သို့တက်ရသည်။

နောက်နောင်အဆင့်များမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။ ဤသို့
 ဖြင့် နိုင်လွန်ကြီးခွေ ၃၂ ခွေကို ကျောက်စွန်းမှာ ကွင်းလျှောချည်၍
 ဘုရားတည်ပြီးသည်ထိ တက်ဆင်းပြုလုပ်ကြရသည်။ တောင်ခုလတ်
 ဘစ်နေရာလောက်ထိ ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်တက်ကြည့်သည်။
 ဦးစန္ဒောတို့အဖွဲ့မှ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သည်အထိ ဖြည်းဖြည်းချင်း
 ကြီးစားပမ်းစား တက်နေကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးမူ တောင်ခြေသို့
 ပြန်ဆင်းလာပြီး ကားထားရာမှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ တောင်တက်အဖွဲ့
 သားများ တောင်ထိပ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ထိုင်းနိုင်ငံမှာ အသုံးများသော
 ဆိုင်သင်္ကန်း (ဝါလွင်သော သင်္ကန်းရောင်) ဖြင့် မှာကြားသည့်အတိုင်း
 သာသနာ့အလံ လွင်ထူလိုက်ကြသည်။

သာသနာ့အလံ လွင်ထူလိုက်သည်ကို မြင်သည်နှင့် မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကားလေးစီးပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို အကုန်ချစေကာ မဲသဝေါသို့ ပြန်မောင်းစေသည်။ ကားလေးစီးနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး တည်းဖြစ်သည်။ ဦးစန္ဒောဘာသတို့အဖွဲ့မှာမူ ပေပေါင်း ၈၄၀၀ မြင်သော မဟာသုပိနတောင်ထိပ်မှာတချို့၊ တောင်ခုလတ်မှာတချို့၊ ကြီးတန်းလန်း ဖြင့် တွယ်တက်နေသူတချို့ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

မဲသဝေါသို့ရောက်လျှင် သူးမွဲထမှယူလာပြီး ချထားသောပစ္စည်း များ၊ အုတ်များကို ကားပေါ်တင်၊ လိုအပ်မည့် ရိက္ခာများကို ဝယ်ယူ ဖြည့်တင်းပြီး မဟာသုပိန တောင်ခြေသို့ ပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ကားများ တောင်ခြေသို့ ပြန်ရောက်စဉ်မှာ ဦးစန္ဒောနှင့် အဖွဲ့သားအချို့ တောင်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြပြီး ရေရှာဖွေသည်။ မတွေ့နိုင်သည့်အဆုံး နားနေရန်အတွက် တဲရုံဆောက်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ရောက်သည်နှင့် ဦးစန္ဒောဘာသက ရေအခက် အခဲကို တင်ပြလျှောက်ထားရာ ဘုန်းတော်ကြီးက ခရီးရောက်မဆိုက် ရေကူရှာသည်။ ဘာမှမကြာလိုက်။ တဲဆောက်ထားသည်မှ ခြေလှမ်း ၂၀ လောက်မှာ စိမ့်စမ်းသဖွယ်ဖြစ်နေသော ရေအိုင်ငယ်ကို တွေ့ရသည်။ ရင်းဖျားဟူ၍မရှိ။ စီးဝင်လာသည်လည်းမရှိ။ စီးထွက်သွားသည်လည်းမရှိ။ ရေမှာ အေးမြကြည်လင်နေသည်။ သောက်ကြည့်သည်။ သောက်သုံး ဖြစ်သည့် အနေအထားရှိကြောင်း သိရသည်။

သည်နေရာတစ်ဝိုက် ဦးစန္ဒောတို့အဖွဲ့ ခြေရာချင်းထပ်မျှရောက်ရှိ ရှာဖွေပြီးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကမတွေ့။ ခု ဘုန်းတော်ကြီးရောက်လာခါမှ မြင်တွေ့ရသည်အဖြစ်ကို အံ့သြချင်းမက အံ့သြနေကြသည်။

မဲလမုရွာမှ ဒကာအချို့လည်း သတင်းကြားဖြင့် ရောက်လာကြ သည်။ လုပ်အားပေးကြမည်ဆိုသည်။ အနီးအနားရှိ ဒေသခံလူတချို့ လည်း ရောက်လာကြပြန်သည်။ ဤနေရာမှာ ယခင်ကရေအိုင်မရှိ။ ယခုမှ ရေအိုင်ကို တွေ့ရသည်အဖြစ်ကို သူတို့လည်း အံ့သြနေကြသည်။

“ရေအခက်အခဲတော့ ပြေလည်လောက်ပြီ၊ တောင်ပေါ်တန်း ကြစို့”

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဆောင်၍ တောင်ပေါ်တက်ကြသည်။ ကုပ်ကပ် တွယ်တက်၍ ရသည့်နေရာ တွယ်တက်သည်။ ကြီးဖြင့်တွဲလွဲခို၊ ခြေဖြင့် ကန်၍ တက်ရသည့်နေရာမှာ တွဲလွဲခို ခြေကန်၍ တက်ရသည်။ ထိုသို့ တက်ရသည့်အခါများမှာ အားလုံး ခါးဝတ်သင်းပိုင်ကို ခါးတောင်းကိုယ်စီ ကျိုက်ထားရသည်။ သို့မှမဟုတ်လျှင် အေးလက်မပင်တိုက်ရှိသောလေ ကြောင့် အဝတ်များ လန်ကုန်မှာစိုး၍ဖြစ်သည်။ ခပ်တန်းများကို မဆိုထား ဘိ၊ တံတွေးထွေးလျှင်သော်မှ ကိုယ်မျက်နှာ ကိုယ်ပြန်စင်သည်ထိ အောက်လေက ပင်နေသည်။

ခါးတောင်းကျိုက်ခြင်းသည် သာမဏသာရဗ္ဗ မဖြစ်သည်ကား မှန်၏။ ခါးတောင်းကျိုက်၍ သမဏသာရဗ္ဗ မဖြစ်သည်ထက် အောက်မှ လေပင်သဖြင့် ဗလာအသာရဗ္ဗ မဖြစ်စေရန်အတွက် မကျိုက်ချင်သော် လည်း ကျိုက်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ကြီးဖြင့်တွယ်တက်ရာ တစ်နေရာတွင် အတော်ကြီးကို ခဲရာခဲဆစ် တက်ရသည်။ ကြီးဖြင့်တွယ်တက်လာရာ ခုလတ်တွင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးက ဆီး၍ခဲနေသည်။ ရင်ဘတ် တည်တည်ကြီးမှဖြစ်သည်။ ဘေးနားဆီမှ လှည့်သွားပြန်လျှင်လည်း အလားတူ ကျောက်တုံးကြီးများရှိနေသည်။ နေ့ရှည်ရက်များ သည်အတိုင်း သာ တက်နေရလျှင် တစ်ခါမဟုတ် တစ်ခါ ဒုက္ခဖြစ်နိုင်သည်ကို တွေး မိသည်။

“စန္ဒောရေ...အဲဟိုကျောက်တုံးကြီးကို ကလော်ထုတ်လို့ ရမလား၊ အခြေအနေ ကြည့်ကြည့်စမ်း။”

ဦးစန္ဒောဘာသသည် ခါးမှာ ကြီးချည်၍ တွယ်ဆင်းကာ ကျောက်တုံးကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကလော်ထုတ်လိုက်ပါ။”

အဖော်နှစ်ပါးပါ ခါးကြီးချည်၍ အကူအဖြစ် ဆင်းခဲ့သည်။ သံတူရွင်းများ၊ ပေါက်ချွန်းများဖြင့် တူးဆွကလန်ထုတ်ကြရသည်။ တော်တော်လေး ခဲရာခဲဆစ် ပြုလုပ်ကြရပြီး နောက်မှ ကလော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျောက်တုံးကြီး လိမ့်ကွသွားစဉ်မတော့ ကလော်ထုတ်သူ သူ့ဦးစလုံးမှာ တူရွင်း၊ ပေါက်ချွန်း ကိုင်လျက်သား ခါးကြီးတန်းလန်းနှင့် လေထဲတွဲလွဲကြီးဖြစ်နေသည်။ လက်မှာ တူရွင်း စသည်ကို ကိုင်ထားရသဖြင့် ကြီးကို တွယ်မတက်သာ။ အပေါ်မှာရှိနေသူများက ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးကို ဆွဲတင်ပေးကြရသည်။

ခက်ခဲပါသည်။ ပင်ပန်းပါသည်။ သို့သော် ကျောက်တုံးကြီး မှန်တော့သဖြင့် လမ်းခရီး အဆင်ပြေသွားသည်။ ရက်ရှည်ခရီးအတွက် (သို့မဟုတ်) ဘုရားအတွက် လုပ်ရခြင်းမို့ ပင်ပန်းသည် သဘောမထားရွှင်လန်းလို့ပင် နေချေသေးသည်။

တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။

ဘုရားတည်ရန် နေရာရွေးချယ်သည်။ ခြေတော်ရာရှိသည်မှာ ယူဆရသောနေရာမှာ ခြေသလုံးခန့်တုတ်သော သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိသည်။ သာမန်ကြည့်လျှင် သစ်ခြောက်ပင်ဟု ထင်ရသော်လည်း အခေါက်ကြီး ခြစ်ကြည့်လျှင် စိမ်းနေသည်။ အခက်အလက်ဟူ၍လည်း မရှိ။ အရွက်ဟူ၍လည်း နုတ္တိ။ ပီဘီ တိုင်တစ်တိုင်ထူထားလေသည်နယ်။

အပင်ပတ်လည်ကို နည်းနည်းစီ ခုတ်ခွာ၍ စားကြည့်သည်။ တစ်ခါစားလျှင် အရသာတစ်မျိုး၊ နောက်တစ်ခါထပ်စားလျှင် နောက်တစ်မျိုး။ သည်လိုနှင့် ၁၂ ခါလား စားကြည့်သည်။ အရသာ ၁၂ မျိုး ရှိနေသည်နယ် ခံစားရသည်။

သိမှတ်ထားရဖူးသည်မှာ အရသာသည် ချို၊ ချဉ်၊ ငန်း၊ စပ်၊ ဖန်၊ ခါး ဟူ၍ ခြောက်ပါး။ အဆိမ့်ပါထည်ပါမှ အရသာ ခုနစ်ပါးရှိသည်တဲ။

ယခုမူ အရသာ ၆ ပါး ၇ ပါးထက် ထူးခြားသော အရသာများကို ခံစားမိသော်လည်း ဘာအရသာဟူ၍ မပြောတတ်။ တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး မတူသည်ကိုတော့ သတိပြုမိသည်။ သတိပြုမိချက်အရ ၁၂ မျိုးဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။ ထို့ကြောင့်ထင်သည်။ ၎င်းအပင်၏ အခေါက်ကို အကြောင်းသိ ဒကာတစ်ဦးက ခွာခွာယူ၍ မဲသဝေါဆရာတော်အား ဆက်ကပ်လေ့ရှိသည်ဟု သိရသည်။ မည်သည့်အစွမ်းအာနိသင်ရှိကြောင်း ကိုကား မသိရချေ။

ဘုရားတည်ရန် အုတ်ပန္နက်သဲတူးမည်နေရာမှာ ၎င်းအပင် ရှိနေသဖြင့် မလွတ်မကင်းဖြစ်ရကား နုတ်ပစ်စေလိုက်သည်။ ဘေးနားမှာ ချထား၍ အုတ်မြစ်အတွက် ပန္နက်သဲဆက်တူးသည်။ ထိုနေရာမှာ တူးပြီး၍ ၎င်းအပင်ကို အထဲမှာ ဌာပနာသဘောထည်မည် အတွေးဖြင့် ရှာကြည့်ရာ လုံးဝမမြင်တွေ့ရတော့ချေ။ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည်။ စုပ်မြှုပ်စ ပျောက်ချက်သားကောင်းသွားတော့သည်။ မည်သူကမှလည်း မယူရ၊ မကိုင်ရဟု ဆိုကြသည်။ သို့ဖြင့် ထူးခြားသော အရသာရှိသော သစ်ပင်တစ်ပင် ပျောက်ဆုံးသွားရချေတော့သည်။

ဘုရားအုတ်မြစ်ချရန် ပန္နက်သဲတူးသူတူး၊ ပဌာန်းရွတ်ရန်အတွက် သစ်ခက်တဲ ဆောက်သူဆောက်ဖြင့် ပထမအဆင့်လုပ်ငန်းပြီးစီးခဲ့သည်။

၁၃၅၅ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၃ ရက် နံနက် ၈ နာရီမှာ အသံ
မစဲ မဟာပဋ္ဌာန်း ပူဇော်ပွဲကို စတင်ဖွင့်လှစ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သည်။ ထိုနည်း
တစ်ပြိုင်တည်းတွင် မဟာသုပိနစေတီတော်အတွက် အုတ်မြစ်ချ အခန်း
အနားကို စတင်ကျင်းပသည်။

ကျင်းပသည်ဆိုငြား အဘယ်မှာ ခမ်းခမ်းနားနား ရှိပါမည်နည်း။
ဤမျှမြင့်သော တောင်ထိပ်ပေါ် တက်ရဆင်းရခက်သော သည်ခရီးအနား
မှာ ဘုရားတည် လုပ်အားရှင် သံဃာထုနှင့် ဒကာရင်းအချို့သာရှိသည်။
မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအနေဖြင့်လည်း မည်သည့်အလုပ်တွင်မဆို
ခမ်းနားစည်ကားမှု၊ ဂုဏ်ပကာသန ဝင်ဝါမှုကို အလေးမထား။ အလှူ
ဖြစ်ရန်ကိုသာ အာရုံထားသူဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ...

မဟာသုပိနစေတီတော် အုတ်မြစ်ချ အခမ်းအနားကို အသံ
မဟာပဋ္ဌာန်း ရွတ်ဖတ်ပူဇော် ဖွင့်လှစ်ခြင်းဖြင့် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

ဘုရားတည်ရန် အုတ်မြစ်ချခဲ့ပြီးပြီ။ စုဆောင်းထားခဲ့သော ပစ္စည်း
ပစ္စယ (အုတ်၊ သဲ၊ ထုံး၊ ဘိလပ်မြေ) များဖြင့် ဘုရားပြီးစီးသည်ထိ
လောက်နိုင်။ မင်္ဂလာပူဇော် ထီးတော်တင်ပြီးစကာ လက်ထဲ ဘိလပ်
၁၅၀၀ ကျော်ကျန်သည်။ ၎င်းမှာ ကားခန့်ပင် ကုန်ခဲ့ပြီ။ လက်ထဲ
တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိတော့။ အလှူငွေ ရရှိရေးအတွက် စဉ်းစားသည်။

“မဲသဝေါဆရာတော်ဟာ သည်နယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဘုန်းကြီး
သူဌေးသူကြွယ်တွေ ကိုးကွယ်ကြသည်။ မဲဆောက်၊ ဗန်ကောက်
များမှ သူဌေးများ အမြဲလိုလို ရှိနေတတ်သည်။ ၎င်းဆရာတော်ထံ

အကူအညီတောင်းရလျှင်ကောင်းမည်။ သူတို့နိုင်ငံထဲမှာ ဘုရားတည်ပေး
ခြင်းသာဖြစ်တာမို့ တောင်းခံအပ်သော အကူအညီကို မငြင်းပယ်တန်ရာ။
သွားကြည့်မည်”

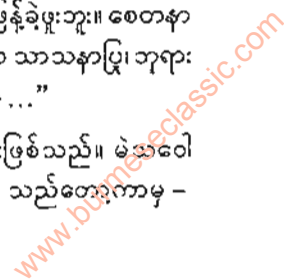
အတွေးဖြင့် မဲသဝေါဆရာတော်ဆီ လာခဲ့သည်။ ဆရာတော်အား
ကန်တော့ပြီး ထိုင်နေသည်။ ထိုအချိန်ဝယ် ဗန်ကောက်မှ သူဌေးများ
ဆရာတော်ရှေ့တွင် ရှိနေသည်။ ဆရာတော်က အစီအရင်တစ်ခု ပြုလုပ်
ပေးနေသည်။ လက်ဖဝါးမှာ ရွှေချပေးပြီး လက်ဖဝါးချင်း ပွတ်ကြသည်။
ပြီးလျှင် နဖူးမှာ ကပ်ရိုက်ကြသည်။ ဘာအစီအရင်၊ အစီအစဉ်ဟူ၍တော့
မသိ။ နားလည်းမလည်။ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး တောင်ရွက်ပေးနေရသဖြင့်
မဲသဝေါဆရာတော်က မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော်အား စကားမပြောအား
ဖြစ်နေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး စိတ်ထဲမှာ -

“အကယ်၍ ဆရာတော်က ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟု မေးခဲ့လျှင်
အကြောင်းစုံ လျှောက်ပြ၍ ဘုရားအတွက် ငွေအလှူခံကြည့်မည်” တွေး
နေသည်။

အလှည့်ကမရောက်နိုင်။ အလှူပ သလှူပစကားလေး ပြောဖော်
သော်မှ အလှည့်မရောက်နိုင်။ နဂိုကမှ စောင့်နေရသည်ကို စိတ်မရှည်
တတ်သော မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ အတွေးတစ်မျိုး ပြောင်းသွား
သည်။

“ငါ့သာသနာပြုသက်တမ်းကာလတစ်လျှောက်မှာ ကူညီပါရယ်လို့
ဘယ်သူ့မှာမှ အကူအညီမတောင်းခဲ့ဖူးဘူး။ လက်မဖြန့်ခဲ့ဖူးဘူး။ စေတနာ
အလျောက် ဖြစ်ပေါ်လှူဒါန်းလာတဲ့ ငွေကြေးများနဲ့သာ သာသနာပြု၊ ဘုရား
တည်ခဲ့တာချည်းပဲ။ ခုမှ လက်ဖြန့်တောင်းရမယ်ဆို ...”

အတွေးသော်မှ မဆုံးလိုက်။ နေရာမှထပြီးဖြစ်သည်။ မဲသဝေါ
ဆရာတော်အား ပြန်ရန် ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။ သည်တော့ကာမှ -

“ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ ကိုယ်တော်”

“ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူးဘုရား၊ ဆရာတော်အား လာရောက်ဖူးမြော် တာပါဘုရား၊ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးဘုရား”

“အေး... အေး”

ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလျှောက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက် တော်တော်ဝေးဝေးအရောက်တွင် နောက်မှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး လိုက်လာပြီး မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့ ကြိုရပ်ကာ စီးလာသူက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး -

“အရှင်ဘုရားအား သူဌေးက သူ့အိမ်ကို ပင်ခိုင်းလိုက်ပါတယ် ဘုရား”

“မင်းက ဘယ်သူတုန်း”

“တပည့်တော်က သူဌေးရဲ့ လူယုံတစ်ဦးပါဘုရား၊ အရှင်ဘုရား ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းသွားတာတွေလို့ တပည့်တော်ကို လိုက်ပင်ခိုင်းတာပါ ဘုရား”

“ငါမှ သူ့အိမ်ကို မသိဘဲ”

“တပည့်တော်ရှေ့ကနေ ဆိုင်ကယ်နဲ့လမ်းပြပေးသွားပါမယ်ဘုရား”

“ဒါဆိုလဲ သွားတာပေါ့”

ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းသွားသော ဆိုင်ကယ်နောက်မှ လျှောက် လိုက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာ သူဌေးဆိုသူ ရောက်လာသည်။ သူဌေးကတော်ပါ ပါခဲ့သည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအား ဝတ်ပြုပြီး နောက် -

“အရှင်ဘုရား ဘာအလိုရှိတာလဲဘုရား”

“ဒကာကြီးကော ဘာလိုသလဲ”

“တပည့်တော်တော့ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေတာကို လိုချင် ပါတယ်ဘုရား”

“ဒကာကြီး ယုံကြည်မှာလား”

“ယုံကြည်ပါတယ်ဘုရား”

“ယုံရင် အနားကိုလာပါ”

အနားသို့ကပ်လာသော သူဌေးလက်ဝဲထဲသို့ ခါးပန်းသီးထဲမှ ဆေးလုံးငယ်တစ်လုံးကိုယူကာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက လက်ဝါးချင်းထပ်၍ ပွတ်ပေးသည်။ ဆေးလုံးကျေလောက်သည်တွင် သူဌေးအား သူနဖူးကို သူ့လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ရိုက်စေပြီး ဘုန်းတော်ကြီး၏ လက်ဝါးက သူ့လက်ပေါ် ထပ်အုပ်ထားလိုက်သည်။

ခဏတွင်း လက်ဖဝါးမှာ ကျေသွားသောဆေးသည် ရှိန်းတိန်းတိန်း အရသာနှင့်အတူ သင်းပျံ့ပျံ့အနံ့ကို သူဌေးပါးစပ်တွင်းမှ ခံစားသိရှိလိုက်ရ သည်။ သူဌေး အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူး၍ အံ့ဩဝမ်းသာသွားသည်။

“တပည့်တော်ရဲ့ ဇနီးကိုပါ အဲသလို လုပ်ပေးပါဘုရား”

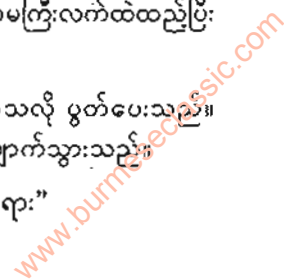
“ဘုန်းကြီးဟာ မာတုဂါမလက်ကို မကိုင်ရဘူး၊ ကိုင်လို့မဖြစ်ဘူး”

“မကိုင်ဘဲနဲ့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ပေးပါဘုရား”

“ဒါဆိုလဲ ကဲ... ရော့၊ ဆေးတစ်လုံး ဒကာမကြီးလက်ထဲထည့်ပြီး ခုနက ဘုန်းကြီးလုပ်သလို လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

သူဌေးက စောစောက ဘုန်းကြီးပွတ်သလို ပွတ်ပေးသည်။ ပွတ်ရင်းမှ ဆေးက ကျေမသွားဘဲ အလုံးလိုက် ပျောက်သွားသည်။

“ဆေးက ပွတ်နေရင် ပျောက်သွားပြီဘုရား”

“ဒါဆို ငါလည်းမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဆေးလည်း နောက်ထပ်မရှိတော့
ဘူး၊ ကုန်ပြီ”

“အရှင်ဘုရား ဘာအလိုရှိပါသလဲဘုရား၊ တပည့်တော် ကူညီ
လှူဒါန်းပါ့မယ်”

“ခု ဘုန်းကြီး ဘုရားတည်နေတယ်၊ ကား ၁၁၅ စီး လိုတယ်”

“တပည့်တော်က ကား အသလောက်အထိ မရှိပါဘူးဘုရား”

“ကားကို လိုချင်တယ်လို့ မဆိုလိုဘူး၊ ကားခက တစ်စီးကို ဘတ်
၅၀၀ နဲ့ ကားအစီး ၁၁၅ စီးစာ လိုတယ်လို့ဆိုတာပါ”

“ဖြော် ... ဒီလိုလားဘုရား”

ဟုဆိုကာ ဘေးနားမှချထားသော ငွေအိတ်ကိုယူပြီး ရှိသမျှကို
ယူထုတ်လိုက်သည်။ ဘတ် ၅၀၀ တန် ငွေစက္ကူ ၂၁၅ ရွက်ထွက်လာသည်။
အားလုံးကို ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့မှာချ၍ လှူလိုက်ပြီး -

“ဒါ တပည့်တော်အဖို့ ဒီနေ့အတွက် မုန့်ဖိုးအကုန်ပါဘုရား”

ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ခါပြသည်။

“ခါလောက်ဆို ရပါပြီ၊ မလိုတော့ဘူး”

“နောင်ကိုလည်း အလိုရှိရင် ကြွခဲ့ပါဦးဘုရား၊ တပည့်တော်
တတ်နိုင်သလောက် ထပ်လှူပါဦးမယ်”

သူဌေးအိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့သည်။ လောလောဆယ်ဆယ် ဘိလပ်မြေ
ဝယ်ရန် လုံလောက်သွားသည်။ လှကြည်ဖိုးကိုခေါ်၍ မဲဆောက်သွားရန်
ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းမှာ မျိုးဝင်းကားနှင့်တွေ့သည်။ မေးသဖြင့် ပြောပြရာ
သူကားဖြင့် လိုက်ပို့ပေးမည်ဆိုသဖြင့် မျိုးဝင်းပါ သုံးဦး ဖြစ်သွားသည်။

မျိုးဝင်းကား ကေအင်န်ယူ ဖောက်ခွဲရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။
မူတ်စလင်ဘာသာဝင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီးကား ခရစ်ယာန်

ဘာသာဝင်။ သို့သော် မြိုင်ကြီးငှူ ဘုန်းတော်ကြီးအား ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး
လုံး အသက်ပေး ယုံကြည်ကြသည် ဆိုနိုင်သည်။ ရှိခိုးခြင်းအမှုကိုတော့
မပြုချေ။ ဘုန်းတော်ကြီး ပြောဆိုဆုံးမသည်စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း
လိုက်နာတတ်သော ကျောင်းသားလေးသဖွယ်ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး
ဆဲသက်လွတ်စားဆို သူတို့လည်း သက်လွတ်လိုက်စားသည်။ သည်အထိ
ကြည်ညိုသည်။

အဲ...ဦးချရိုခိုးခြင်းအမှုကို ဘာကြောင့်မပြုသည်ကိုသာ မတွေး
တတ်လေ။

မြိုင်ကြီးငှူ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် မျိုးဝင်းဆိုသူတို့ ယခင်က လမ်းမှာ
သွားရင်းလာရင်း တွေ့ဆုံခေါ်ပြော နှုတ်ဆက်သမှုပြုခဲ့ကြရာမှ ရင်းနှီး
ကျွမ်းဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက မျိုးဝင်းအဖို့မြိုင်ကြီးငှူ
ဘုန်းတော်ကြီးအား ယုံကြည်ကိုးစားစေခဲ့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် တပည့်သံဃာများနှင့်အတူ တောတောင်
လျှိုမြောင် အထပ်ထပ်ကို ကျော်လွှား၍ သာသနာပြု ခရီးလမ်းကို
လျှောက်လှမ်းနေသည်။ တပည့်သားမြွေးများ နာမကျန်းရှိသောအခါ
ဦးဆောင်သူပီပီ ကြည့်ရှုကုသပေးရသည်။ ဆေးဝါးများ (မိရိုးဖလာ)
အတန်အသင့် နားလည်အောင် လေ့လာထားရသည်။ တော်ရုံရောဂါ
ဆိုလျှင် ပျောက်ကင်းသွားကြသည်ချည်း။ ဘုန်းတော်ကြီး အဓိကထား
သော ဆေးချက်မှာ နေရာဒေသ ချိန်ခါရာသီမရွေး ရနိုင်သော “ရေ” ပင်
ဖြစ်သည်။ ရေကို ဆေးတစ်ပါးအဖြစ် အသုံးချသည်။

“ရေမန့်” ဟု လွယ်လွယ်ဆိုကြသော်လည်း အမှန်မှာ ရေကို
နန်းမှုတ်ခြင်းမပြု။ ရေထည့်ထားသော ခွက်၊ ဘူး၊ ပုလင်း စသည်အပေါ်
ထက်ခလယ်ဖြင့် အပေါ်မှ သုံးကြိမ်မျှ ဝေ့ဝိုက်ပေးသည်။ ဝေ့ဝိုက်ပေးနေ
သည့် စိတ်တွင်းမှ -

“ငါသည် တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အသွယ်သွယ်မှာ ကိုယ်ကျိုး မငဲ့ဘဲ သာသနာအတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း၍ ဘုရားတည် သာသနာပြု နေသူဖြစ်သည်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဤရေသည် ကျရောက်ပြီး၊ ကျရောက်ဆဲ၊ ကျရောက်လတ္တံ့သော ဘေးဥပဒ်ရန်စွယ် တို့မှ ကာကွယ်ပေးစွမ်းနိုင်ပါစေသတည်း”

ဟူ၍ အာရုံပြု ရွတ်ဆိုသည်။ ထိုရေဖြင့်ပင် သောက်သုံးကြသူတို့ ပျောက်ကင်းကြသည်။ တိုက်ဆိုင်သည်လော၊ ထန်းသီးကြွေခိုက်ပို့ ကျိုးနင်း သည်လား၊ ကျိုးနင်းလိုက်၍ ထန်းသီး ကြွေရသည်လား မဆိုနိုင်။ ပျောက်တော့ပျောက်ကြသည်ချည်း။

ရေဖြင့် သစ္စာဆို၍ ရောဂါပျောက်ခဲ့သော သာဓကများ၊ ဇာတ် နိပါတ်တော်များမှာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သောတ္တိသေနမင်းနှင့် သမ္ဘူလမိဖုရား၊ အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒီ၊ သမ္ဘူလ ဟူသော တော်လေးဝ ဝင်သူတစ်ဦး သမ္ဘူလ မိဖုရား

သောတ္တိသေနမင်းသည် သမ္ဘူလမိဖုရားနှင့်အတူ တိုင်းပြည် စိုးအုပ်စဉ်မင်း၏တစ်ကိုယ်လုံး ကုဋ္ဌနန္ဒာစွဲကပ်လာသည်။ အနုဘုရင်ကြီး အဖြစ် အပြောမခံလို။ တောတွင်းမှာသာ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြင့် သေတော့မည်ဟု တောတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သမ္ဘူလမိဖုရားသည်လည်း သာစဉ်တုန်းက အတူစံခဲ့ပြီး နာနေစဉ်မှာလည်း အေးအတူ၊ ပူအမျှသာ ဖြစ်ရပါစေမည် စိတ်ထားဖြင့် အတူလိုက်ပါခဲ့သည်။

တောတွင်းသို့ရောက်သော် သောတ္တိသေနမင်းအား ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းပြုစုခြင်း၊ သစ်သီးဝလံ ရှာဖွေခြင်းတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးရှာသည်။ တစ်နေ့ တောသို့ သစ်သီးရှာအသွား ဒါနောရက္ခိသိ (ဘီလူး) တစ်ကောင် က သမ္ဘူလအား ချစ်စကားဆိုသည်။ မိဖုရားများစွာအနက်မှ မိဖုရားခေါင် ကြီး မြှောက်မည်ဆိုသည်။

“မိမိမှာ ရောဂါသည် လင်သားကို ပြုစုနေရသည်။ မိမိမရှိလျှင် သေရာမည်။ အထူးသဖြင့် မိမိမှာ ကာမပိုင်လင်သား ရှိပြီးဖြစ်၍ ထိုစကား မျိုး မပြောသင့်ကြောင်းပြန်ပြောသည်။ ရက္ခိသိသည် သမ္ဘူလ၏လက်ကို ကိုင်၍ ဆွဲလားရမ်းလားပြုသည်။ သမ္ဘူလက နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ အား တိုင်တည်လိုက်သည်။ အကြီးအကဲနတ်မင်း ရောက်လာပြီး ရက္ခိသိ အား သံခြေကျင်း ၇ ဆင့်ခတ်၍ အဝေးဆီသို့ ပို့လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့ ကျောင်းသစ်မီးသို့အပြန် နောက်ကျသည်။ သောတ္တိသေန မင်းက အနားသို့ အကပ်မခံ။

“သစ္စာပျက် မိန်းမယုတ်၊ ငါနားမကပ်လေနှင့်၊ သင်မိန်းမယုတ်၏ လုပ်ကျွေးခြင်းဖြင့် ငါအသက်မရှင်လို” ဟု ဆိုသည်။ သမ္ဘူလက အကြောင်းစုံ ပြောပြသည်။ မယုံကြည်နိုင်သေး။

“သည်တောသည်တောင်ထဲ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ တပည့်တွေ အများကြီး ရှိကြသည်။ သင်လိုမိန်းမသားတစ်ဦးတည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သွားလာနေ သည်။ တစ်ဦးတစ်ဦးနှင့် ငြိစွန်းခဲ့၍သာ ယခုလို နောက်ကျခြင်းဖြစ်သည်။ အသင် သစ္စာပျက် မိန်းမယုတ်၏ ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်းကို ငါမခံယူလို” ဟုပင် ဆက်၍ဆိုနေသည်။

သမ္ဘူလသည် “အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်မှာ သစ္စာမှတစ်ပါး အားကိုးရာ မရှိပြီ၊ အကျွန်ုပ် သစ္စာဆိုပါမည်” ဟုဆိုကာ ရေအိုးကို သောတ္တိ သေနမင်း၏ရှေ့မှာထား၍ -

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မသည် အရှင်မင်းကြီးနှင့် အေးအတူ ပူအမျှ သာတူနာတူသဘောဖြင့် ဤတောတွင်းသို့ လိုက်လာခဲ့သူဖြစ် သည်။ ယနေ့ချိန်ခါထိ မိန်းမတို့ စောင့်ထိန်းအပ်သော အကျင့်ညီလမှ စိုးစဉ်မျှ မရွေ့လျောခဲ့ပါ။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် အရှင်မင်းကြီး ၏ရောဂါသည် ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင် လျှော့ကုဘိသကဲ့သို့ကင်းစင်

လွင်ပျောက်ပါစေသတည်း” သစ္စာဆိုကာ သောတ္တိသေနမင်းအား သစ္စာ ရေစင်ဖြင့် သွန်းလောင်းပေးသည်။

ရေစင်ဖြင့် သွန်းလောင်းစဉ်ခဏမှာပင် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ကုဋ္ဌနန္ဒာ ရောဂါများ ပွတ်သစ်စ ခရုသင်းကဲ့သို့ ကင်းရှင်းပျောက်ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ လင်သားအပေါ် သစ္စာထားရှိသူမို့ “တော်လေးဝ” ဝင်သူအဖြစ် မှတ်တမ်း တင်ခံရသည်။ ဤကား သစ္စာရေစင်၏ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု။

တစ်ခုပြောလိုပါသေးသည်။

သီဟိုဠ်ကျွန်း (ယခု သီရိလင်္ကာ) မှာ တစ်ချိန်က ပဉ္စသီလမြို့သော ဇနုန လုလင်ငယ်တစ်ဦးရှိ၏။ မိခင်ကြီး နာတာရှည်ရောဂါအတွက် ယုန်သားရလျှင် ပျောက်မည်ဟူသော ဆေးဆရာ ညွှန်ကြားချက်အရ တောစပ်တစ်နေရာမှာ ယုန်ထောင်သည်။ မိသောအခါ ယုန်ကလေးကို သွားဖမ်းစဉ် ယုန်ကလေးခမျာ လွတ်လိုစေဖြင့် ကြီးစားရုန်းရှာသည်။ မလွတ်နိုင်မှန်းသိသော်လည်း သေရမည်ဘေးကိုတွေး၍ ကြောက်လန့် တကြား ရုန်းသည်။ ဇနုနလက်ထဲရောက်စဉ်မှာပင် ထွန်ထွန်လူးအောင် ရုန်းနေရာသေးသည်။ ယုန်ငယ်ကိုကြည့်၍ ဇနုန တွေးသည်။

“သတ္တဝါတိုင်း သေဘေးကို ကြောက်လန့်တတ်ကြသည်။ ငါ့မိခင် သည်လည်း သေမှာစိုး၍ ယုန်သားကို ဆေးအဖြစ် မှီဝဲရလျှင် ပျောက်မည် ဆိုသည်။ သေဘေးကို ကြောက်တတ်လေ့ရှိသော သတ္တဝါချင်းချင်းတူပါ လျက် ယုန်အသက်ကို ထွက်စေ၍ မိခင်အသက် ဆက်စေရခြင်းသည် သဘာဝ မကျလှ။ ရှိစေတော့၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု သဘောထားတော့ မည်။ ယုန်ငယ်ကို မသတ်ရက်တော့”

တွေးကာ ယုန်ကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက် သော် အကြောင်းစုံ ပြောပြသည်တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူက -

“မွေးသမိခင် ကျေးဇူးရှင်အတွက် မငဲ့ကွက်ဘဲ ယုန်ကလေး အသက်ကို ငဲ့ရပါမို့လား” ဟု ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေသည်။ ဇနုနသည် ကြံရာမရရှိသည်နှင့် ရေတစ်ခွက်ယူကာ -

“ကျွန်တော်သည် သိတတ်မှတ်စအရွယ်မှစ၍ သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို သေစေလိုသော စေတနာဖြင့် မသတ်ဖူးလေခဲ့။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် မိခင်ကြီး ခံစားနေရသော ဤရောဂါသည် ကင်းကွာ ပျောက်ကင်းပါစေသတည်း” ဟု သစ္စာပြုလေသည်။

သစ္စာပြုပြီး သစ္စာရေကို မိခင်ကြီးအား သောက်စေသည်။ ကျန်ရေကို ပက်ဖျန်းပေးသည်။ ခဏမှာပင် နာတာရှည်ရောဂါခံစားနေရ သော မိခင်ကြီး ရောဂါမှ လုံးဝပျောက်ကင်း ချမ်းသာခဲ့ရဖူးသည်။

* ကတိသစ္စာ၊ မှန်သောခါဝယ်
ဩဇာလေးနက်၊ ပေါ်ဆီတက်၍
နွယ်မြက်သစ်ပင်၊ ဆေးဖက်ဝင်၏” ဆိုထုံးရှိသည်။ ယခုမူ -

* ကတိသစ္စာ၊ မှန်သောခါဝယ်
ဩဇာလေးနက်၊ ပေါ်ဆီတက်၍
ရေလျက်သည်ပင်၊ ဆေးဖက်ဝင်၏” ဟုပင် ဆိုရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သစ္စာကို အခြေတည်၍ ရေကိုပင် ဆေးတစ်ပါးအဖြစ် ဘုန်းတော်ကြီးက အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။

မျိုးဝင်းအဖို့ ထိုရေကိုစွန့်စပ်၍ပင် မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးအား ယုံကြည်ကိုးစား အားထားမှုဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်။ သူကိုယ်တိုင်တော့မဟုတ်၊ သူ့မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ အရွယ်က ၄၀ ကျော်ပြီ။ သူ့လို မွတ်စလင် ဘာသာဝင်တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ ဥစ္စာပစ္စည်း ချမ်းသာသူမို့ မဲဆောက်မှာ ရှိသော ခမ်းနားလှသည့် ဗလီကြီးကိုပင် တစ်ဦးတည်း ဒကာခံ၍ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သူ ဗလီဒေါက်တာမဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ဗိုက်အောင်လေ့ရှိသည်။ ဗိုက်အောင်လာလျှင် အလုံးကြီးတစ်လုံးက ရင်ခေါင်းဝသို့ ခုန်ခုန်တက်၍ လာလာဆောင်နေသည်ဟုဆိုသည်။ ထိုကို မျိုးဝင်းအား ပြောပြရာ မျိုးဝင်းက မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးရှိရာ သူးမွဲထကျောင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးအား လျှောက်ထား ပြောဆိုပြီး မေတ္တာ ကရုဏာထား၍ ကုသပေးပါရန် လျှောက်ထားတောင်းပန်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက -

“ဘုရားရှိခိုးရင် ကုပေးမယ်” ပြောသည်။

အမျိုးသမီးက မရှိခိုး။ ရေမန်းကိုသာ တွင်တွင်တောင်းသည်။ သူလို ဗလိဒါယိကာမကြီးတစ်ဦးက အများအမြင်မှာ ဗုဒ္ဓဘုရားအား ရှိခိုးရသည့်အဖြစ်ကို ရှက်စနိုးဖြစ်နေပုံရသည်။ ထိုကိုရိပ်မိ၍ ဘုန်းတော်ကြီးက တစ်ထစ်လျှောက်ကာ -

“ကဲကဲ... မရှိခိုးလဲနော်။ ဒီကပေးလိုက်တဲ့ ရေမန်းကို ယူသွား။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဘယ်သူမှ မတွေ့တဲ့အခါ ဥပမာ ညအိပ်ရာဝင်တဲ့အခါ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်လေး ဒီရေကိုရှိခိုး၊ ရောဂါပျောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီးသောက်၊ ကြားလား။ ရှိခိုးပြီးမှ သောက်ရမယ်နော်။ ရှိမခိုးရင် မပျောက်ဘူး။ ဒါတော့ အထူးသတိပြုရမယ်”

ဆို၍ ဘုရားအား ကပ်လူထားသော သောက်တော်ရေကိုယူပြီး သစ္စာဆိုကာ ပုလင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးသည် သစ္စာရေပုလင်းကို ယူသွားပြီး ရောဂါပျောက်ချင်စေဖြင့် မှာလိုက်သည့်အတိုင်း ပြုလုပ်သည်။ ညညအိပ်ရာဝင်လျှင် တိတ်တိတ်ကလေး ရှိခိုး၍သောက်သည်။ ရောဂါပျောက်သွားသည်။ နောက်ထပ်ဖြစ်၍ပင် မလာတော့။

ဤမှစ၍ မွတ်စလင်ဘာသာဝင် ထိုအမျိုးသမီး ဗလိဒါယိကာမကြီးသည် မြိုင်ကြီးငှဘုန်းတော်ကြီး၏ဆွမ်းဒါယိကာမတစ်ဦးဖြစ်လာသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး မဲဆောက်သို့ ခရီးကြို၍ ရောက်လေတိုင်း ဆွမ်းပင်ကျွေးသည်။ သူ့အိမ်သို့ပင်သည်။ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ပရိတ်ရွတ်စေသည်။ သူမ လူ့ထားသော ဗလိကြီးထဲသို့ ပင်ဖိတ်၍လည်း အန္တရာယ်ကင်းပရိတ် ရွတ်ဖတ်စေသည်။ သို့သော် ရှိခိုးခြင်းအမှုကိုတော့ မပြုချေ။

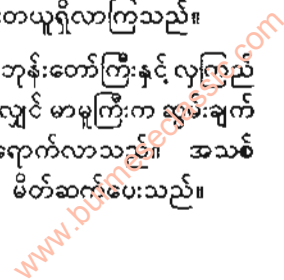
ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုရားကျောင်းကန်များ၌ ဘာသာဝင်မျိုးစုံ၊ ဘာသာခြားမျိုးစုံကို တွေ့ရတတ်လေ့ရှိသည်ကား ထူးမဆန်းတော့။ အမြင်ရိုးနေပြီ။ လေ့လာကြည့်ရှုသူ၊ ဗဟုသုတရှာသူ၊ အထူးအဆန်းအဖြစ် ကြည့်မြင်လိုသူတို့ကို အမြဲလိုလို တွေ့မြင်နေရသည်။ ရိုးအိနေပြီဖြစ်သောမြင်ကွင်းတည်း။

ယခုမူ အမြင်ဆန်းနေသည်။

ခမ်းနားစွာ ဆောက်လုပ်ထားသော ဗလိကြီးတစ်ခုတွင်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေသည်။ ဗလိဒါယိကာမက ဆွမ်းကွမ်းဝေယျာဝစ္စကို လိုလေသေးမရှိ ဘေးမှာဆောင်ရွက် ပြုစုပေးနေသည်။ ဗလိဆရာကြီးများက ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေသော ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီး (မြိုင်ကြီးငှ ဆရာတော်) အား အနားမှာ ရိုက္ခိုးစွာထိုင်၍ ယပ်လေခတ်ပေးနေသည်။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မှ ကျော်လွှင် ဆန်းသည်ဟု ဆိုသော် ယခုလည်း ဆန်းသည်ဟုပင် ဆိုရပါခြင်းမည်း။

ထိုမြင်ကွင်းကို လမ်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားလာကြသူများက အံ့ဩထူးဆန်းစွာ ငေးမောကြည့်ရှုသွားကြသည်။ ထိုကာလမှစ၍ မျိုးဝင်း အပါအဝင် နီးနွယ်ဆက်စပ်သူ ဘာသာခြားများလည်း မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးအား ရှိမခိုးစေကာမူ အလေးတမူနှင့် အရေးတယူရှိလာကြသည်။

ယနေလည်း မျိုးဝင်းသည် မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် လှူကြည်မိုးကို သူ့အိမ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် မာမူကြီးက ဆွမ်းချက်ကပ်သည်။ ယခင် ဗလိဒါယိကာမလည်း ရောက်လာသည်။ အသစ်ရောက်လာသော မိတ်ဆွေသစ်များနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

နေဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက် ဘိလပ်မြေအတွက် ဝယ်နေသူ တရက်ညွှန်စိန်ဆိုင်သို့သွားသည်။ သူ့ဆိုင်မှာ မြန်မာပစ္စည်း၊ ထိုင်းပစ္စည်း နိုင်ငံခြားပစ္စည်းမျိုးစုံရှိသည်။ လိုတာအကုန်ရသည်။ အတုလည်းရှိသည်။ အစစ်လည်းရှိသည်။ ယူနေကျ ဖောက်သည်မို့ ငွေမလောက်လျှင်လည်း အကြေးဝယ်၍ရသည်။

ဘိလပ်မြေအိတ်များအပြင် ကျောပိုး ပလတ်စတစ်အိတ် ၅၀၀ မြေခွဲအိတ်သေး ၅၀၀၊ နိုင်လွန်ကြိုးများ၊ ရိက္ခာခြောက်များကိုပါ ဝယ်ယူ သည်။ ဟင်းရွက်ဈေးသို့သွား၍ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကိုပါ ဝယ်လိုက် သည်။ မျိုးဝင်းကားဖြင့်ပင် တင်ဆောင်ကာ မဟာသုပိန်တောင်မြေသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မျိုးဝင်းသည် ကားရော လူပါ ဘုရားတည်ပြီးသည် ဣညိသည်။ ဆီဖိုးကို ဗလီဒါယိကာမကြီးကပါ ပါဝင်စိုက်ထုတ် ကူညီ သည်။ မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီး ထိုင်နေသော မျိုးဝင်းကားထိုင်ခုံအောက် မှာပင် ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများနှင့် သေနတ်ရှိကြောင်း မျိုးဝင်းက ဖြောင့် သည်။

“ရှိရှိလေ၊ ငါနဲ့ဘာဆိုင်တာလိုက်လို့”

“အရှင်ဘုရား မကြောက်ဘူးလား မေးတာ”

“ဟ...ဘာကြောက်စရာရှိလို့ဘုန်း၊ ငါက မင်းတို့လို တော်လှန် လုပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ငါက ဘုရားတွေ တင် ပြီးတစ်ဆူ လိုက်တည်နေတာ”

“အရှင်ဘုရား သေနတ်ကော ပစ်တတ်သလား”

“ပစ်တတ်တာပေါ့ဟ၊ မင်းတို့ ဒီအထဲကို မရောက်ခင် တို ကော်သူးလေခေတ်ကတည်းက ငါလည်း မင်းတို့လို တော်လှန်ရေးရဲ့ လုပ်ခဲ့ဖူးသားပဲ”

“ခုကော သေနတ်ပစ်ကြည့်မလား”

“ဟင့်အင်းကွ၊ ဘုန်းကြီးဆိုတာ သေနတ်မကိုင်ကောင်းဘူး”

“ဪ... ဪ... ဟုတ်ပေသားပဲ”

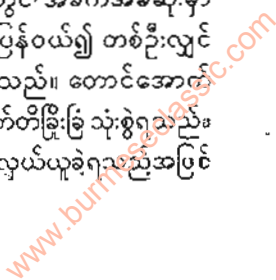
စကားတပြောပြောဖြင့် တောင်ခြေသို့ ရောက်လာသည်။

တောင်ခြေမှာ ဘုရားတည် လုပ်အားပေးမည်သူ တော်တော် များများ ရောက်နေကြသည်။ သင်တိုင်းဖြူဝတ် ကရင်မလေးများပါ တွေ့ရသည်။

ဝယ်ယူလာသော ကျောပိုးအိတ်ထဲ အုတ်ခဲ လေးငါးလုံးထည့်၍ လည်းကောင်း၊ ဘိလပ်မြေများ တစ်နိုင်တစ်ပါထည့်၍လည်းကောင်း တောင်ထိပ်သို့ ခဲခဲခက်ခက် သယ်ယူကြသည်

သင်တိုင်းဖြူဝတ် ကရင်ပျိုမလေးများမှာ ကျောပိုးအိတ်ထဲ အုတ်ခဲများထည့်၍ တက်မည်ဟန်ပြင်ကာ မြင့်မားသော တောင်ထိပ်ကို မော့ကြည့်သည်။ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးဖြင့်တွယ်တက်နေသော မြင်ကွင်းကို သည်းတုန်အူတုန် ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူတို့တက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟုဆိုကာ အားရပါးရ ထိုင်ငိုကြသည်။ တဝကြီးငိုပြီးကာမှ ရဲဆေး တင်ကာ အိတ်ကို ကျောပိုး၍ စတက်သည်။ အကျင့်မရှိသည်မို့ အခက် အခဲရှိသည်ဆိုငြား မလျှော့သောဖွဲ့ဖြင့် တက်ကြရာ နောက်ဆုံးတော့လည်း တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သွားကြရလေသည်။

တောင်ပေါ်သို့ ပစ္စည်းများ ယူတက်ရာတွင် အခက်အခဲဆုံးမှာ ဒေယူတက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဂါလန်ပုံးများကို ပြန်ဝယ်၍ တစ်ဦးလျှင် ဘစ်ပုံး၊ နှစ်ပုံးစ စသဖြင့် လွယ်ပိုး၍ ယူတက်ရသည်။ တောင်အောက် မြေပြန့်မှာကဲ့သို့ ရေကို အလျှံပယ်သုံး၍မဖြစ်။ ကွက်တိုခြိုးခြံ သုံးစွဲရသည်။ ရေတစ်ပေါက်အတွက် ချွေးစက်ပေါင်းများစွာဖြင့် လွယ်ယူခဲ့ရသည်အပြင် ကို အားလုံးနားလည်ကြသည်။

ဘုရားတည်ရန် သဲကိစ္စအတွက် ပထမတွင် မဲသရိမှ သဲတစ်ကားကို ဘတ် ၈၀၀ ဖြင့် ဝယ်ယူသည်။ သဲသယ်ကားပိုင်ရှင်မှာ သဲသယသောသူပိုင်ကားနံပါတ်ဖြင့် ချဲထီထိုးရာ ထိုအပတ်မှာ ချဲထီပေါက်သွားသဖြင့် နောက်ပိုင်း ကားခမရယူတော့။ လိုသမျှသဲကို အလကားတိုက်ပေးတော့သည်။ သဲဒကာအဖြစ် ခံယူသွားသည်။

ထုံးကိစ္စအတွက်ကိုမူ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ပြန်ကာ မယ်ကဇောတောင်မှ တောင်ပေါ်ကရင်များထံမှ အလှူခံရသည်။ ကရင်ပြည်နယ်အထက်ဘက်တစ်ခု ဘုရားတည်တိုင်း သည်တောင်ပေါ်ကရင်များက ထုံးဖုတ်၍ လှူဒါန်းကြသည်။ ယခုလည်း ၎င်းတို့အားသာ တာဝန်ပေးရပြန်သည်။ ထုံးသယ်ယူရသည်မှာ ခရီးက မနီးလှ။ မယ်ကဇောမှ မယ်ရာထ၊ ၎င်းမှ သံလွင်ဆန်တက်၊ သောင်းရင်းမြစ်ကို ဆန်တက်၍ မဲသဂေါ၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် မဟာသုပနိကတောင် စသဖြင့် ကုန်းတစ်တန်း၊ ရေစာစ်တန်ဖြင့် သယ်ယူကြရသည်။

အားလုံးသော ပရိသတ်များ စားသုံးရန်ရိက္ခာအတွက်လည်း မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးကပင် ရှာဖွေပေးရသည်။ ဆန်နည်းလျှင် သံဃာအချို့နှင့် ရုပ်ရွာများသို့ ဆွမ်းဆန်အလှူခံထွက်သည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို လိုအပ်လျှင် မဲသဂေါပြန်လာ။ သူ့မွဲထပြန်၊ သောလယ်ထကိုသွား၍ အလှူခံသည်။ ရောင်းမကုန်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များအားလုံးကို အလှူခံရရှိသည်။ ထိုမှာရှိသော “အိကယောက်” ဆိုသူ ဒကာကြီးတစ်ဦးအဆိုင်များကို စည်းရုံး၍ အလှူခံပေးသည်။ သို့ဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ အလှူခံသွားလျှင် စက်လှေတစ်စီးစာ အပြည့်ရလာလေ့ရှိသည်။

ထိုတောင်အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ဒေသခံတို့လည်း ဘုရားတည်ရာမှ လုပ်အားပေးကြသည်။ ထိုသူများမှာ ယခင်က ဘုရားတရားဟူ၍ မရှိဘဲ ဟုဆိုသည်။ ထိုကလည်း အကြောင်းရှိသည်။

တစ်ချိန်သော အခါက မြောင်လူမျိုးများသည် ခြေတော်ရာကို တူးထုတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ တူးနေစဉ်မှာ ခဲမိုင်းပြိုကျ၍ သူဌေးသေသည်။ ခဲမိုင်းလည်း ပျက်စီးခဲ့ရသည်။ အလုပ်လက်မဲဖြစ်ကုန်သည်။

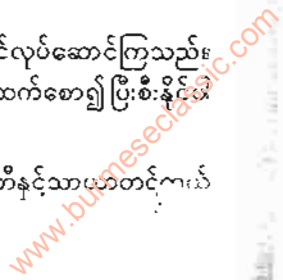
တစ်ခါတောင်ပေါ်ကရင်များက ကျောက်ပုံကို ပြန်လည်ပြုပြင်၍ ကိုးကွယ်တည်ထားပြန်ရာ လဝလူမျိုးများက လာရောက်၍ တူးဖွဲ့ပစ်ကြပြန်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ ထိုဒေသတစ်ဝိုက် ရေများခန်းခြောက်ခဲ့သည်။ မည်သည့်စားပင်သောက်ပင်မှ စိုက်ပျိုး၍မရ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ၎င်းဒေသရှိလူများ စားပြုတိုက် လှယက်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမူပြုခဲ့ကြသည်။ ဘိန်းစားဝားပြများဖြစ်ကုန်သည်တို့။

ယခု မဟာသုပနိဘုရား တည်စဉ်မှာတော့ ထိုဘိန်းစား၊ ဝားပြများ ဘုရားဒကာ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအားလည်း ဆရာရင်း၊ ဒကာရင်းနယ် ကြည့်ညိုလေးစားတတ်လာကြသည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ အလွန်ကို ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြပုံရသည်။ ကရုဏာသက်လှသဖြင့် ဘုရားတည်သော ဦးစံနှောတို့အဖွဲ့နှင့် တွဲဖက်၍ လှာစေသည်။ လုပ်အားခအဖြစ် စိုစိုပိုပိုပေးသည်။ စားရေးသောက်ရေး မပူပင်ရအောင် ရွာကြံပေးသည်။ သည်တော့ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအား အားထားတိုးကွယ်လာကြသည်။

သည်သောခါမှာ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက အကုသိုလ်ဒုစရိုက် ဖြုလုပ်ခြင်းအပြစ်များကို ဟောပြောပြသပေးသည်။ တလေးတစား နာယူလက်ခံကြသည်။

ဘုရားတည်ရာမှာ အားတက်သရော ပါဝင်လုပ်ဆောင်ကြသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဘုရားသည် မှန်းထားသည်ထက်စော၍ ပြီးစီးနိုင်ဖူးသိမ့်မည်။

မဟာသုပနိတောင်သည်လည်း ဘုရားစေတီနှင့်သာယာတင့်တယ် ဖွန်းရပေတော့မည်။

မဟာသုပိနတောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ထူးခြားချက်အချို့ကို ကြားသိခဲ့ရဖူးသည်။

တောင်ပေါ်မှာ သားငါး၊ အရက်သေစာ ယူဆောင် သောက်စားခြင်း မပြုရ။ ပြုလျှင် လေမိုးပြင်းထန်ကျ၍ မိုးကြိုးပစ်တတ်သည်တဲ့။

နောက်တစ်ခုက ...

ထိုတစ်ဝိုက် မိုးသိပ်ရွာလွန်းလျှင် သင်တိုင်းဝတ် ကရင်ပျိုမလေးများက သူတို့အသုံးပြုသော ဗုံကလေးများကိုတီး၍ တောင်ပေါ်တက်သွားကာ ခြေတော်ရာဘုရားအား မီးပူဇော်လိုက်လျှင် မိုးတိတ်သွားတတ်သည်။

မိုးမရွာ၍ မိုးခေါင်လွန်းပါလျှင် ယောက်ျားလေးများက အလားတူတက်သွားပြီး မီးပူဇော်လျှင် မိုးရွာချတတ်သည်တဲ့။

ဟုတ် မဟုတ်တော့ ကိုယ်တွေ့ မကြုံရသေး။ ဒေသခံတိုင်း ပြောကြားချက်ကို သိမှတ်ထားလိုက်ရသည်။

၎င်းမဟာသုပိနတောင်မှာ အပျိုကြီးသက်သက် ၇ ယောက်သော်မှ တောင်ကို စောင့်ရှောက်နေသည်ဟုလည်း ဆိုကြပြန်သေးသည်။ ဤတောင်မှ မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်းမှာ အပျိုမတောင်ခေါ်သော (လေးမကနော်) တောင်ရှိသည်။ လသာညများမှာ ထိုတောင်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် တောင်ပုံသဏ္ဍာန်မှာ သင်တိုင်းဖြူဝတ် ကရင်မိန်းမပျိုတစ်ဦး ရပ်နေပုံနှင့် ချွတ်စွပ်တူနေသည်။ ထို့ကြောင့် လေးမကနော် (အပျိုမတောင်) ဟု ခေါ်ကြလေသည်တဲ့ ...။

ဟုတ်သည်။ မဟုတ်သည် ဆန်းစစ်မနေအား။ ဆန်းစစ်နေခြင်းဖြင့် အကျိုးများဖွယ် မမြင်သဖြင့် ကြားကြားသည်အတိုင်း မှတ်သားထားလိုက်သည်။

* * *

ဘုရားတည်လာရာ ရက်အတော်ရလာသည်နှင့်အမျှ ဘုရားလည်း ၃ ပုံ ၂ ပုံ ပြီးစီးနေပြီ။

မဟာသုပိနတောင်မှာ ခြေတော်ရာ ပုံဖော်၍ တည်ရန်လိုအပ်သဖြင့် မြိုင်ကြီးငူသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ထိုအချိန် မြိုင်ကြီးငူရှိ မြဘုန်းခေါင်စောင်းတန်းဝယ် ပန်းပုဆရာ ကိုသိန်းဝင်းက ဝေဿန္တရာဇာတ်တော် ရုပ်လုံးဖော်နေသည်။ မဟာသိမ်တော်ကြီးနှင့် နန်းဦးစေတီကို ဆက်သွယ်သည့် စောင်းတန်းရှည်ကြီးကို ဆောက်လုပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော် ရုပ်လုံးဖော်ရာမှာ သားတော် ဇာလီနှင့် သမီးတော် ကဏှာဇိန်တို့ကို ပေးလှူခန်း ထုလုပ်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ဒကာသိန်းဝင်းရေ၊ အဲဒါတွေ ခဏထားလိုက်ပါဦး၊ ဒီထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပေါ်လာတယ်”

“မှန်ပါ၊ အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“ခုတည်နေတဲ့ မဟာသုပိနတောင်မှာ ခြေတော်ရာပုံဖော်ဖို့ လိုတယ်။ အဲဒါကို အရင်စကြာရအောင်”

“နမူနာပုံတော့ လိုမယ်ဘုရား”

“မပူနဲ့လေ၊ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ”

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကိုသိန်းဝင်းကို ခေါ်ဆောင်၍ မော်လမြိုင်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အထက်ခြံကျောင်း၊ ဘေးမဲ့ကျောင်းတွင် နေစဉ်က ခြေတော်ပုံ ထုလုပ် ပူဇော် ထားရှိသည်ကို တွေ့ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ကိုသိန်းဝင်းအား သွပ်ပြားပေါ်ဝယ် ခြေတော်ရာပုံကို ကူးဆွဲစေသည်။ ပုံမှာ ဝဲဘက်ခြေတော်ရာပုံဖြစ်သည်။

ပုံရေးကူးပြီး စက်လှေဖြင့် သူးဖွဲ့ထသို့ တက်ခဲ့သည်။ ထိုမှ မဲသဝေါ၊ မဲသဝေါမှ မဟာသုပိနတောင်သို့ အဆင့်ဆင့် သယ်ယူခဲ့ရသည်။ ဗန်းပုဆရာ ကိုသိန်းဝင်းနှင့် ဘုန်းတော်ကြီး သွားလေရာ အမြဲလိုလို ပါတတ်သော ဦးထွန်းမြင့်လည်း လိုက်ပါလာသည်။

www.burmeseclassic.com

တောင်ထိပ်သို့ ခြေတော်ရာပုံ (သွပ်ပြားမှာ ရေးဆွဲထားသည်ပုံ) ရောက်ပြီးနောက် လိုအပ်ပစ္စည်းများဝယ်ရန် တောင်ခြေသို့ဆင်း၍ မဲဆောက်မှာ သွားဝယ်ရသည်။ ပစ္စည်းများ စုံလောက်တွင်မှ ခြေတော်ရာပုံကို ထုလုပ်ဖော်ဆောင်သည်။

ရှေးဦးစွာ ရေကန်သဖွယ် ပြုလုပ်သည်။ ကန်လယ်တည်တည်မှာ ပဒုမ္မာကြာပွင့်ကြီးတစ်ပွင့် ရိုးတံစွင့်စွင့်နှင့် တင်နေဟန် ပြုလုပ်သည်။ အစွမ်းကုန် ပွင့်အာနေပြီဖြစ်သော ပဒုမ္မာကြာပွင့်ချပ်ပွင့်ဖတ်ပေါ်မှာမှ ၆ ထွာ x ၃ ထွာရှိ ယာဘက်ခြေတော်ရာပုံကို သွန်းလောင်းသည်။ စက်လက္ခဏာ တစ်ရာရှစ်ကွက်ကို အနုစိတ်ထုလုပ် ပူဇော်သည်။ မဟာသုပိနတောင်မှာ ယာဘက်ခြေတော်ရာပုံ၊ စုဠသုပိနတောင်မှာ ဝဲဘက်ခြေတော်ရာပုံကို ထုလုပ်ပူဇော်သည်။

စုဠသုပိနတောင်မှာ ဝဲဘက်ခြေတော်ရာကို ထုလုပ်ပူဇော်ထားပြီး နောင်အလျဉ်းသင့်လျှင် ထိုကိုင်၍ ပုထိုးတော်သဖွယ် တည်ထားဦးမည် ရည်ရွယ်ထားသည်။

(မဟာသုပိနတောင်ရှိ ခြေတော်ရာ ပူဇော်ထားရှိသည့် ကန်ငယ်ထဲမှ ရေကိုယူ၍ လယ်ကွက်များ၌ ပက်ဖျန်းပေးလျှင် ပိုးမွှားများ အဖျက်အဆီး ကင်းရှင်း၍ သီးနှံအောင်မြင် ဖြစ်ထွန်းမည်။ အကြောင်းသော် အရသာ ၁၂ မျိုးရှိသော သစ်ပင်ပေါက်ရာဒေသဖြစ်သဖြင့် ၎င်း၏စွမ်းအင်သတ္တိများ ကူးစက်ပျံ့နှံ့နေသောကြောင့်တည်း။)

မြိုင်ကြီးငူဘုန်းတော်ကြီးသည် မဟာသုပိနစေတီတော် တည်ထားရင်း မဟာသုပိနတောင်မှာ ယာဘက်ခြေတော်ရာ၊ စုဠသုပိနတောင်မှာ ဝဲဘက်ခြေတော်ရာကို ထုလုပ်ပူဇော်ရင်း အလုပ်များနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မာနယ်ပလောမှာ ကျောင်းထိုင်နေသော နိဗ္ဗာန်ဆရာတော် (ရမ်ဘိုဘုန်းကြီး) ဦးဝိဇနက မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအား ခဏခဏမှာသည်။

မှာသော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးက မသွားချေ။ သွား၍လည်း အကျိုးတစ်ခုတစ်ရာ ထူးလာမည်မဟုတ်။ ဗိုလ်မြ အသံသွင်းပေးထားသော တတ်ပြားဟောင်းကြီးကိုသာ ထပ်ဖန်တလဲလဲ ဖွင့်ပြမည်ကို သိနေသည်။ မာနယ်ပလောခွင်ကို ကျော်ဖြတ်တက်ဆင်း၍သာနေသည်။ သွား၍ကား အထွေမခံချေ။

မသွားတွေတော့ တစ်မျိုးဆိုလာပြန်သည်။ သူးမွဲထကျောင်းမှာ ပူဇော်ထားရှိသော ကြေးသွန်းကိုယ်တော်ကို သူလိုချင်သည်။ ပို့ပေးပါဆိုလာသည်။ စကားနည်း ရန်စဲ ပြီးပြီးစေသဘောဖြင့် ပို့ပေးလိုက်သည်။

ဖောင်တော်ဦးစေတီက ရုပ်ပွားလေးဆူကို လိုချင်သည် ဆိုပြန်သည်။ ပို့ပေးလိုက်ပြန်သည်။ သည်တင်မကသေး။ ကြေးသွန်းကိုယ်တော် သီတင်းသုံးရာ သီဟာသနပလ္လင်တော်ကိုပါ လိုချင်ပြန်သည်။ မထူးပါဘူး။ ပေးလက်စနဲ့ ပေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

လိုချင်သူက အနိုင်အထက် လိုချင်သဖြင့်သာ ပေးလိုက်ရသည်။ ၎င်းပစ္စည်းများ မြန်မာပြည်မမှ အဆင့်ဆင့် ခက်ခက်ခဲခဲ သယ်ယူလာခဲ့ရသည်။

အမှတ်ရပါသေးသည်။ (၁၉၅၉ ခုက ဖြစ်သည်။)

ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်နှင့် သီဟာသနပလ္လင်တော် သယ်ယူခဲ့စဉ် ကာလကဖြစ်သည်။ သူးမွဲထမှာ ဣစ္ဆာသယ ဖောင်တော်ဦးစေတီတည်ထားခဲ့ပြီးပြီ။ အပေါ်ကျောင်းမှာ ပူဇော်ထားရှိရန် ငါးပိဿာခန့်လေးသော ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူနှင့် သီဟာသန ဘုရားပလ္လင်တစ်ခုကို ပူဇော်ထားရှိလိုခဲ့သည်။ ထိုကို စေတနာရှင်တစ်ဦးက ရန်ကုန်မြို့မှ ဝယ်ယူပူဇော် လှူဒါန်းလိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်ကြွ၍ အလှူလက်ခံယူခဲ့သည်။ ဘားအံရောက်လျှင် ဘိ ၁၆ ကောင်တပ်စက်လှေကလေးဖြင့် မြိုင်ကြီးငူသို့ တင်ယူလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ဘုန်းက မှတ်မှတ်ရရ ဘားအံမှာ အစ်ကိုဆရာဆိုသူနှင့် ပြန်ဆုံသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော သာသနာပြုခရီးလမ်းကို လေ့လာလိုသည်ဆိုသဖြင့် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ခေါ်သာခေါ်လာခဲ့ရသည်။ အစ်ကိုက လူနု၊ အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်သူမဟုတ်။ ဇောလမ်းတောင်တက်ခရီးကို သွားလာဖူးသူမဟုတ်။

ပြီးတော့ အမည်းရောင်နယ်မြေ။ သည်အထက်ဘက်သို့ လူပုဂ္ဂိုလ်ဆို၍ ဒေသခံမှအပ မည်သူ့အားမျှ တက်ခွင့်မပြု။ ဒေသခံများသော်မှ လက်မှတ်ဖြင့်သာ သွားလာနေကြရသည်။ အခြားသူများ သွားလာလိုပါက သင်္ကန်းဝတ်ဖြင့်သာ သွားလာခွင့်ရှိသည်။

“ဆရာအစ်ကို လိုက်ပါလိုလျှင် ခေါင်းတုံးတုံး၍ သင်္ကန်းဝတ်ပါ၊ ဒါမှ အန္တရာယ်ကင်းမှာ”

“ဟင့်အင်း... ဒါဆို မလိုက်ဘူးကွ။ သင်္ကန်းမဝတ်ချင်လို့ ထွက်လာပြီးမင့်ပဲ။ သူတို့ကိုကြောက်လို့ ပြန်ဝတ်ရမှာဆိုတော့ မဝတ်ဘူးဟ”

“မဝတ်ရင် မခေါ်သွားရဲဘူး၊ အစ်ကိုအတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”

“ဟ... မခေါ်သွားရဲရင်လည်း မသွားရဲပေါ့၊ အစ်ကိုလိုက်တာက ဖြော် ... ငါ့ညီရဲ့ သာသနာပြုခရီးလမ်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းဆိုတာ ဘယ်လိုအနေအထားပါလိမ့်ဆိုတာ သိချင်လို့ လိုက်မှာပါ”

“သူတို့က လူစိမ်းဆိုရင် ထောက်လှမ်းရေးကလိုလိုချည်း မြင်နေတယ်”

“ဒါကလည်း အစ်ကိုအကြောင်းစ-ဆုံး ငါ့ညီသိပြီးသားပဲ။ ငါ့ညီက တာဝန်ခံ ခေါ်သွားရင် မပြီးဘူးလား”

“ပြီးတော့ပြီးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုအတွက် ပိုပြီး အန္တရာယ်ကင်းရအောင်လို့ပါ”

“မလိုဘူး၊ တာဝန်ခံသူက အာမခံ ခေါ်သွားပြီးမင့်ပဲ... တောထဲ ဖြစ်လာလို့ကတော့ နှစ်ဦးစလုံးပဲပေါ့၊ သေတူတူ ရှင်တူတူပေါ့ဟ”

အသက်တွေက အထိုက်အလျောက် ကြီးလာကြပြီဖြစ်ပေမယ့် ငယ်မူငယ်ဇွေးက မပျောက်တတ်သေး။ ခေါင်းမာဆဲဖြစ်သည်။ သည်လိုနှင့် သင်္ကန်းဝတ်တွေကြားမှာ လူဝတ်ကြောင်အဖြစ်နှင့် အစ်ကိုဆရာတစ်ယောက် ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် လိုက်ပါခဲ့သည်။ တောတွင်းရဲဘော်များက သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ကြသည်။ ကရင်လိုပြောကြသည်။ အစ်ကိုကြောက်လန့်ပုံမပေါ်။ မပေါ်ဆို အစ်ကိုက ကရင်စကားမှ မတတ်ပေဘဲကိုး။

သံသယမျက်လုံးနှင့် သူတို့ကြည့်၍ မေးလေတိုင်း “သောင်ခါ သရာ” (ဘုန်းကြီးဆရာပဲ) ဟူ၍ ပိတ်ဖြေပေးခဲ့ရသည်။ ဘဝင်က တယ်မကျချင်သေး။ အစစ ငါတာဝန်ယူပါတယ်ဆိုမှ ပြီးသွားသည်။

ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကို သင်္ကန်းဖြင့်ထုပ်၍ အစ်ကိုအား ကျောပိုးသယ်ယူစေသည်။ ပလ္လင်ကိုမူ တစ်စစီဖြုတ်၍ ကိုရင်ကြီးများအား တစ်ပိုင်းစီ ထုပ်ပိုးယူဆောင်စေသည်။ မြိုင်ကြီးငှူမှ ဆားဆိပ်အထိ စက်လှေဖြင့် တက်ခဲ့သည်။ ဆားဆိပ်မှတက်သည်ဆိုသည်နှင့် တောင်တက်ခရီးစတော့သည်။ ခရီးဖြင့် မစရသေး။ အစ်ကိုတစ်ယောက် အမောဖောက်နေပြီ။ ခြေလှမ်းကိုသော်မှ အနိုင်နိုင် သယ်နေပုံရသည်။ ထင်ထားသား၊ ဒီအခြေမျိုးဆိုက်မည်ဆိုတာ။ တောင်ကုန်းအထက်နားရောက်သည်ဆိုပဲ-

“နားကြပါစို့ဦးဟ” ဆိုလာသည်။ အနားပေးလိုက်ရသည်။ မောရှာမည်လေ။ အချိန်ကိုက မွန်းတိမ်းရုံရှိသေးသည်။ နားပြီးခဏမှာ-

“ကိုင်း... အစ်ကို၊ ခရီးသွားတောင်တက်ဆိုတာ နားတဲ့အခါ လုံးဝ ပြေသွားတဲ့အထိ နားလို့မဖြစ်ဘူး။ ပြေအောင်နားလိုက်ရင် သွေးအေးသွားမယ်။ ကိုင်း... ထ၊ သွားလိုက်ကြဦးစို့”

မထချင်သေးသောဆန္ဒ၊ မလှမ်းချင်သေးသော ခြေလှမ်းဖြင့် အစ်ကိုခမျာ ထရရှာသည်။ အစ်ကိုမျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းနေသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းနေသည်။

“အေးဟာ၊ မြို့ပေါ်မှာတုန်းက ဓာတ်မီးတိုင်လေး တစ်တိုင်လောက် အဝေးကိုတောင် စက်ဘီးကလေးနဲ့ အမြိုင်သား သွားခဲ့ရတာ။ ခုမှထိတော့ တယ်။ ဒီလိုမှန်းသိ လမ်းလျှောက်ကျင့်ခဲ့သား”

ပြောရှာသည်။ သူ့အား ကြည့်ရသည်မှာ အားမရသည်နှင့် သူ့သယ်ယူခဲ့သော ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကို မိမိကတစ်လှည့်စီ ကူသယ် ပေးခဲ့ရသည်။ နှစ်နာရီခန့်သွားပြီးနောက်မှ အင် ကိုတစ်ယောက် သွေးပူ လာသည်ထင်၏။ အမိလိုက်လာနိုင်သည်။ သူကလည်း ပြောသည်။

“တောင်တက်ခရီးကို မသွားဖူးတော့ မောတယ်၊ မောတာကို မောတယ်လို့ မမှတ်ဘဲ ဘယ်လှမ်းတယ်၊ ညာလှမ်းတယ်၊ ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ စသဖြင့်မှတ်ပြီး လျှောက်လိုက်တာ ဟုတ်သလိုရှိသား” တဲ့။

ပလ္လင်အစ်တံအပိုင်းများကို ကိုယ်စီထမ်းခဲ့ရသော ကိုရင်ကြီးများ အဖို့လည်း မသက်သာလှ။ ပန်းခက်အနုအရွက်လေးများ မကျိုးမပဲ့စေရန် သတိအတန်တန်ထား၍ သယ်ကြရသည်။ ကျောပိုး၍တစ်နည်း၊ ထမ်း၍ တစ်သွယ်၊ ခေါင်းရွက်၍တစ်ဖုံ နည်းစုံဖြင့် သယ်ယူကြရသည်။ မကျိုးမပဲ့ စေရန် သတိထားရသည်မှ အပ သူတို့အဖို့ ပင်ပန်းခြင်းမရှိလှ။ သွားနေကျ ခရီးဖြစ်သည်ကိုး။

ပုံမှန်ခရီးဆို ဆားဆိပ်မှ တက်လာပြီး လျှောက်လျှင် တစ်ထောက် နားနေကျ ထီးပေါ်မှနော်တောင်ပေါ်ရွာသို့ ညနေ ၅ နာရီမှာ ရောက်စမြဲ၊ ယခုမူ ငဲ့ကွက်ရသော အစ်ကိုကြောင့် ည ၈ နာရီကျော်မှ ရောက်ဖြစ်တော့ သည်။ နောက်နေ့မိုးလင်းသည်နှင့် ဆက်လျှောက်ရာ မယ်ရာထသို့ မွန်းတည့် ၁၂ နာရီမှာ ရောက်သည်။ သည်နေ့ခရီးမှာတော့ ထီးပေါ်မှနော်

ရွာမှ အမျိုးသမီးကြီးများ ကူသယ်ပေးကြသည်။ ကြေးသွန်းရုပ်ပွားကိုမူ အစ်ကိုကသာ သယ်ယူသည်။ မယ်ရာထမှ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် လာကြို သော စက်လှေဖြင့် သူးမွဲထသို့ ဆက်ခဲ့သည်။ ညနေ ၆ နာရီကျော်မှာ ရောက်သည်။

တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးသေးသော အစ်ကိုဆရာ၏ အလာခရီး မှာ တစ်ပါယူခဲ့သော သည်ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကိုမူ ကိုရွှေရမ်ဘို ဘုန်းကြီးက လိုချင်လှချည်ရှိ ဆိုသည်။ ချွေးနှင့်ရင်း၍ သယ်ခဲ့သော အစ်ကို သိလျှင် ဘာပြောမည် မဆိုနိုင်သော်လည်း ပေးလိုက်ရသည်။

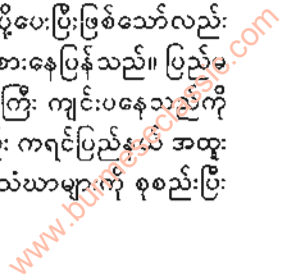
ပန်းအနုအရွက်လေးမှအစ မကျိုးမပဲ့စေရန် သတိကြီးစွာထား၍ ခဲခဲခက်ခက် သယ်ယူခဲ့သော ပလ္လင်တော်ကိုပါ တောင်းလာပြန်သဖြင့် ပေးလိုက်ရပြန်သည်။

တောင်းတိုင်းရသည်မို့ ရယူသူ သူ့အနေဖြင့် အလေးမူစရာမရှိ သော်လည်း မိမိအနေဖြင့်မူ ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကို ပေးရစဉ်က -

ချွေးအရွဲသား၊ နီမြန်း ပင်ပန်းနေသောမျက်နှာ၊ နွမ်းလျနေသော အစ်ကိုဆရာ၏မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်မိလိုက်သေးသည်။

ပစ္စည်းအပေါ် နှမြောတွန့်တိုခြင်းကား မိမိမှာ မရှိတတ်။ အစ်ကို ဆရာဆိုသူ၏လုပ်အားကိုတော့အသိအမှတ်ပြုလိုပါသည်။ ရည်ရွယ်ရင်းစွဲ ရှိသည့် ကျောင်းတော်မှာသာထားလိုပါသည်။ သို့သော် ရမ်ဘိုဘုန်းကြီး သာ ကိုးကွယ်ထိုက်ရှော့ထင်။ ပလ္လင်တော်နှင့်အတူ ပေးပို့လိုက်ရသည်။

သူလိုသောပစ္စည်းများ အားလုံးလိုလို ပို့ပေးပြီးဖြစ်သော်လည်း မအေးသေး။ သူက ကရင်သံဃာ ဖွဲ့စည်းဖို့ ကြိုးစားနေပြန်သည်။ ပြည်ခ (ရန်ကုန်) မှာ ပြည်လုံးကျွတ် သံဃာ့စည်းဝေးကြီး ကျင်းပနေသည်ကို အားကျ သည်ထင်၏။ ရမ်ဘိုဘုန်းကြီးကလည်း ကရင်ပြည်နယ် အထူး သဖြင့် မိုလ်မြ ကြီးစိုးသော နယ်ပယ်တွင်းရှိ သံဃာများကို စုစည်းပြီး

သံဃာ့စည်းဝေးပွဲကြီး ပြုလုပ်ချင်နေသည်။ ဗိုလ်မြ၏ အားပေးထောက်ခံမှု အပြည့်အဝ ရရှိထားသည်မို့ သံဃာ့နာယကဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လိုဟန်တူသည်။

သူ့ခေါ်လိုသည်ဆိုလျှင် ဗိုလ်မြက ထောက်ခံပေးပြီး စုစည်းပေးသည်။ သံဃာများက လာချင်လည်းလာ၊ မလာချင်လည်း လာရသည်ချည်း။ အဲ...မလာသူဆို၍ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသာ။ မြိုင်ကြီးငူ မလာလေ သူက ဗိုလ်မြဆီမှာ စွဲချက်တင်လေဖြစ်သည်။ သူတို့ ဩဇာမခံပုံထောက်လှောင်မြိုင်ကြီးငူသည် တစ်ဖက်နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့၏ လူယု လုံးလုံးကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ကေအင်န်ယူ ဖြိုခွဲရန်အတွက် ဒလန်လွှတ်ထားသူဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားသည်ဟုဆိုသည်။

အမှန်မှာ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအနေနှင့် တစ်ကိုယ်တော် လူစွမ်းကောင်း ဆိုမလား၊ အဖွဲ့အသင်းကင်းသူ ဆိုမလား၊ ဆိုချင်သလို ဆိုနိုင်သူဖြစ်သည်။ သာသနာပြုခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ အသင်းအဖွဲ့ ဟူ၍ နောက်ခံမထား။ ကျောထောက်နောက်ခံ ဥပထမ္မကအဖွဲ့ကို အားမပြု။ ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်၍ တပည့်သံဃာတို့နှင့်သာ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ပြုလုပ်နေခဲ့သည်။

အဖွဲ့နောက်ခံထားလျှင် သူများအထောက်အပံ့ယူလျှင် သူများ ဩဇာ နာခံနေရဦးမည်။ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေး သဘောတူညီချက်၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ယူနေရဦးမည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ပြီးစီးသော်မှ ပြန်လည်၍ အစီရင်ခံနေရဦးမည်။ မိမိလုပ်နေသည်ကလည်း မဟုတ်တာ တစ်ခုမှမဟုတ်။ ကရင်ပြည်နယ်၏ ဗုဒ္ဓသာသနာရောင်ကို ယခင်တစ်ခွဲနိကကဲ့သို့ ထွန်းပြောင်စေမည်ဟုသာ ရည်ရွယ်ထားသည်။

ရည်ရွယ်ထားသည်အတိုင်းလည်း အဆက်မပြတ် ဆိုသလို လုပ်ဆောင်နေသည်။ အဖွဲ့အသင်းနှင့် ပြုလုပ်သည်မှာ တိုးတက်ပြန့်ပွားမှု အရှိန်အဟုန် နှောင့်နှေးသည်ဟု မဆိုချင်သော်လည်း မိမိရေမြေ အနေအထား၊ လုံခြုံရေး အနေအထားကို မိမိဘာသာ သိထားပြီးသည်နှင့်

တစ်ကိုယ်တော် စွမ်းဆောင်ခြင်းက အဖွဲ့အစည်း စွမ်းဆောင်ခြင်းထက် ပို၍ခရီးရောက်သည်မို့ တစ်ကိုယ်တော် စွမ်းဆောင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

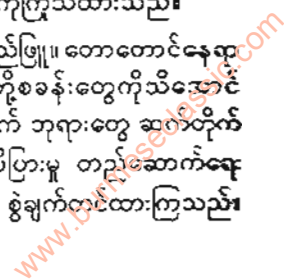
မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ စွမ်းဆောင်မှုကို အသိအမှတ်ပြုသော အားဖြင့် နိုင်ငံတော်က ဘွဲ့တံဆိပ် ဆက်ကပ်ရန် သုံးကြိမ်တိုင် ချဉ်းကပ် လျှောက်ထားကြသည်။ သုံးကြိမ်စလုံး ပယ်ခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ -

- (၁) မူလကတည်းကအဖွဲ့အစည်းကင်းသူအဖြစ်နှင့် ဆောင်ရွက်မှု အောင်မြင်နေခြင်း၊
- (၂) အကယ်၍ ဘွဲ့တံဆိပ်ကို လက်ခံရယူခဲ့ပါမူ ရမ်ဘိုဘုန်းကြီးနှင့် ဗိုလ်မြတို့ပြောကွက်လုံးလုံး (နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ဘုန်းကြီးလုံးလုံး) ပြောစရာဖြစ်သွားခြင်း၊
- (၃) ၎င်းတို့ စွပ်စွဲသလို ထောက်လှမ်းရေးဘုန်းကြီး ဖြစ်သွားနိုင်ခြင်း။

ဤအချက်တို့ကြောင့် နိုင်ငံတော်က ဆက်ကပ်လာသော ဘွဲ့တံဆိပ်ကိုမယူခဲ့ပေ။

ယခုလည်း ဗိုလ်မြ၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ရမ်ဘိုဘုန်းကြီး စီစဉ်သည့် သံဃာ့စည်းဝေးသို့လာရန် ခေါ်နေသည်။ သွားခဲ့လျှင် ကိုယ်လည်ပင်းကိုယ်ကြီးကွင်းစွပ်သည်နယ် ဖြစ်သွားမည်။ ယုတ်စွအဆုံး မိမိလုပ်ဆောင်နေသော သာသနာပြုလုပ်ငန်းသော်မှ ရပ်တန့်သွားပေမည်။ မရပ်ပါဆိုသော်မှ အရှိန်အဟုန် တန်သွားပေမည်။ ဒါကိုကြိုသိထားသည်။

၎င်းပြင် နဂိုကတည်းက မိမိအား မကြည့်ဖြူ။ တောတောင်နေရာ အနံ့ ဘုရားလိုက်တည်နေသည်ကိုပင် သူတို့စခန်းတွေကို သိအောင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီလောက် ဘုရားတွေ ဆက်တိုက် တည်နေခြင်းသည်လည်း နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေး အဖွဲ့က ငွေပေးပြီး လုပ်ခိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု စွဲချက်တင်ထားကြသည်။

မြိုင်ကြီးဂူ ဘုန်းတော်ကြီးအနေနှင့် မည်သူဘက်မှ မဟုတ်။ မည်သည့်ဘက်မှလည်း အကူအညီ ရယူခဲ့ခြင်းမရှိ။ ဘုရားတစ်ဆူလျှင် ဆိုင်ရာအစောင့်အရှောက် (တောင်ပိုင်နတ်၊ နယ်ပိုင်နတ်) တို့၏ အကူအညီနှင့် စေတနာ ထက်သန်လှသော ဒေသခံတို့၏ စေတနာ သဒ္ဓါတရား ပေါ်သာ အခြေခံ၍ ဘုရားအဆူဆူ တည်ထားခဲ့သည်။ သိမ်အဆူဆူ သမုတ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းအဆောင်ဆောင် ဆောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤသို့သော စွမ်းဆောင်အောင်မြင်မှုကို ရရှိပြီးဖြစ်သည်မို့ မည်သည့်ဘက်၊ မည်သည့်အဖွဲ့အစည်းကိုမှ ဝင်လိုခြင်းမရှိပေ။ မူလ ရည်ရွယ်သည်ကိုက ဘုရားတည်း၊ သာသနာပြုရင်း ကရင်ပြည်နယ်ကြီးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အေးချမ်းစေမည်၊ အေးချမ်းပြီဆိုလျှင် သတိပဋ္ဌာန် လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်၍ သံသရာမှ ကိုယ်လွတ်ရန်မည်၊ တောတွင်းသို့ဝင်ခဲ့သော ဤမူလရည်ရွယ်ချက်ကို မည်သို့မှ အပျောက်ခံ၍ မဖြစ်။

နိုင်ငံတော်ဘက်မှ သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းသို့ပဲ ဝင်ဝင်၊ ရမ်ဘိုတို့ ပြောသော ကရင်သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းသို့ပဲဝင်ဝင် သည်အဖွဲ့အစည်းတွေ ကြား မအားအောင် လုပ်ဆောင်နေရဦးမည်။ သံသရာဝဋ်မှ ကိုယ်လွတ် ရန်ဖို့ ဆိုသည်မှာ အဘယ်သို့လျှင် ဖြစ်ပါခြင်းမည်နည်း။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် မိမိသည် ဂုဏ်ကိုမက်မောသူမဟုတ်။ ဂုဏ်ဆိုသည်မှာ “ဂုဏဝန္တေ ပဿန္တိ ဇနာ” (လူတို့သည် ဂုဏ်ရှိသူတို့ကို သာ မြင်ကြသည်) စကားအရ မြို့ကြီးပြကြီးမှာနေသူတို့အဖို့သာ လိုကောင်း လိုမည်ဖြစ်သော်လည်း မိမိကိုသို့သော တောနေရဟန်းအဖို့ မလိုအပ် သည်မှာ အမှန်ပင်။

ထိုထိုဤဤ အလီလီသော အကြောင်းတွေကြောင့် နှစ်ဖက်စလုံးမှ ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင်နေထိုင်ခဲ့သည်။ ယခုလည်း နေထိုင်ခံ၊ နောင်လည်း ဆက်၍နေထိုင်သွားရဦးမည်။

ရမ်ဘိုဘုန်းကြီးက မည်ကဲ့သို့ပင် ဆင်ခေါ်သော်လည်း မသွားဘဲ၊ လွှဲရှောင်၍သာနေသည်။ နေသည်ဆိုသည်ထက် မိမိလုပ်ဆဲအလုပ်ကိုသာ တွင်ကျယ်သထက် တွယ်ကျယ်အောင် ပြုလုပ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မဟာသုပိနစေတီတော်သည် ထီးတော်တင် ကပ်လူပူဇော်နိုင်တော့မည် အခြေသို့ပင် ရောက်နေပြီ။

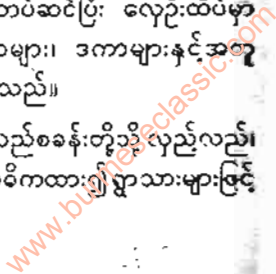
ခြေတော်ရာနစ်ဆူစလုံးမှာလည်း လုံးဝဥသံ့ ပြီးပြည့်စုံနေပြီ။ မဟာသုပိနစေတီကို တပို့တွဲလပြည့်နေ့မှာ ထီးတော်တင် ဆက်ကပ်လူ ပူဇော်မည်ဟုပင် ရက်ကိုကြေညာထားလိုက်သည်။

ကပ်လူမည်ထီးတော်ကို လားရှိုးမြို့မှ ဘုရားအမတစ်ဦးက တာဝန် ယူ ဝယ်လူတာ ဘားအံမြို့ ဦးတင်ကြည်၊ ဒေါ်ထွေးအိမ်သို့ပင် ပို့ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

တပည့်များအား လုပ်လက်စအလုပ်ကို အဆက်မပြတ်လုပ်လေ့ရှိ မှာကြားထားပြီး မြိုင်ကြီးဂူ ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဘားအံသို့ဆင်း၍ ထီးတော်ဆင်းယူသည်။ အပြန်မှာ ဦးတင်ကြည်တို့မိသားစုပါ လိုက်လာ ကြသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ထီးတော်ကို ဆားဆိပ်မှစ၍ တောင်ပေါ်လမ်း အတိုင်း ဘုံအဆင့်ဆင့်ကိုဖြတ်၍ သယ်ကြရသည်။ ထိုကို ထီးပေါ်မှနော် ရွာမှ တောင်ပေါ်ကရင်များက လုပ်အားဒါနပြုကြသည်။ သူ့မွဲထသို့ပထမ ယူဆောင်သည်။ ထိုမှ မဲသဝေါသို့ စက်လှေဖြင့် ယူဆောင်သည်။ မဲသဝေါ သို့ ယူဆောင်စဉ်မှာ ထီးတော်ကို ပြန်လည်တပ်ဆင်ပြီး လှေဦးထိပ်မှာ တင်၍ ယူခဲ့သည်။ စောင့်နေသော သံဃာများ၊ ဒကာများနှင့်အတူ မဲသဝေါမှာ ဘုရားထီး လှည့်လည်အပူဇော်ခံသည်။

ထို့နောက် ဘောနော် စသော ဒုက္ခသည်စခန်းတို့သို့ လှည့်လည်၊ ဘောနော်စခန်းမှ ဦးတင်ရွှေတို့မိသားစုက အဓိကထား၍ ရွာသားများဖြင့်

စည်ကားစွာလှည့်လည်ကြသည်။ ဘောနော်စခန်းသို့ ရောက်နေသူများမှာ မြိုင်ကြီးငှမု လေးမိုင်ခန့်ဝေးသော မအဲရွာ၊ ကမောလဲရွာမှ စစ်ပြေး ရောက်လာသူများဖြစ်သည်။ ဘုရားထီးနောက်မှာ မြိုင်ကြီးငှဘုန်းတော်ကြီး အမှုပြုသော သံဃာများကဆွမ်းဆန်စိမ်း အလှူခံကြသည်။

ထီးတော်လှည့်ရာတွင် အတီးအမှုတ်ဟူ၍ ထီးပေါ်မုနော်ရွာမှ တောင်ပေါ်ကရင်များမှာ ပါလာသော ရိုးရာဗုံများ တီး၍သာ လှည့်လည် ခဲ့ရသည်။ ယခင်ပါနေကျ ဦးဖေခင်၊ ဦးဖိုးထင်တို့ဝိုင်းမှာကား ရေခြား မြေခြားဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ ခရီးလမ်းပန်း ခက်ခဲသည်ကတစ်ကြောင်းမို့ မခေါ်ခဲ့တော့ပေ။

မဲသဝေါမှာ ဘုရားထီးလှည့်ပြီးသည်နှင့် မဟာသုပိနတောင်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ မဲဆောက်သို့ပါ ဘုရားထီး လှည့်လိုသေးသည် ဆိုကြ သဖြင့် စိစဉ်ပေးရသည်။ မျိုးဝင်းကားတစ်စီးတည်းသာရှိသဖြင့် မဲဆောက် သို့အမြန်သွားစေ၍ ကားနှစ်စီးငှားရသည်။ အစစ ပြင်ဆင်ပြီး ကားသုံးစီး ဖြင့် မဲဆောက်သို့ ထွက်ခွာခဲ့သည်။

မဲဆောက်မြို့တွင်းသို့ ဝင်လျှင်ပင် ထီးတော်နှင့်အတူ ရှေ့ဆုံးမှ လိုက်ပါသွားသော အသံချဲ့စက် အဆိုတော် ဌေးဌေးမြင့်၏ “အစိန္တေယျ” သီချင်းသံက ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“xxxအစိန္တေယျ အပ္ပမေယျဂုဏ်တော် xxx အနန္တမေတ္တာသစ္စာ အတုမရှိသော ကျေးဇူးဂုဏ်တော် xxx အပေါင်းတည်ရာသခင် ဖြစ်တော် မူသော xxx အရှင်ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော် xxx”

ဒေသခံ ထိုင်းလူမျိုးများစိတ်ထဲတွင် မည်သို့ရှိမည်မသိ။ ထိုင်းမြေ ပေါ်မှာ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီး တည်ထားသော မြန်မာ့ဟန်စေတီတော်မှာ တင်ဆက်လှူဒါန်း ပူဇော်ရန် မြန်မာ့အသွင်၊ မြန်မာ့ဟန် ရွှေထီးတော် လှည့်လည်အပူဇော်ခံနေသည်။ မြန်မာ့ဓလေ့ ယဉ်ကျေးမှု ဓမ္မတေးသံက မဲဆောက်တစ်မြို့လုံးကို ကြည်နူးဝေဆာစွာ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသည်။

သည်ဓမ္မတေးသံသည် သူတို့လူမျိုးအဖို့ မည်သို့ခံစား ကြည်ညို နိုင်မည် မသိသော်လည်း နားယဉ်ပြီးသား မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့အဖို့ သည်တေးသံ ကြားရတိုင်း နှလုံးပိတ် ဝှမ်းဆီလိမ့် မျှ ရှုန်းအိဝေဆာ ကြည်ညို သဒ္ဓါပွားကြရသည်။ မြန်မာပြည်တွင်းမှာဆိုလျှင် သည် “အစိန္တေယျ” ဓမ္မတေးသံသည် အလှူပွဲရှိလေတိုင်း ပဏာမတေးသံအဖြစ် ဖွင့်လေ ရှိသည်။ နံနက်မိုးမသောက်မီ အရုဏ်တက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ကျက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းစွာဖြင့် နားဆင်ရစမြဲ။

သည်တေးသံကို မကြားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် ယခုမှ ပြန်လည်ကြားခွင့်ရသူ တိုင်းတစ်ပါးရောက်နေသူများအဖို့ ဓွေးဌာနီကို မျက်ရည်ဝေရလောက်အောင် အောက်မေ့လွမ်းဆွတ်မိကြရသည်။

မဲဆောက်မြို့တွင် လှည့်လည်ပြီး မယ်တော်ရွာအထိ ဆင်းခဲ့သည်။ မယ်တော်သို့ ရောက်ချိန်မှာ မိုးချုပ်လှနေပြီဖြစ်သဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်း (မြန်မာပြည်ဘက်ကမ်း) ရှိ မြဝတီသို့ ကူးမည်ဆိုသည်ကို မယ်တော် ကျောင်း ဘုန်းကြီး ဦးကိတ္တိက ကူးခွင့်မပြုချေ။ ပါလာသော ပရိသတ် ၁၇၀ နှင့်အတူ မယ်တော်ကျောင်းမှာ ညအိပ်တည်းခိုလိုက်ရတော့သည်။

နံနက်လင်းသော် ကားများကို မယ်တော်မှာ ထားခဲ့၍ လူနှင့် ဆီးတော်သာ တစ်ဖက်ကမ်း (မြဝတီ) သို့ ကူးခဲ့သည်။ ထီးတော်ကို ဆိုက်ကားပေါ်တင်၍ သံဃာများ နောက်မှလိုက်ကာ ထီးတော်ကို လှည့်လည်ပူဇော်ခံသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ထိုင်းနိုင်ငံဘက်မှ ကူးလာသော မြန်မာ့မူ မြန်မာ့ ဟန် ဘုရားထီးနှင့် မြန်မာတိုင်းရင်းသားထုကို မြဝတီမြို့သားများက တအံ့ ဘသြ ကြည်ကြသည်။ သဒ္ဓါရွှင်လန်းစွာ လှူဒါန်းကြသည်။ အလှူခံရသမျှ ဆဲမှ ငွေများကို အားလုံးလို မြဝတီမြို့ထဲမှာပင် ကြံဖြန့်ပေးလှူခဲ့ပြီး ဆွမ်းဆန် များကိုသာ ယူဆောင်၍ မယ်တော်ကျောင်းသို့ ပြန်ကူးခဲ့သည်။

မယ်တော်ကျောင်းမှာ နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပြီး မဲဆောက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အပြန်မှာတော့ ထိုင်ရဲများက မြိုင်ကြီးငှ ဘုန်းတော်ကြီးအား အိမ်သို့ ပင့်ဆောင်ကြသည်။ တစ်ဦးလျှင် ဘတ် ၅၀၀၊ ၁၀၀၀ စသည်ဖြင့် လှူဒါန်းကြသည်။ မဲဆောက်မှ ပြန်လာခဲ့ပြီး မဟာသုပိနတောင်ခြေသို့ ရောက်စဉ် မတော့ မိုးချုပ်လှနေပြီ။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ထီးတော်ကို တောင်ထိပ်သို့ အဆင့် အသီးသီးဖြုတ်၍ တင်စေသည်။ ၁၃၅၅ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၁၂ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၄ နာရီတွင် ထီးတော်ကို စေတီတော်ခြေရင်းသို့ ကပ်လှူပူဇော်ပြီး အနေကဇာတင်သည် ဆီမီးများကို ထိန်ထိန်ညှိအောင် ပူဇော်သည်။ ထို့နောက် အဂ္ဂဏ်တက်သည်နှင့် အသင်ပြုပြင်ထားသော ဆွမ်းတော်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသည်။

နံနက် ၆ နာရီထိုး နေထွက်သည်နှင့် ထီးတော်ကို လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ယူကာ စေတီအတွတ်မှာ တင်ဆက်ကပ်လှူ ပူဇော်သည်။ ဤထီးတင်ပွဲသည် အခမ်းအနားမဲ့တင်ပွဲဖြစ်သည်။ ဆိုင်းကြီးဝိုင်းကြီးများမရှိ။ အဆိုတော် မရှိ။ ကောင်းကင်ကြိုးသီချင်းသံ မရှိ။

တောင်ပေါ်ကရင်များ၏ ရိုးရာဗုံကလေးများ တီးသံဖြင့်သာ ကပ်လှူပူဇော်လိုက်သည်။ အခမ်းအနားရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းသည် အဓိကမဟုတ်။ စေတီတော်အထက်သို့ ထီးတော်တင်ဆက်ကပ်လှူပူဇော်ပြီးစီး ရေးသည်သာ ပဓာနဖြစ်သည်။

မှန်၏၊ အခမ်းအနားမဲ့ဖြစ်စေ၊ အခမ်းအနားမဲ့ဖြစ်စေ ထီးတော်တင်လှူနိုင်ရေးသည်သာ ပဓာနအကျဆုံးဖြစ်သည်မို့ အခြေအနေအရ ထီးတော်ကို သည်အတိုင်း ကပ်လှူပူဇော်လိုက်သည်။

ကြေညာထားသည်က တပို့တွဲလပြည့်နေ့ ထီးတော်တင်မည်။

ယခု သုံးရက်စော၍ ထီးတင်ခဲ့သည်။ အကြောင်းက ရှိသည်။ ဆောင်ခြေမှာရှိသော စိမ်စမ်းရေအိုင်က နည်းစပြုပြီ။ တောင်ငါးလုံးကျော်မှာရှိသော စိမ်ရေတစ်ခုကလည်း လုံးဝနုံးပါး မထက်တော့သလောက် ခြုံနေပြီ။

လပြည့်နေ့ ထီးတင်ပွဲ လာကြသူ ပရိသတ်များအဖို့ အဓိက ရေအခက်အခဲ တွေ့နိုင်သည်။

နောက်တစ်ခု ...

မကိထူပစေတီ ထီးတော်တင်စဉ်က အဖြစ်မျိုး မကြုံစေချင်။ ပြေးရလွှားရ လွယ်ကူသော မြေပြန့်မဟုတ်။ ဖိုးကား မပြိုပါလေ။ ပြိုခဲ့သည် ရှိသော် ...

ထို့ကြောင့် သတ်မှတ်ရက်ကို ဖောင့်မနေတော့ဘဲ အမြန်ဆုံး ထီးတော်တင်လှူခဲ့ရသည်။

နံနက် ၇ နာရီခန့်မှာ ထီးတင်ပြီးသည်နှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများ အားလုံးကို သိမ်းကျုံးယူငင်သည်။ ဆင်ထားသောငြမ်းကို ဖျက်သည်။ အစစ သိမ်းဆည်းပြီးနောက် မဟာသုပိနစေတီတော်အားလည်းကောင်း၊ ငဒုဒြေတော်ရာအားလည်းကောင်း အထပ်ထပ်ရိုကျိုး ရှိခိုးဦးနှိမ် ကန်တော့ကာ ပေပေါင်း ၈၄၀၀ မြင့်သော မဟာသုပိနတောင်ထိပ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့လေတော့သည်။

နောက်မှသိရသည်မှာ မဲဆောက်၊ ဗန်ကောက်၊ ဇင်းမယ်၊ မိုင်းလုံးကြီး၊ ရှိုးကလို၊ ဘောနော်၊ ကမော်လေးခို စသည်တို့မှ ပရိသတ်တော်များများ လပြည့်နေ့တွင် ထီးတင်ပွဲသို့ တဖွဲဖွဲ အားခဲ၍ လာရောက်ကြလေသည်တို့။

* * *

လောကခံကြံ မပြုတမ်းပေါ့

မဟာသုပိန စေတီတော် ထီးတော်တင်ပြီးလျှင် မြိုင်ကြီး ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် အဖွဲ့သားများအားလုံး မြိုင်ကြီးငူသို့ ပြန်ဆင်းလာကြသည်။

သည်ရောက်တော့ မင်္ဂလာသိမ်တော်နှင့် နန်းဦးစေတီတော်ဆီ ဆက်သွယ်ထားသော စောင်းတန်းရှည်ကြီးသည်ပင် ပြီးစီးလှနေပြီ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အထက်ဘက်တွင် သာသနာရေးကိစ္စများကို တင်ပြပြီးတစ်ခု ဆောင်ရွက်နေသလို မြိုင်ကြီးငူအတွင်းမှာလည်း သာသနာ့အဆောက်အအုံများကို မပြတ်ပြုလုပ်နေစေသည်။ တိုက်အုပ်ဖြစ်သူ ဦးဉာဏိကအား လွှဲအပ်အုပ်ချုပ် ပြုလုပ်စေသည်။

မြဘုန်းခေါင် စေတီသို့ သွားရာ စောင်းတန်းမှာ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကို ရုပ်လုံးဖော်စေသည်။ ရုပ်လုံးမှာ အိန္ဒိယသွင်ဟန်ကိုယူပြီး ထုလုပ်စေသည်။ သိမ်တော်နှင့် နန်းဦးစေတီ ဆက်သွယ်ရန် စောင်းတန်းရှည်ကြီးအတွက် ပစ္စည်းပစ္စယများကို စုဆောင်းပေးခဲ့သည်။ အထက်ဘက်တက်စဉ်က အုတ်ပုံ၊ သံပုံ၊ သစ်ပုံများသာဖြစ်သော်လည်း ယခုပြန်လာတော့ မတော့ ခံညားရှည်လျားသော စောင်းတန်းကြီးအဖြစ် မြင်တွေ့နေရပေပြီ။

၁၃၅၅ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် စောင်းတန်းကြီးအတွက် အရပ်ရပ် ကုသိုလ်ရှင်တို့အဖို့ ရေစက်သွန်းချပေးသည်။

ရေစက်ချပွဲအပြီးမှာ ဖာပွန်မြို့ရှိ အတုလမာရဇိန်ဘုရားတည်ရာ ခရီးနှင့်ပြန်သည်။ သံဃာများကို စိစစ်ရွေးချယ်ပြီး “သေးဒေါ်ထ” တက်ခဲ့သည်။ ၎င်းမှ “ဖောထ”၊ ဖောထမှ ဖာပွန်သို့ဝင်သည်။

ဖာပွန်မြို့ ရပ်၊ မှာ အတုလမာရဇိန်ဘုရားတည်ရာ အုတ်မြစ်ချသည်။ ဘုရားမှာ ယခင်က ပြုပျက်နေသော စေတီ

ငုတ်တို့ဖြစ်သည်။ လူအများ၏ အိမ်နောက်ဖေးဝယ် တကယ်ညှိုးမှိန်စွာ သိတင်းသုံးနေခဲ့ရသော စေတီပျက်ဖြစ်သည်။

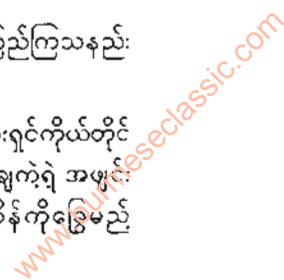
စေတီကို ပြန်လည်ပြုပြင်ရန်အတွက် မဟာသုပိနစေတီ ပြီးစီးစဉ်က ကျန်ငွေ ဘတ် ၃၀၀၀၀ ကို အခြေခံထား ပြုပြင်ရသည်။ ဤသည်ကလည်း မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဘုရားနှင့် ပတ်သက်သော ရရှိခွင့်ကြေးအပေါ် သုံးစွဲမှုစနစ်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ပြုပြင်ဆဲဘုရားနှင့်စပ်၍ ရရှိလာသမျှ အလှူငွေများကို ထိုဘုရားအတွက် လိုအပ်သမျှသုံးသည့် သုံးမကုန်၍ ကျန်သေးလျှင် ကျန်ငွေကို နောက်ဘုရားတစ်ဆူအတွက် လျှာထားသတ်မှတ် အသုံးပြုသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ ဘုရားအတွက် ရည်စူး၍ လှူထားသော ငွေကြေးကို ကိုယ်ကျိုးအတွက်လည်းကောင်း၊ အခြားအကျိုးအတွက်လည်းကောင်း အသုံးမပြုချေ။ စားရေးသောက်ရေးဟူ၍ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအဖို့ မိမိအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ တပည့်သားမြေးများအတွက်သော်လည်းကောင်း ပူပင်ကြောင်ကြမူ မထားချေ။ ဤစာအုပ်တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြပြီးသည့်အတိုင်း ဘာဘုရား အမွေပေးခဲ့သော သပိတ်ကိုယ်စီရှိပြီးဖြစ်သည်။

ဘဝအကျိုးပေးဟုပင် ဆိုရမည်လား၊ ဘုန်းကံဟုပင် ဆိုရမည်လား မပြောနိုင်သော်လည်း မြိုင်ကြီးငူဘုန်းတော်ကြီးအား ဖူးမြင်ရသူတို့မှာ ဘာသာခြားပင် ဖြစ်စေကာမူ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်လာတတ်ကြသည်။ လူဒါန်းတတ်ကြသည်။ အဲ ... ဆိုစရာတစ်ခုတော့ရှိသည်။

ဗိုလ်မြစသောသူတို့ကကော ဘာဖြစ်လို့အမြင်မကြည်ကြသနည်း မေးဖွယ်ရှိ၏။ အဖြေရှိပါ၏။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးကို မဆိုထားဘိ၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်ပင်သော်မှ အတိုက်အခံနှင့် ကင်းခဲ့ရသည်မဟုတ်။ ရှုတ်ချက်ရဲ့ အဖျင်းကောတင်းဆိုခံရမှု ကင်းခဲ့ရသည်မဟုတ်။ အသက်ဇီဝိန်ကိုဖြေမည်

အမြဲစံနှင့် ကင်းခဲ့ရသည်မှာ ဘုတ်။ ရှိခဲ့ရတဲ့ပါသေးသည်ဆိုလျှင် မြိုင်ကြီး
ဘုန်းတော်ကြီးကဲ့သို့သော သာဝကဝယ်အဖို့ ဤမျှကြံ့ခိုင်သေးသည်ကတော်
ကော်သေးသည် ဆိုရပါမည်။

လောကမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်တရားများ ခွန်တွဲလျက်ရှိနေကြသည့်
ချည်းပင်။

လင်းနေသည်ဆိုလျှင် အလင်း၏အဆုံးမှာ အမှောင်ရှိသည်။

ကောင်းနေသည်ဆိုလျှင် အကောင်းနှင့်ကပ်လျက် အဆိုးကရှိ
နေသည်။ ဤကား သဘာဝတည်း။

ဂ္ဂထောင်ကိုယ်စီ ရှိတတ်ကြသော လူသဘာဝအတိုင်း မြိုင်ကြီး
ဘုန်းတော်ကြီးအား အကောင်းမြင်သူ ရှိသကဲ့သို့ အဆိုးမြင်သူလည်း
သဘာဝအရရှိသည်သာ။ ဤသည်ကိုပင် လောကံဟု ဘုရားဟောသည့်

“လောကံကြံ၊ မပြန်တမ်းပေါ့

မတုန်လှုပ်စမ်းနဲ့၊ စိတ်ခိုင်စေ...” ဟူ၍ပင် ကြံလာသော လောကံ
အား ရင်ဆိုင်နည်းကိုပင် ဗုဒ္ဓက ညွှန်ပြပေးတော်မူခဲ့သေးသည်။ ဘုရား
သားတော်ပီပီ ဘုရားလမ်းစဉ်အတိုင်း ကြံကြံခံကာ လုပ်စရာရှိသည်ကို
ဆက်လုပ်သည်။

ဗိုလ်မြ စသူတို့က မြိုင်ကြီး ဘုန်းတော်ကြီးအား အမြင်တစ်မျိုး
စောင်း၍မြင်ကြသည်။

နိုင်ငံရေးနှင့် ဆက်စပ်၍ မြင်ချင်သည်။

စစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ယုတ်နွယ်ကာ ရှုပ်ထွေးသော အမြင်
မြင်ချင်သည်။

မြိုင်ကြီး ဘုန်းတော်ကြီးမှာမူ ငယ်စဉ်ကတည်းက သင်္ကန်း
ဖြင့်သာ အစဉ်တစိုက်နေလာသည်မှီ ဘာသာရေးမှအပ ဘာမှနားမလည်
ဘာသာရေးကိုသာ သိသည်။ မိမိကိုးကွယ် ယုံကြည်သော ဘာသာ

သာသနာ ကြီးပွားရေးကိုသာ အလေးပေး ဆောင်ရွက်သည်။ အခြား
ထွေလာကောလာ ဗျာပါများသော အရေးအခင်းဟူ၍ စိတ်ထဲမှာ ဝိုးစဉ်း
မရှိချေ။

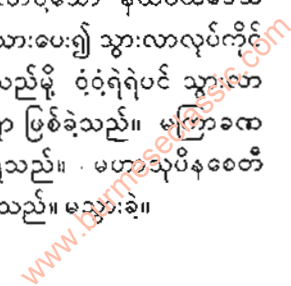
မြိုင်ကြီး ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကရင်အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့်
လူမျိုးရေးစိတ်ဓာတ်တော့ရှိသည်။ မငြိမ်းချမ်းသေးသော ကရင်ပြည်နယ်
ကြီး အေးချမ်းငြိမ်သက်၍ မိမိတို့ အမျိုးသားများအား ခေတ်နှင့်အမီ
ကြီးပွားတိုးတက်စေလိုသောလူမျိုးရေးစိတ်ဓာတ်သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့်
အေးချမ်းပါစေတော့၊ ငြိမ်းချမ်းပါစေတော့ဟူ၍ တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ
ဘုရားတည် သာသနာပြုနေခြင်းဖြစ်သည်။

(ဤအကြောင်းကို “ယွန်းစလင်းအမြဲတော” ပထမတွဲမှာ အမှန်
အတိုင်း ဖော်ပြပြီးဖြစ်သည်။ စာရေးသူ)

“ဝိပါက်ကြမ္မာ မလွတ်သာ” ဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ ဘုရားရှင်
သော်မှ ဝိပါက်တော် ၁၂ ပါး ကြံရသေးသည်။ ယင်း ၁၂ ပါးအနက် မနာလို
တိုရှည်ရှိသူတို့၏ မဟုတ်တယုတ် စွပ်စွဲခြင်းကို ခံရခြင်းလည်းပါသည်။

မြိုင်ကြီး ဘုန်းတော်ကြီးသည်လည်း ကောင်းရာမွန်ရာ ရည်ရွယ်
လျက် ကောင်းပါစေတော့ဟု ပြုလုပ်ပါသည်။ ဘယ်ရေးကံငယ် စိမ့်ဖန်လာ
ခြယ်ရောထင်။ အမြင်စောင်းသူတို့၏ မကောင်းမြင်ခြင်းကို ခံရသည်။

အပြင်လူဆို၍ မည်သူမျှ မသွားမလာဝံ့သော နယ်ပယ်ဒေသ
တွင်းသို့ ဘုရားအရေးကိစ္စတစ်ခုကိုသာ အသားပေး၍ သွားလာလုပ်ကိုင်
ခဲ့သည်။ အခြားအရေးဟူ၍ ဝိုးစဉ်းမျှ မရှိသည်မှီ ဝံ့ဝံ့ရဲရဲပင် သွားလာ
သည်။ ထိုအဖြစ်ကိုက အထင်အမြင်လွဲစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မကြာခဏ
ဆိုသလို ခေါ်ယူစစ်ဆေး မေးမြန်းခြင်း ခံရသည်။ မဟာသုပိနစေတီ
တည်စဉ်ကလည်း ခဏခဏ အခေါ်ရောက်သည်။ မသွားခဲ့။

မဟာသုပိနစေတီ ထီးတင်ပြီး၍ မြိုင်ကြီးငူသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့သော စောင်းတန်းရေစက်ချပွဲအပြီးမှာလည်း ခေါ်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ တာဝန်တစ်ရပ်ကိုပါ အပ်နှင်းလာသည်။

တီးချားက ဘတ်ငွေ ၉၀၀၀ ကို ပို့လာသည်။ မာနယ်ပလောမှာ သံဃာ့စည်းဝေးပွဲလုပ်ရန် အထက်သို့ သံဃာများကို ကြိုပို့ပင့်ဆောင်စရိတ် ဟု ဆိုသည်။

“တီးချား” ဆို၍ သတိရမိသေးသည်။

ရက်အတိအကျ မှတ်မထားမိသောတစ်နေ့။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဦးရွှေလုံး၊ မောင်ဉာဏ်သိန်း၊ ဒေါ်မကိုင်း သူတို့နှင့်အတူ စက်လှေဖြင့် သံလွင်မြစ်ကြောင်းကို ဆန်တက်ခဲ့သည်။ ဂိတ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော် မောင်းနှင်နေစဉ် ဂိတ်မှ သေနတ် ခြောက်ချက်ပစ်၍ လှမ်းခေါ်သည်။

လှေဆိုက်ပေးလိုက်သည်တွင် တီးချားဆိုသူက ကမ်းနားမှာ ပစ်ပြီး သား သေနတ်ကိုင်လျက် ရပ်နေသည်။ ဦးရွှေလုံး စသူတို့ကား တီးချားအား နဂိုကတည်းက စိုးရွံ့နေသည်မို့ စကားမလာဘဲနှင့် မပြောလို။ စိုးရွံ့မည် ဆိုကလည်း စိုးရွံ့စရာပင်။ တီးချားသည် ဖိုလ်မြ အားထားရသော လက်ရုံး တစ်ချစ်ဖြစ်သည်။

ရှေးခေတ်စကားနှင့် ပြောရလျှင် ဓားထက်လွန်းသူဖြစ်သည်။ တစ်နယ်သားလုံးက တီးချားဆိုလျှင် အော့ကြောလန်သည်။ ဖိန်ဖိန်တုန်အောင် ကြောက်ကြရသည်။ မကြောက်၍လည်းမဖြစ်။ မထင်လျှင် မထင်သလို လုပ်တတ်သော ညာဉ်ဆိုကြောင့် အားလုံးကပင် မော်မကြည့်ဝံ့အောင် ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အမေးမရှိလာသဖြင့် ဦးရွှေလုံးတို့က စကား မစချေ။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးကသာ စရချေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သေနတ်နဲ့ ပစ်ခေါ်ရတာလဲ”

“မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော်ဟာ သေနတ်ပစ် မထွက်ဘူး၊ သေနတ် ပြီးတယ်ဆိုလို့ စမ်းကြည့်တာပါ”

“ဟ... သေနတ်ဆိုတာ ကျည်ရှိရင်ထွက်မယ်၊ မရှိရင် မထွက်ဘူး ပေါ့။ ဒါများအဆန်းလုပ်လို့”

“သူများတွေပြောသံကြားလို့ သိချင်တာနဲ့”

“ခုသိပြီမဟုတ်လား၊ သေနတ်ထဲ ကျည်ရှိရင်ထွက်မယ်၊ မရှိရင် မထွက်ဘူး သိပြီလား။ ကျည်ထွက် / မထွက်၊ ကျည်ရှိ / မရှိဆိုတာထက် သတ္တိရှိမရှိက ပိုအရေးကြီးတယ်”

“မှန်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆို တကယ်သတ္တိရှိရင် မင်းနဲ့ငါ လည်ပင်းဖက်ပြီး ဟတ်ကြီးရေတံခွန်ထဲ ခုန်ချမလား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ အလကား စတာပါ”

“ဒါ စရာမဟုတ်ဘူးကွ”

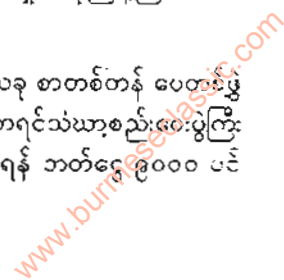
“စိတ်မရှိပါနဲ့”

“စိတ်မရှိရင် သေပြီပေါ့”

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“အေးအေး... သက်သက်အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ ခရီးကြန့်ကြာအောင် လုပ်တယ်။ နောက်ကို ဒါမျိုးမဖြစ်ပါစေနဲ့”

ဤသို့ကြုံခဲ့ရသည့် တီးချားဆိုသူက ယခု စာတစ်တန် ပေတော်ပွဲ ဖြင့် တာဝန်ပေးလာသည်။ မာနယ်ပလောမှာ တရင်သံဃာ့စည်းဝေးပွဲကြီး မြဲလုပ်မည်။ သံဃာများကို ကြိုပို့ပင့်ဆောင်ရန် ဘတ်ငွေ ၉၀၀၀ ပင် ပို့ခဲ့သည်။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း နေကလည်း မကောင်းချင်။ စောင်းတန်း ရေစက်ချပွဲမှာ ဒုလ္လဘရဟန်း ၃၀၀ ခန့်ကို သာသနာ့ဘောင် သွတ်သွင်း ပေးခဲ့ရသည်။ ရေစက်ချပွဲကြီးကိုလည်း စည်ကားသိုက်မြိုက်အောင် စီမံ ကွပ်ကဲပေးရသည်။ ကိုယ်ပန်း စိတ်နှမ်းနေသည့်အချိန် တာဝန်ပေးအပ် လာသည်။

သံဃာ့စည်းဝေးပွဲလုပ်ဖို့ တစ်ခါကလည်း သူတို့ကြီးစားခဲ့ကြဖူးပြီ။ တုတ်ကြီးကျောင်းမှာ သံဃာတွေ စုစည်းထားသည်။ အစည်းအဝေး လုပ်တော့မည်ဆဲဆဲ တပ်မတော်စစ်ကြောင်း ဝင်လာပြီဆို၍ ခြေဦး တည်ရာ ပြေးခဲ့ရ၍ စည်းဝေးပွဲ ဖျက်ခဲ့ရသည်။ ယခု ပြေးစားနေကြပြန်ပြီ။

တီးချား ပေးအပ်လာသော ငွေနှင့် တာဝန်ကို ယူဆောင်လာသူ ဦးသုနန္ဒနှင့် သံဃာ ၄ ပါးက မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးပါ အစည်းအဝေး တက်ရန် တောင်းဆိုကြသည်။ “ငါမလိုက်ဘူး” ဟု ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောပစ် လိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား မပါရင် တပည့်တော်တို့ မပြန်ရဲဘူးဘုရား”

“ငါတော့ မလိုက်ချင်ဘူး၊ ပေါ်တော်မူဆရာတော်ရှိတယ်၊ သူ့ကို ပင်သွားပေါ့”

ထိုကာလက ပေါ်တော်မူ ဆရာတော်မှာ နာမည်ကြီးနေသည်။ ဘုန်းတန်ခိုးထွားနေသည်။

“တပည့်တော်တို့က သူ့ကိုမှ မသိဘဲဘုရား”

ဆိုလာသဖြင့် ဦးသုနန္ဒတို့ကိုခေါ်၍ ပေါ်တော်မူကျောင်း သို့လာခဲ့ သည်။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍ ပေါ်တော်မူဆရာတော်အား ဦးဆောင် သွားစေသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးကမူ အတုလမာရဇိန် ဘုရားတည် ရန် ဖာပွန်မြို့သို့ ရှောင်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဘုရားတည်ရန် ပဋ္ဌာန်းဖွင့်၍ အုတ်မြစ်ချသည်။ လိုအပ်ပစ္စည်း များကို ဖာပွန်နှင့် ဘားအံသို့ ရက်ကန်းရှယ်သလို တက်ဆင်းပြုလုပ်နေ သည်။ ဘုရားတည်ရာမှာသာ စိတ်ကိုနှစ်ထားသည်။

ထိုစဉ်မှာ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးထံသို့ ကြေးနန်းစာများ ခဏ ခဏ ဝင်လာသည်။ သူးမွဲထကို ခဏပြန်လာပါရန်ဆိုသည်။ အရေးမလုပ် ခဲ့။ အရေးလုပ်က အလုပ်ဖျက်ရုံသာရှိမည်။

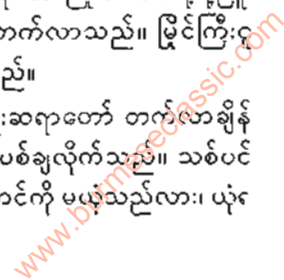
သွားလို့ကော ဘာထူးမည်နည်း။ ဘုရားမတည်နဲ့၊ ထောက်လှမ်းရေး မလုပ်နဲ့။ နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဒလန်မလုပ်နဲ့ စသဖြင့် တတ်ပြားဟောင်းကြီးကို အပ်ကြောင်းထပ်အောင်ဖွင့်ပြမည်။ အဆင်မသင့်လျှင် သွားလာလှုပ်ရှားခွင့် အားလုံးကို ပိတ်ပင်ခြင်းခံရမည်။ သိထားပြီးဖြစ်သည်မို့ မသွားခဲ့တော့ချေ။

ကြေးနန်းမြင့်ခေါ်၍ မလာသဖြင့် လူလွတ်၍ ခေါ်ခိုင်းပြန်သည်။ “အရေးတကြီးကိစ္စရှိတယ်၊ အမြန်လာပါ” တဲ့။ မသွားခဲ့ပြန်ပါချေ။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး မသွားသဖြင့် နို့ဖြူဆရာတော် (ရမ်ဘို ဘုန်းကြီး) ဦးဝိဇနက အစည်းအဝေးလုပ်ရန်ဆို၍ တာဝန်တော်ကြီး (မဟာ ငြိမ်းအေးတောင်) သို့ လိုက်လာသည်။

မဟာငြိမ်းအေးတောင် (တာဝန်တော်ကြီး) မှာ တောင်မြင့် ပေပေါင်း ၄၆၀၀ ကျော်မှာ ယခင်ကတည်းက မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက ဘေးမဲ့ရွာ တည်ထားခဲ့သည်။ အိမ်ခြေ ၁၅၀ ကျော်ရှိပြီး သံဃာ ၆၀ ခန့် သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်။ ဤမည်သော တာဝန်တော်ကြီးတောင်သို့ နို့ဖြူ ဆရာတော်က သံဃာ့စည်းဝေးပွဲခေါ်ရန် တက်လာသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအားလည်း ကြွလာရန် ခေါ်သည်။

တိုက်ဆိုင်သည် ဆိုရမလား။ နို့ဖြူဆရာတော် တက်လာချိန် သူ့ရှေ့မှာရှိသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည်။ သစ်ပင် လဲသွားသည်။ အတိတ်နိမိတ် စနည်းတဘောင်ကို မယုံသည်လား။ ယုံ

ကောင်းသည်ဟု မထင်လေသလား မသိ။ တောင်ပေါ်ထိတိုင် တက်ခဲ့သည်။ တောင်ထိပ်ရောက်တော့ စည်းဝေးပွဲကို စတင်ကျင်းပသည်။ စည်းဝေးပွဲသို့ မြိုင်ကြီး ငှူ ဘုန်းတော်ကြီးကား ထုံးစံအတိုင်း မကြွလာချေ။

စည်းဝေးပွဲစသည်ဆိုလျှင် တာဘုလော်ကြီးမှ ဦးပဏ္ဍိစွနှင့် စကားပြောမတည်ဖြစ်သည်။ ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့်လည်း အချင်းများသည်။ ဘာတစ်ခုမှ မစည်းဝေးနိုင်၊ မဆွေးနွေးနိုင်ဘဲ တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွားရသည်။

မြိုင်ကြီး ငှူ ဘုန်းတော်ကြီးက စည်းဝေးသည်၊ စည်းနီးသည် ဟူသမျှ သူနှင့်သက်ဆိုင်သည်ဟု ယူဆသည်မဟုတ်။ သာသနာပြုခရီး စတင်ခဲ့သည်မှစ၍ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ၍ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် တစ်လျှောက်လုံး လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ အောင်မြင်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ဘာသာသနာရေးတစ်ခုတည်းကိုသာ အရေးပေးလုပ်သည်မို့ အခြားအရေးအခင်းများ ရှုပ်ထွေးမှု မရှိရကား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘယ်သူနှင့်မှလည်း ဘာအကြောင်းမှ ဆွေးနွေးစရာမလိုဟု ယူဆထားသည်။

ယူဆထားသည်အတိုင်းလည်း တည်နေဆဲ အတုလမာရဇိန်စေတီတော်အတွက်သာ လုံးပမ်းနေသည်။ မြိုင်ကြီး ငှူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ လုပ်ရပ်ကို နုကိုကမှ မကြည်ကြည်အထဲ အခါခါခေါ်သည်။ လူလွတ်၍လည်းခေါ်သည်။ မလာရောက်သည်မို့ သူတို့ကို အာခံသည်ဟု ယူဆကြသည်။ အာခံသည် ဆိုရာမှာလည်း ဂျာထောက်နောက်ခံအားကိုးရှိ၍သာ အာခံခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောထောက်နောက်ခံကား နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့မှလွဲ၍ အခြားမရှိနိုင်။ သည်တော့ မြိုင်ကြီး ငှူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ဘုန်းကြီး စင်စစ်ဧကန် ဖြစ်ရပေမည်။ စွဲချက်တိတိကျကျ တင်ထားလိုက်သည်။

စွဲချက်သာ တင်ထားသည်။ စွဲချက်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်ရန်ကလည်း မဖြစ်။ မြိုင်ကြီး ငှူ ဘုန်းတော်ကြီးအား ကြည်ညိုလေးစား အားထား

ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြသော ပရိသတ်က မနည်းလှ။ အကိုင်အတွယ်တော်ပါက အရေးအခင်းကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ဘာသာရေး အရှင်အခင်းလည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ညင်ညင်သာသာ ကိုင်တွယ်တတ်ဖို့လိုသည်။ ထိုသည်ကိုလည်း သူတို့က သိသည်။

သူတို့အား အာခံသည်ဟု ယူဆထားကြစေကာမူ စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ စောင့်စားနေကြသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ခေါ်တာ မလာရကောင်းလားဟု တေးမှတ်ထားကြသည်ဟု တစ်ဆင့်ကြားရသည်။

သို့နှင့် ၁၃၅၆ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘုရားကလည်း တည်ထားသည်မှာ ပြီးစီးလှပေပြီ။ ဆင့်ခေါ်စာရောက်လာပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ မြိုင်ကြီး ငှူ ဘုန်းတော်ကြီးက လိုလိုလားလား ပြန်ကြားလိုက်သည်။

“ဝါဆိုလဆန်း ၈၊ ၉၊ ၁၀ ရက်မှာ ငါလာမယ်။ ဒီကြားထဲမှာ လုံးဝ မလာနိုင်ဘူး။ အလုပ်ပြီးမှာလာမယ်။ ခဏခဏ လာမခေါ်ကြနဲ့၊ ငါ့အလုပ် ငါသိတယ်”

အခါခါခေါ်သည်။ မလာခဲ့။ လူလွတ်ခေါ်သည်။ ရောက်မလာခဲ့။ သည်တစ်ခါလာမည်ဟုတော့ ပြန်ကြားလာသည်။ အမှန်တကယ်ကော လာပါ့မလား။

သံသယဝင်သွားကြသည်ထင်၏။ လာစေမည် နည်းလမ်းတစ်ရပ်ကို အသုံးပြုကြသည်ဟု သိလိုက်ရသည်။ ၎င်းမှာ မြိုင်ကြီး ငှူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဒကာရင်းများဖြစ်သော -

- ၁။ ဦးရွှေလုံး၊
- ၂။ ဦးအုန်း၊
- ၃။ ကျောခေါ်

၄။ မောင်ဉာဏ်သိန်း တို့ကိုဖမ်း၍ မာနယ်ပလောအချုပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးလာမှ လွတ်ပေးမည်။ မလာက မလွတ်နိုင်တဲ့။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးစိတ်ထဲ တော်တော်ကြီးကို မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ မိမိကြောင့် လူလေးဦး အဖမ်းခံထားရသည်။ ခားစာခံ လုပ်ခံထားရသည်။ သူတို့ကသာ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအား ရန်သူကြီး သဖွယ် ဧရာမ အတိုက်အခံကြီး သဖွယ် သဘောထားနေသည်။ ဘုန်းတော် ကြီးအနေဖြင့်မူ သူတို့အပေါ် မေတ္တာမပျက်ရိုးအမှန်ပါ။ တစ်ပါးသူတို့ သွားလာခွင့်မရှိသော အရပ်ဒေသများသို့ သွားလာခွင့်ပြု၍ ဘုရားတည်ခွင့် ပြုသည်ကိုပင် အထူးကျေးဇူးတင်မိနေသေးသည်။

မေတ္တာမပျက်ဟူသောစကားကို နားကြားကောင်းအောင် သုံးစွဲ သည်မဟုတ်။ ရန်မူသော ရန်သူပင်ဖြစ်စေကာမူ မေတ္တာမပျက်လျှင် မိမိ အား ထိုရန်သူ ပြုမှုချက်သည် ထိုရောက်မှု မရှိတတ်။ ထိုအဖြစ်ကို အောင်ခြင်းရှစ်ပါးလာ မာရ်နတ်မင်းကို အောင်ခြင်း၊ အာဇာဝကဘိလူးကို အောင်ခြင်း၊ နာဇာဂီရိဆင်မင်းကိုအောင်ခြင်းတို့က ဗုဒ္ဓဖြစ်တော်စဉ်ဝယ် အထင်အရှားရှိသည်။

ကနဦးက မေတ္တာမပျက်စေကာမူ နောက်ပိုင်းမှာမေတ္တာပျက် သွားလျှင် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်တတ်သည်။ သည်အဖြစ်ကို သီဟဗာဟု မင်းသားပတ္တက သာဓက အထင်အရှားရှိသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ခြင်္သေ့သည် သားသမီးနှင့် ဇနီးတို့ကို မတွေ့သဖြင့် ခြေရာခံ လိုက်လာသည်။ ဖြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော မိသားစုကို တွေ့ရသည်။ သားဖြစ်သူက အဖေဖြစ်သော ခြင်္သေ့အား ရှက်နိုး သည်ဖြစ်၍ လေးမြားဖြင့်ပစ်သည်။ ခြင်္သေ့က သားဟူသောမေတ္တာ မပျက် သဖြင့် ပစ်သမျှမြား လုံးဝမထိချေ။ မြားမထိလေ သားဖြစ်သူက ပစ်လေ ဖြစ်လေရာ ခြင်္သေ့မှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ -

“ငါသည် သင်းတို့အား ချစ်မြတ်နိုးလွန်းသည်ဖြစ်၍ လိုက်လာ ပါလျက် ငါ့အားသတ်ရန်ကြံရွယ်သည်။ ရှိစေတော့၊ သင်းတို့အားလည်း အရှင်မထားပြီ။ ခြင်္သေ့ဟောက်သံဖြင့်ဟောက်၍ သေစေအံ့” ဟု မေတ္တာ ပျက်သောအကြံဖြစ်လာသည်နှင့် ဟောက်သတ်တော့အံ့ဟု ခံတွင်းဖွင့် လိုက်စဉ်ပင် ပစ်လာသောမြားသည် အာခံတွင်းသို့ စူးဝင်နှစ်မြှုပ်၍ သေပွဲ သို့ ဝင်ခဲ့ရလေသည်။

သည်အဖြစ်များကို သိထားပြီးသည်မှို မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး သည် မိမိအား မည်သို့ပင် စိတ်ကွက်ကြစေကာမူ မေတ္တာမပျက်ခဲ့ပေ။ သူတို့ခေါ်မှာတိုင်း သွားခဲ့လျှင် အလုပ်ပျက်ရုံသာရှိသဖြင့် မသွားဘဲ လုပ်စရာရှိသည်ကိုသာ ဖိ၍လုပ်ခဲ့သည်။

အတုလမာရဇိန် စေတီတော်အား ၁၃၅၆ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၈ ရက်နေ့ နံနက်တွင် အပြီးသတ် ထီးတော်တင် ကပ်လှူပူဇော်သည်။ ထီးတော်တင်ပြီးသည်နှင့် ပြောထားသည့်စကားအတိုင်း ခဏမဆိုင်းဘဲ ပစ္စည်းပစ္စယများ သိမ်းဆည်းသည်။ လမ်းတွင် ရိက္ခာအတွက် ဆွမ်းထုပ် ကိုယ်စီယူသည်။ သယ်ယူရမည့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို တပည့်သံဃာတို့က အသီးသီး ခွဲဝေထမ်းပိုး၍ သူးမွဲထ အပြန်ခရီးကို စတင်သည်။ ခရီးကြွ သဖြင့် ဖောထရွာသူသုံးဦးလည်း လိုက်ပါလာသည်။

သည်ဒေသအဖို့ ဝါဆိုဝါခေါင်ဆိုသည်မှာ မိုးရွာလို့ကောင်းတုန်း၊ မိုးအရှိန်ရစပြုသောလဖြစ်သည်။ ရွာလိုက်သည်မှို၊ မနက်ကတည်းက နည်းနည်းမှ မစသေး။ သည်းသည်းမဲမဲကိုရွာသည်။ မနက် ဘုရားထီးတင် စဉ်ကလည်း မိုးရေထဲမှာပင် တင်ခဲ့ရသည်။ တရားဟော ရေစက်ချကို ကူးဆောင်း၍ ပြုလုပ်ရသည်။ တရားနာသူများမှာလည်း မိုးရွာထဲမှာပင် မလှုံတလှုံ ဆောင်းမိုး၍ နာခဲ့ရသည်။ ခုထိသော်မှ ရွာအားက မလေ့။

မိုးကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး ခဲသားရောင်ကဲ့သို့ မည်းမှောင်နေသည်တော့မဟုတ်။ အရပ်စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။ “မိုးဖြူမစဲ မိုးမည်းမရွာ” တဲ့။ ယခု မိုးသားများ မည်းမှောင်နေခြင်း မဟုတ်သဖြင့် မိုးဖြူဟု ဆိုရပါမည်။ ထိုမိုးဖြူသည် မစဲသေး။ စဲဖို့နေနေသာ နည်းမည့်ပုံသော်မှ မမြင်ရ။ မိုးစဲမှ ခရီးစမည်ဆိုလျှင် သည်ကနေ သွားရဖွယ်ရာမမြင်။ သည်ကနေ လာကိုလာမည်ဟု ကတိပေးထားပြီးပြီ။ ဖြစ်အောင်တော့ သွားမည်။

ဂ ရက်နေ့ စသွားမည်။ လမ်းမှာ တစ်ညသော်လည်းကောင်း၊ နှစ်ညသော်လည်းကောင်း ကြာကောင်းကြာမည်။ ၁၀ ရက်နေ့ နောက်ဆုံးထား၍ လာခဲ့မည်ဟု ပြောထားပြီးဖြစ်သည်။ သည်းသည်းမဲမဲ ရွာနေသော မိုးရေထဲမှာပင် ခရီးစတင်ထွက်ခဲ့သည်။ တပည့်သားသံဃာ ၃၇ ပါးနှင့် ခရီးကြို လိုက်ပါလာသော ဖောထရွာသူ ကရင်အမျိုးသမီး သုံးဦးနှင့်အတူ တည်း။

မိုးကရွာ၊ လမ်းကချော်မို့ မလဲသူမရှိသလောက်ပင်။ ပစ္စည်းပစ္စယ တွေကိုလည်း ထမ်းပိုးထားရသေးသည်ကိုး။ မိမိသပိတ်တစ်လုံးသာ လွယ်ထားရသည့် မြိုင်ကြီးငှူ ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ချော်လဲရသေးသည် ဆိုမှတော့ အားလုံးလိုလို နှစ်ကြိမ်ထက်မနည်း ချော်လဲကြရသည်။ အချို့များ အကြိမ်မရေတွက်ထားနိုင်လောက်အောင် လဲကြသည်။ မိုးကာစ၊ ပလတ်စတစ်စများကို ကိုယ်စီခြွဲထားသည်ဆိုငြား သည်လိုလဲကြသည် ဆိုမှတော့ ရွဲရွဲမစိုရုံတစ်မယ်သာ။ စိုတော့စိုကြရသည်ချည်း။

လျှောက်လှမ်းရသည်က တောလမ်း၊ တောင်ပေါ်ခရီး၊ ဖာပွန်မြို့ ဆိုသည်ကလည်း အိမ်မှဆင်းသည်နှင့် တောင်ပေါ်တက်နေရပြီး ခရီးလမ်းပန်း သွားလာရ လွယ်ကူပြီး နယ်မြေအေးချမ်းသည့် သည်လို တောင်ပေါ်မြို့မျိုးကို စာဆိုရှင်တွေ ကဗျာအလှနှင့် စာသကြသည်။ တေးအလှနှင့် သီဆိုပြကြသည်။ ဖာပွန်မြို့ဆိုသည်က တောင်ပေါ်ငှူတော့

မဟုတ်။ တောင်ပတ်လည်ဝိုင်းနေသောမြို့ဖြစ်သည်။ သဘာဝဂုဏ်ခင်းက တောင်ပေါ်မြို့များထက် မသောသော်မှ ယုတ်လျော့မည်မထင်။ စခန်းသာ မြို့ကလေးတော့ ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်။

သို့သော် ခရီးလမ်းပန်းက ဝေးသည်။ သွားရေးလာရေးက ခက်ခဲသည်။ ပြီးတော့ နယ်မြေအေးချမ်းမှု လုံးဝမရှိသည့် အမည်းရောင် နယ်မြေ။ သဘာဝအလှတစ်ခုကို တောတောင်ကြားမှာ စွန့်ပစ်ထားသည့် နယ် ဖြစ်ရသည်။

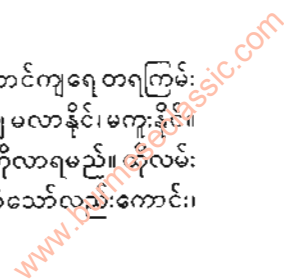
တောလမ်းတောင်လမ်းခရီးမို့တောင်ကျရေလိမ့်သောစမ်းချောင်း များကို မကြာမကြာ ဖြတ်ကျော်ကြရသည်။ မိုးကသည်းနေသည်မို့ လိမ့်ကျလာသော တောင်ရေကလည်း အရှိန်ပြင်းသည်။ တစ်ဟုန်ထိုး စီးဆင်းနေသော ရေစီးအားကို ပစ္စည်းတစ်ဖက် ထမ်းလျက်က ခက်ခက် ခဲခဲ ဖြတ်ကျူးကြရသည်။

တောင်ကျချောင်းခရီးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့သော် လည်း ဖောထချောင်းသို့ ရောက်လျှင် ဖြတ်ကျော်၍ မရချင်တော့။ ကမ်းနှစ်ဖက်က အတန်ငယ်လှမ်းသည်။ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သော စမ်းချောင်း များထက် ကြီးသည်မို့ ရေစီးအားက ပိုပြင်းသည်။ ဖြတ်ရိုးဖြတ်စဉ်အတိုင်း ဆိုပါမူ အားလုံး ရေစီးနောက်သို့ မျောပါသွားကြမည်သာ။

ဤဖောထချောင်းမှ မသွားဘဲ အခြားလွယ်ကူသောလမ်း မရှိ မဟုတ်၊ ရှိပါ၏။

သတင်းတစ်ခုက ရထားသည်။

မြိုင်ကြီးငှူ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်အဖွဲ့သည် တောင်ကျရေတရကြမ်း လိမ့်နေသော ဤဖောထချောင်းကိုဖြတ်၍ မည်သို့မျှ မလာနိုင်၊ မကူးနိုင်။ သွားရလာရ လွယ်ကူသော အခြားလမ်းမှသာ လာကိုလာရမည်။ ထိုလမ်း မှ စောင့်နေကြ၊ ဖမ်းခေါ်ခဲ့ကြ။ အဖမ်းမခံဘဲ ခုခံသော်လည်းကောင်း၊

ထွက်ပြေးသော်လည်းကောင်း ရှိခဲ့ပါက ထုံးစံနှင့်အညီ ပြုလုပ်ကြ ဟူသော သတင်းတည်း။

သတင်းကို အတိအကျ ရထားသည်။ စောင့်နေမည့်သူများက လည်း အသေအချာ စောင့်နေသည်။ အစက မိုးလေဝသ အခြေအနေအရ ထိုလမ်းမှပြန်၍ စောင့်နေသူများနှင့် ပြေးထွေလိုက်မည် စိတ်ကူးထား သည်။ သို့သော် ဖျက်လိုက်ရသည်။ မိမိတစ်ဦးတည်းဆိုသည်က အကြောင်း မဟုတ်။ တပည့်သံဃာက ၃၇ ပါး ပါသေးသည်။ ထိုထိုအကြောင်းရေးကို ထွေး၍ ခက်ခဲသော သည်ဖောထချောင်းဖြတ်လမ်းကို ရွေးခဲ့သည်။

ရွေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဝါးလုံးထိုး စီးဆင်းနေသော ဖောထချောင်း ကမ်းသို့ ရောက်နေပြီ။ ရေအလျဉ်မှာ ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲနေအောင်မြန်သည်။ ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ကူးရပေမည်။

ကမ်းပါးတစ်လျှောက် လျှောက်၍လွယ်လွယ်ကူကူ သွားနိုင်မည် နေရာ ရွေးချယ်သည်။ ကမ်းနှစ်ဖက်လည်းနီးစေ၊ ရေကလည်း တိမ်စေ ရမည်။ တစ်နေရာတွင် အခန့်သင့်ထွေရသည်။ အခြားနေရာများနှင့် စာလျှင် ရေတိမ်သည်။ ခါးစောင်းလောက်မျှသာ ရေအနက်ရှိသည်။ အနည်းငယ်ကျဉ်းသည်နေရာမှ ရေစီးနှုန်း အနည်းငယ် ပိုသလိုတော့ရှိ သည်။ ရှိပါစေ၊ သည်ကပင် ဖြတ်ကူးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ရှေးဦးစွာ အားကောင်းမောင်းသန် ကိုရင်ကြီးများက ချောင်းထဲသို့ ဆင်း၍ ဖြတ်လျှောက်သည်။ ကမ်းနားအစတွင် ခြေကုပ်၍ရသည်။ ကမ်းနှင့်ဝေးလေ ရေစီးဟုန်ပြင်းလေဖြစ်သဖြင့် ခြေကုန်၍ထားလျှင် ရပ်နေနိုင်သော်လည်း နောက်ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းမည်အပြု ခြေကြာလိုက် သည့်နှင့် ရေစီးထဲ မျောပါသွားတော့သည်။ သည်နည်းဖြင့် မဟန်သော တစ်မျိုးကြံရသည်။

စကားကြီးဆယ်ခွန်းအနက်မှ “ရေကူး ညာတင်”သဘောကို သတိရမိသည်။ တပည့်တစ်ဦးအား ရေညာသို့ အနည်းငယ်သွားစေပြီး နည်းပြောပြ၍ ကူးစေသည်။

ကမ်းအထက်မှ ရေပြင်ထဲသို့ အရှိန်ဖြင့် ဒိုင်ဗင်ထိုးသည်နှယ် ဝမ်းလျှားထိုး ဆင်းလိုက်သည်။ ဝမ်းလျှားထိုးသည်အရှိန်၊ ရေစီးအရှိန် နှစ်ခု ပေါင်းစပ်၍ ချောင်းကို တစောင်းထိုး ဖြတ်ကူးသည်။ ရှိသမျှအင်အား စိုက်ထုတ်၍ လက်ပစ်ကူးသည်။ ကူးရင်း မျောရင်းဖြင့် မှန်းထားသော တစ်ဖက်ကမ်းသို့ စွေစွေစောင်းစောင်း ရောက်ရှိသွားသည်။ မည်သို့ပင် ရောက်ရောက် ရောက်ဖို့က အဓိကဖြစ်သဖြင့် ဤနည်းဖြင့်ကူးဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

အပေါ်ရုံ ဧကသီသင်္ကန်းများ၊ ရေစိုမရ သာပစ္စည်းများ၊ ထမင်း ထုပ်များကို ပလတ်စတစ်ဖြင့် လုံအောင်ထုပ်လိုက်သည်။ ရေစိုနေပြီးဖြစ် သော ဧကသီသင်္ကန်းများကို ထည်ချင်းဆက်ချည်သည်။ ၆ ထည်၊ ၇ ထည်ကို ဆက်မိလျှင်ပင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်နိုင်လောက်သော အရှည်ကို ရရှိသည်။ ရရှိပြီး သင်္ကန်းစ တစ်ဖက်ကို ခါးမှာချည်၍ အားကောင်းမောင်းသန် တပည့်တစ်ဦးက စောစောကနည်းအတိုင်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးသည်။ အလွတ်ကူးရသည်ထက်စာလျှင် ခက်ခဲ သော်လည်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့မူ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားသည်။

ခါးစောင်းလောက် ရေအနက်ရှိသောနေရာသို့ ပြန်လာကာ ချောင်းကို သင်္ကန်းကြီးတန်းဖြင့် ဟိုဘက် သည်ဘက် ချည်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပစ္စည်းထုပ်များကို ထမ်း၍လည်းကောင်း၊ ရွက်၍လည်းကောင်း သင်္ကန်းကြီးတန်းကို အားပြုကိုင်ကာ ခြေထောက်ကို တစ်လက်မချင်း ရွေ့လျား၍ ကူးရသည်။ သည်နည်းဖြင့် ပစ္စည်းများ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိရသည်။

ပစ္စည်းသယ်ရန် မလိုသောသူများမှာ ကိုရင်လေးများမှအစ ရေညာအထက်ဘက်သို့တက်ကာ စောစောကနည်းအတိုင်း ကူးခတ် ရောက်ရှိကြသည်။ တပည့်သံဃာ အားလုံးလိုလို တစ်ဖက်ကမ်း ရောက် သွားပြီ။ ဤမှာဘက်ကမ်းမှာ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တပည့်နှစ်ဦး၊ ပြီးတော့ ခရီးကြိုလိုက်ပါသည် အမျိုးသမီးသုံးဦး၊ ပေါင်း ၆ ဦး ကျန်သေးသည်။ မိမိတို့မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်ကူးကူး ရောက်နိုင်သည်။ ခက်သည်က အမျိုးသမီးသုံးဦး ဘယ်ပုံနည်းနှင့် ကူးစေရမည်နည်း။

သင်္ကန်းကြီးတန်းကိုင်၍ ကူးစေမည်ဆိုရာ မကူးလိုဟုဆိုသည်။ ရဟန်းသံဃာများ ဝတ်ရုံထားပြီးသော သင်္ကန်းကို အမျိုးသမီးများအနေနှင့် မထိမကိုင်လိုသော သဒ္ဓါစိတ်ရှိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ရေစီးအဟုန်မှာ ခြေကုပ်မြဲမည် မဟုတ်သည်ကတစ်ကြောင်းမို့ မကူးလိုဟုဆိုသည်။ အများ ကူးသလို ရေညာမှသာ ကူးပါမည်တဲ့။

ကူးပါပြီတဲ့ ... ယောက်ျားသားများကဲ့သို့ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ချောချောမောမောရောက်ခဲ့သော် ကောင်းသည်။ ထိုသို့မှမဟုတ်လျှင် အလုပ်ရှုပ်ရပေဦးမည်။ အချိန်ကြာမည်။ ခုပုံအတိုင်းဆိုသော်မှ ဖောထ ကျောင်းသို့ မိုးအတော်ချုပ်မှ ရောက်ပေမည်။ တစ်မျိုးစီစဉ်ရပြန်သည်။

ခြေထောက်မိလောက်သော ခါးစောင်းအနက်ရှိနေရာတွင် ကိုရင် ကြီး ၁၀ ပါးခန့်ကို ရေထဲဆင်း၍ လက်ချင်းဆက်ကာ ရပ်နေစေသည်။ ရပ်နေစေသည်က သက်သက်သာသာမဟုတ်။ အောက်ခြေကို ခြေကုန် ကန်ထားရသည်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးကာမှ မိန်းမသားတစ်ဦးစီကို ကူးစေသည်။ သူတို့လေးတွေမှာ အရွယ်ကောင်းတုန်း၊ သန်တုန်းမြန်တုန်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်သော တောသူများပီပီ ခန္ဓာကိုယ်က ကြံ့ခိုင် ပြီးဖြစ်သည်။

ထဘီကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် တိုတိုပြင်ဝတ်၍ ရေထဲသို့ ဝမ်းလျှာ ထိုးဆင်းပြီးသည်နှင့် အားအင်ရှိသမျှ ကူးခတ်သည်။ ယောက်ျားသားများ နယ် အဘယ်သို့ တူပါမည်နည်း။ ခါးတောင်းကျိုက်ထားရသည်ကလည်း မဟုတ်။ လက်ပစ်ကူးရသည်လည်း မဟုတ်တော့ သန်စွမ်းပါသည် ဆိုသော် လည်း မှန်းသည့်နေရာသို့ မရောက်ချေ။ ကြိုတင်စီတန်း ရပ်စောင့်နေသူ ခြောက်ယောက်မြောက်ထံ ရောက်သွားသည်။ လှမ်းဆွဲပြီး တစ်ဦးမှတစ်ဦး လက်ဆင့်ကမ်း၍ ကမ်းသို့ပို့ပေးလိုက်ရသည်။

ဒုတိယအမျိုးသမီးမှာ လေးယောက်မြောက်၊ တတိယအမျိုးသမီး မှာ ရှစ်ယောက်မြောက် စီတန်းစောင့်နေသူများထံ ရောက်ခဲ့ရသည်။

တော်ပေသေးသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက အမြော်အမြင် ကြီးမား စွာဖြင့် ကြိုတင်စီစဉ်ထားပေလို့။

အမျိုးသမီးသုံးဦး ကူးပြီးမှ တပည့်နှစ်ဦး ကူးသည်။ နောက်ဆုံး မှာမှ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက ကူးခဲ့ရသည်။

တစ်ဖက်မှာ ချည်ထားသော သင်္ကန်းကြီးတစ်ဖက်ကိုဖြုတ်၍ ရေထဲဆင်းကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားကူးရသည်။ လက်က တစ်ဖက် ကမ်းမှာ ချည်ထားသော သင်္ကန်းကြီးကို အားစိုက်ဆွဲကိုင်ထားရသည်။ ကြီးအားမှာ တစ်ဖက်ချည်အားသာ ရှိသဖြင့် ရေစီးအဟုန်ကို ဟန်တားရန် မလွယ်ကူလှ။ အခက်အခဲဆုံး အနေအထားဖြင့် သတိထားကူးရင်း ရောက်ခဲ့ရသည်။

လူစုံသည်နှင့် ပစ္စည်းကိုယ်စီ သယ်ယူ၍ တောလမ်း တောင်တက် ခရီးကို ဆက်ကြသည်။ မိုးကရွာသွန်းဆဲ၊ သည်းသည်းမဲမဲ။ ဖောထချောင်ငဲ့ ရေလည်း အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းဆဲ တဟဲဟဲ။

မြင့်မားသော ဖောထတောင်ကြီးကို မိုးသည်းသည်းကြားမှာ ပစ္စည်းကိုယ်စီ သယ်ပိုးကာ တက်ရသည်မို့ ခရီးမတွင်လှ။ မြေစေးပေါ် ခြေချော်၍လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံးပေါ် ခြေမမြဲ၍လည်းကောင်း ချော်ကျရသည်ကလည်း ခဏခဏ။

မိုးရွာနေသည်ကြားမှ နေဝင်သည်မို့ အမှောင်က စောစီးစွာ ကျရောက်လာသည်။ ခရီးဆုံးသို့ကား မရောက်သေး။ မိုးသည်းနေသည် ညအမှောင်အောက်မှာပင် မလင်းတစ်ချက်၊ လင်းတစ်ချက် ဓာတ်မီး ကလေးတလက်လက်ဖြင့် ၄၀ သော လူတန်းကြီးသည် ဖောထတောင်ကြီး ကို တရွေရွေ တက်ခဲ့ကြရပြီးနောက် ခရီးတစ်ထောက်နားမည့် ဖောထ ကျောင်းသို့ ရောက်ချိန်ဝယ် ညသန်းခေါင်တိုင်ပေပြီ။

တစ်နေ့နှင့် ညတစ်ဝက်လုံးလုံး ခရီးပြင်းနိုင်ခဲ့ကြရသည်မို့ ရပ်နား မည့်နေရာသို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် စိတ်လျှော့လိုက်သည်နှင့် မလှုပ် ချင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ရိုက်နှက်ခံထားရသည်နယ် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်မှာ လူတိုင်းလိုလိုဖြစ်သည်။ ခြောက်သွေ့သော သင်္ကန်းများနှင့် လဲလှယ်ပြီးသည်နှင့် အိပ်လိုက်ကြသည်မှာ မိုးလင်းသော်မှ မနိုးတော့လောက်အောင်ပင်။

ဤမျှထိ အိပ်ကြသူများအနက် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက မပါ ဝင်ချေ။ မည်မျှပင် ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရစေကာမူ နိုးနေကျ အရုဏ်မတက်မီ တွင် ကျွန်းစက်ရာမှ နိုးထလာလေ့ရှိစမြဲ။ ကိုယ်လက်သုတ်သင်၍ နိစ္စဗဒိ ပြုမြဲ မိုးသောက်ယာမိဝတ်ကို ဖြည့်နေလိုက်သည်။ လူငယ်လူရွယ်လည်း ဖြစ်ပြန်၊ ပင်ပန်းလည်း ပင်ပန်းနေကြလည်းဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရေးဝသည်ထိ အိပ်ကြပါစေတော့ရယ်ဟု မနိုးဘဲထားခဲ့သည်။ နံနက် ၇ နာရီထိုးမှ နိုးကြ တော့သည်။

သံဃာများ နိုးကြားလာသည်တွင် ကျောင်းဒကာ ဦးစန်းအောင် မိသားစုနှင့် ရွာသားများ ဆက်ကပ်သော နံနက်ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသည်။ အနုမောဒနာတရားဟော၊ ရေစက်သွန်းချအပြီးမှာ ပစ္စည်းကိုယ်စီ သယ်၍ တောင်ကျော်ခရီးကို ဆက်ကြရပြန်သည်။ ညနေစောင်းလောက်မှာ သောလယ်ထ တစ်ဖက်ကမ်း (သံလွင်မြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်း) သို့ ရောက်သည်။

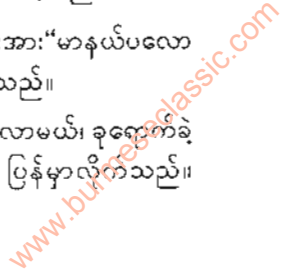
ဘုရားတည်ပြီး၍ ပစ္စည်းများကို ပြန်သိမ်းလာရာတွင် ဟွန်းရှည် ကြီး နှစ်လုံးလည်းပါသည်။ သည်အသံချွတ်ဟွန်းဖြင့်ပင် ဘုရားတည် တိုင်းမှာ အသံမစဲ မဟာပဋ္ဌာန်း ရွတ်ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ယခု ၄င်းကို ကြိုးမဲ့ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာအဖြစ် အသုံးပြုရသည်။

ဟွန်းမှ ယူနစ်ကိုဖြုတ်၍ ပါးစပ်နားတေ့ကာ “ဟေး... သောလယ် ထမှ ဒကာများ၊ မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော်နှင့်အဖွဲ့ သည်ဘက်ကမ်းမှာ ရောက်နေပြီ၊ အမြန်လာကြပါ” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ဆက်သွယ်ကိရိယာ၏ အသုံးဝင်မှုကြောင့် ခဏအတွင်းမှာပင် စက်လှေဖြင့် လာကြိုကြသည်။ သောလယ်ထရောက်လျှင် ကန်ညီနောင် ရွာသားများအုပ်စုမှာ ညအိပ်တည်းခိုရပ်နားသည်။ မိုးအလင်း ဆွမ်းစား အပြီးတွင် သူးမွဲထသို့ ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး သူးမွဲထသို့ ပြန်ရောက်လာပြီဟူသောသတင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ညနေပိုင်း လောက်တွင် မိမိအား မှာခေါ်သော်လည်း မလာရောက်ခဲ့သဖြင့် ဓားစာခံ သဖွယ် ဖမ်းချုပ်ထားသူလေးဦးကို ဗိုလ်မြက လွှတ်ပေးခဲ့သည်။

နောက်ကပ်နေတွင်မြိုင်ကြီးငူဘုန်းတော်ကြီးအား “မာနယ်ပလော သို့ ဆက်ဆက်ဆင်းလာတွေ့ပါရန်” ဆင့်ခေါ်လာသည်။

“အေးလေ၊ ငါပြောထားသားပဲ၊ ၈/၉/၁၀ လာမယ်၊ ခုရောက်ခဲ့ ပြီ၊ တွေ့ဖို့လာခဲ့တာပဲ၊ စိတ်ချ၊ ငါလာခဲ့မယ်” ဟု ပြန်မှာလိုက်သည်။

မှာလိုက်ပြီး မကြာမီမှာပင် လာမည်ဘေး ပြေးထွေလေ့ရှိသူ၊ စောင့်နေရသည်ကို စိတ်မရှည်လေ့ရှိသူမို့ ချက်ချင်းပင် ထလိုက်ဖို့ပြင်သည်။ ကျောင်းရှိသံဃာ များနှင့်ပါဆိုလျှင် တစ်ရာနီးပါးရှိသော သံဃာထုက -

“ဆရာတော်တစ်ပါးတည်း သွားမည်ကို စိတ်မချပါ။ တပည့်တော်တို့ပါ လိုက်ပါမည်” ဟု လျှောက်ထားသည်။

“ကိုယ်တော်တို့၊ ဘယ်သူမှ မလိုက်ခဲ့ကြနဲ့၊ ဘာမှဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိမယ့်ပုံ မမြင်ဘူး”

“သူတို့အကြံကို ဖာပွန်မှာကတည်းက တပည့်တော်တို့ သိထားခဲ့ကြတာပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့ လိုက်ခဲ့ပါရစေဘုရား”

“မလိုချင်ဘူး။ ဘယ်သူမှ မလိုက်ခဲ့နဲ့၊ စိတ်မချဘူးဆိုရင်တော့ ဦးရွှေလုံးတို့သားအဖပဲလိုက်ခဲ့”

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဦးရွှေလုံး၊ သား မောင်ဉာဏ်သိန်းတို့နှင့်အတူ မာနယ်ပလောသို့ လာခဲ့သည်။ စက်လှေဖြင့် လာခဲ့ရာ လေမဆိုက်မီတွင် အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကေအင်န်ယူရဲဘော်တစ်စုသည် လူသေအလောင်းတစ်လောင်းကို လည်ပင်းမှာ ကြီးတပ်၍ ဆွဲချလာပြီး သောင်းရင်းမြစ်ထဲ ဖျော့ချလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်သေသွားရသည် မသိသော လူသားတစ်ဦးအား ခွေးသေကောင်ပစ်သကဲ့သို့ စွန့်ပစ်ခံရသည်ကို မြင်ရသည်၌ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ရင်ထဲနှင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မည်သူမည်ဝါဟု မသိရသော်လည်း လူသားတစ်ဦးအနေဖြင့် ကရုဏာသက်မိခြင်းပါ။

သေသူအတွက် ရည်စူး၍ မိမိပြုခဲ့သမျှသော ကုသိုလ်တို့၏ အဖို့ ဘာကကို ရပါစေကြောင်း အမျှအတန်း ပေးဝေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ “ကောင်းရာသုဂတိရောက်ပါစေ” ဟုပင် ဆုတောင်းပေးလိုက်မိသေးသည်။

(နောက်မှ သိရသည်မှာ သေသူသည် ကေအင်န်ယူ ဗဟိုကော်မတီဝန်ထံမှ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီး ဖဒိုဝီ ဆိုသူဖြစ်သည်။ သေဆုံး(သို့) ကျဆုံးရပုံမှာ -

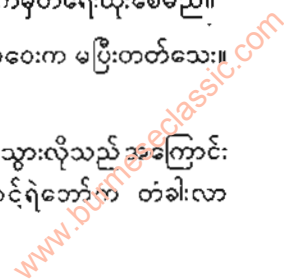
ဖဒိုဝီသည် ဗိုလ်ချုပ်မြ လုပ်ရပ်အပေါ် ကျေနပ်မှုမရှိ ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ရင်ထဲမျိုသိပ်မထားနိုင်တော့သဖြင့် ဝေဖန်စကားတွေ ပြောခဲ့သည်။ ထိုကို ဖဒိုဝီတစ်ယောက် စိတ်မနှံ့တော့ဟု ဆိုကြသည်။ စိတ်မနှံ့တော့ဟူသော ထင်ကြေးဖြင့် အရေးမယူနိုင်သဖြင့် အမှုတစ်ခုဖြင့် စွဲချက်ဆင်၍ ဖမ်းကာ အချုပ်ထဲ ထည့်ထားခဲ့သည်။

တင်ထားသော စွဲချက်မှာ ဖောက်ပြားမှု။ တူဖြစ်သူ၏ဇနီးနှင့် ဖောက်ပြားခြင်းဖြစ်သည်တို့။ တစ်ခုတော့ထူးသည်။ ကေအင်န်ယူ ဥပဒေမှာ ဤကဲ့သို့ကျူးလွန်လျှင် ကာယကံရှင်နှစ်ဦးလုံးအား အရေးယူစမြဲဖြစ်သည်။ ယခုမူ ဖဒိုဝီကိုသာ အရေးယူခဲ့သည်။ ဖဒိုဝီသည် ယခင် ရောက်ရှိနေသော အချုပ်သား ၂၀ ခန့်နှင့်အတူ အချုပ်နန်း စံမြန်းခဲ့ရလေသည်။

အခင်းဖြစ်ပွားမည့်ညမှာ ရမ်ဘိုဘုန်းကြီး (ခ) နိဗ္ဗာန်ဆရာတော်သည် ဟွေးကလုတ်ကျောင်းဆရာတော် အမှုရှိသော ထိုင်းဘက်ကမ်းရှိ ကရင်သံဃာများနှင့် မြန်မာဘက်ကမ်းမှ လက်လှမ်းမီရာ ကရင်သံဃာများကိုစုစည်း၍ မာနယ်ပလောရှိ သူ့ကျောင်းမှာ အစည်းအဝေးလုပ်နေသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော်အား သူးမွဲထ (ပြစ်ဆုံးဒေသ) မှ မောင်းထုတ်ရန် သံဃာများ၏ သဘောတူညီမှုကို ရယူမည်၊ လက်မှတ်ရေးထိုးစေမည်။

ည ၁၀ နာရီခွဲခန့် ရှိနေပြီ။ အစည်းအဝေးက မပြီးတတ်သေး။ လက်မှတ်ရေးထိုးကြတော့မည်အချိန်။

အချုပ်ခန်းထဲမှ ဖဒိုဝီသည် နောက်ဖေးသွားလိုသည် အကြောင်း ပြပြီး အပြင်ထွက်ခွင့် တောင်းသည်။ အစောင့်ရဲဘော်က တံခါးလာ

ဖွင့်ပေးသည်။ တံခါးဖွင့်သည်နှင့် အစောင့်ထံမှသေနတ်ကို လှယူ၍ ပစ်သတ်လိုက်သည်။ သေနတ်သံကြား၍ ရောက်လာသော ထောင်မှူးကိုပါ ပစ်သတ်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးလျှင် အချုပ်ထောင်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဖဒိုဝီးထံမှာ သေနတ်နှစ်လက်ရှိနေသည်။ သူသည် ကတုတ်ကျင်း တစ်ခုတွင်းဆင်း၍ လက်နိပ်မီးကို ထုပြား၍ ဘေးမြေစာများကို နည်းနည်း ချင်းတူး၍ လိုက်ခေါင်းပြုလုပ်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း ဗိုလ်မြကို ကလော်ဆဲ နေသည်။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်၍ လာသည့်လူများကို လှမ်းလှမ်း၍ ပစ်နေ လိုက်သေးသည်။

ဤသို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပွားသဖြင့် မြိုင် ၊ ငှုဆရာတော်အား မောင်းထုတ်မည့်အစည်းအဝေး လက်မှတ်ထိုးပွဲလည်း ပျက်ပြယ်သွားသည်။

ဖဒိုဝီးသည် ကတုတ်ကျင်းကို စိတ်ကြိုက်ပြုပြင်ပြီး နေရာယူထား သည်။ ကပ်လာသမျှကို ပစ်ပစ်နေသဖြင့် အနားသို့ မလာဝံ့ကြ။ ဗဟိုက ထင်သည်မှာ ထောင်သားများအားလုံး ပုန်ကန်၍ ပစ်သည်ထင်သည်။ အရမ်းမဝင်ဝံ့ကြ။ ညအချိန်လည်း ဖြစ်နေသည်။ သည်လိုနှင့် မိုးလင်းလာ သည်။ အဝိကရုဏ်း နှိမ်နင်းရန် အစီအစဉ်တစ်ခုဆွဲသည်။ ကေအင်န်ယူ ကွန်မင်ဒိုတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အား တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

ကွန်မင်ဒိုတပ်ဖွဲ့လ ၊ အရမ်းမဝင်ဝံ့။ နေရာတကျ ယူထားပြီး ဖြစ်သော ဖဒိုဝီးက မည်းမည်း မြင်သမျှ ပစ်နေသည်။ ၎င်းတို့အထင် ထောင်သားများအားလုံး ပြန်ပစ်နေသည်ထင်သည်။ အဝေးမှာသာ လှမ်း၍ လှမ်း၍ ပစ်နေရသည်။ နေ့လယ် ၁၁ နာရီခန့်ရှိလာပြီ။ မပြီးနိုင်သေး။ အချိန်က ကြာခဲ့ပြီ။ နောက်ဆုံး လက်နက်ကြီးဖြင့်ပစ်သည်။ ဖဒိုဝီး ကျည်သင့်သွားသည်။ ပြန်လည်ပစ်ခတ်သံ စဲသွားသည်။ သွားကြည့်သည့် အခါမှာ ဖဒိုဝီးတစ်ဦးတည်း သေဆုံး (သို့) ကျဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရ သည်တံ့။

(မြိုင်ကြီးငှု ဘုန်းတော်ကြီးတို့ ရောက်သွားစဉ်မှာ ဖဒိုဝီးအလောင်း ကို မြစ်ထဲလျှော့ချိန်နှင့် ကြိုကြိုက်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။)

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဦးရွှေလုံးနှင့် သား မောင်ဉာဏ်သိန်းတို့နှင့် အတူ ဗိုလ်ချုပ်မြအိမ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

ဦးရွှေလုံးနှင့် သား မောင်ဉာဏ်သိန်းတို့နှစ်ဦးနှင့်အတူ မာနယ် ပလော ဌာနချုပ်စခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ ဗိုလ်မြအိမ်အနီးသို့ရောက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ဘယ်ကဘယ်လို ထွက်လာသည်မသိသော လက်နက်ကိုင် လူတစ်စု မြိုင်ကြီးငှု ဘုန်းတော်ကြီးတို့အား ဝိုင်းထားကြသည်။ မောင်းထိုး ထားပြီးသော သေနတ်ကိုယ်စီကို အသင့်အနေအထား ကိုင်ထားကြသည်။ လက်ညှိုးတစ်ချက်စီ ကွေးလိုက်ရုံနှင့် ကျည်ဆန်ပေါင်းများစွာက ခန္ဓာကိုယ် သုံးခုစီသို့ စုပြုံရောက်ရှိလာကြမည်။

ဖတ်ဖူးသောစာတစ်အုပ်ကို ဖြတ်ခနဲ သတိရမိသည်။ “နိုင်ငံတော် လုပ်ကြံမှု” ဟူသောစာအုပ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ လုပ်ကြံခံရပုံကို ရေးထားသည်။

စည်းဝေးပွဲလုပ်နေစဉ် လုပ်ကြံသူများက ဖြန့်ခွင်းရောက်ရှိလာပြီး တံခါးမကြီးများကို တရကြမ်း တွန်းဖွင့်၍ သေနတ်နှင့် တရစပ်ပစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း သေနတ်ပစ်ခတ်နေရင်းကြားမှပင် ကုလားထိုင်မှထ၍ “နေကြပါဦး” သဘောဖြင့် လက်ဝါးဖြန့်ကာ တားသေးသည်။

မူလကတည်းက ပစ်မှတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခံထားရသူလည်း ဖြစ်ပြန်။ မတ်တတ်ရပ်လျက်သားဖြစ်ပြန်သဖြင့် ၁၁ ချက်အထိ ကျည်မှန် ခံခဲ့ရသည်တံ့။

ဖတ်ဖူးခဲ့ရသည်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိသည်။ ယခုလည်း မိမိ သည် ပစ်မှတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခံထားရသူ မဟုတ်ပါ မဆိုနိုင်သေးလည်း သူတို့တစ်တွေက လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် အသင့်ချိန်ထားကြသည်။ ပို၍

ဆီးသည်မှာ ပါသွားသူ ဦးရွှေလုံးနှင့် သား မောင်ဉာဏ်သိန်းတို့အား မိမိနှင့် ခွဲထားလိုက်ပြန်သည်။ မိမိတစ်ဦးတည်းကို ဗိုလ်ချုပ်မြရီရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ လက်ညှိုးတစ်ချက်စီ ကွေးလိုက်ကြသည်နှင့် အော်တိုမက်တစ်ခေတ်မီခလုတ်များက အလုပ်လုပ်ကြမည်။ မိမိကိုယ်ထံ ကျည်ဆန်တွေ ဒါခင်ပေါင်းများစွာ ဝင်သွားမည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အဖြစ်ထက် ဆိုးမည်လားမသိ။ သို့သော် ကြောက်တော့ မကြောက်ချေ။

မောင်ဉာဏ်သိန်းသည် ဖျားနေသည်ကြားမှ လိုက်လာရသည်မို့ အိမ်ပေါ်သို့ လိုက်တက်သွားပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ မှာ အသာခွေအိပ်နေလိုက်သည်။ အဖျားတက်နေသည်။ နေရာယူ၍ အိပ်နေသောထောင့်မှာ စက်လတ်တစ်လက် အသင့်ဆင်ထားသည်။ ထိုအနားမှာ အကြံနှင့် အိပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ပါက အသုံးပြုနိုင်ရန် ကြံရွယ်ထားသည်။

မြိုင်ကြီးငှူ ဘုန်းတော်ကြီးအား ဗိုလ်မြရီရာသို့ ခေါ်သွားပြီး ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်မိသည်နှင့် ဗိုလ်မြက စကားဆိုလာသည်။

“မှာတာ ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ”

“အလုပ်မအားဘူးလေ၊ ဘုရားတည်နေတာ အဘိုးအသိပဲ”

“ကြေးနန်းနဲ့လည်း ဘာခေါ်တယ်၊ လူလွတ်ပြီးလည်းခေါ်တယ်၊ မလာခဲ့ဘူး။ ဘာလဲ၊ အရေးမပူ နိတာလား”

“ဟိုကတည်းက ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ၊ ဘုရားတည်နေတယ်၊ မအားဘူး၊ လဆန်း ၈/၉/၁၀ လာမယ်ပြောခဲ့တယ်၊ ခုလာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း...”

“အရင်ကည်း အဘိုးတို့ပေါ်တိုင် လာခဲ့သားပဲ၊ လ... ခဲ့တိုင်း ဘုရားတည်နေ တည်နေလို့ ဘာမှဖြစ်မလာဘူး၊ မငြိမ်းချမ်းနိုင်ဘူး၊ အလကားပဲ ဒီစကားချည်းပဲ ပြောပြောခံရတယ် မဟုတ်လား”

“အနီ... ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာအေးချမ်းလာလို့လဲ”

“ထပ်ပြောရပြန်ပြီ၊ အဘိုးတို့ကလည်း ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ ကရင်ပြည်နယ်ကြီး ဘာဖြစ်အောင် ညာဖြစ်အောင် လုပ်သလို ဦးဇင်းကလည်း ဦးဇင်းယုံကြည်တဲ့ ဘာသာရေးနဲ့ ငြိမ်းချမ်းအောင်လုပ်နေတာပါပဲ။ တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူးဆိုပေမယ့် ခုအခြေအနေတစ်မျိုး စိုးရိမ်စရာဖြစ်လာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲအဘိုး”

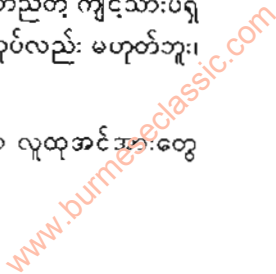
“သက်သတ်လွတ်အဖွဲ့တွေက ဧကအင်န်ယူကို ဖြိုခွဲလိမ့်မယ်လို့ သတင်းထွက်နေတယ်”

“အဘိုးစဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ အဘိုးတို့မှာ ခေတ်မီလက်နက်တွေ အမြောက်အမြားရှိနေတယ်၊ ၄၅ နှစ်လုံးလုံး ယုံကြည်ချက် ပြည်ပြည်ဝဝ ရှိတယ်။ ကျင့်သားတိုက်သားရပြီး အရည်အချင်းရှိပြီး သားတွေချည်းပဲ။ ဦးဇင်းတို့မှာက ဘုရားတည်တဲ့ သံလက်၊ ပေါက်တူး၊ ဂေါ်ပြား စတဲ့ပစ္စည်း မှအပ လက်နက်ဆိုလို့ အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင်မှ မရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဦးဇင်းတို့မှာက ဘာသာရေးအရ ဘုရားတည်တဲ့ ကျင့်သားပဲရှိတယ်။ တိုက်တယ်ခိုက်တယ်ဆိုတာ ဦးဇင်းတို့အလုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုဖြိုခွဲနိုင်ပါ့မလဲအဘိုး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဘုန်းကြီးနောက်မှာ လူထုအင်အားတွေ တော်တော်များနေပြီ”

“ဒါကလည်း ဘာသာရေး ခံယူချက်သက်သက်ချည်းသာပါအဘိုး၊ သိတဲ့အတိုင်း၊ ဦးဇင်းတို့က ဘာသာရေးပဲ နားလည်တယ်။ သိတယ်။ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေးဆိုတာတွေကို သိလည်းမသိဘူး၊ နားလည်း မလည်ဘူး။ ဒီတော့ ကေအင်န်ယူကို ဖြိုခွဲမယ်ဆိုတဲ့သတင်းဟာ အခြေအမြစ် ရှိနိုင်ပါ့မလား။”

“အခြေအမြစ် ရှိနိုင်တာ၊ မရှိနိုင်တာထား၊ အဲဒီသတင်းက ယုံကြည်လောက်အောင် ကြီးထွားနေတယ်။ ဘုန်းကြီး အာမခံချက်တစ်ခု ပေးရမယ်”

“ဘာပေးရမလဲ”

“ကတိဝန်ခံချက်အဖြစ် လက်မှတ်ထိုးရမယ်”

“ဘယ်လိုကတိဝန်ခံချက်မျိုးလဲ”

“သက်သတ်လွတ်အဖွဲ့တွေ ကေအင်န်ယူကို မဖြိုခွဲပါဘူးလို့ လက်မှတ်ထိုးရမယ်”

“ဪ... ဒါလား၊ လက်မှတ်ထိုးမှဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ထိုးပါ့မယ်”

ဗိုလ်မြသည် အသင့်လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသော စာရွက်တစ်ရွက် ထိုးပေးလာသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း အသာတကြည်ပင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“အဘိုး၊ ဦးဇင်းတစ်ခုပြောမယ်”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ခုလက်မှတ်ရေးထိုးတဲ့အဖြစ်ကို ဦးဇင်းရဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ လာမယ်ဝါဆိုလဲပြည်နေ့ဆိုရင် သူးမွဲထကျောင်း မှာ လူစုံမယ်။ အဲဒီနေ့ကျရင် အဘိုးတို့လာပြီး ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်

လက်မှတ်ရေးထိုးသွားတယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို ရှင်းလင်းပြောပြရင် ပိုပြီး ကောင်းမယ်။ အားလုံးသိသွားကြတာပေါ့”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါလည်းတစ်မျိုးကောင်းတာပါပဲ။ အဲဒီနေ့ လာခဲ့မယ်”

“ဒါဆို ဦးဇင်းပြန်မယ်”

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး ထပြန်ခဲ့သည်။ ဦးရွှေလုံးတို့ သားအဖပါ လိုက်ပြန်လာသည်။ အပြန်တွင်တော့ လက်နက်ဖြင့် ချိန်ထားခြင်း ဘာခြင်းတို့ မရှိတော့။

မာနယ်ပလောမှအပြန် သူးမွဲထသို့မသွားသေးဘဲ သဲသထစခန်း သို့ တက်ခဲ့သည်။ သဲသထစခန်းမှာ (၂၀၉) ကျောင်းသားအဖွဲ့ရှိသည်။ သူတို့မှာ လက်နှိပ်စက်ရှိသည်။ စာသုံးရွက် ရိုက်ပေးပါရန် အကူအညီ တောင်းသည်။

××× သက်သတ်လွတ်အဖွဲ့က ကေအင်န်ယူအဖွဲ့ကို မဖြိုခွဲပါ။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးပြီ။

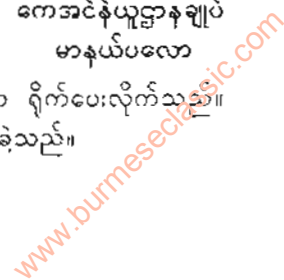
အဘိုးတို့ကလည်း ဆရာတော်ကို နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ဘုန်းကြီး မဟုတ်ပါ ဟု လက်မှတ်ရေးထိုးပါသည်။

(၃)

ဗိုလ်ချုပ်မြ
ကေအင်န်ယူဌာနချုပ်
မာနယ်ပလော

ဤစာသုံးရွက်ကို ကျောင်းသားအဖွဲ့က ရိုက်ပေးလိုက်သည်။ စာရွက်တွေယူပြီးမှ သူးမွဲထကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

* * *

၁၃၅၆ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့။

သူ့မွဲထရို ကုဏ္ဍသယကျောင်းတော်ကြီးမှာ ဥပုသ်သီတင်းသိလ စောင့်သူများနှင့် ပြည့်နေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအဖို့ ဘာသာရေး နေထူးရက်မြတ်ဖြစ်သည်။ ဝါဆိုလပြည့်နေ့သည် ဗုဒ္ဓဝင် (ဗုဒ္ဓဖြစ်တော်စဉ်) မှာ 'သန္ဓေတောထွက်၊ ဓမ္မစက်၊ မိန့်မြှောက်ခါကို၊ လဝါဆို' ဟုလည်းကောင်း၊ "သန္ဓေတောထွက်၊ ဓမ္မစက်၊ တစ်ချက်ပြာငိုဟာ" ဟုလည်းကောင်း မှတ်တမ်းပြုထားသည့် နေထူးရက်မြတ်ဖြစ်သည်။

*ယနေ့မှ ပြန်ရေတွက်သော် နှစ်ပေါင်း ၂၆၁၉ ခုနှစ် (မဟာ သက္ကရာဇ် ၆၇ ခုနှစ်) ဝါဆိုလပြည့် ကြာသပတေးနေ့တွင် ဘုရားအလောင်း တော်သည် ကပိလဝတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒန၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး မယ်တော်မာယာ ဝမ်းကြာတိုက်တွင် ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူခဲ့သည်။ (သန္ဓေ)

*မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့တွင် လုမ္ဗိနီ အင်ကြင်းဥယျာဉ်မှာ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်ခဲ့ပြီး သက်တော် ၂၉ အရောက် မဟာသက္ကရာဇ် ၉၇ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့် တနင်္လာနေ့ညတွင် ဖွားဘက်တော် ဆန္ဒအမတ်နှင့်အတူ စီးတော် ကဏ္ဍကမြင်းကိုစီး၍ တောထွက်တော်မူသည်။ (တောထွက်)

* တောထွက်ပြီးနောက် ၂၅ဝဠုတောဝယ် ဒုက္ကရစရိယာ ၆ နှစ် ကျင့်တော်မူပြီး မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက် တော်မူပြီးနောက် ထိုနှစ် ဝါဆိုလပြည့် စနေနေ့တွင် မိဂဒါဝန်တော၌ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးတို့အား တရားဦး ဓမ္မစကြာ ဟောကြားတော်မူသည်။ (ဓမ္မစက်)

* ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးနောက် ၇ ဝါအရ မဟာ သက္ကရာဇ် ၁၁၀ ပြည့်နှစ် ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် တိစ္ဆိတို့ကို နှိမ်နင်းခြင်းငှာ သာဝတ္ထိပြည်၏ အနီး၌ ရေမီးအစုံစုံ အစရှိသော တန်ခိုးပြာငိုဟာကို ပြတော်မူသည်။ (တစ်ချက်ပြာငိုဟာ)

ဤသည်တို့ကြောင့် ဝါဆိုလပြည့်နေ့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အဖို့ အလေးအမြတ်ပြုအပ်သော နေထူးရက်မြတ်ဖြစ်သည်။ ထိုအနက်မှ ဝါဆို လပြည့်နေ့ကို "ဓမ္မစကြာ အခါတော်နေ့" ဟု အထူးအသိများကြသည်။ ၎င်းပြင် ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့သည် ရဟန်းသံဃာများသည် မိမိတို့ သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတိုက်တွင် ဝါဆိုဝါကပ်ခြင်းပြုတော့မည်မို့ ဝါဆို လပြည့်နေ့ကို နောက်ဆုံးထား၍ ရဟန်းသံဃာများသည် ကျောင်းအသီး သီးမှာ စုံလင်ပြီးဖြစ်နေသည်။

ဤကဲ့သို့ သံဃာပရိသတ်၊ လူထုပရိသတ်ရှေ့မှောက်မှာ နှစ်ဦး နှစ်ဖက် ကျေကျေလည်လည် ဆွေးနွေးနိုင်စေရန် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး က အကြံရ၍ စီစဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အခြားတွေးခေါ်ချက်များမှာသာ မတူသည် မဟုတ်။ ယခု တွေးခေါ်ချက်မှာလည်း ကွဲပြားသည်။

ဗိုလ်မြက မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအား တိတ်တဆိတ်ခေါ်၍ လက်နက်ပြကာ နှစ်ကိုယ်ချင်း သဘောတူညီမှု ရယူသည်။ (လက်နက် ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သည်ဟု မဆိုလိုပါ။)

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက နှစ်ဖက်အမြင် အများရှေ့မှောက် မှာပင် သူသဘော ကိုယ်သဘော ကျေကျေလည်လည် ဆွေးနွေးလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ရက်သတ်၍ ချိန်းလိုက်သည်။

ရက်မြတ်နေ့ထူး ဝါဆိုဦးပေဖို့ သူးခွဲထရှိ ကုက္ကသယကျောင်းတော်ကြီးတွင် သံဃာပရိသတ်၊ လူထုပရိသတ် စုံလင်နေသည်။ အရပ်ရပ် အရွာရွာမှ လာကြသော ဒေသခံ ဒကာ၊ ဒကာမများချည်း ၇၀၀ ကျော်၊ ၈၀၀ ခန့်ရှိသည်။ သီတင်းသီလစောင့်လိုသူ၊ ဝါဆိုဦး ဆရာကန်တော့ လိုသူတို့ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ် နှစ်ထပ်စလုံး ကျပ်တောက် နေလောက်အောင် ပြည့်သိပ်နေသည်။ ကျောင်းကလည်း အသစ်စက်စက် ဆောက်ထားပြီးသည်မှာ မကြာသေး။ ယခုမှ ဝါဆိုမူ ပြုမည်ကျောင်း ဖြစ်သည်။

ဥပုသ်သီလ ယူပြီးလောက်တွင် ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ကေအင်န် ယူ လူကြီးမင်းများ စုံစုံညီညီ ရောက်ရှိလာကြသည်။

- ၁။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မြ
 - ၂။ ဗိုလ်ချုပ် မောင်မောင်
 - ၃။ ဗိုလ်ချုပ် တာမလာဘော
 - ၄။ ဗိုလ်မှူးကြီး တူးတူးလေး
 - ၅။ ဖဒိုမန်းရှာ
 - ၆။ နို့ဖြူဆရာတော် (ရမ်ဘိုဘုန်းကြီး) ဦးဝိနေ စသည်တို့
- နောက်ပါခြွေရံအသီးသီးဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ အားလုံးစုံသည် နှင့် ဆွေးနွေးပွဲ စတင်သည်။

ဟိုနေ့က လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သည်နှင့် ပတ်သက်၍ ပရိသတ်များ အား ဗိုလ်ချုပ်မြက အသိပေး ပြောကြားသည်။ ပရိသတ်က မြိုင်ကြီးငှူဘုန်းတော်ကြီး မည်သို့မိန့်ကြားမည်ကို ဆန္ဒစောစွာဖြင့် နားစွင့်နေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အသင့်ရှိက်ထားသော စာနစ်ရွက်ကို ဗိုလ်မြနှင့် နို့ဖြူဆရာတော်အား ပေးအပ်လိုက်သည်။

နို့ဖြူဆရာတော်က စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး ဆုတ်ဖြိုလိုက်ကာ လုံးချေ၍ နှုတ်ခမ်းကိုသုတ်ပြီး ပစ်ချလိုက်သည်။ ပမာခန့်စရာမလိုဟု ဆိုသည့် သဘောပင်။ ဤအချက်မှာ ဗိုလ်မြက တော်သွားသည်။ စာကို အသံထွက်ဖတ်ပြပြီး အေးအေးဆေးဆေးပင် စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စကားကို တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

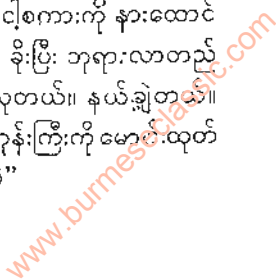
“ကေအင်န်ယူက ခန့်ထားတဲ့ ဖဒိုကို အာခံသူဟာ ကေအင်န်ယူကို အာခံသူပဲ။ မင်းတို့သက်သတ်လွတ်အဖွဲ့တွေအားလုံး ပေါ်တာလိုက်ရမယ်၊ ဒါအမိန့်ပဲ”

ပရိသတ်များ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက အခြေအနေကို ထိန်းလိုက်သည်။ ပရိသတ်များ အငြိမ်တွင်မှ ဦးဝေခီးဆိုသူက ထပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ပေါ်တာလိုက်ရမယ်ဆိုလည်း လိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုက်တဲ့ သက်သတ်လွတ်အဖွဲ့ကို အရက်မဝယ်ခိုင်းရဘူး၊ သားငါး ငပီ စသည် မထမ်းခိုင်းရဘူး။ ကျန် ရိက္ခာဆန်၊ ကျည်ဆန်များကို တော့ သယ်ပေးပါ့မယ်။ သက်သတ်လွတ် စားသုံးသူများကိုလည်း ထိခိုက်အောင် မပြောရဘူး၊ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ပေါ်တာလိုက်ပါ့မယ်”

ဗိုလ်မြက နေရာမှ ထရပ်၍ သူကိုယ်သူ လက်မမြင့် စိုက်စိုက် ထိုးကာ -

“ဟေ့... ငါဟာ ကေအင်န်ယူဗိုလ်ချုပ် စောဗိုလ်မြပဲ၊ ငါ့ကိုသိကြသလား။ ငါ့ကိုတော်လှန် အာခံဖို့ မကြိုးစားကြနဲ့။ ငါ့စကားကို နားထောင်ကြပါ။ မင်းတို့ဘုန်းကြီးက တို့ခွင့်မပြုတဲ့နေရာမှာ ခိုးပြီး ဘုရားလာတည်တယ်။ ကျောင်းလာဆောက်တယ်။ နေရာလာလုတယ်။ နယ်ချဲ့တာပဲ။ တို့ကေအင်န်ယူကို ဖြိုခွဲတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ဘုန်းကြီးကို မော့ဖ်ထုတ်ရမယ်။ ပြန်ဆင်းခိုင်းရမယ်။ ဒီမှာမနေရဘူး၊ ဒါပဲ”

ပြောပြီး နေရာမှာ ပြန်ထိုင်သွားသည်။ ဦးဝေါခီးကပင် ထ၍ ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ တောထဲတောင်ထဲမှာ နေကြတဲ့ တောင်ပေါ်ကရင်အမျိုးသားများဖြစ်ကြပါတယ်။ ဘုန်းကြီး ရဟန်းသံဃာဆိုတာ တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ခဲ့ရဘူး။ ကိုးလည်း မကိုးကွယ်ခဲ့ကြရဘူး။ ဒီဘုန်းကြီးနဲ့ တွေ့လို့ သူကဟောပြော သင်ပြပေးလို့ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာရေးအခြေခံတွေ ဝတ်သိနားလည်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဘုန်းကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်တယ်၊ ကိုးကွယ်တယ်၊ ဆုံးမညွှန်ပြပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်နာတယ်၊ သက်လွတ်စားတယ်။ ဒီဘုန်းကြီးကို မောင်းထုတ်ရင် ကျွန်တော်တို့မခံဘူး။ ပေါ်တာမထမ်းဘူး။ အကောက်အခွဲ မလိုက်ဘူး။ လက်နက်ကိုင်လည်း မလုပ်တော့ဘူး။ လက်ရှိ ကောအင်နံယူခိုင်းတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒါပါပဲ”

ပြောသူ ဦးဝေါခီး ထိုင်သော်မှ မထိုင်ရသေး။ ဗိုလ်မြသည် ကမူးရှူးထိုးထပြီး -

“ငါ့အာဏာကို ဘယ်သူမှ မပယ်ကြရဘူး။ နားလည်လား။ နားမထောင်ဘဲ ဖယ်ရှားသူကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငါ့အပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်မြ စကားအဆုံးမှာ ရမ်ဘိုက ထပြောသည်။

“ဘုန်းကြီးဆိုတာ ဘုန်းကြီးဝိနည်းနဲ့ နေရတယ်။ သက်သတ်လွတ်စားသူတွေဟာ အားလုံးနွားတွေပဲ။ ကရင်အမျိုးသားတို့ရဲ့အပေါ်မှာ သစ္စာရှိရမယ်။ သစ္စာမရှိတဲ့လူကို ဒီမှာထားလို့ မရဘူး။ နေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ပြန်ခိုင်းရမယ်၊ မောင်းထုတ်ရမယ်”

သင်္ကန်းဝတ်နှင့် ခြောက်လုံးပူးခါးထိုးထားသဖြင့် ရမ်ဘိုဘုန်းကြီးဟု အမည်တွင်နေသူက ဝိနည်းစကားပြောလာသည်။ ပြီးတော့ “မဆီမဆိုင် လက်ပံသား စားနဲ့ချိုင်” ဆိုရမလား။ “သခင်အားရအောင်

ပြောသည်” ဆိုရမလားမသိ။ သက်သတ်လွတ်စားသူတွေကို အသားလွတ်ထိခိုက်ပြောဆိုသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအနေနှင့် သူစကားကို အလေးမထားချေ။ ဗိုလ်မြနှင့် ပတ်သက်သည်ကိုသာ တွေးနေမိသည်။

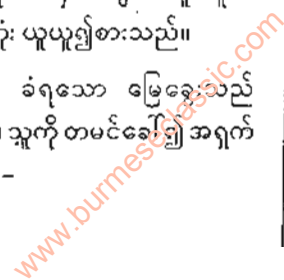
ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ မြေခွေးနှင့် ငှက်ကျားပုံပြင်။

မြေခွေးက ငှက်ကျားအား အကောက်ကြံလိုသဖြင့် ထမင်းစားဖိတီးသည်။ ငှက်ကျား ရောက်လာသောအခါ ဇလုပ်ပက်ပက်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် ဟင်းရည်ချည်းသက်သက်ထည်၍ ချကျွေးသည်။ အဖတ်ဟူ၍ မပါ။ ဟင်းရည်ချည်းသက်သက်ကို နှုတ်သီးရှည် ငှက်ကျားက မစားနိုင်။ သောက်လို့လည်း မဖြစ်။ မြေခွေးကသာ အားရပါးရ လျှာဖြင့်လျှက်၍ လျှက်၍သောက်သည်။ ပြီးစီးသောအခါ ငှက်ကျားက -

“အဆွေမြေခွေး၊ အသင်တည်ခင်းသော ထမင်းပွဲကို အကျွန်ုပ် မစားသောက်နိုင်သော်လည်း အသင်အားရပါးရစားသုံးသည်ကိုမြင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စားရဘိသကဲ့သို့ရှိလှပါသည်။ အသင်မြေခွေးအားလည်း အကျွန်ုပ် ထမင်းဖိတ်ကျွေးလိုပါသည်။ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှာ လာခဲ့ပါ” ဆို၍ ပြန်သွားသည်။

ချိန်းသည်ရက်သို့ ရောက်သောအခါ ငှက်ကျားထံသို့ မြေခွေးလာခဲ့သည်။ ငှက်ကျားက အမဲသားတစ်ကြော်များကို အဝကျဉ်းကျဉ်း ကျည်တောက်ရှည်ထံထည်၍ စည်ခံသည်။ မြေခွေးခမျာ ကျည်တောက်တွင်းရှိ အမဲသားတစ်ကြော်များကို မစားနိုင်။ ငှက်ကျားကမူ သူ၏ရှည်လျားသောနှုတ်သီးဖြင့် တစ်တုံးပြီးတစ်တုံး ယူယူ၍စားသည်။

ကာလဝိပါက် နောက်ပိုးတက်ခြင်း ခံရသော မြေခွေးသည် ငှက်ကျားအား အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုးသည်။ သူ့ကို တမင်ခေါ်၍ အရှက်ခွဲခြင်းဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲသည်။ ငှက်ကျားက -

“အဆွေမြေခွေး၊ ပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ အကျွန်ုပ်အား ထမင်း ဖိတ်ကျွေးစဉ်က ပြုမူသော အသင်၏ အပြုအမူအတိုင်းသာ အကျွန်ုပ် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အကျွန်ုပ်အား စိတ်ဆိုးရန် မသင့်ပါလေ” ဟု ပြောသည်တွင် မြေခွေးက ဒေါပွကာ ငှက်ကျားအား ပြေးဟပ်သည်။

ဤအရေးကို ကြုံတွေ့ထားပြီးဖြစ်သော ငှက်ကျားသည် အမဲသား ကြော် ထည့်ထားသော ကျည်တောက်ကို ခြေဖြင့်ကုတ်ဆွဲ၍ ရုတ်တရက် ဖျံတက်သွားသည်။ မြေခွေးမှာမူ မချင်မရဲ ဒေါပွပြီးရင်း ပွရင်းဖြင့် ကျန်ရစ် ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်မြက မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးအား သူ့ဆန္ဒကို လက်မှတ် ရေးထိုးစေခဲ့သည်။ အသာတကြည် ထိုးပေးခဲ့သည်။ ယခု မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဆန္ဒကို ဗိုလ်မြအား လက်မှတ်ရေးထိုးစေသည်။ သူ့အပြု အမူအတိုင်း ပြုခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို ဗိုလ်မြက မကျေနပ်။ လက်မတထောင်ထောင်ဖြင့် အာဏာရှင်ပီပီ အာဏာသုံး၍ စကားဆိုလာ သည်။ ရမ်ဘိုဘုန်းကြီးကလည်း အသားလွတ် ဝင်တွယ်လိုက်သေးသည်။

ပရိသတ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားသံတို့ဖြင့် စီညလာသည်။ ပရိသတ်ထဲတွင် လက်နက်ကိုင်အသီးသီး လည်း ရှိသည်။ လက်နက်ကိုင်တို့မှာ ကေအင်နီယူချည်းဖြစ်သည်မှန်သော် လည်း ဘာသာအယူဝါဒမှ ချဲ့ ကွဲပြားကြသည်။ ယုံကြည်မှုချင်း၊ ခံယူပုံ ချင်း မတူကြ။ အထူးသဖြင့် ကေအင်နီယူတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခြင်း ကပင် ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ အသွင်အမျိုးမျိုးဖြစ်သည်။

ဤသို့ လူထုရှေ့မှောက်မှာ အာဏာဖြင့် ဖိနှိပ်ပြောဆိုခြင်း၊ ချိုးချိုး ဖဲ့ဖဲ့ ပြောဆိုခြင်းကို ခံရသောအခါ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာသည်။

သေနတ်မောင်းတင်သံများ တိုက်ထားသည့်နယ်ပြိုင်တူထွက်ပေါ် လာသည်။ ဗိုလ်မြတို့ လာကြသည်မှာ နောက်လိုက်ကိုယ်စီ ပါလာကြသည်

ဆိုသော်လည်း သူ့နယ်ပယ်မို့ ဘာမျှမဖြစ်တန်ကောင်း ယူဆထားသည်။ သူတို့မှအပ အခြားလက်နက်ကိုင်သူများလည်း မရှိတန်ဟုလည်း တွက်ထား သည်။ ရှိသည်ဆိုဦး၊ သူ့အား မည်သူမျှ မပယ်လှန်ဝံ့ဟု ထင်မှတ်ထား သည်။ တကယ်တမ်း ကြွလာသောအခါ မလွယ်မှန်း သိသွားသည်။ မျက်စိ မျက်နှာပျက်ကုန်သည်။

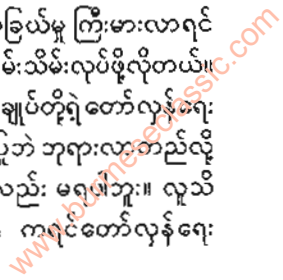
ပရိသတ်က မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ အမူအရာ အက်ခတ် နေသည်။ ငုံ့လင့်နေသည်။ မပြောကောင်း ပြောကောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ရုံနှင့် ကေအင်နီယူ သံမိုင်းစာမျက်နှာ တစ်မျိုးပြောင်းသွားနိုင်သည်။

ဤအဖြစ်ကို ဘုန်းတော်ကြီးက မလိုလား။ အသစ်စက်စက် ပြီးစီး ကာမျှဖြစ်သော ဤကျောင်းထဲကန်ထဲမှာ ဘာမျှမဖြစ်စေလို။ ဤမှာရှိသူ အားလုံးလိုလိုမှာ မိမိတို့ကရင်အမျိုးသားချည်းဖြစ်သည်။ ရာဇဝင် စာတင် ၍ ကောင်းတော့မည်မဟုတ်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဤသို့တွေ့တောမိပြီး နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ပရိသတ်အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။

“အဘိုး ဗိုလ်ချုပ်မြ၊ ဦးဇင်းတစ်ခုပြောမယ်။ သေသေချာချာ နားထောင်စေချင်တယ်။ ကရင် တော်လှန်ရေး ၄၅ နှစ်လုံးလုံးဟာ အောင်လံတလွင့်လွင့်နဲ့ ဝင်ကြွားပြီး တည်တံ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

“ဘာသာရေး အစွန်းရောက်မှု၊ ဖိနှိပ်ချုပ်ခြယ်မှု ကြီးမားလာရင် ပြိုကွဲတတ်တယ်။ လူကြီးတွေအနေနဲ့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလုပ်ဖို့လိုတယ်။ ငယ်တယ်ထင်ပြီး အထင်သေးဖို့ မသင့်ပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ရဲ့ တော်လှန်ရေး နယ်မြေထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် အသိအမှတ်မပြုဘဲ ဘုရားလာတည်လို့ မရပါဘူး။ ဘုရားတည်တယ်ဆိုတာ ခိုးတည်လို့လည်း မရပါဘူး။ လူသိ ရှင်ကြား အများသိပြီးသာပါ။ ကြားပြီးသာပါ။ ကရင်တော်လှန်ရေး

အောင်မြင်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိရှိမှန်ရင် ၄၅ နှစ် ကရင်တော်လှန်ရေးကာလ အတွင်းမှာ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ဖွံ့ဖြိုးရေး၊ သာသနာရေး စသည်များကို အကောင်အထည်ဖော်ပြီး ကြီးပွားအောင် လုပ်ဆောင်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်အရေးက တိုးတက်မှုရှိသလဲလို့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာက မေးချင် မေးကြလိမ့်မယ်။

“အဘိုးဗိုလ်ချုပ်တို့မှာ ဘာလက်ညှိုးထိုးပြစရာ ရှိသလဲ၊ လက်ညှိုး ထိုးပြစရာဆိုလို့ ဗိုလ်ချုပ်တို့ပိုင်နက်တွင်းမှာ သာသနာရေးနှင့်စပ်ပြီး တည်ထားခဲ့တဲ့ အဆူဆူသော ဘုရားတွေနဲ့ ဒီသူ့မွဲထ ကုဏ္ဍသယ ဖော်တော်ဦးစေတီနဲ့ ကျောင်းပဲရှိတယ်။ ပြည်မနဲ့ ဝေးလံသီခေါင်လှတဲ့ ဒီလိုနယ်စပ်တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ဒီဘုရားနဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးက သက်သေပြနေပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့လက်ထက် ဗိုလ်ချုပ်တို့ အုပ်စိုးစဉ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်တို့ရဲ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ဒါတွေတည်ထောင်ခဲ့တယ်လို့ လက်ညှိုးပြစရာ ဖြစ်လာပါမယ်။

“ကုဏ္ဍသယ ဖောင်ပောက်ဦးမှာရှိတဲ့ သူးမွဲထအဖွဲ့ဟာ ကရင် တော်လှန်ရေးကို ဖြို့ခွဲဖို့ လုံးဝမရည်ရွယ်ဘူး။ ပြောခဲ့ဖူးသားပဲ။ ဦးဇင်း တို့ဟာ ဘာသာရေးတစ်ခုတည်း နားလည်တာပါလို့။ ဦးဇင်းတို့ရဲ့လုပ်ဆောင် ချက်ဟာ ကေအင်န်ယူ တော်လှန်ရေးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက သာသနာ ရေးအနေနဲ့ကြည့်ပြီး ဂုဏ်မြှင့်ပေးနေတယ်။ ထည်ဝါဝင်ကြွားစေနေတယ် လို့ မြင်လိုရပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း အေးချမ်းသာယာမှု ရှိအောင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေတယ်။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ဟာ ခုလည်းရှိဆဲ ပါ။ နောင်လည်း ရှိနေပါလိမ့်မယ်။

“ဗိုလ်ချုပ်တို့က နိုင်ငံရေးနည်းလမ်းနဲ့ ကရင်ပြည်နယ်ကြီး အေးချမ်းအောင် ကြိုးပမ်းနေသလို ဦးဇင်းကလည်း သာသနာပြုလုပ်ငန်းနဲ့ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက် အထောက်အကူပေးရာရောက်ပါတယ်။ အကူအညီ လည်း ရပါတယ်အဘိုး”

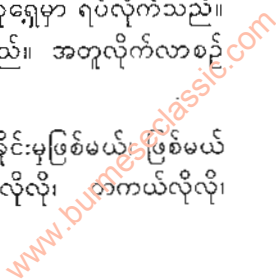
မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက ပွဲကိုထိန်းသောအနေဖြင့် စကားကို တစ်လုံးချင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပြီး ထိုင်သွားသည်။ ဗိုလ်မြက ချက်ချင်းထပြီး -

“လုံးဝအကူအညီမရပါဘူး၊ အလံတစ်ရာဘုန်းကြီးက “ဘုရား တည်ပြီး သက်သတ်လွတ်စားရင် အေးချမ်းမယ်” လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အလံတစ်ရာဘုရား တည်ပြီးခဲ့ပြီ၊ တိုင်းပြည်မအေးချမ်းဘူး။ ငွေကုန်ရုံပဲ ရှိတယ်။ သက်သက်ပြည်သူတွေကို လှည့်စားဝါကြွားခဲ့တယ်။ အေးချမ်းဖို့ အတွက် ဘာအကူအညီမှ မရခဲ့ဘူး။ နောင်လည်း ဘာမှကူညီရာရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး” ပြောပြန်သည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက အေးဆေးစွာ တွေးခေါ်ညှိနှိုင်းပြ သည်။ ဗိုလ်မြက သူပြောနေကျ တစ်ယူသန် ဓာတ်ပြားဟောင်းကိုပဲ ပြန်ဖွင့်သည်။ သူ့ဓာတ်ပြားဟောင်းကို ကြားပြီးသား ပရိသတ်က နဂို ကတည်းက မကြည်မလင်ရှိရသည့်အထိ လူထုရှေ့မှောက်မှာ သူတို့ ကြည်ညို လေးစားသော ဆရာတော်အား ဤသို့ပြောရပါမည်လားဟု အတွေးရောက်သွားသည်။

ပရိသတ်များက ရုတ်ခြည်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ထဖြစ်ကြပြန်သည်။ ရှေ့ဆက်ဆွေးနွေးနေလျှင် မလွယ်တော့မှန်း သိသဖြင့် အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းသောအားဖြင့် မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက ဆွေးနွေးပွဲ အခမ်း အနားကို ရပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ဗိုလ်မြတို့ လူစုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှေကားဝသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်ခဲ့သည်။ အတူလိုက်လာစဉ် ဗိုလ်မြက -

“ဒီဘုန်းကြီး ဒီမှာထားလို့ မရဘူး၊ ပြန်ခိုင်းမှဖြစ်မယ်၊ ဖြစ်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ကိုခိုင်းရမယ်” ဟု အတည်လိုလို၊ ဘက်ယ်လိုလို၊ နောက်သလို ပြောင်သလို ပြောသည်။

“ကိုင်း... ဦးဇင်းပြန်သွားပါပြီတဲ့၊ ဦးဇင်းနေရာမှာ ဘယ်သူ အစားထိုးနေမလဲ”

“တို့ရမ်းဘိုဘုန်းကြီး ရှိပါတယ်၊ ရမ်းဘိုဘုန်းကြီးကိုအစားထိုးပြီး နေခိုင်းလို့ရပါတယ်။ ဒါမျိုးက မခက်ပါဘူးလေကွယ်၊ လွယ်ပါတယ်”

ပြောင်သလို ပျက်သလိုပြောရင်း လှေကားမှ ဆင်းသွားသည်။

“ဒါဆိုလည်း ရပါတယ်၊ မခက်ပါဘူး၊ ဆင်းသွားဖို့က အလွယ် ကလေးပါ၊ နောက်ပြန်လာဖို့ဆိုတာသာ ခက်တာပါ”

ဟု မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆို လှေကားထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

သည်လိုနှင့် ဆွေးနွေးပွဲသည် မကျေလည်သွားသည်ပြင် အကြိတ် အခဲက ပို၍ကြီးမားသွားသည်။

ကြီးထွားလာသော အခက်အခဲက ဘယ်ကနေ ပေါက်ကွဲလာမည်၊ မကျေနပ်ချက်က ဘယ်အချိန် ပေါက်ကွဲလာမည် ဆိုသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင် သော်လည်း သည်အတိုင်းသာ ဆက်သွားပါမူ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပေတော့မည်ဟုတွေးရင်း နောက်နေ့ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့တွင် သံဃာများနှင့်အတူ သူးမွဲထ လူ့စွာ သယံကျောင်းတော်မှာ ပါကပ်ပြီး ဝါဆိုနေလိုက်တော့သည်။

ခရီးသွားလျှင် ခလုတ်တိုက်မိတတ်သည်မှာ သဘာဝလိုဖြစ်သည်။

မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ၁၃၄၈ ခုနှစ် မဟာသိမ်တော်ကြီး ရေစက်ချပွဲပြီးသည်မှစ၍ သာသနာပြုခရီးလမ်းကို လျှောက်လှမ်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း စွမ်းအားရှိသမျှ လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။ နှစ်တိုကာလအတွင်း ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ကန်၊ သိမ်၊ ဇရပ်များစွာကို

တည်ထားဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ တောအသွယ်သွယ်၊ တောင်အထပ်ထပ် အတွင်း တရစပ်သွားလာရင်း သာသနာပြုခရီးလမ်းကို လျှောက်လှမ်းခဲ့ သည်။ ယခု ဤစာပြုချိန်ထိဆို ဘုရားပေါင်း ၅၃ ဆူနှင့် သိမ်ပေါင်း ၂၈ သိမ် တည်ထားသမုတ်ပြီးစီးခဲ့သည်။

ဤမျှထိ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် သာသနာ့ခရီးသွားနေစဉ် တောတွင်း တစ်နေရာဝယ် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၅ နှစ်ကာလကတည်းက စိုက်ဝင် နှစ်မြှုပ်နေသော ငှက်ကြီးတစ်ငှက်နှင့် ခလုတ်တိုက်မိသည်။ တိုက်မိသည့် အရှိန်က ပြင်းသည်။ အတိုက်ခံရသောငှက် မည်သို့ရှိမည်မသိ။ တိုက်မိ သော မြိုင်ကြီးငူ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ခြေမတော်ကွဲ၍ ရှေ့ဆက်ခရီးတန်သွား ရမည်သို့ ရှိနေလေတော့သည်။

မြိုင်နန်းစေတု
(မြိုင်ကြီးငူ အထူးဒေသ)
၃၁-၅-၉၆

- * ခြေမတော်ကွဲ၍ သာသနာပြုခရီး တန်မည်ကဲ့သို့ ရှိသော်လည်း
- * ဒဏ်ရာတစ်ဖက် ရလျက်နှင့်ပင် သာသနာပြုခရီးလမ်းကို ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းနေသည့် ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲဟန်ကို
- * “ယွန်းစလင်းအမြဲတေ” တတိယတွဲတွင် ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။

(စာရေးသူ)
(မြိုင်ကြီးငူ အထူးဒေသ)

